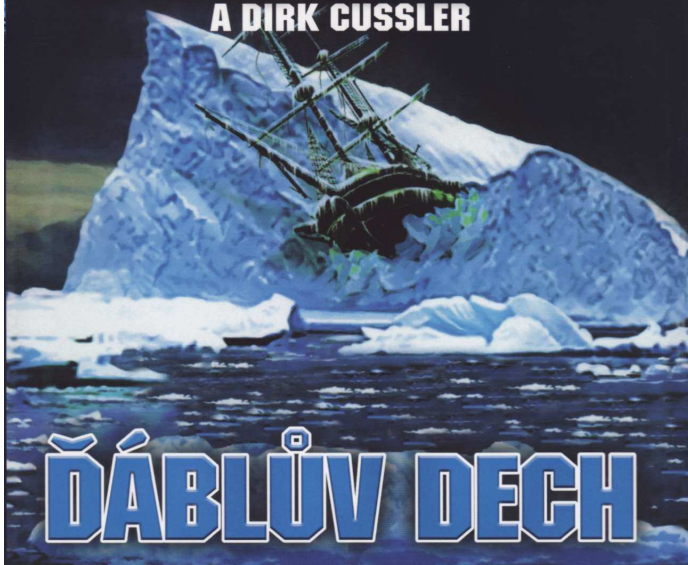

V HLAVNÍ ROLI DIRK PITT®

CLIVE CUSSLER

A DIRK CUSSLER

ĎÁBLŮV DECH

VÝZKUM O ZASTAVENÍ GLOBÁLNÍHO OTEPLOVÁNÍ JE OHROŽEN

**CLIVE
GUSLER**

ĎABLŮV DECH

Nakladatelství BB/art již vydalo:

ISBN 978-80-7381-619-3

9 788073 816193

Cena 299 Kč

Nakladatelství BB/art
bbart@bbart.cz
www.bbart.cz

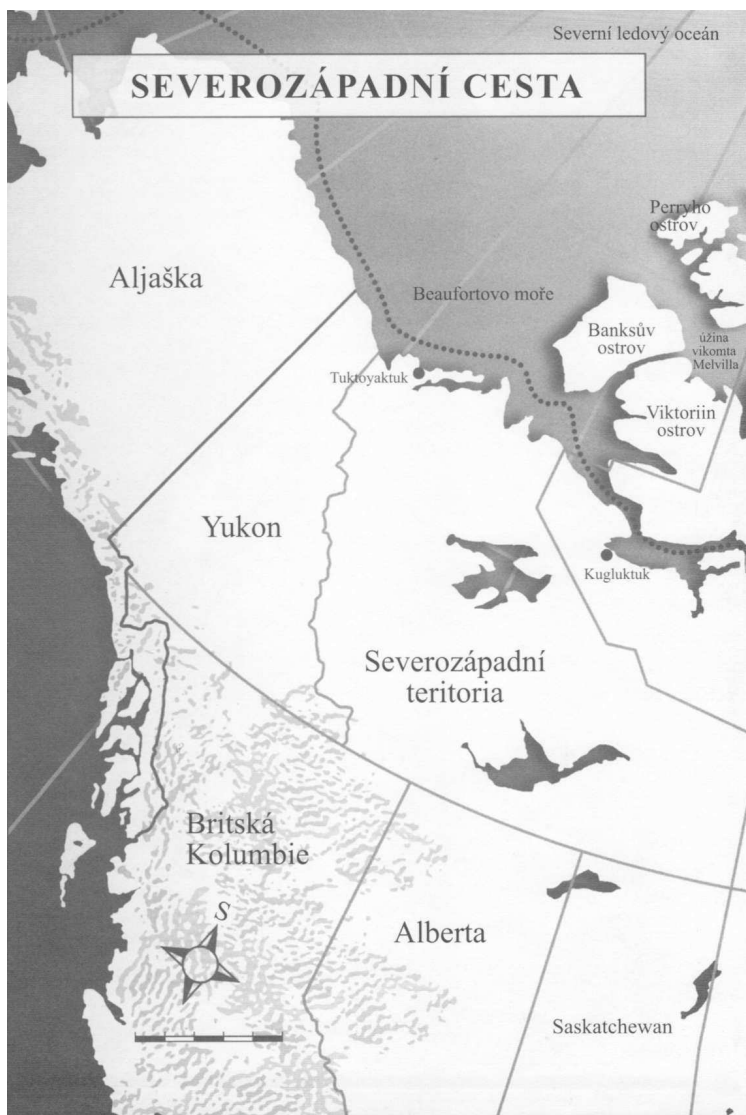
CLIVE CUSSLER je autorem nebo spoluautorem více než třiceti knih. Pátral po ztracených letounech či vedl expedice ke slavným vrakům se stejným úspěchem. Se svými dobrovolníky v NUMA® našel Cussler více než sedmdesát ztracených lodí historického významu včetně známé ponorky z války Severu proti Jihu *Hunley*. Sbírá automobily veterány, v jeho sbírce najdete devadesát modelů a patří k nejdokonalejším na světě. Cussler žije v arizonské poušti nebo v horách Colorada.

DIRK CUSSLER, absolvent Berkeley, pracoval dlouhou řadu let ve finančních kruzích a teprve nyní se naplno věnuje psaní. Spolu s Clivem Cusslerem je autorem románů *Černý vítr* a *Čingischánův poklad*. Posledních několik let byl aktivním členem a partnerem expedice NUMA® svého otce. V této agentuře zastával funkci prezidenta dozorců rady kurátorů. Žije v Arizoně.

Navštivte webovou stránku NUMA®
na adrese www.numa.net

Román Clivea Cusslera a jeho syna Dirka přivádí čtenáře do roku 2011, kdy se Spojené státy ocitnou na pokraji války s Kanadou. Jakmile cena za galon benzínu stoupne na deset dolarů, musí prezident Garner Ward bojovat se zkorumpovanou kanadskou klikou, která podřívá snahu o vyřešení amerických problémů s energií. Hlavní hrdina knihy Dirk Pitt o vlasek unikne vážnému zranění, když bomba zničí washingtonskou laboratoř spolu se záznamy o výzkumu umělé fotosyntézy, jež by mohla skoro okamžitě odvrátit hrozbu globálního oteplování. Tento objev možná souvisí s legendární neúspěšnou lodní expedicí do Arktidy v devatenáctém století stejně jako se sérií úmrtí způsobených jevem, který původní obyvatelé Britské Kolumbie nazývají Dáblův dech.

Potenciální průlomový objev, který může zvrátit globální oteplování... série nevysvětlených náhlých úmrtí v Britské Kolumbii... hrozba mezinárodního incidentu mezi Spojenými státy a jejich nejbližšími spojenci, jenž hrozí přerůst ve skutečnou válku... Ředitel NUMA® Dirk Pitt a jeho děti Dirk Jr. a Summer mají důvod věřit, že to všechno spolu nějak souvisí, ale vědí také, že musejí přijít věci na kloub velmi rychle, než se události vymknou kontrole. Jejich jedinou skutečnou stopou je zřejmě záhadný stříbřitý minerál nalezený dávnou expedicí pátrající po legendární Cestě na severozápad. Nikdo z té neúspěšné výpravy však nepřežil, kapitán i posádka zahynuli do jednoho – a pokud nebudou Pitt a jeho kolega Al Giordino opatrní, potká je stejný osud...

ĎÁBLŮV DECH

CLIVE CUSSLER A DIRK CUSSLER

ĎÁBLŮV DECH

V HLAVNÍ ROLI DIRK PITT®

Přeložil Ondřej Duha

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art
v roce 2009

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2008 Sandecker, RLLLP

All rights reserved.

Z anglického originálu *Arctic Drift* (Published by the
Penguin Group)

přeložil © 2009 Ondřej Duha

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Tisk: CENTA, spol. s r. o.,
Václavská 113, Brno

První vydání v českém jazyce
ISBN 978-80-7381-619-3

Na památku Leighe Hunta.

Ano, opravdu existoval Leigh Hunt.

Drahý přítel, bonviván, vtipálek a ztřeštěnec, Don Juan, který to uměl se ženami tak, že mu to všichni muži ve městě záviděli.

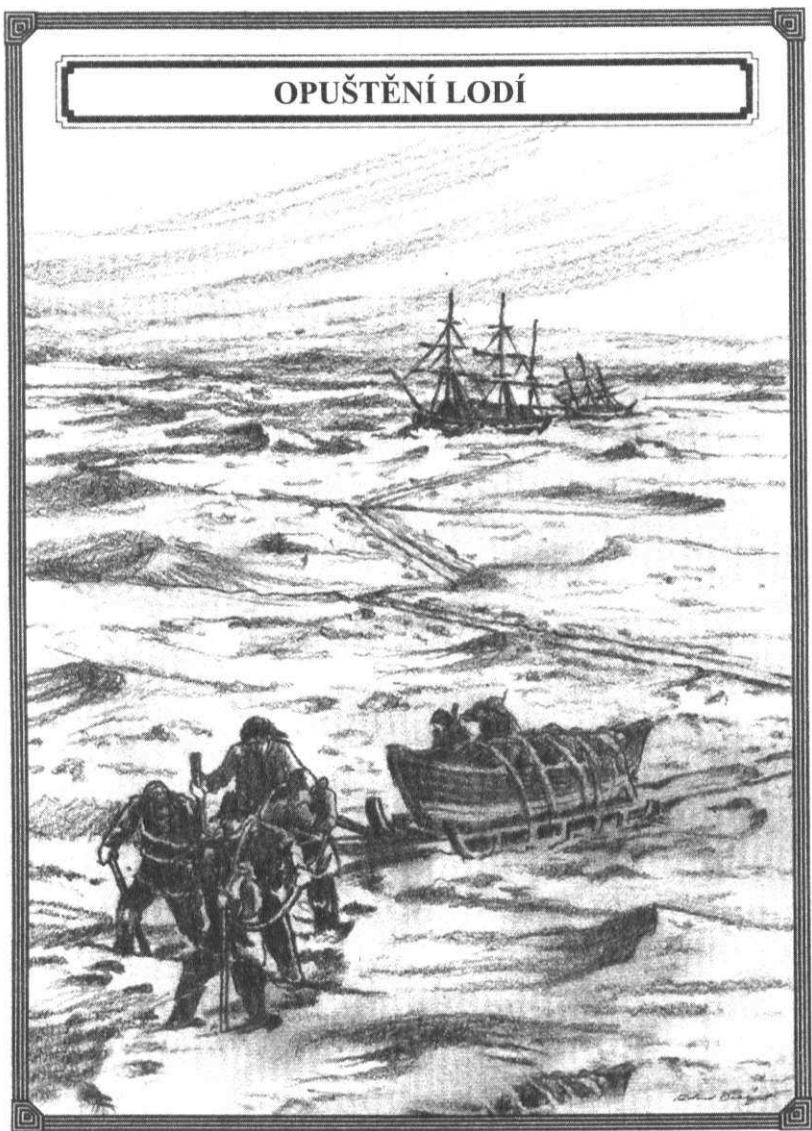
Zlikvidoval jsem ho v deseti románech o Dirku Pittovi. Vždycky chtěl v těch příbězích hrát větší roli, ale nestěžoval si, protože měl rád slávu.

Sbohem, starý kamaráde, moc mi chybíš.

PROLOG

CESTA KE SMRTI

OPUŠTĚNÍ LODÍ

TEN KŘIK SE HLUČNĚ PROHNAL LODÍ jako vytí zraněné šelmy v džungli, truchlivé bědování znějící jako prosba o smrt. Ke sténání se přidal druhý hlas a pak třetí, až se nakonec temnotou rozléhal strašidelný sbor. Když ty morbidní výkřiky utichly, následovalo vždy stísnné ticho, po kterém se zmučené duše ozvaly znovu. Několik osamocených námořníků, těch, jejichž smysly byly dosud nedotčené, naslouchalo těm zvukům při modlitbách o snazší smrt.

Velitel James Fitzjames je poslouchal ve své kajutě a v ruce tiskl kus stříbrného kamene. Zvedl ten chladný lesklý minerál k očím a proklel jeho třpyt. Ať už to bylo cokoliv, zdálo se, že se to stalo prokletím této lodi. Ještě předtím, než ho přinesli na palubu, skrýval v sobě ten minerál smrt. Dva námořníci spadli z velrybářského člunu, který dopravoval první vzorky, a rychle umrzli ve vodách polárního moře. Další člen posádky byl probodnut nožem poté, co se pokusil směnit několik kamenů za tabák s pomateným tesařovým pomocníkem. Teď v posledních několika týdnech podléhala větší polovina posádky pomalu ale jistě šílenství. Bez pochyby za to může i zajetí zimy, pomyslel si, ale ty kameny také hrají svou roli.

Z myšlenek ho vytrhlo hlasité zabušení na dveře. Aby ušetřil energii nutnou na cestu ke dveřím, odpověděl jen chraptivým: „Ano?“

Dveře se rozlétly a v nich se objevil malý muž ve špinavém svetru, hubený obličej zamazaný a zbarvený doruda.

„Kapitáne, jeden nebo dva se znova snažej prorazit barikádu,“ oznámil kormidelník silným skotským přízvukem.

„Zavolejte poručíka Fairholma,“ odpověděl Fitzjames a pomalu vstal. „Ať shromáždí muže.“

Fitzjames odhodil kámen na kavalec a následoval kormidelníka ze dveří. Vyšli do temné, plesnivé chodby, osvětlené několika malými svícný. Když míjeli hlavní palubní průlez, kormidelník zmizel a Fitzjames pokračoval dál. Brzy se zastavil u paty velké hromady nejrůznějších krámů, která přehrazovala cestu. Spousta sudů, beden a prken byla strategicky zaklíněna v chodbě a navršena až k palubě nad ní, aby bránila v přístupu k předním kajutám. Z druhé strany doléhaly zvuky odtahovaných beden a bručivé lidské hlasy.

„Už to zkoušej znova, pane,“ promluvil ospalý námořník, který hlídal barikádu s mušketou Brow Bess v ruce. Bylo mu sotva devatenáct, ale už mu na bradě rašil špinavý plnovous připomínající suchý drn.

„Brzy jim necháme celou loď,“ opáčil Fitzjames unaveným hlasem.

Za nimi zapraskal dřevěný žebřík, jak hlavním průlezem stoupali z nejnižšího podpalubí tři muži. Chodbou prolétla vlna mrazivého vzduchu, než jeden z nich utěsnil průlez pytlovinou. Ze stínů se vynořil vyzábělý chlap v těžkém důstojnickém kabátu a oslovil Fitzjamese.

„Pane, skříň se zbraněmi je stále zajištěná,“ ohlásil poručík Fairholme a u úst se mu objevil oblak páry.

„Kormidelník McDonald shromažďuje muže ve Velké důstojnické kajutě.“ Pozvedl malou perkusní pistoli a dodal: „Pro sebe jsme si vzali tři zbraně.“

Fitzjames přikývl a prohlédl si další dva muže, ztrhané námořníky Jejího Veličenstva, svírající po jedné mušketě.

„Děkuji, poručíku. Střílet se bude jen na přímý rozkaz,“ řekl velitel tiše.

Zpoza barikády se ozval pronikavý křik následovaný hlasitým bušením hrnci a pánvemi. Fitzjames si pomyslel, že ty zvuky jsou čím dál šílenější. Mohl si jen představovat, jaké hrůzy se v těch uzavřených prostorách odehrávají.

„Jsou čím dál zuřivější,“ poznamenal poručík tlumeným tónem.

Fitzjames zachmuřeně přikývl. Když se hlásil k Arktické objevitelské službě, nikdy ho nenapadlo, že bude muset jednou krotit šílenou posádku. Tento chytrý a přátelský muž rychle stoupal po hodnostním žebříčku královského námořnictva a ve třiceti mu bylo svěřeno velení na korvetě. Teď bylo tomuto důstojníkovi považovanému kdysi za „nejpohlednějšího muže v námořnictvu“ šestatřicet a v boji o přežití stál před svou nejtěžší zkouškou.

Nebylo asi žádné překvapení, že část posádky zešílela. Přežít polární zimu na lodi zamrzlé v ledu byl děsivý zážitek. Po měsíce tmy a nepolevující zimy byli ti muži uzavřeni v stísněných prostorách lodního podpalubí. Tam bojovali s krysami, klaustrofobií a odloučením a navíc i s fyzickým utrpením způsobeným kurdějemi a omrzlinami. Přežít jednu polární zimu by bylo samo o sobě dost zlé, ale pro Fitzjamesovu posádku

to byla už třetí arktická zima v řadě a její nemoci zhoršovaly nízké příděly potravin a paliva. Smrt velitele expedice sira Johna Franklina jen zhoršila všeobecný pesimismus.

Přesto Fitzjames věděl, že je za tím ještě něco mnohem zlověstnějšího. Když si ze sebe zástupce bocmana strhal šaty, přelezl bok lodi a s křikem se rozběhl po ledové kře, mohlo to být považováno za ojedinělý případ šílenství. Ale když začaly tři čtvrtiny posádky kvílet ze spaní, apaticky přecházet sem a tam, zmateně si mumlat a trpět halucinacemi, bylo jasné, že je v tom ještě něco jiného. Jakmile se postižení začali chovat násilně, přesunul je Fitzjames v tichosti do prostor na přídi a uzavřel je tam.

„Je to něco na lodi, co z nich dělá šílence,“ řekl Fairholme potichu, jako by mu četl myšlenky.

Fitzjames chtěl přikývnout, když se z vrcholku barikády skutálel soudek a málem ho zasáhl do hlavy. Za ním se vynořila bledá, vychrtlá tvář s očima rudě planoucíma ve světle svíček. Muž rychle prolezl otvorem a svalil se na úpatí bariéry. Jakmile se zvedl na nohy, poznal v něm Fitzjames jednoho z topičů parního stroje. Navzdory mrazu panujícimu uvnitř lodi topič na sobě neměl košili a v ruce svíral velký dranzírák z lodní kuchyně.

„Kde jsou jehňata pro řezníka?“ vykřikl a pozvedl nůž.

Než stačil máchnout ostřím, rozmáchl se jeden z námořníků mušketou a zasáhl ho do tváře. Nůž zarachotil o bednu a muž se svalil na podlahu se stružkou krve stékající po obličeji.

Fitzjames se otočil od nehybného topiče k členům posádky kolem sebe. Byli vyčerpaní, ztrhaní a vyzáblí z hladové stravy a vzhlíželi k němu v očekávání rozkazů.

„Opustíme loď okamžitě. Zbývá ještě víc než hodina denního světla. Dostaneme se k *Terroru*. Poručíku, přineste nahoru do Velké kajuty zimní výbavu.“

„Kolik saní mám připravit?“

„Žádné. Zabalte každému tolik proviantu, kolik unese, ale nic navíc.“

„Ano, pane,“ odpověděl Fairholme, vzal s sebou dva muže a zmizeli dolů hlavním průlezem. Hluboko v podpalubí byly uloženy teplé kabáty, boty a rukavice, které nosila posádka při práci na palubě nebo výpravách se saněmi mimo loď. Fairholme a jeho muži rychle vynesli nahoru tucet sad oblečení a donesli je do velké společenské místnosti pro důstojníky na zádi.

Fitzjames došel do své kajuty a vzal si kompas, zlaté hodinky a několik dopisů pro svou rodinu. Otevřel lodní deník, roztřesenou rukou připsal poslední záznam a s očima přimhouřenýma před obrazem porážky knihu vázanou v kůži zavřel. Tradice mu velela, aby vzal deník s sebou, on ho však zamkl ve svém stole na hromádce daguerrotypů.

Jedenáct námořníků, příčetný pozůstatek původní osmašedesátičlenné posádky, na něj čekalo ve Velké kajutě. Kapitán si oblékl stejný těžký kabát a boty, jaké měli ostatní, a začal jako první stoupat hlavním průlezem. Zvedl poklop a všichni se vynořili na hlavní palubu vystavenou nepřízni živlů. Bylo to jako projít branou do mrazivého pekla.

Z temných, páchnoucích prostor uvnitř lodi vstoupili do vražedného světa zmrzlého na kost. Vyjící vítr o

teplotě minus osmatřicet stupňů Celsia bičoval jejich těla miliardami ledových jehliček. V omračující větrné smršti nebylo možné rozeznat zemi od oblohy. Fitzjames se pustil do boje s živly a spíš po paměti našel cestu přes zasněženou palubu a po žebříku dolů na led obklopující loď.

Tři čtvrtě kilometru od nich spočívala v ledovém vězení sesterská expediční loď Jejího Veličenstva *Terror*. Ustavičný vítr však snížil viditelnost na pouhých několik metrů. Kdyby *Terror* minuli, zabloudili by daleko mezi ledové kry a zemřeli. Pro takové případy byly do ledu každých třicet metrů zatlučeny dřevěné kůly, ale najít ten další bylo v oslepujícím větru takřka nemožné.

Fitzjames vytáhl kompas a nastavil azimut dvanáct stupňů, což byl směr, ve kterém se nacházela *Terror*. Sesterská loď byla ve skutečnosti na východ od jejich pozice, ale blízkost severního magnetického pólu způsobovala odchylku kompasu. V duchu se modlil, aby se ledová vrstva od posledního určování azimutu nepohnula, sklonil se nad kompasem a začal se plahočit přes led určeným směrem. Všichni námořníci se chytili jednoho lana a výprava postupovala po ledě jako obrovská stonožka.

Mladý velitel se vlekl kupředu, hlavu skloněnou a oči přilepené ke kompasu, zatímco mu ledový vítr hnal do obličeje sníh. Odpočítal sto kroků, zastavil se a rozhlédl kolem. S pocitem úlevy spatřil skrz vířící, nadýchaná oblaka první sloup. Prošel kolem něho, nastavil nový azimut a pokračoval k další značce. Průvod mužů postupoval od sloupu ke sloupu a prodíral se nerovnou sněhovou pokrývkou vysokou místy deset až dvanáct metrů. Fitzjames soustředil všechnu svou energii

na cestu a setřásl zklamání z toho, že přenechal loď bandě šilenců. Hluboko ve svém nitru věděl, že je to otázka přežití. Po třech letech v Arktidě už na ničem jiném nezáleželo.

Pak jeho nadějemi otrásla dunivá rána. I ve vyjícím větru to byl ohlušující zvuk. Zněl jako výstřel z velkého děla, ale kapitán věděl, o co se jedná. Byl to led pod jejich nohama, silná vrstva, která se neustále smršťovala a napínala.

Od září 1846, kdy obě lodi zamrzly, je ledová masa zvaná Beaufortův ledový proud odnesla o třicet kilometrů dál. Neobvykle studené léto způsobilo, že se led udržel po celý rok 1847, a tání na jaře tohoto roku bylo velmi krátké. Další vlna studeného počasí jim vzala naději, že by se lodi mohly v létě uvolnit. Mezitím mohlo dojít k osudnému posunu ledu, který by pevně stavěnou dřevěnou loď rozmáčkl jako krabičku sirek. Za šedesát sedm let bude Ernest Shackleton bezmocně přihlížet, jak jeho loď *Endurance* drtí podobný posun ledu v Antarktidě.

S bušícím srdcem přidal Fitzjames do kroku, když tu z dálky dolehlo další hromové prasknutí. Provaz v jeho ruce se napjal, jak mu ostatní muži přestávali stačit, ale on odmítl zpomalit. Dorazil ke sloupu, který měl být už poslední, a přivřel oči do bouře. Skrz vířící sníh před sebou na okamžik zahlédl temný předmět.

„Je kousek od nás,“ křikl na muže za sebou.
„Přidejte do kroku, jsme skoro tam.“

Skupinka jako jeden muž chvatně vyrazila k cíli. Když přešli rozeklanou ledovou hromadu, uviděli před sebou *Terror*. Toto třicet metrů dlouhé plavidlo se velikostí i vzhledem podobalo jejich lodi včetně černě

natřeného trupu se širokým zlatým pruhem. Se sundanými plachtami a ráhny a velkou plachtou zakrývající zadní palubu však *Terror* loď skoro nepřipomínala. Kvůli tepelné izolaci měla téměř až k zábradlí nahrnutý sníh a stěžeň s lanovým pokrývala silná vrstva sněhu. Tato pevná loď původně vyzbrojená moždíři vypadala spíš jako velký dort s rozteklou bílou polevou.

Fitzjames vstoupil na ledem pokrytou palubu a překvapilo ho, že se tam pohybuje několik členů posádky. Podporučík odvedl Fitzjamese a jeho muže dolů hlavním průlezem do kuchyně. Stevard jim rozdál sklenky s brandy, zatímco si muži setřásali led z oděvů a hráli si ruce u kuchyňských kamen. S pocitem tepla, které mu alkohol přinesl do žaludku, zaznamenal kapitán živou aktivitu v šeré hlavní chodbě, v níž si pokřikující námořníci podávali zásoby. Stejně jako na jeho muže byl i na místní posádku smutný pohled. Muži byli bledí a vychrtlí a většina z nich bojovala s pokročilými příznaky kurdějí. I Fitzjames už přišel kvůli nedostatku vitamínu C, který způsobuje krvácení dásní a jejich měknutí, o dva zuby. I když byly lodě zásobeny citrónovou šťávou, která se pravidelně přidělovala celé posádce, ztratila šťáva v průběhu doby na účinnosti. Spojení s nedostatkem čerstvého masa způsobilo, že se nemoc nevyhnula ani jedinému muži. A všichni námořníci věděli, že bez léčby končí kurděje smrtí.

Objevil se kapitán lodi, drsný Ir jménem Francis Crozier. Tento polární veterán strávil většinu svého života na moři. Jako mnozí před ním se i on nechal zlákat pátráním po průplavu mezi Atlantským a Tichým oceánem v neprobádaných oblastech Arktidy. Objevení

Severozápadní cesty bylo zřejmě poslední velkou výzvou pro námořní dobyvatele. Desítky se jich o to pokusily a selhaly, ale tahle expedice byla jiná. Dvě plavidla upravená pro Arktidu pod velením tajemného vůdce sira Johna Franklina nemohla neuspět. Jenže Franklin před rokem zemřel po pokusu dosáhnout severoamerického pobřeží příliš pozdě v létě. Na volném moři lodě uvízly v ledu, který se kolem nich sevřel. Houževnatý Crozier byl odhodlán dovést zbytek svých mužů do bezpečí a uchránit je porážky, která před nimi ležela.

„Vy jste opustil *Erebus*?“ zeptal se Fitzjamese podrážděně.

Mladší kapitán přikývl. „Zbytek posádky se pomátl.“

„Dostal jsem vaši zprávu popisující problémy, které máte. Je to opravdu zvláštní. Jeden nebo dva z mých mužů přišli dočasně o rozum, ale takové hromadné zhroucení jsme tu neměli.“

„Je to zatracená záhada,“ připustil Fitzjames neochotně. „Jsem rád, že jsem z toho blázince pryč.“

„Ti muži už jako by byli mrtví,“ zamumlal Crozier. „A my možná také brzy zemřeme.“

„Ano, led se láme.“

Crozier přikývl. Tlakové body v ledovém krunýři pravidelně pukaly kvůli pohybu mořských proudů. I když k tomu docházelo hlavně na podzim a na počátku zimy, když zamrzalo otevřené moře, na jaře také docházelo k nebezpečnému tání a dmutí moře.

„Trámy v trupu sténají na protest,“ řekl Crozier. „Obávám se, že nám hrozí nebezpečí. Nechal jsem přenést velkou část zásob jídla na led a odtáhnout zbývající čluny. Vypadá to, že budeme muset opustit obě

lodě dřív, než jsme plánovali,“ dodal s obavami. „Jen se modlím, aby vichřice skončila dřív, než se budeme muset vydat na cestu.“

Po skromném jídle skládajícím se ze skopového z konzervy a pastináku se Fitzjames se svými muži přidal k posádce lodi *Terror*, která vynášela zásoby na kry. Zdálo se, že se dunivé praskání už neozývá tak často, přestože stále občas přehlušilo kvílení větru. Uvnitř muži naslouchali děsivému praskotu a sténání dřevěných lodních trámů deformovaných pohybujeícím se ledem. Když na povrchu skončila poslední bedna, shromáždili se muži v ponurých lodních prostorách a čekali, až příroda vyloží karty.

Osmáctyřicet hodin úzkostlivě naslouchali nevypočitatelnému ledu a modlili se, aby jejich plavidlo bylo ušetřeno. Ale to se stát nemělo, smrtící úder přišel rychle a bez varování. Led zvedl bachratou loď a převrátil ji na bok a pak část jejího trupu praskla jako balon. Byli zraněni jen dva muži, ale škody byly nenapravitelné. *Terror* byla v okamžiku odsouzena k pohřbení ve vodách, jen datum obřadu nebylo ještě stanoveno.

Crozier nařídil posádce opustit loď a naložit zásoby do tří zbývajících záchranných člunů upevněných na sanicích, aby se daly snáz táhnout po ledu. Crozier s Fitzjamesem nechali prozíravě během uplynulých devíti měsíců odtáhnout několik člunů s proviantem k nejbližší pevnině. Úkryt v Zemi krále Viléma měl být vítaným útočištěm pro posádku bez domova. Ale od pevniny a zásob dělilo vyčerpané muže padesát kilometrů rozlámaného ledu.

„Mohli bychom se vrátit na *Erebus*,“ navrhl Fitzjames při pohledu na stěžně své bývalé lodi tyčící se nad rozeklaným bílým obzorem.

„Muži jsou příliš zesláblí na to, aby mohli bojovat s živly a mezi sebou zároveň,“ odpověděl Crozier. „*Erebus* půjde buďto ke dnu jako *Terror*, nebo stráví další hrozné léto uvězněná v ledu.“

„Bůh buď milostiv jejich duším,“ zamumlal Fitzjames, když se naposledy ohlédl za vzdálenou loď.

Do každého člunu se zapřáhlo osm mužů jako muly do pluhu a začali se plahočit po nerovném ledu k pevné zemi. Vítr se milosrdně utišil a teplota vystoupala na minus osmnáct stupňů. Ale námaha, k níž byli vyhladovělí a promrzlí námořníci nuceni, začala podrývat tělo i ducha každého z nich.

Po pěti mučivých dnech tahání a strkání těžkých nákladů dosáhli kamenitého ostrova. Země krále Viléma, dnes nazývaná ostrov krále Viléma, mohla stěžít být méně pohostinným místem. Nízká, větrem bičovaná zemská masa o velikosti Connecticutu hostila naprosté minimum rostlin a živočichů. Vyhýbali se jí i domorodí Inuité, kteří ji považovali za špatné loviště své základní potravy – karibů a tuleňů.

Nic z toho Crozier a jeho muži nevěděli. Výzkumné výpravy se saněmi jim řekly jen to, že ta země je ostrovem, což odporovalo tehdejšímu obecnému názoru zeměpisců, že se jedná o výběžek severoamerického kontinentu. Tohle a ještě jednu věc Crozier pravděpodobně věděl. Z místa na severozápadním konci Země krále Viléma, kde stál, poznal, že jsou asi tisíc šest set kilometrů od nejbližší civilizace. Největší naději na záchranu jim skýtala skrovná stanice obchodní

společnosti Hudsons Bay Company jižně na březích Great Fish River. Ale otevřená voda mezi jižním koncem ostrova a ústím té řeky, vzdáleným necelých dvě stě padesát kilometrů, znamenala, že s sebou budou muset dál táhnout přes led ty proklaté čluny.

Crozier nechal muže několik dní odpočívat u hromady zásob a poskytl jim dočasnou odměnu plných přidělů, aby nabrali síly na krutou pout', která je čekala. Pak už nemohli déle čekat. Při závodu s časem zbývajícím do podzimního sněžení záleželo na cestě ke stanici Hudson's Bay Company na každém dni. Zkušený kapitán si nedělal žádné iluze, že se posádka v plném počtu dostane tak daleko. Ale při troše štěstí by to několik nejsrdnatějších mužů mohlo zvládnout včas a vyslat pro ostatní záchrannou výpravu. To byla jejich jediná naděje.

Jakmile se znovu zapřáhli do člunů, zjistili, že se jim po ledě při pobřeží cestuje o něco snáz. Ale rychle se jich zmocnilo poznání, že je to pochod smrti. Neustálé fyzické vypětí v kousavém mrazu bylo na jejich podvyživená těla příliš. Nejhuř ze všeho, možná víc než omrzliny, je trápila neuhasitelná žízeň. Většině přenosných vařičů došlo palivo, takže nedokázali účinně vyrábět pitnou vodu z ledu. Muži si zoufale cpali do úst sníh, aby roztál na pár kapek, a pak se třásli zimou. Jako karavana cestující Saharou bojovali kromě jiných zdravotních potíží i s následky dehydratace. Během pochodu na jih začali muži chřádnout a umírat jeden po druhém. Nejprve kopali mrtvým mělké hroby, ale později je nechávali ležet na ledě, aby si šetřili síly na cestu.

Fitzjames vystoupil na nízký hřeben pokrytý sněhem, zastavil se a zastínil si rukou oči. Za ním se

zarazily dvě čtyry po osmi mužích a uvolnily popruhy z provazů připoutané k prkenným člunům. Těžké dřevěné plavidlo plné potravin a výstroje vážilo skoro tunu. Přemísťovat ho bylo jako táhnout po sněhu nosorožce. Všichni muži padli na kolena, aby si odpočali, a zhluboka vdechovali mrazivý vzduch do strádajících plic.

Obloha byla jasná a krajinu zalévalo slunce, které se odráželo od sněhu v oslepující záři. Fitzjames si sundal drátěné sněhové brýle a obešel jednoho muže po druhém, aby jim poskytl slova útěchy a zkontroloval omrzliny na odhalených místech těla. Už měl skoro za sebou druhou skupinu, když jeden z námořníků vykřikl.

„Pane, to je *Erebus*! Uvolnila se z ledu!“

Fitzjames se otočil a uviděl, jak jeden z mužů ukazuje k obzoru. Zástupce lodního písaře vyklouzl z postroje, rozběhl se k pobřeží a odtamtud na led.

„Stricklande! Zůstaňte, kde jste!“ přikázal Fitzjames.

Ale jeho rozkaz nebyl vyslyšen. Námořník ani na okamžik nezpomalil, potácel se a klouzal po nerovných ledových krách k tmavé šmouze na obzoru. Fitzjames upřel pohled stejným směrem a cítil, jak mu spadla čelist. Asi šestnáct kilometrů od nich jasně rozeznal černý trup a kolmé stěžně velké plachetnice. Nemohla to být jiná loď než *Erebus*.

Fitzjames na ni se zadržným dechem několik vteřin zíral. Strickland měl pravdu. Loď se pohybovala a zdálo se, že volně pluje unášena mořem.

Vyděšený velitel přistoupil ke člunu a chvíli se hrabal pod sedačkou, dokud nenašel skládací dalekohled. Zamířil ho na plavidlo a hned ho poznal. Vypadalo však jako loď duchů, se svinutými plachtami a prázdnými palubami. Mimoděk ho napadalo, zda muži v podpalubí

vůbec vědí, že plují. Jeho vzrušení z pohledu na loď pohaslo, když si prohlédl její okolí. Tvořil ho neporušený led.

„Je stále zamrzlá v ledu,“ zamumlal a všiml si, že se plavidlo pohybuje zádi napřed. *Erebus* ve skutečnosti trčel uprostřed patnáctikilometrové kry, která se oddělila od zamrzlého moře a posouvala se na jih. Naděje na vysvobození se trochu zvětšily, ale pořád jí hrozilo rozdrčení praskajícím ledem.

Fitzjames si povzdechl a obrátil se ke dvěma nejzdravějším členům posádky. „Reede, Sullivane, ihned přiveďte námořníka Stricklanda zpátky,“ vyštěkl.

Oba muži vstali a pustili se za Stricklandem, který už dorazil na ledovou kru a právě mizel za velkým pahorkem. Fitzjames pohlédl znovu na loď a pátral po poškození trupu nebo známkách života na palubě. Vzdálenost však byla příliš velká na to, aby rozeznal nějaké detaily. V myšlenkách se vrátil k veliteli expedice Franklinovi, jehož tělo leželo v podpalubí zabaleno v ledu. Možná bude ten starý badatel přece jen pohřben v Anglii, pomyslel si Fitzjames, který dobře věděl, že jeho vlastní vyhlídky, že by se vrátil ať živý nebo mrtvý domů, jsou mizivé.

Uplynula půlhodina, než se Reed se Sullivanem vrátili ke člunu. Fitzjames si všiml, že oba hledí do země a jeden z nich nese šálu, kterou měl Strickland omotanou kolem krku a obličeje.

„Kde je?“ zeptal se velitel.

„Probořil se do zasněžené praskliny v ledu,“ odpověděl Sullivan, schopný námořník se smutnými modrými očima. „Snažili jsme se ho vytáhnout, ale šel pod hladinu dřív, než jsme ho mohli pořádně popadnout.“

Pozvedl mrazem ztuhlou šálu, aby ukázal, že to bylo jediné, co se jim povedlo zachytit.

Na tom nesejde, pomyslel si Fitzjames. I kdyby ho vytáhli, nejspíš by stejně zemřel dřív, než by ho stačili dostat do suchých šatů. Strickland měl vlastně štěstí. Smrt si pro něj přišla alespoň rychle.

Fitzjames potřásl hlavou, aby tu myšlenku zahnal, a rozkřikl se na zasmušilou posádku: „Zpátky do postrojů. Ať se ty saně pohnou.“ Mrtvého nezmínil jediným slovem.

• • •

DNY PLYNULY V NARŮSTAJÍCÍM napětí a muži se dál plahočili na jih. Členové posádky se postupně rozdělili do skupin podle své fyzické zdatnosti. Crozier a malá skupinka z *Terroru* razili cestu po pobřeží patnáct kilometrů před ostatními. Fitzjames je následoval, ale několik kilometrů za ním se vlekly ještě tři nebo čtyři skupinky nejslabších a nejnemocnějších, kteří nedokázali udržet tempo a byli už prakticky mrtví. Fitzjames ztratil tři své lidi, takže mu jich na těžký náklad zbylo pouze třináct.

Slabý vítr a poměrně příznivá teplota dodávaly mužům naději na záchranu, ale pozdní jarní sněhová bouře je o ni připravila. Na západě se objevila černá mračna jako blížící se závoj smrti a rychle se valila k nim. Po ledovci se hnal palčivý vítr a bezohledně bičoval nízký ostrov. V poryvech větru, ve kterém nebylo vidět ani na krok, nezbylo Fitzjamesovi než nechat obrátit čluny dnem vzhůru a ukrýt se pod jejich prkenné trupy. Po čtyři dny do nich víchřil jako palice. Zajetí ve

svých korunýřích, trpící nedostatkem jídla a zahřívání pouze teplem svých těl se vychrtlí muži brzy začali poddávat osudu.

Jako zbytek jeho mužů i Fitzjames ztrácel vědomí a zase ho nabýval, jak se jeho tělesné funkce pomalu zastavovaly. Když už byl konec blízko, projela jím podivná vlna energie, hnaná možná umírající zvědavostí. Přešel přes těla svých soudruhů, proklouzl pod obrubou člunu a vytáhl se po jeho trupu na nohy. Vichr na chvíli ustal, takže mohl zůstat stát a dívat se, jak světlo dne mizí v nastávajícím soumraku. Pohlédl přes led a přinutil se podívat ještě jednou.

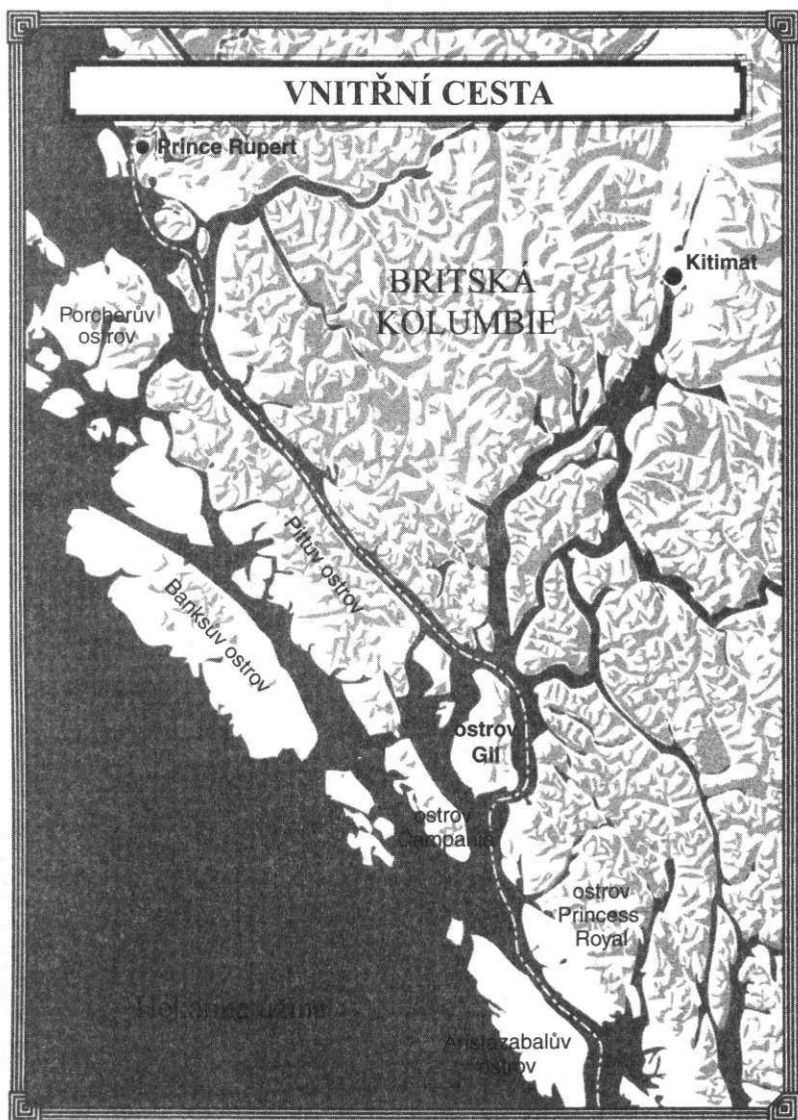
Byl tam. *Erebus* se tyčil na obzoru jako černý přízrak plazící se spolu s ledem.

„Jaké tajemství skrýváš?“ zvolal, i když mu poslední slova unikla ze rtů jako pouhý šepot. S lesknoucíma se očima upřenýma na obzor se Fitzjamesovo tělo svezlo po trupu člunu.

Za ledovými krami plul *Erebus* mlčky dál jako hrobka obklopená ledem. Stejně jako jeho posádka se nakonec stane obětí krutých polárních podmínek, poslední pozůstatek Franklinovy výpravy pokoušející se nalézt Severozápadní cestu. S jeho zmizením bude vymazána z dějin i sága jeho šílené posádky. Velitel však netušil, že jeho loď obsahuje velkou záhadu, která o století později bude mít rozhodující dopad na přežití celého lidstva.

PRVNÍ ČÁST

ĎÁBLŮV DECH

1

DUBEN 2011
VNITŘNÍ CESTA
BRITSKÁ KOLUMBIE

DVACETIMETROVÝ TRAULER s ocelovým trupem vypadal přesně tak, jak by rybářské loď vypadat měly, ale jen zřídka vypadají. Sítě byly spořádaně stočené a uložené a na palubě se nic nepovalovalo. Trup nad mořskou hladinou byl prostý rzi a špíny a neošlehanější plochy byly čerstvě natřené na bílo. Dokonce i přistávací nárazníky byly pečlivě očištěné. I když *Ventura* nepatřila mezi nejziskovější rybářské lodě plující ve vodách Britské Kolumbie, byla nejspíš nejlépe udržovaná.

Její úhledný vzhled odrážel povahu jejího majitele, puntičkářského a pracovitého muže jménem Steve Miller. Stejně jako jeho plavidlo ani Miller neodpovídal obrazu průměrného soukromého rybáře. Byl to doktor z úrazovky, kterého unavilo sešívání zmrzačených obětí autonehod v Indianapolis, a proto se vrátil do městečka svého mládí u severozápadního pobřeží Tichého oceánu, aby zkusil něco nového. Protože měl v bance dost peněz a miloval moře, připadal mu komerční rybolov jako dobrá volba. Jak teď kormidloval svou loď ranním mrholením, zračilo se mu jeho štěstí ve tváři v podobě širokého úsměvu.

Do kormidelny strčil hlavu mladík s rozčuchanými černými vlasy a zavolal na Millera.

„Kde budou brát dneska, kapitáne?“ zeptal se.

Miller vyhlédl ven předním oknem, zvedl nos a nasál vzduch.

„No, Bucky, řekl bych, že u západního pobřeží ostrova Gil, určitě,“ přistoupil s úsměvem na jeho hru. „Radši si jdi na chvilku schrupnout, protože je budeme brzo vytahovat.“

„Jasně, šéfe. Takže na celých dvacet minut?“

„Řekl bych, že spíš na osmnáct.“ Usmál se a pohlédl na blízkou námořní mapu. Pootočil o pár stupňů kormidlem a namířil před' do úzké mezery rozdělující dvě zelené zemské masy před nimi. Pluli Vnitřní cestou, stuhou chráněného moře táhnoucí se od Vancouveru po Juneau. Tato klikatá vodní trasa chráněná desítkami ostrovů porostlých borovicemi vybízela ke srovnání s norskými fjordy.

Ve směru k Aljašce se pohybovalo jen několik komerčních nebo turistických rybářských lodí rozhazujících sítě na lososy nebo halibuty. Jako většina nezávislých rybářů pátral Miller po cennějším druhu lososa s latinským názvem *Oncorhynchus nerka* a používal kapsovitě sítě, aby ryby ulovil poblíž zátok a ve vodách oceánu. S tím, co chytil, býval spokojený, protože věděl, že se z těchto míst málokdo vrací s bohatým úlovkem. Ale i přes své malé zkušenosti se mu díky dobrému plánování a nadšení dařilo dosahovat jistého zisku. Usrkl si ze šálku kávy a pohlédl na zabudovaný monitor radaru. Všiml si dvou plavidel několik kilometrů severně, pustil kormidlo a vyšel ven

zkontrolovat už potřetí v jednom dni sítě. Spokojený, že v nich nejsou žádné díry, vylezl zpátky na můstek.

Bucky stál u zábradlí a potahoval z marlborky, kterou vyměnil za kavalec. Kývl na Millera a pak pohlédl k obloze. Obvyklá pokrývka šedých mraků se hnala ve vzdušné mase, která se zdála být příliš lehká na to, aby se z ní dalo čekat víc než pouhé mrhnutí. Bucky pohlédl přes Hekatinu úžinu na zelené ostrovy, které ji lemovaly na západě. Před přídíl na levoboku zahlédl nezvykle hustý mrak převalující se nad vodní hladinou. Mlha byla v těchto místech obvyklá, ale na tomhle útvaru bylo cosi zvláštního. Byl bělejší než běžný opar a jakoby kompaktnější. Bucky zhluboka potáhl z cigarety a odešel do kormidelny.

Miller si už bílého mraku všiml a díval se na něj dalekohledem.

„Vidíte to taky, šéfe? Vypadá to dost divně, co?“ utrousil Bucky.

„To ano. A kolem není žádné plavidlo, které by to mohlo vypustit,“ odpověděl Miller, když obhlédl obzor. „Mohl by to být kouř, který sem dolétl z Gilu.“

„Jo, nebo ho vyfoukla nějaká ryba s retkem,“ opáčil jeho pomocník a vycenil křivé zuby v širokém úsměvu.

Miller odložil dalekohled a chopil se kormidla. Jejich cesta kolem ostrova Gil vedla přímo středem mraku. Rybář neklidně zaklepal klouby ruky na oblýskané dřevěné kolo, ale neudělal nic, aby změnil kurz.

Jak se loď blížila k okraji mraku, upíral Miller oči na moře a vraštil obočí. Barva vody se znatelně změnila ze zelené na hnědou a dál na měděně červenou. Plavalo v ní množství mrtvých lososů obrácených stříbrnými břichy k

obloze. Pak se rybářský člun ponořil do oparu. Muži v kormidelně okamžitě ucítili změnu teploty, jako by na ně někdo hodil studenou, mokrou deku. Millerovi vnikla do hrdla vlhkost spolu se silnou kyselou chutí. Po zádech mu přeběhl mráz a náhle se mu sevřela hrud'. Když se nadechl, podlomila se mu kolena a před očima se mu roztančily hvězdičky. Z myšlenek na bolest ho vytrhl druhý námořník, který vpadl s křikem do kormidelny.

„Kapitáne... já se dusím,“ vypravil ze sebe ten chlapík s brunátným obličejem a dlouhými licousy. Oči měl vypoulené, div mu nevypadly z hlavy, a tvář se mu zbarvila do tmavomodra. Miller udělal krok vpřed, ale muž se v bezvědomí zhroutil na palubu.

Kabina se začala Millerovi otáčet před očima a on se zoufale vrhl po vysílačce. Mlhavě přitom zahlédl Buckyho ležet bezvládně na podlaze. S pevně sevřeným hrudníkem popadl Miller mikrofon a shodil přitom nějaké tužky a mapy. Zvedl ho k ústům a pokusil se zavolat o pomoc, ale nevypravil ze sebe ani slovo. Padl na kolena s pocitem, jako by mu někdo drtil celé tělo na kovadlině. Křeč sílila, zatímco se mu před očima pomalu šířila tma. Bojoval, aby se udržel při vědomí, ale cítil, jak pomalu klouže do propasti. Miller se ještě chvilku zoufale bránil, ale pak vydechl naposled, když mu smrt pokynula ledovou rukou, aby ji následoval.

2

„ÚLOVEK JE NA PALUBĚ!“ křikla Summer Pittová směrem ke kormidelně. „Zavez nás na další kouzelné místo.“

Vysoká, štíhlá oceánografka stála na otevřené zadní palubě výzkumné lodi oblečená do tyrkysové nepromokavé bundy. Namotávala silonový vlasec na naviják něčeho, co připomínalo rybářský prut. Vlasec se táhl ke konci prutu, u kterého se ve větru houpala její výstavní kořist. Nebyla to však ryba, ale šedá plastová trubka zvaná Niskinova láhev, která umožňuje sbírat vzorky mořské vody z velkých hloubek. Summer nádobu opatrně uchopila a zamířila ke kormidelně právě v okamžiku, kdy pod palubou náhle hlasitě zařvaly motory. Nečekané zrychlení, při němž člun vyrazil kupředu, jí málem podrazilo nohy.

„Opatrně s tím plynem,“ vykřikla a konečně se jí podařilo dostat do kabiny.

Její bratr sedící u kormidla se na ni obrátil a zasmál se.

„Jenom jsem chtěl vidět, jak ti to půjde po špičkách,“ prohlásil Dirk Pitt. „Musím říct, že jsi přímo skvěle napodobila opilou primabalerínu.“

Ta poznámka Summer jen ještě víc rozzuřila, ale pak jí došla komičnost situace a rychle se všemu zasmála.

„Nediv se, když dneska večer najdeš v posteli kbelík mokrých škeblí,“ prohodila.

„Proč ne, když budou dušené v kajunské omáčce,“ opáčil. Dirk trochu ubral na snesitelnější rychlost a pohlédl na digitální navigační mapu na blízském monitoru.

„To byl mimochodem vzorek 17-F,“ poznamenal.

Summer vylila vodu do průhledné ampule a na předtištěnou nálepku napsala polohu. Pak ampuli umístila do schránky s molitanovými přihrádkami, která už obsahovala asi deset podobných vzorků. Projekt, který původně začal jako prostá studie stavu planktonu podél jižního pobřeží Aljašky, se rozrostl, když se o něm dozvědělo kanadské ministerstvo pro rybolov a oceány a požádalo je, aby pokračovali s výzkumem až dolů do Vancouveru. Kromě toho, že jí proplouvaly výletní lodě, byla Vnitřní cesta důležitou migrační trasou keporkaků, velryb šedých a dalších velryb přitahujících pozornost mořských biologů. Mikroskopický plankton byl klíčem k vodnímu potravinovému řetězci, protože láká kryl, který je hlavní potravou velryb vybavených kosticemi. Dirk a Summer si uvědomovali, jak je důležité získat celkový ekologický obraz regionu, a od svých šéfu v Národní podvodní a mořské agentuře (NUMA) dostali svolení projekt rozšířit.

„Jak je to daleko k dalšímu odběrnému místu?“ zeptala se Summer, když se posadila na dřevěnou lavici a zahleděla se do ubíhajících vln.

Dirk se znovu podíval na monitor a našel nahoře na obrazovce malý černý trojúhelník. Program HYPACK zaznamenal předchozí odběrná místa a naplánoval cestu k dalšímu bodu pro sběr vzorků.

„Máme před sebou asi třináct kilometrů. Spousta času něco slupnout, než tam dorazíme.“ Odkopl víko z

chladicího boxu, vytáhl z něho šunkový sendvič a kořenovou limonádu a pootočil kormidlem, aby udržel loď ve správném směru.

Patnáctimetrové hliníkové plavidlo klouzalo po klidné hladině průlivu jako šipka. Bylo natřené tyrkysově modrou barvou jako všechny výzkumné lodě Národní podvodní a mořské agentury, vybavené pomůckami pro potápění v chladné vodě, přístroji na průzkum moře a dokonce i malou dálkově ovládanou ponorkou pro podvodní natáčení. Pohodlí na něm bylo minimální, ale člun byl dokonalou základnou pro příbřežní výzkumné projekty.

Dirk obrátil kormidlo na pravobok, aby se širokým obloukem vyhnul třpytící se výletní lodi společnosti Princess Lines mířící opačným směrem. Hrstka turistů na její palubě jim srdečně mávala a Dirk na to reagoval tím, že vysunul paži z okénka.

„Vypadá to, že jezdí každou hodinu jedna,“ poznamenala Summer.

„V letních měsících projíždí průlivem až třicet plavidel, takže to tady vypadá jako na silnici Jersey Turnpike.“

„Ty jsi v New Jersey nikdy nebyl.“

Dirk potřásl hlavou. „Dobře, tak jako na dálnici H-1 v Honolulu v dopravní špičce.“ Sourozenci vyrostli na Havaji, kde si vypěstovali vášeň pro moře. Jejich svobodná matka v nich vzbudila raný zájem o mořskou biologii a povzbuzovala obě děti, aby se naučily v útlém mládí potápět. Dvojvaječná dvojčata Dirk a Summer měla sportovní talent a dobrodružné sklony a strávila většinu dětství na vodě nebo v její blízkosti. Tyto zájmy jim vydržely i na vysoké, kde oba studovali oceánologii.

Nakonec nějak skončili na protějšcích březích, když Summer získala diplom na Scrippsově institutu, zatímco Dirk vystudoval mořské strojírenství na New York Maritime College.

Až na smrtelné posteli jim matka prozradila identitu jejich otce, který vedl Národní podvodní a mořskou agenturu a měl stejné křestní jméno jako Dirk. Dojemné shledání vedlo k blízkému vztahu s mužem, kterého viděli poprvé v životě. Začali pracovat pod jeho vedením v oddělení pro zvláštní projekty NUMA. Byla to práce jejich snů, protože jim umožňovala společně cestovat, studovat oceány a řešit některé z nekonečných záhad jejich hloubek.

Dirk pomalu minul rybářskou loď mířící na sever a o půl kilometru dál zrychlil. Když se člun přiblížil k určenému cíli, vypnul Dirk motory a plul dál setrvačností. Summer došla na zád' a připravovala si rybářský prut s prázdnou nádobou, zatímco se na hladině objevila dvojice sviňuch Dallových a zvědavě si loď prohlížela.

„Bacha na Flippera, když tu věc nadhazuješ,“ řekl Dirk, který vyšel za ní na palubu. „Praštit sviňuchu přináší smůlu.“

„A co takhle praštit bratra?“

„To je ještě mnohem horší.“ Usmál se, když se mořští savci ponořili pod hladinu. Rozhlížel se po okolních vodách, kde se zase vynoří, když znovu zahlédl tu rybářskou loď. Postupně změnila kurz a teď se stáčela na jih. Dirk si všiml, že pluje v kruhu a brzy se s nimi srazí.

„Radši sebou hod', Summer. Myslím, že tamhleten chlápek nekouká, kam jede.“

Summer pohlédla na blížící se plavidlo a hodila nádobu na vzorky vody přes zábradlí. Závaží stáhlo zařízení dolů a odmotalo asi čtyři metry vlasce. Když se vlasec napjal, Summer jím trhla, aby se nádoba natočená dnem vzhůru převrátila a nabrala se do ní voda z vrstvy pod hladinou. Když navíjela lanko, podívala se po rybářské lodi. Dál se pomalu pohybovala v kruhu ani ne třicet metrů od nich a její před' mířila na výzkumné plavidlo.

Dirk se už vrátil do kormidelní a stiskl tlačítko na palubní desce. Pár sirén na přídi se hlasitě rozeřval. Houkání se rozlehlo po hladině, ale na rybářské lodi nevyvolalo žádnou reakci. Dál se pomalu stáčela k místu srážky s výzkumným člunem.

Dirk rychle nastartoval a posunul plynovou páku dopředu, zatímco Summer vytahovala vzorek vody. Loď rychle uhnula doleva a zpomalila. Rybářská šalupa ji minula jen o pár metrů.

„Vypadá to, že na můstku nikdo není,“ křikla Summer. Viděla, jak Dirk zavěšuje mikrofon vysílačky.

„Nikdo mi neodpovídá,“ potvrdil s přikývnutím. „Summer, pojd' vzít kormidlo.“

Summer doběhla do kabiny, uložila vzorek vody a vklouzla na sedadlo kormidelníka.

„Chceš se k nim dostat na palubu?“ zeptala se, když odhadla bratrův úmysl.

„Ano. Zkus srovnat rychlost a zakormidluj vedle ní.“

Summer se rozjela za rybářskou lodí a pak se s ní srovnala bok po boku. Poznala, že se šalupa pohybuje v rozšiřující se spirále, a s obavami pohlédla na její předpokládanou trasu. Zvětšující se kruh spolu se stoupajícím přílivem ji hnál obloukem na ostrov Gil. Za

pouhých několik minut narazí loď na okraj ostrova a roztrhne si trup o skalnaté pobřeží.

„Měl by sis pospíšet,“ zavolala na bratra. „Za chvílku skončí na útesech.“

Dirk přikývl a mávl rukou, aby navedla loď blíž. Vylezl na příď a dřep si na nízké zábradlí. Summer chvílku odhadovala rychlost a poloměr oblouku druhého plavidla a pak se k němu přiblížila. Když byli necelý metr daleko, Dirk skočil a dopadl na palubu vedle navijáku na síť. Summer okamžitě zpomalila a následovala rybářskou loď ve vzdálenosti několika metrů.

Dirk se protáhl kolem sítě a zamířil přímo ke kormidelně, kde našel scénu jako z hororu. Na palubě leželi tři muži s utrpením vepsaným do tváří. Jeden z nich zíral otevřenýma, skelnýma očima a ve ztuhlé ruce podivně svíral tužku. Podle jejich zsinatosti Dirk poznal, že jsou mrtví, ale přesto jim rychle zkontroloval pulz. Překvapeně zaznamenal, že na tělech není vidět žádná krev nebo otevřená zranění. Když nenašel známky života, zachmuřeně se chopil kormidla, srovnal kurz a zavolal vysílačkou Summer, aby ho následovala. S mrazením v zádech zamířil s lodí k nejbližšímu přístavu a mlčky přemítal, co zabilo ty tři muže ležící u jeho nohou.

3

OCHRANKA BÍLÉHO DOMU stojící u vchodu z Pennsylvania Avenue užasle zírala na muže blížícího se po chodníku. Byl malý, ale kráčel odhodlaně, s vypjatou hrudí a zdviženou bradou, a působil velitelským dojmem. S ohnivě rudými vlasy a stejnou bradkou připomínal kohouta střežícího kurník. Nebyl to však jeho vzhled nebo vystupování, co upoutalo pozornost člena ochranky. Byl to spíš dlouhý nezapálený doutník, který trčel muži z úst.

„Charlie... není to VP?“ zeptal se svého kolegy ve strážním domku. Ale druhý agent právě telefonoval a neslyšel ho. Tou dobou se už chlapík přiblížil k úzkému vchodu vedle strážnice.

„Dobrý večer,“ řekl skřípavým hlasem. „Mám na osmou hodinu schůzku s prezidentem.“

„Mohu vidět vaše doklady, pane?“ zeptal se strážce nervózně.

„Takové nesmysly s sebou nenosím,“ odsekl muž. Zastavil se a vyndal si z úst doutník. „Jmenuju se Sandecker.“

„Ano, pane. Ale přesto musím vidět vaše doklady,“ odpověděl člen ochranky a zrudl.

Sandecker se na něho zamračil a pak změkl. „Chápu, že děláte jen svou práci, synu. Co kdybyste zavolal veliteli Meadeovi a řekl mu, že jsem u brány?“

Než stačil vykolejený strážce odpovědět, vystrčil jeho kolega hlavu ze strážnice.

„Dobrý večer, pane viceprezidente. Další pozdní schůzka s prezidentem?“

„Dobrý večer, Charlie,“ odpověděl Sandecker. „Ano, obávám se, že je to jediná doba, kdy si můžeme nerušeně promluvit.“

„Tak proč nejdete dál?“ řekl Charlie.

Sandecker udělal krok a pak se zastavil. „Vidím, že tady máte nováčka,“ poznamenal a obrátil se na šokovaného muže, který ho předtím zastavil. Pak si s ním viceprezident potřásl rukou.

„Dobrá práce, jen tak dál, synu,“ řekl, obrátil se a pokračoval po příjezdové cestě k Bílému domu.

Ačkoliv James Sandecker strávil většinu své kariéry v hlavním městě, nikdy si nezvykl na oficiální washingtonský protokol. Tento admirál ve výslužbě byl v Beltway dobře známý svým neomaleným vystupováním, s nímž už mnoho let vedl Národní podvodní a mořskou agenturu. Polekalo ho, když ho prezident požádal, aby se stal nástupcem muže, s nímž šel do voleb a který zemřel v úřadu, ale i když Sandecker postrádal politické ambice, bylo mu jasné, že by se mohl stát silným zastáncem životního prostředí a oceánů, které tolik miloval, a rychle nabídku přijal.

Jako viceprezident se Sandecker ze všech sil snažil vyhýbat parádkám, které s sebou úřad přinášel. Opakovaně znervózňoval lidi z tajných služeb tím, že je setrásl, kdykoliv se mu zachtělo. Protože dbal na fyziku, bylo ho často vidět, jak sám běhá po Mailu. Pracoval raději v kanceláři v Eisenhowerově vládní budově, než aby využíval podobné prostory v západním křídle Bílého

domu, protože se pokud možno vyhýbal politickému oparu, který zahaloval celou tamní administrativu. I za špatného počasí chodil na schůzky do Bílého domu pěšky po Pennsylvania Avenue, jelikož dával přednost čerstvému vzduchu před podzemním tunelem spojujícím obě budovy. Za dobrého počasí měl dokonce ve zvyku stoupat po svých na Capitol Hill na schůzky v Kongresu, což velmi unavovalo tajné agenty pověřené jeho ochranou.

Když Sandecker minul další kontrolní bod u vchodu do západního křídla, doprovodil ho zaměstnanec Bílého domu do Oválné pracovny. Vstoupil severozápadním vchodem, přešel už sám po modrém koberci a posadil se proti prezidentově stolu. Teprve pak se pořádně podíval na prezidenta a málem sebou trhl.

Prezident Garner Ward vypadal hrozně. Tento nezávislý populista z Montany, který vzdáleně připomínal povahou a vzhledem Teddyho Roosevelta, byl ztrhaný, jako by už týden nespal. Pod zarudlýma očima měl těžké váčky a obličej oteklý a šedý. Díval se na Sandeckera se zachmuřeným výrazem, který byl pro jindy veselého šéfa exekutivy velmi netypický.

„Garnere, v poslední době moc ponocuješ,“ pronesl Sandecker ustaraně.

„Jinak to nešlo,“ opáčil prezident unaveným hlasem. „Procházíme hlubokou krizí.“

„Četl jsem v novinách, že ropa dosáhla deseti dolarů za galon a tohle zdražení na nás těžce dolehlo.“

Země čelila dalšímu nečekanému nárůstu cen ropy. Írán nedávno zastavil vývoz této suroviny v odpověď na západní sankce a stávky v Nigérii snížily africký export na nulu. Ještě horší dopad na USA mělo zastavení

dodávek z Venezuely, které nařídil vrtkavý prezident této jihoamerické země. Ceny benzínu a nafty vylétly do oblak a zásoby po celé zemi rychle docházely.

„A bude ještě hůř,“ poznamenal prezident. Přes stůl přisunul Sandeckerovi nějaký dopis, aby si ho přečetl.

„Je od kanadského premiéra,“ pokračoval Ward. „Kvůli parlamentem schválené legislativě, která drasticky snižuje emise skleníkových plynů, je kanadská vláda nucena uzavřít většinu vrtů v ropných pískách v Athabascě. Pan premiér nás s lítostí informuje, že všechny vývoz ropy do USA bude zastaven, dokud se nepodaří vyřešit problém uhlíkatých emisí.“

Sandecker si dopis přečetl a pomalu pokýval hlavou. „V těch pískách se těží skoro patnáct procent naší dovážené ropy. Bude to mít drtivý dopad na ekonomiku.“

Zdražování, které nějakou dobu probíhalo, se už tak tvrdě projevilo po celé zemi. Na severovýchodě zemřely během zimních mrazů stovky lidí, když došly zásoby topné nafty. Aerolinky a dopravní společnosti směřovaly k bankrotu a v ostatních průmyslových odvětvích byly propouštěny tisíce lidí. Zdálo se, že se celá ekonomika každým okamžikem zhroutí, a mezi lidmi rostl vztek na vládu, která mohla dělat jen málo proti zákonu nabídky a poptávky.

„Nemá smysl se na Kanadany zlobit,“ řekl prezident. „Uzavření vrtů v Athabascě je vzhledem k rychlému nárůstu globálního oteplování velmi šlechetné gesto.“

Sandecker přikývl. „Právě jsem dostal od Národní podvodní a mořské agentury zprávu o teplotách v oceánech. Moře se ohřívají mnohem rychleji, než se původně předpokládalo, a stejně tak rychle se zvedají

jejich hladiny. Zdá se, že rozpouštění ledovců na pólech se nedá zastavit. Způsobí to celosvětovou katastrofu, jakou si neumíme ani představit.“

„Jako bychom neměli už tak dost problémů,“ zamumlal prezident. „A nejen to, stojíme také před potenciálně ničivými ekonomickými důsledky. Celosvětová kampaň proti uhlí získává velkou podporu. Mnoho zemí uvažuje o navrhovaném bojkotu amerického a čínského zboží v případě, že se nevzdáme spalování uhlí.“

„Problém je v tom,“ konstatoval Sandecker, „že uhelné elektrárny jsou největším zdrojem emisí skleníkových plynů, ale zároveň dodávají polovinu veškeré naší elektřiny. A máme největší zásoby uhlí na světě. Je to bolestivé dilema.“

„Nejsem si jistý, zda naše země ekonomicky přežije, když mezinárodní bojkot získá na síle,“ odpověděl prezident tiše. Vyčerpaný šéf exekutivy se opřel na židli a promnul si oči. „Obávám se, že jsme se ocitli v bodu zlomu, Jime, jak v ekonomice, tak v životním prostředí. Jestli nepodnikneme ty správné kroky, čeká nás katastrofa.“

Tlak krizové situace narůstal a Sandecker viděl, že se to neblaze odráží na prezidentově zdraví. „Čeká nás několik těžkých rozhodnutí,“ řekl. Pak se mu zželelo člověka, kterého považoval za svého dobrého přítele, a dodal: „Nemůžeš to všechno vyřešit sám, Garnere.“

Prezidentovi se podrážděně zablesklo v unavených očích. „Možná nemůžu, ale musím se o to pokusit. Dobrých deset let jsme věděli, že tahle chvíle jednou přijde, ale nikdo nebyl ochotný jednat. Předchozí vlády jen podporovaly ropné společnosti a výzkumu

obnovitelných zdrojů házely jen zbytky ze stolu. Totéž platí pro globální oteplování. Kongres měl tak plné ruce práce s ochranou uhlénoho průmyslu, že neviděl, že vedeme naši planetu ke zkáze. Všem bylo jasné, že se nám závislost naší ekonomiky na zahraniční ropě jednou vymstí, a ten den právě nastal.“

„Krátkozrakost našich předchůdců je mimo diskusi,“ souhlasil Sandecker. „Washington nikdy nebyl městem proslulým svou odvahou. Ale jsme zavázáni americkému lidu udělat všechno proto, abychom chyby minulosti napravili.“

„Americký lid,“ opáčil prezident sklíčeně. „Co mu mám teď povědět? Je mi líto, strkali jsme hlavy do písku a teď nás čeká dramatický nedostatek ropy, hyperinflace, masová nezaměstnanost a ekonomická deprese? A ještě něco, zbytek světa po nás chce, abychom přestali spalovat uhlí, takže budeme muset navíc zhasnout?“

Prezident se zhroutil na židli a zdrceně upřel pohled do zdi.

„Nemohu nabídnout lidem zázrak,“ hlesl.

V kanceláři se rozhostilo dlouhé ticho. Pak Sandecker tiše odpověděl: „Není třeba nabízet zázrak, jen s nimi musíš sdílet jejich bolest. Nebude jim než spolknout hořkou pilulku, ale musíme situaci ustát a začít využívat jiné zdroje energie než ropu. Lidé vydrží hodně, když je to nezbytně nutné. Vysvětlí jim to na rovinu, Garnere, a oni se postaví na naši stranu a přijmou nutné oběti.“

„Snad,“ pronesl prezident poráženeckým tónem. „Ale zůstanou s námi, až jim dojde, že už je možná příliš pozdě?“

4

ELIZABETH KONEČNĚ PŘISTOUPILA k oknu ložnice a pohlédla na oblohu. Po celý den jemně mrholilo a nezdálo se, že by mělo přestat. Obrátila se a zadívala se na vlny v přístavu města Victoria, které narážely do kamenné zdi za jejím domem. Vody přístavu vypadaly klidně a hladinu narušovaly jen bílé hřebínky zvedané lehkým větrem. Pomyslela si, že lepší den na plachtění by si na jaře nemohla v severozápadním Tichém oceánu přát.

Natáhla si silný svetr a obnošený žlutý plášť do deště a sešla ze schodů svého drahého domu na pobřeží, který postavil v devadesátých letech její zesnulý manžel. Stavba vynikala velkými šestihrannými okny, z nichž byl úžasný výhled na centrum Victorie na protější straně přístavu. Tak to T. J. Finlay naplánoval, jako neustálou upomínku na město, které miloval. Finlay kdysi býval zásadní postavou místní politické scény. Jako dědic bohatství Kanadské pacifické železnice vstoupil do politiky v raném věku a stal se populárním poslancem parlamentu za celý okres Victoria. I když nečekaně zemřel na infarkt, potěšilo by ho, kdyby věděl, že jeho žena v pětatřiceti letech snadno vyhrála volby na jeho místo v parlamentu.

Elizabeth Finlayová, jemná žena s dobrodružnými sklony, pocházela z dlouhé linie kanadských osadníků a

byla na svůj původ velmi pyšná. Znepokojovalo ji to, co považovala za nespravedlivý vnější nátlak na Kanadu, a hlasitě se zasazovala za přísnější podmínky pro přistěhovalce a větší omezování zahraničního vlastnictví a investic. I když rozčilovala obchodní sféru, byla všeobecně obdivována za svou odvahu, strohost a poctivost.

Vyšla zadními dveřmi a po zastřiženém trávníku a kamenných schodech dorazila na pevné dřevěné molo táhnoucí se do zátoky. V patách jí šel šťastný černý labrador a neúnavně vrtěl ocasem. U mola byla uvázaná dvacet metrů dlouhá motorová jachta pro plavbu na volném moři. I když byla skoro dvacet let stará, díky dokonalé údržbě se blýskala jako nová. Naproti jachtě byla připoutaná malá dřevěná plachetnice Wayfarer dlouhá pět metrů a pyšníci se jasně žlutým trupem. Stejně jako jachta i toto letité závodní plavidlo vypadalo jako nové díky naleštěnému kování a novým plachtám a lanoví.

Při zvuku jejích kroků na dřevěných prknech se z jachty vynořil štíhlý šedovlasý muž, aby Finlayovou přivítal.

„Dobré ráno, paní Finlayová. Přejete si provětrat *Kolumbijskou císařovnu*?“ zeptal se a ukázal na motorovou jachtu.

„Ne, Edwarde, dneska mám náladu na plachtění. Lépe si tak vyčistím hlavu od ottawské politiky.“

„Výborný nápad,“ odpověděl muž a pomohl jí a psovi nastoupit do plachetnice. Odvázal lana na přídi a zádi a odstrčil člun od mola, zatímco Finlayová vytahovala hlavní plachtu.

„Pozor na nákladní loď,“ varoval ji správce. „Zdá se, že dneska je doprava o něco hustší než obvykle.“

„Děkuji, Edwarde. Vrátím se do oběda.“

Vítr rychle nafoukl plachtu a Finlayová mohla vyplout do přístavu bez použití závěsného motoru. Jak se před ní přístav otevřel, začala křížovat na jihovýchod a minula trajekt mířící do Seattlu. Posadila se do malé kabiny, připnula si bezpečnostní postroj a pak už si jen vychutnávala výhled. Nalevo se vzdalovalo malebné pobřeží ostrova Victoria a stavby z přelomu století brzy připomínaly řady domků pro panenky. Daleko před ní se úžinou Juan de Fuca táhl plynulý proud nákladních lodí plujících z Vancouveru do Seattlu a zpět. V průplavu bylo roztroušených několik dalších odolných plachetnic a rybářských lodí, ale otevřená vodní plocha ponechávala dost prostoru i dalším plavidlům. Finlayová sledovala, jak se kolem s vrčením přehnal malý motorový člun, jehož jediný cestující jí přátelsky zamával, než se zařadil před ni.

Opřela se, vdechla slaný vzduch a zvedla si límec na ochranu proti vodní tříšti. Směřovala ke skupině malých ostrovů východně od Victoriae nechala plachetnici volně plout, zatímco jí myšlenky dělaly totéž. Před dvaceti lety se ona a T. J. plavili přes Tichý oceán na mnohem větším člunu. Jak překonávala rozlohu oceánu, zjistila, že jí samota přináší útěchu. Vždycky považovala plachetnici za pozoruhodný terapeutický prostředek. Pouhých několik minut na vodě jí vyčistilo hlavu od každodenního stresu a uklidnilo její emoce. Často žertovala, že země potřebuje více plachetnic a méně psychologů.

Jak Finlayová plula přes otevřenou zátoku, poskakoval malý člun na nenápadně se zvětšujících

vlnách. Když se přiblížila k ostrovu Discovery, zamířila na jihovýchod do kryté zátoky zeleného ostrova dlouhého jen půldruhého kilometru. Nedaleko se vynořila na hladinu skupinka kosatek a Finlayová je několik minut pronásledovala, dokud nezmizely pod vodou. Když křížovala zpět k ostrovu, uviděla, že okolní vody jsou prázdné až na motorový člun, který ji předtím předjel a teď podle všeho krouží ve velkých obloucích před ní. Finlayová potřásla podrážděně hlavou nad rušivým hlukem jeho velkého závěsného motoru.

Motorový člun náhle zastavil kousek od ní a Finlayová viděla, že si jeho pasažér chystá rybářský prut. Pohnula kormidlem a zahnula na levobok, aby ho objela na straně dál od břehu. Proklouzla kolem ve vzdálenosti pouhých několika metrů a vyděsilo ji, když uslyšela hlasité cáknutí následované voláním o pomoc.

Finlayová se ohlédlá a uviděla, jak muž divoce tluč rukama kolem sebe, což bylo jasné znamení, že neumí plavat. Zdálo se, že ho ke dnu stahuje těžká bunda, na okamžik zmizel pod vodou, ale zase se vynořil. Finlayová ostře stočila kormidlo a chytila závan větru do hlavní plachty, který postrčil člun k topícímu se muži. Když se přiblížila, rychle spustila plachtu a několik zbývajících metrů dojela setrvačností.

Finlayová viděla, že je to statný muž s krátkými vlasy a ošlehaným obličejem. Navzdory vyděšeným pohybům probodl svou záchránkyni pohledem, ve kterém nebylo ani stopy po strachu. Obrátil se a vztekle se zamračil na černého labradora, který stál u zábradlí plachetnice a vytrvale štěkal.

Finlayová byla natolik zkušená, aby s topícím se člověkem nezápasila, a raději se rozhlédla po lodním

háku. Když ho nenašla, rychle svinula zadní vázací lano a muži ho hodila. Podařilo se mu obtočit si ho kolem ruky, než znovu zmizel pod vodou. Finlayová se opřela nohou o obrubu člunu a zatáhla za provaz. Muž se vynořil asi metr za zádi, sípál a lapal po dechu.

„Jenom klid,“ promluvila na něho Finlayová konejšivým hlasem. „Dostanete se z toho.“ Přitáhla ho blíž a omotala lano kolem oporky.

Muž se uklidnil a udýchaně se přitáhl k zádi.

„Pomůžete mi na palubu?“ zachraptěl a natáhl k ní paži.

Finlayová instinktivně sáhla dolů a chytila muže za masitou ruku. Než se stačila něčeho chytit a zatáhnout, cítila, jak je sama tažena ven z lodi. Muž jí sevřel zápěstí a oběma nohama se odrazil od zádi člunu. Drobná žena ztratila rovnováhu a spadla po hlavě do vody.

Překvapení Elizabeth Finlayové, že byla vytažena z lodi, vystrídal šok z ledové vody. Polekaně vydechla, pak se vzpomatovala a zabrala nohama, aby se dostala na hladinu. Jenomže to nešlo.

Topící se muž jí pustil zápěstí, ale teď jí svíral paži nad loktem. Finlayová ke své hrůze zjistila, že ji stahuje hlouběji pod vodu. Jen bezpečnostní lano napjaté na celou délku jí bránilo klesnout ještě níž. Během té smrtící hry na přetahovanou se podívala skrz bubliny na útočníka. Šokovalo ji, když spatřila v jeho ústech regulátor dýchačeho zařízení, z něhož unikal proud bublin. Jak se snažila vykrotit z jeho sevření, odstrčila se od něho a ucítila pod jeho šaty jakousi houbovitou vrstvu.

Neoprenový oblek. S hrůzou všechno pochopila. Ten muž se ji snažil zabít.

Strach a panika zvedly vlnu adrenalinu a ta houževnatá drobná žena kolem sebe začala kopat a mávat rukama ze všech sil. Loktem zasáhla muže do obličeje a vyrazila mu regulátor z úst. Na okamžik pustil její paži a ona se zoufale odrazila k hladině. Zachytila ji však jeho druhá ruka a popadla ji za kotník těsně před tím, než vystrčila hlavu z vody. Její osud byl zpečetěn.

Finlayová se ještě minutu zoufale bránila a její plíce volaly po vzduchu, ale pak se jí před očima usadil černý mrak. Kromě hrůzy o svůj život si kupodivu dělala starosti o osud svého milovaného labradora, jehož tlumený štěkot bylo slyšet až pod vodou. Její pohyby se zpomalovaly, jak ustával přívod kyslíku do mozku. Nedokázala už déle zadržovat dech, mimovolně zalapala po vzduchu a plíce se jí naplnily studenou slanou vodou. Naposledy zalapala po dechu a máchlá pažemi, pak opustilo Elizabeth Finlayovou vědomí.

Útočník podržel její bezvládné tělo pod vodou ještě dvě minuty a nakonec se opatrně vynořil vedle plachetnice. Když v blízkosti nespatrił žádné další plavidlo, doplaval k motorovému člunu a vytáhl se nahoru. Sundal si volnou bundu a odhalil potápěčskou bombu a opasek se závaží. Obojí si chvatně odepnul. Svlékl si neoprenový oblek, hodil na sebe suché šaty, nastartoval motor a rychle projel kolem plachetnice. Černý labrador na její palubě žalostně zavyl, když uviděl svou paní, jak se nehybná vznáší na hladině za zádi.

Muž na psa pohlédl beze stopy lítosti, odvrátil se od mrtvé a klidně zamířil do přístavu ve Victorii.

5

KDYŽ VENTURA DORAZILA do svého domovského přístavu, okamžitě to vyvolalo rozruch. Většina z jedenácti tisíc obyvatel městečka znala mrtvé rybáře jako své sousedy, přátele nebo známé. Jen pár minut poté, co Dirk přistál u mola Královské kanadské jízdní policie, se zpráva rozšířila mezi lidmi. Rodiny a přátelé se rychle shromáždili na molu, odkud je bylo nutné vytlačit za dočasnou bariéru postavenou jedním policistou velkým jako býk.

Summer uvázala výzkumný člun NUMA na zádi a připojila se ke svému bratrovi. Hned se na ni upřely pohledy blízkých čumilů. Na molo nacouvala ambulance a tři těla do ní byla naložena na zakrytých lehátkách. Ve špinavé boudě na uskladnění návnady Dirk a Summer popsalí svůj morbidní objev.

„Byli všichni tři mrtví, když jste přišel na palubu?“

Monotónní hlas vyslýchajícího se dokonale hodil k jeho obličejí. Policejní náčelník z Kitimatu si Dirka a Summer bez mrknutí měřil šedýma očima, které plály nad malým nosem a bezvýraznými ústy. Dirk inspektora hned odhadl na neúspěšného právníka polapeného v zaměstnání příliš obyčejném na jeho ambice.

„Ano,“ odpověděl Dirk. „První, co jsem udělal, bylo, že jsem zkusil nahmatat pulz, ale z barvy jejich pleti a tělesné teploty bylo jasné, že zemřeli už chvíli předtím, než jsem se na loď dostal.“

„Hýbal jste s těly?“

„Ne. Jen jsem je zakryl nějakými dekami, když jsme se blížili k přístavu. Zdálo se mi, že zemřeli tam, kde upadli.“

Náčelník bezvýrazně pokýval hlavou. „Zachytil jste před tím vysílačkou nějaké volání o pomoc? A byla v té oblasti nějaká jiná plavidla?“

„Ve vysílačce jsme nic neslyšeli,“ odpověděla Summer.

„Jediné další plavidlo, kterého jsem si všiml, byla výletní loď. Nacházela se několik kilometrů severně od nás, když jsme potkali *Venturu*,“ dodal Dirk.

Velitel na ně ještě chvilku zíral a pak zavřel malý zápisník, do kterého si dělal poznámky. „Co myslíte, že se tam stalo?“ zeptal se a pozvedl obočí, čímž konečně narušil svůj kamenný výraz.

„To bych nechal na patologovi,“ odpověděl Dirk, „ale jestli opravdu chcete znát můj názor, tipoval bych to na otravu kysličníkem uhelnatým. Možná unikaly pod kormidelnou výfukové plyny, které se nahromadily uvnitř.“

„Všichni leželi pohromadě na můstku, takže by to mohlo dávat smysl,“ přikývl náčelník. „Sám na sobě žádné příznaky otravy nepozorujete?“

„Jsem v pořádku. Pro jistotu jsem otevřel všechna okénka.“

„Můžete mi povědět ještě něco, co by nám mohlo pomoci?“

Dirk na okamžik pohlédl ke stropu a pak přikývl. „Pod kormidlem jsem našel podivný vzkaz.“

Náčelník znovu pozvedl obočí. „Ukažte mi ho.“

Dirk odvedl jeho a Summer na můstek *Ventury*. Zastavil se u kormidla a ukázal špičkou nohy. Náčelník si klekl, aby se podíval zblízka, zneklidněný, že při první prohlídce místa činu něco důležitého přehlédl. Několik centimetrů nad podlahou bylo na stěně pod kormidlem cosi napsáno tužkou. Bylo to místo, na kterém by se umírající člověk ležící na břicho mohl pokusit zanechat poslední zprávu.

Inspektor vytáhl baterku a posvítil si na nápis. Roztřesená ruka tam napsala písmena DUSI. Konec slova chyběl. Náčelník natáhl ruku a zvedl žlutou tužku, která se zakutálela k přepážce.

„Ten nápis byl v kapitánově dosahu,“ řekl Dirk. „Třeba upadl dřív, než stačil vzít do ruky mikrofon vysílačky.“

Náčelník zavrčel, stále otrávený z toho, že to prve přehlédl: „To nic moc neznamená. Třeba to tam už bylo.“ Otočil se a pohlédl na Dirka a Summer. „Co vlastně pohledáváte v Hekatině úžině?“ zeptal se.

„Pracujeme pro Národní podvodní a mořskou agenturu a provádíme průzkum kvality fytoplanktonu ve Vnitřní cestě,“ vysvětlila Summer. „Nažádost kanadského ministerstva pro rybolov sbíráme vzorky vody mezi Juneau a Vancouverem.“

Inspektor pohlédl na člun patřící NUMA a přikývl. „Budu vás muset požádat, abyste zůstali den nebo dva tady v Kitimatu, dokud nedokončíme předběžné vyšetřování. Můžete nechat svou loď přivázanou tady; molo patří městu. O dva bloky dál po silnici je motel, budete ho potřebovat. Co kdybychom se dohodli, že přijдете zítra kolem třetí odpoledne do mé kanceláře? Pošlu auto, aby vás vyzvedlo.“

„Rádi pomůžeme,“ odpověděl suše Dirk, trochu pohoršený, že se s nimi zachází jako s možnými podezřelými.

Když výslech skončil, seskočili Dirk se Summer na molo a zamířili ke své lodi. Vzhledli, když se k molu s vrčením přihnál laminátový člun skoro stejný jako jejich. Kormidelník jel moc rychle a příd' tvrdě narazila na molo těsně poté, co umlkly motory. Z kormidelny vyběhl muž ve flanelové košili, popadl uvazovací lano a vyskočil na pevninu. Rychle lano uvázal za člunem NUMA a začal dupat po prknech směrem k nim. Summer si všimla jeho drsných rysů a rozcuchaných vlasů, ale když se přiblížil, spatřila v jeho velkých tmavých očích jistou dávku důstojnosti.

„Vy jste ti, co našli *Venturu*?“ zeptal se a probodl Dirka a Summer pohledem. Jeho hlas byl kultivovaný a srozumitelný a Summer se zdálo, že se nehodí k jeho vzhledu.

„Ano,“ odpověděl Dirk. „Já ji dovezl do přístavu.“

Muž úsečně přikývl, rozběhl se po molu a zastavil policejního inspektora, právě když vystupoval na břeh. Summer sledovala, jak se neznámý pustil s důstojníkem do živého rozhovoru a jejich hlasy postupně nabývaly na síle.

„Nedá se říct, že bychom se dočkali zvlášť vřelého uvítání,“ zamumlal Dirk a nastoupil na loď. „To tady mají všichni chování medvěda grizzlyho?“

„Asi jsme do ospalého Kitimatu přivezli příliš velké drama,“ opáčila Summer.

Zajistili loď, posbírali vzorky vody a vypravili se do severokanadského městečka, které nebylo vůbec tak ospalé, jak si mysleli. Kitimat právě procházel obdobím

rozkvětu v důsledku rozšiřování přístavu jihozápadně od města. Mezinárodní průmysl si v tichosti povšiml místních kapacit a měnil město v nejrušnější kanadský přístav severně od Vancouveru. Tradiční výrobce hliníku Alcon Aluminium už tam investoval miliardu dolarů, zatímco těžba dřeva a turistika stále rostly.

Našli kancelář přepravní společnosti, odeslali vzorky vody do laboratoří NUMA v Seattlu a dali si pozdní večeři. Cestou zpátky do motelu si udělali zacházku na molo, aby si vzali nějaké věci z lodi. Summer zůstala stát na můstku a zahleděla se na *Venturu* kotvící před nimi. Policie už ukončila prohlídku místa činu a loď tam stála prázdná, zahalená tichou rouškou děsu. Dirk vystoupil z podpalubí a všiml si, na co se jeho sestra dívá.

„Nemůžeš udělat nic, co by je oživilo,“ řekl. „Máme za sebou dlouhý den. Půjďme do motelu a prospíme se.“

„Jenom jsem přemýšlela, co chtěl tím vzkazem kapitán říct. Napadá mě, jestli to nebylo nějaké varování.“

„Umřeli rychle. Nevíme ani, jestli to bylo poslední slovo.“

Summer se nad tím slovem znovu zamyslela a potrásla hlavou. Byla si jistá, že znamenalo víc, než se zdálo. Netušila co, ale rozhodla se, že na to přijde.

6

VYBAVENÍ TÉHLE RESTAURACE se v časopisu *Architectural Digest* nikdy neobjeví, pomyslel si Dirk, ale ten uzený losos a vejce by si určitě zasloužily pět hvězdiček. Usmál se na losí hlavu pověšenou na zdi, na Summer a polkl další sousto snídaně. Los byl jen jedním z asi desítky vycpaných zvířat rozvěšených po stěnách. Zdálo se, že všechna upírají své tvrdé skleněné oči na Summer.

„Tyhle mrtvolky by stačily na to, aby se z jednoho stal vegan,“ ušklíbla se Summer a potřásla hlavou nad olysalým čumákem grizzlyho.

„Kitimatský preparátor musí být nejbohatší člověk ve městě,“ poznamenal Dirk.

„Nejspíš mu tenhle motel patří.“

Usrkla si kávy, když se dveře jídelny otevřely a dovnitř vstoupil vysoký muž. Zamířil přímo k jejich stolu a Dirk se Summer v něm poznali rozčileného chlápka, kterého potkali předchozího dne na molu.

„Mohu si k vám přisednout?“ zeptal se slušně.

„Prosím,“ řekl Dirk a odsunul pro něho volnou židli. Podal neznámému ruku. „Jsem Dirk Pitt. Tohle je má sestra Summer.“

Při pohledu na Summer pozvedl muž nepatrně obočí.

„Rád vás poznávám,“ odpověděl a potřásl si s nimi rukama. „Jmenuji se Trevor Miller. Můj starší bratr Steve byl kapitánem na *Ventuře*.“

„Je nám moc líto, co se včera stalo,“ řekla Summer. V mužových očích vyčetla, že jí bratrova ztráta hluboce otřásla.

„Byl to dobrý člověk,“ řekl Trevor s očima upřenýma do prázdna. Pak se podíval na Summer a sklesle se usmál. „Omlouvám se, že jsem se k vám včera večer choval tak hrubě. Právě jsem se dozvěděl z vysílačky o smrti svého bratra a trochu mě to vyvedlo z míry.“

„Přirozená reakce,“ poznamenala Summer. „Myslím, že to samé platí i pro nás.“

Trevor se zeptal, co s tím měli společného, a Summer mu popsala, jak objevili rybářský člun během výzkumů v Hekatině úžině.

„Váš bratr v těchhle vodách lovil už delší dobu?“ zeptal se Dirk.

„Ne, jen dva nebo tři roky. Původně byl doktor, ale prodal praxi a dal se na rybaření. I v tom si vedl docela dobře, navzdory omezením komerčního rybolovu, která mají chránit zásoby ryb.“

„To vypadá jako zvláštní změna kariéry,“ poznamenala Summer.

„V těchhle vodách jsme vyrůstali. Náš otec pracoval jako inženýr v místní těžební společnosti a byl vášnivý rybář. Hodně jsme cestovali, ale vždycky jsme měli s sebou člun. Steve trávil na vodě všechn volný čas. Dokonce na střední škole pracoval na trauleru.“

„Určitě se v tom vyznal,“ řekl Dirk. „Ještě nikdy jsem neviděl tak dokonale udržovanou loď.“

„Často žertoval, že *Ventura* je pýchou Severozápadu. Steve byl trochu perfekcionista. Vždycky měl loď bez poskvrnky a vybavení v naprostém pořádku. O to je to celé podivnější.“ Pohlédl nepřítomně z okna. Pak se obrátil k Dirkovi a potichu se zeptal: „Byli už mrtví, když jste je našel?“

„Bohužel ano. Když jsme loď uviděli, nebezpečně kroužila a u kormidla nikdo nestál.“

„*Ventura* by narazila na skaliska ostrova Gil, kdyby Dirk nepřeskočil na její palubu,“ dodala Summer.

„Jsem rád, že jste to udělal,“ řekl Trevor. „Pitva odhalila, že ti muži zemřeli na udušení. Policie si je jistá, že příčinou byl oxid uhelnatý. Jenže já prohlédl *Venturu* skrz naskrz a nenašel jsem žádný důkaz úniku zplodin.“

„Je to divné i proto, že motory jsou kus za kormidelnou. Třeba tam k žádnému úniku nedocházelo, ale zvláštní kombinace větru a podmínek během plavby způsobila, že se plyn nashromáždil v kajutě,“ navrhl Dirk. „Je opravdu podezřelé, že ti tři muži podlehl tak rychle.“

„Možná to zas tak neobvyklé nebylo,“ řekla Summer. „Před několika lety se na jezeře Powell utopilo mnoho rekreantů na hausbótech. Nakonec se zjistilo, že se za záďemi hausbótů nahromadily výfukové plyny a otrávil je plavec ve vodě.“

„Steve byl tak opatrný,“ povzdechl si Miller.

„Neviditelnému vrahovi se těžko brání,“ řekl Dirk.

Trevor zbledl a bylo vidět, jak je pro něj těžké se o tom bavit. Summer mu nalila šálek kávy a pokusila se zavést hovor někam jinam.

„Jestli vám můžeme nějak pomoci, stačí říct,“ pronesla a v jejích měkkých šedých očích bylo vidět upřímnou účast.

„Děkuji, že jste se pokusili pomoci mému bratrovi a jeho posádce a že jste zachránili *Venturu*. Má rodina je vám vděčná.“ Trevor zaváhal a dodal: „O jednu laskavost bych vás ale požádal. Napadlo mě, jestli byste mě nemohli zavézt na místo, kde jste je našli.“

„Je to více než osmdesát kilometrů odsud,“ namítl Dirk.

„Můžeme vzít můj člun. Zvládne až pětadvacet uzlů. Jenom bych rád viděl, kde v tu chvíli byli.“

Summer se podívala na hodiny pověšené pod pumou cenící zuby. „S policejním inspektorem se máme sejít až ve tři,“ řekla bratrovi. „Třeba bychom se tam stihli na otočku podívat.“

„Potřebuji zkontrolovat miniponorku a zjistit, jestli nepřišly nějaké výsledky z laboratoře v Seattlu,“ odpověděl Dirk. „Co kdybys jela s panem Millerem sama a já se postarám o inspektora v případě, že se zpozdíte.“

„Říkejte mi Trevore. A dovezu ji zpátky včas,“ řekl Trevor a usmál se na Summer, jako by žádal svolení jejího otce vzít ji ven. Překvapilo ji, když ucítila, že se lehce začervenala.

„Drž mi místo pod horkou výslechovou lampou,“ řekla Dirkovi a vstala ze židle. „Uvidíme se ve tři.“

7

TREVOR POMOHL SUMMER na palubu svého člunu a rychle odvázal lana. Jak se plavidlo vzdalovalo od mola, naklonila se přes bok a všimla si loga PŘÍRODNÍ KANADSKÉ ZDROJE nastříkaného na trupu. Když loď bezpečně proklouzla vjezdem do přístavu a rozjela se Douglasovým kanálem, vešla Summer do kabiny a posadila se na lavici vedle sedačky kormidelníka.

„Co děláte pro ministerstvo přírodních zdrojů?“ zeptala se.

„Jsem pobřežní ekolog u lesní správy,“ odpověděl, zatímco vedl člun kolem lodě se dřevem supící dolů středem kanálu. „Mám na starost hlavně průmyslové komplexy v pobřežní oblasti severní Britské Kolumbie. Štěstí že sídlím v Kitimatu, protože probíhající rozšiřování přístavu mi zajišťuje spoustu aktivit.“ Obrátil se na Summer a usmál se. „Ale ve srovnání s tím, co vy a bratr děláte pro NUMA, je to určitě nuda.“

„Sbírání vzorků planktonu ve Vnitřní cestě není žádné divoké dobrodružství,“ opáčila.

„Rád bych viděl vaše výsledky. Máme zprávy o zvýšené úmrtnosti mořských živočichů v několika lokalitách v okolí, i když se mi jednotlivé události nikdy nepodařilo úspěšně zdokumentovat.“

„Velice ráda budu spolupracovat s kolegou, co se také zajímá o mořské hlubiny,“ zasmála se.

Člun se ve vysoké rychlosti proplétal klikatým kanálem a lehce klouzal po klidné hladině. Do průlivu zasahovaly zelené výběžky země porostlé hustými borovicemi jako malebné překážky. Summer, která sledovala jejich cestu na navigační mapě, řekla Trevorovi, aby zpomalil, když vpluli do samotné Hekatiny úžiny. Několik minut je smáčela krátká přeháňka, která po sobě zanechala ponurou šedou oblohu. Když se přiblížili k ostrovu Gil, déšť ustal a viditelnost se zvýšila asi na tři kilometry. Summer zvedla oči od radaru k obzoru a zjistila, že kolem nich není žádné další plavidlo.

„Pust' mě k tomu, ano?“ řekla Summer, postavila se a položila ruku na kormidlo. Trevor na ni váhavě pohlédl, pak vstal a ustoupil stranou. Summer zamířila s člunem k ostrovu, pak zpomalila a zatočila na sever.

„Jsme zhruba na stejném místě, jako když jsme si všimli *Ventury* plující na severozápad asi půldruhého kilometru daleko. Pomalu se stáčela, až nakonec mířila na nás. Srazili bychom se, kdybychom jí neuhnuli z cesty.“

Trevor hleděl z okna a snažil se si tu scénu představit.

„Právě jsem vytáhla vzorek vody. U kormidla jsme nikoho neviděli a vysílačkou nikdo neodpovídal. Navedla jsem loď vedle *Ventury* a Dirk přeskočil na palubu. Pak jsme našli tvého bratra,“ řekla a odmlčela se.

Trevor přikývl, vyšel na zadní palubu a zadíval se přes vodu. Začalo jemně mrholit, drobné kapky mu pokryly obličej. Summer ho chvíli nechala o samotě s jeho myšlenkami, pak k němu tiše přistoupila a vzala ho za ruku.

„Je mi líto, co se tvému bratrovi stalo,“ řekla potichu.

Stiskl jí ruku, ale dál se díval do dálky. Náhle přimhouřil oči, jak zahlédl něco poblíž. Několik desítek metrů před příděl se na hladině zhmotnil bílý oblak. Páry rychle přibývalo, až dosáhla k lodi.

„Na mlhu je to moc bílé,“ konstatovala Summer se zvědavým pohledem. Jak se mrak blížil, ucítila ve vzduchu štiplavý zápach.

Oblak dosáhl špičky příděl, když mrholení náhle přešlo v liják. Trevor a Summer se ukryli do kormidelny, zatímco na loď dopadaly proudy vody. Přes okno sledovali, jak blížící se bílý oblak mizí pod šedou stěnou deště.

„To bylo divné,“ poznamenala Summer, když Trevor přidal plyn. Zamířil zpátky do Kitimatu a ještě zrychlil, když uviděl po hladině rozseté mrtvé ryby.

„Ďáblův dech,“ pronesl tiše.

„Ďáblův co?“

„Ďáblův dech,“ zopakoval a znepokojeně pohlédl na Summer. „Před několika týdny lovil v téhle oblasti muž z domorodého kmene Haisla a vlny ho vyplavily mrtvého na jednom z ostrovů. Policie konstatovala, že se utopil, nejspíš do něho narazila loď, která ho přehlédla v mlze. Třeba dostal infarkt, nevím.“ Déšť venku polevil, ale Trevor stále upíral pohled před loď.

„Pokračuj,“ pobídla ho Summer po delší odmlce.

„Nikdy jsem o tom moc nepřemýšlel. Ale před pár dny bratr vyzvedl člun toho muže, když rybařil v těchhle vodách, a požádal mě, abych ho vrátil jeho rodině. Ten člověk žil v Kitamat Village, osadě kmene Haisla. Dělal jsem pro tu vesnici nějaké rozbory vody a spřátelil jsem

se se spoustou tamních obyvatel. Když jsem se setkal s rodinou, strýc zesnulého pořád vykřikoval, že ho zabil ďáblův dech.“

„Co to znamená?“

„Ďábel prý rozhodl, že přišel jeho čas, a vydechl chladný bílý oblak, který zabil toho muže i všechno kolem něho.“

„Takže s tím souvisely ty případy úmrtí mořských živočichů?“

Trevor se otočil a pousmál se na Summer. Jsem si dost jistý, že byl ten staroch opilý, když mi to povídal. Kmen Haisla nemá o podobné nadpřirozené historky nouzi.“

„Opravdu to zní jako babiččiny pohádky,“ přitakala Summer.

Ale tento závěr ji nezbavil mrazení v zádech. Zbytek cesty urazili mlčky, oba zvažovali podivná slova domorodce i to, jak vystihují jejich vlastní zážitky.

• • •

BYLI NĚKOLIK KILOMETRŮ OD KITIMATU, když nízko nad jejich lodí přeletěl executive vrtulník. Stroj zabočil k výběžku pevné země na severním břehu, kde se mezi stromy rozkládal nějaký průmyslový podnik. Do průlivu se táhlo dřevěné molo, u něhož kotvilo několik malých člunů a velká luxusní jachta. Na přilehlé travnaté mýtině se tyčil velký bílý stan.

„Soukromá lovecká základna pro bohaté a slavné?“ zeptala se Summer a naklonila hlavu ke straně.

„Nic tak atraktivního. Je to prototyp závodu na odstraňování uhlíku z atmosféry postavený společností

Terra Green Industries. Podílel jsem se na schvalování projektu a prováděl jsem kontroly v průběhu stavby.“

„O tomhle projektu jsem už slyšela. Jde o čerpání a zkapalňování oxidu uhličitého vzniklého průmyslovou činností a jeho ukládání hluboko pod zemí nebo mořským dnem. Vypadá to jako drahý způsob odstraňování znečišťujících látek z atmosféry.“

„Nové limity skleníkovým plynů z toho dělají významnou technologii.

Omezení vypouštění průmyslově produkováného oxidu uhličitého v Kanadě jsou zvlášť přísná. Podniky teď mohou obchodovat s povolenkami, ale stojí je to mnohem víc, než předpokládaly. Zvlášť těžební společnosti a elektrárny se zoufale snaží najít levnější alternativy. Goyette očekává, že na své technologii pro odstraňování oxidu uhličitého vydělá spoustu peněz, pokud dostane povolení rozjet ji ve velkém.“

„Mitchell Goyette, ten ekologický magnát?“

„Ano, to jemu patří Terra Green. Goyette je pro mnoho Kanadánů něco jako hrdina. Po celé zemi staví přehrady, větrné farmy a pole slunečních panelů a podporuje využívání vodíku jako nového paliva.“

„Znám jeho plány na výstavbu větrných farem podél pobřeží Atlantiku, které by produkovaly čistou elektřinu. Ale musím říct, že ta jachta nevypadá, jako by jezdila na vodík,“ řekla Summer a ukázala na luxusní plavidlo postavené v Itálii.

„Goyette si nekomplikuje soukromý život uplatňováním přísných ekologických zásad. Ekologické hnutí z něho udělalo miliardáře, ale nikdo mu to nemá za zlé. Někteří lidé tvrdí, že v ekologii ani nevěří, že to všechno dělá jen pro peníze.“

„Podle všeho je úspěšný,“ řekla s pohledem stále upřeným na jachtu. „Proč postavil tu svou továrnu tady?“

„Kvůli Athabascce. Ropné píský v Albertě potřebují ohromné množství energie na rafinaci ropy. Vedlejším produktem je oxid uhličitý, vypouštěný ve velkém množství. Nová dohoda o skleníkových plynech bude mít za následek uzavření rafinerií, pokud se nepodaří najít způsob, jak problém s CO₂ obejít. A teď je tu Mitchell Goyotte. Ropné společnosti už budují malý ropovod z polí do Kitimatu. Goyotte je přesvědčil, aby mu poskytl ropu ke zkapalňování oxidu uhličitého.“

„Všimli jsme si v kanálu dvou malých ropných tankerů,“ poznamenala Summer.

„Zuby nehty jsme se proti ropovodu bránili z obavy před úniky ropy, ale obchodní zájmy zvítězily. Goyotte mezitím přesvědčil vládu, že umístění na pobřeží je pro jeho zařízení klíčové, a dokonce na to dostal půdu od ministerstva přírodních zdrojů.“

„Škoda že se tím znehodnotilo tak neporušené místo.“

„Ve vládě se ozývalo množství nesouhlasných hlasů, ale ministr přírodních zdrojů si nakonec prosadil svou. Vlastně jsem slyšel, že je jedním z hostů na dnešním slavnostním otevření.“

„A ty ses tam nedostal?“ zeptala se Summer.

„Moje pozvánka se musela ztratit v poště. Ne, moment, sežral ji pes.“ Zasmál se. Bylo to poprvé, co se Trevor před Summer trochu uvolnil, a ona si povšimla náhlé vřelosti v jeho očích.

Spěchali dál do Kitimatu, kde Trevor zajel se člunem ke kotvišti za lodí NUMA. V kabině výzkumného plavidla viděli Dirka, jak tluče na klávesnici

notebooku. Když Summer a Trevor uvázali plavidlo, zaklapl počítač a vyšel ven se zasmušilým výrazem ve tváři.

„Stihli jsme se vrátit do tří, dokonce s předstihem,“ prohlásila Summer s pohledem upřeným na hodinky.

„Myslím, že návštěva policejního náčelníka je to poslední, co mi teď dělá starosti,“ opáčil Dirk. „Právě jsem stáhl laboratorní výsledky vzorků, které jsme včera poslali do Seattlu.“

„A proč se tak mračíš?“

Dirk podal Summer list z tiskárny a zahleděl se přes průplav. „Ty na první pohled neposkvrněné vody kus od Kitimatu hrozí, že zabijí všechno, co v nich plave.“

8

MITCHELL GOYETTE se samolibým uspokojením dopil sklenku šampaňského Krug Clos du Mesnil. Postavil křišťálovou sklenici na nízký stolec, právě když plátnem stanu nad jeho hlavou zalomcoval vír od rotoru vrtulníku.

„Promiňte, pánové,“ řekl hlubokým hlasem. „To bude ministerský předseda.“ Vymanil se z malé skupinky místních politiků, vyšel ze stanu a zamířil k blízké přistávací ploše.

Vysoký, impozantní Goyette měl uhlazené vystupování hraničící se slizkostí hada. S velkýma očima, dozadu ulíznutými vlasy a trvalým úsměvem vypadal trochu jako divoký kanec. Jeho pohyby však byly graciézní a v přímém rozporu s překypující arogancí. Byla v něm domýšlivost člověka, který nashromáždil své bohatství prohnáním, podvody a zastrašováním.

Přestože se nevypracoval z chudých poměrů, proměnil Goyette půdu patřící jeho rodině v malé bohatství, když elektrárenská společnost požadovala část pozemků na stavbu vodní elektrárny. Goyette si jako nájem za půdu chytře vyjednal procenta z prodeje elektřiny, protože dobře odhadl, že rozrůstající se Vancouver jí bude potřebovat spoustu. Prováděl jednu investici za druhou, nakupoval práva na těžbu dřeva a minerálů, získával zdroje termální energie a budoval vlastní hydroelektrárny. Mocná mediální kampaň se

opatrně soustředila jen na používání alternativních zdrojů energie a vykreslila ho jako dobrodince, aby se zlepšily jeho pozice při vyjednávání s vládou. Protože měl všechen majetek jen ve svých rukou, málokdo věděl o jeho zásadních podílech v zemním plynu, ropě a uhlí a naprostém pokrytectví jeho pečlivě budované image.

Goyette sledoval, jak vrtulník Sikorsky S-76 zůstal chvilku viset ve vzduchu a pak se jeho kola dotkla široké kruhové přistávací plochy. Dva motory utichly, vyskočil druhý pilot a otevřel dveře pro cestující. Na plochu vystoupil drobný muž s lesklými stříbrnými vlasy a hlavou skloněnou před otáčejícími se listy vrtule. Za ním se objevili dva jeho poradci.

„Pane premiére, vítejte v Kitimatu a našem novém zařízení společnosti Terra Green,“ přivítal ho Goyette se širokým úsměvem. „Jaký jste měl let?“

„Tohle je moc pěkný ptáček. Jsem rád, že přestalo pršet a mohli jsme si vychutnat výhled.“ Kanadský ministerský předseda, elegantní muž jménem Barrett, potřásl Goyetteovi rukou. „Rád vás zase vidím, Mitchi. A díky za svezení. Netušil jsem, že unesete také jednoho ze členů mého kabinetu.“

Ukázal na muže s těžkými víčky a ustupujícími vlasy, který vystoupil z vrtulníku a došel ke skupince.

„Ministr přírodních zdrojů Jameson měl zásadní podíl na schválení výstavby zařízení na tomto místě,“ rozzářil se Goyette. „Vítejte u hotového produktu,“ dodal a obrátil se k Jamesonovi.

Ministr přírodních zdrojů jeho nadšení neopětoval. S nuceným úsměvem odpověděl: „Jsem rád, že uvidím zařízení v chodu.“

„První z mnoha, s vaší pomocí,“ řekl Goyette a mrkl na premiéra.

„Ano, váš ředitel pro kapitálové plánování nám řekl, že už stavíte v Novém Brunswicku.“ Barrett ukázal k vrtulníku.

„Můj ředitel pro kapitálové plánování?“ zeptal se Goyette zmateně. Sledoval pohled ministerského předsedy a obrátil se k helikoptěře. Z bočních dveří se vynořil další muž a protáhl si paže k obloze. Přimhouřil tmavé oči před prchavým zábleskem slunečního světla a prohrábl si rukou nakrátko ostříhané vlasy. Na míru šitý modrý oblek nezakryl jeho svalnatou postavu, ale dodával mu vzhled vysoce postaveného vedoucího pracovníka. Když se muž přiblížil, měl Goyette co dělat, aby v úžasu neotevřel ústa.

„Pane Goyette,“ řekl se sebejistým úsměvem, „mám tady pro vás k podpisu dokumenty o prodeji našich pozemků ve Vancouveru.“ Poklepal na kožený kufřík, který držel pro efekt sevřený pod jednou paží.

„Výborně,“ odfrkl Goyette, který se už vzpamatoval z pohledu na svého najatého zabijáka krácejícího od jeho soukromého vrtulníku. „Co kdybyste na mě počkal v ředitelské kanceláři závodu? Později to v krátkosti vyřídíme.“

Goyette se obrátil a chvatně odvedl premiéra do bílého stanu. Za doprovodu smyčcového kvarteta se tam podávalo víno a předkrmy předtím, než Goyette nasměroval významné hosty ke vchodu do svého ojedinělého zařízení. Tam se skupinky ujal inženýr s komickým obličejem, kterého představili jako ředitele závodu, a vzal je na krátkou exkurzi. Prošli dvě velké čerpací stanice a pak se přesunuli ven, kde jim ředitel

ukázal několik mamutích nádrží částečně ukrytých mezi borovicemi.

„Oxid uhličitý se čerpá v kapalném stavu z Alberta a zadržuje v těchto nádržích,“ vysvětlil. „Potom se pumpuje pod velkým tlakem do půdy pod námi. Vykopali jsme osm set metrů hlubokou studnu procházející silným skalním podložím do pórovité vrstvy sedimentů nasáklé slanou vodou. Takové geologické podmínky jsou pro zadržování oxidu uhličitého dokonalé a únik na povrch prakticky nepřichází v úvahu.“

„Co by se stalo, kdyby tady došlo k zemětřesení?“ zeptal se premiér.

„Jsme nejméně padesát kilometrů od nejbližšího známého geologického zlomu, takže pravděpodobnost velkého zemětřesení je tu celkem malá. A v hloubce, kde plyn ukládáme, nemůže k náhodnému uvolnění kvůli geologické události dojít.“

„A kolik oxidu uhličitého vyprodukovaného rafineriemi v Athabascce tady vlastně ukládáme?“

„Obávám se, že jen zlomek. Budeme potřebovat mnohem víc podobných zařízení, abychom zlikvidovali všechny zplodiny z ropných polí a umožnili opět těžbu na plný výkon.“

Goyette využil směru, kterým se rozhovor ubíral, aby zdůraznil význam svých služeb. „Jak víte, těžbu ropy v Albertě čekají velká omezení kvůli snižování produkce uhlíkatých emisí. Stejně špatná situace čeká i uhelné elektrárny na východě. Ekonomický dopad na tuto zemi bude ohromný. Ted' ale stojíme před řešením problému. Prozkoumali jsme už další lokality v tomto regionu vhodné pro ukládání oxidu uhličitého. Potřebujeme jen vaši pomoc, abychom se mohli pohnout kupředu.“

„Možná, ale moc se mi nelíbí představa, že se pobřeží Britské Kolumbie stane skládkou průmyslových zplodin z Alerty,“ prohlásil ministerský předseda suše. Tento rodák z Vancouveru stále cítil hrdost na svou provincii.

„Nezapomínejte na daň, kterou Britská Kolumbie uvalí na každou metrickou tunu uhlíku přesunutou přes její hranice, z níž část jde do federálního rozpočtu. Pro provincii je to bezpečný výdělečný podnik. Kromě toho jste si možná všimli našeho přístavu.“ Goyette ukázal na obrovskou halu na druhé straně pozemku, která se rozkládala u malé zátoky. „Máme sto padesát metrů dlouhý krytý dok schopný přijímat cisternové lodě s tekutým oxidem uhličitým. Už teď nám přicházejí dodávky a chceme dokázat, že jsme schopní zpracovat uhlíkatý odpad z vancouverského průmyslu stejně jako z dřevozpracujících podniků nahoru a dolů po celém pobřeží. Umožní nám to vystavět podobná zařízení na různých místech v zemi, ve kterých zvládneme velkou část našich národních uhlíkových kvót. A při nadbytečné kapacitě v nových pobřežních zařízeních budeme moci dokonce ukládat i americký a čínský oxid uhličitý, a to se slušným ziskem.“

Politikovi zazářily oči při představě přílivu peněz do státní pokladny.

„Je ta technologie naprosto bezpečná?“ zeptal se.

„Tady nemluvíme o radioaktivním odpadu, pane. Tohle zařízení bylo vybudováno jako prototyp a už několik týdnů bezchybně funguje. Pane premiére, na tomhle projektu se nedá prodělat. Já postavím a budu provozovat závody a zajistím jejich bezpečnost. Vláda mi jenom dá zelenou a obdrží část zisku.“

„Ale pro vás zbude dost, že?“

„Nějak se už protluču,“ odpověděl Goyette a zařval smíchy. „Všechno, co od vás a ministra pro přírodní zdroje potřebuji, je další schvalování stavebních parcel a potrubí. A to nebude problém, že ne, ministře Jamesone?“

Jameson poraženecky pohlédl na Goyettea. „Myslím, že jen máloco by mohlo narušit naši plodnou spolupráci,“ odpověděl servilně.

„Výborně,“ řekl Barrett. „Pošlete mi návrhy svých plánů a já je projdu s poradci. A teď, kde je zbytek toho skvělého šampaňského?“

Když skupinka zamířila do stanu s občerstvením, odvedl si Goyette ministra pro přírodní zdroje nenápadně stranou.

„Doufám, že vaše BMW dorazilo v pořádku?“ zeptal se Goyette se žraločím úsměvem.

„Byl to velice štědrý dar, má žena je z toho nadšením bez sebe. Já bych však byl raději, kdyby budoucí kompenzace nebyly tak nápadné.“

„Nedělejte si starosti. Váš podíl byl už odeslán na účet vaší nadace.“

Jameson tu poznámku ignoroval. „Co měly znamenat ty nesmysly o stavbě nových zařízení na pobřeží? Oba víme, že zdejší geologické podmínky jsou přinejmenším výjimečné. Vaše takzvaná vodonosná vrstva dosáhne vrcholu své kapacity za pár měsíců.“

„Tenhle závod poběží donekonečna,“ poučil ho Goeytte. „Problém s kapacitou jsme vyřešili. A pokud mi pošlete stejný výzkumný geologický tým jako předtím, nebudou s našimi plány na expanzi po pobřeží žádné

problémy. Hlavní geolog byl velmi ochotný upravit za poměrně slušnou cenu své závěry.“ Usmál se.

Jameson se ušklíbl při zjištění, že korupce vzkvétající na jeho ministerstvu se už dávno netýká jen jeho špinavých rukou. Nikdy si nedokázal vybavit přesný den, kdy se ráno probudil s vědomím, že ho Goyette vlastní. Trvalo to už několik let. Ti dva se potkali na hokeji v době, kdy se Jameson poprvé pokoušel získat židli v parlamentu. Zdálo se mu, že v Goyetteovi získal bohatého dobrodince, který sdílí pokrokovou vizi rozvoje země. Příspěvky na politickou kampaň rostly, jak se Jamesonova kariéra rozvíjela, a on někde na té cestě nerozumně překročil hranici. K penězům na kampaň se přidaly cesty soukromým tryskáčem a dovolené zdarma a nakonec došlo i na otevřené úplatky. S ambicemi v srdci a manželkou a čtyřmi dětmi, které měl uživit z platu státního zaměstnance, po těch penězích slepě sáhl a přesvědčoval se při tom, že cíle, které pro Goyettea podporuje, jsou ve veřejném zájmu. Teprve když byl jmenován ministrem pro přírodní zdroje, spatřil Goyetteovu odvrácenou tvář. Zjistil, že chytře vymyšlená maska ekologického proroka měla zakrývat jeho nenasytost. Na každou větrnou farmu, kterou vybudoval za jásotu veřejnosti, připadalo půl tuctu dolů, které provozoval, i když se důkazy o jeho vlastnictví ztratily v džungli dceřiných společností. Falešné těžební nároky, zfalšované zprávy o dopadu na životní prostředí a přímé federální granty Goyetteovým společnostem – to vše byla ministrova práce. Přísun úplatků byl na oplátku pravidelný a štedrý. Jameson si mohl koupit elegantní dům v luxusní ottawské čtvrti Rockcliffe Park a nashromáždit víc než dost peněz na bankovním účtu, aby

zaplatil svým dětem ty nejlepší školy. Přesto nikdy nechtěl, aby to zašlo tak daleko, a věděl, že nemá šanci uniknout.

„Nevím, jak moc vás ještě budu moci podporovat,“ řekl Goyetteovi unaveným hlasem.

„Budete mě podporovat tak, jak budu potřebovat,“ sykl Goyette a jeho oči se náhle změnilly v led. „Pokud tedy nechcete strávit zbytek života v kingstonské věznici.“

Jameson se nahrbil a přijal tu skutečnost s chabým přikývnutím.

Když se Goyette ujistil o Jamesonově bezvýhradné spolupráci, jeho rysy změkly. Mávl rukou směrem ke stanu.

„No tak, hlavu vzhůru,“ řekl. „Připojíme se k premiérovi a připijeme si na bohatství, které nám brzy zajistí.“

9

CLAY ZAK MĚL NOHY POLOŽENÉ na stole ředitele závodu a bezmyšlenkovitě listoval knihou o historii osidlování země. Když skleněnými tabulemi francouzského okna zatřásl tepání listů rotoru odlétajícího vrtulníku, podíval se ven. Pár vteřin nato vešel do místnosti Goyette s potlačovaným podrážděným výrazem ve tváři.

„Copak, copak, můj řediteli pro kapitálové plánování,“ poznamenal, „vypadá to, že jste zmeškal let.“

„Bylo tam trochu narváno,“ opáčil Zak a uložil knihu do svého kufříku. „A dusno, se všemi těmi politiky na palubě. Měl jste koupit Eurocopter EC-155, je mnohem rychlejší. A nemusel jste ztrácet tolik času rozhovorem s těmi prostitutky. Mimochodem, ten ministr pro přírodní zdroje vypadá, že vás nemá moc v lásce.“

Goyette tu poznámku ignoroval a posadil se do koženého křesla naproti stolu. „Premiér se právě dozvěděl o smrti Elizabeth Finlayové. Bylo to nahlášeno jako nehoda při plachtění.“

„Ano, spadla ze člunu a utopila se. Jeden by řekl, že tak schopná žena bude umět plavat,“ usmál se.

„Nenechal jste nějaké stopy?“ zeptal se Goyette tlumeným hlasem.

Zakovi přelétl přes tvář ublížený výraz. „Sám víte, že nejsem laciný, protože jsem dobrý. Pokud její pes

neumí mluvit, není důvod, aby někdo pojal podezření, že šlo o něco víc než tragickou nehodu.“

Zak se opřel na židli a zvedl oči ke stropu. „S odchodem Elizabeth Finlayové skončily i snahy o zastavení vývozu zemního plynu a ropy do Číny.“ Pak se naklonil dopředu a popíchl Goyettea. „Kolik přesně byste kvůli tomu zákonu tratil na těžbě zemního plynu v Melville?“

Goyette pohlédl zabijákovi do očí, ale nespatriil tam žádné vysvětlení. Mužův ošlehaný, protáhlý obličej neukazoval žádné emoce. Byla to dokonalá tvář hráče pokeru. Goyette si pomyslel, že ty tmavé oči neumožňují nahlédnout mu do duše, jestli vůbec nějakou má. Najmout si nájemného vraha znamenalo hrát si s ohněm, ale Zak byl zjevně diskrétní profesionál. A zisk měl být mimořádný.

„Není to bezvýznamná suma,“ odpověděl nakonec.

„Což nás přivádí k mé odměně.“

„Dostanete zapláceno, jak jsme se dohodli. Polovinu hned, polovinu poté, co bude uzavřeno vyšetřování. Peníze odejdou na váš účet na Kajmanských ostrovech jako předtím.“

„Na první zastávku z mnoha,“ usmál se Zak. „Snad budu mít čas zkontrolovat si své zlaté vejce a užít si pár týdnů odpočinku ve slunném Karibiku.“

„Myslím, že by nebylo od věci, kdybyste na nějaký čas odjel z Kanady.“ Goyette zaváhal, než vytáhl další kartu. Musel uznat, že ten muž odváděl dobrou práci a vždycky po sobě zametl stopy. „Mám pro vás další úkol,“ prohlásil nakonec. „Nic velkého. Je to ve Státech. A nebudete si muset špinit ruce.“

„Upřesněte to,“ řekl Zak. Žádnou Goyetteovu nabídku ještě neodmítl. I když ho považoval za idiota, připouštěl, že ten člověk dobře platí. Neobyčejně dobře.

Goyette mu podal složku. „Můžete si to přečíst, až poletíte odsud. U brány je řidič, který vás odveze na letiště.“

„Mám letět linkovým spojem? Jestli to tak půjde dál, budete si muset najít nového ředitele pro kapitálové plánování.“

Zak vstal a odešel z kanceláře jako císař. Goyette jen užasle zavrtěl hlavou.

10

LISA LANEOVÁ si znovu promnula unavené oči a pohlédla na periodickou tabulku prvků, takovou, která visí v každé středoškolské učebně chemie po celé zemi. Tato biochemička se ji už dávno naučila a dokázala by ji odříkat nazpaměť, kdyby to po ní někdo chtěl. Teď na tabulku zírala v naději, že jí poskytne inspiraci, něco, co ji přivede na správnou cestu.

Pátrala po odolném katalyzátoru, který by uměl oddělit kyslík od molekuly uhlíku. Jak přejížděla pohledem po tabulce prvků, zarazila se u toho pětáctýřicátého, rhodia, se značkou Rh. Z počítačových modelů jí stále vycházelo, že hledaným katalyzátorem by mohla být sloučenina nějakého kovu. Rhodium se ukázalo být to nejlepší, co dosud našla, ale bylo zcela neefektivní a navíc strašně drahé. Její projekt v laboratoři ekologických výzkumů a technologií Univerzity George Washingtona se jmenoval „Modré nebe“ a vypadalo to, že i zůstane prázdný jako blankytná obloha. Výhody, které by však objev přinesl, byly příliš velké na to, aby bylo možné přestat v bádání. Někaké řešení prostě existovat muselo.

Jak se dívala na čtvereček označující rhodium, všimla si předcházejícího prvku s podobnou značkou, Ru. Zatímco si roztržitě hrála s kadeří dlouhých hnědých vlasů, vyslovila jeho název nahlas: „Ruthenium.“ Tento

přechodný prvek z platinové skupiny ještě neměla možnost vyzkoušet.

„Bobe!“ zavolala na šlachovitého muže v laboratorním plášti sedícího u počítače, „dostali jsme vůbec ten vzorek ruthenia, o který jsem žádala?“

Bob Hamilton se odvrátil od monitoru a zvedl oči v sloup. „To spíš člověk dostane den volna než ruthenium. Kontaktoval jsem dvacet dodavatelů a nikdo ho neměl na skladě. Nakonec mě odkázali na jednu geologickou laboratoř v Ontariu, která ho měla omezené množství. Stálo ještě víc než tvůj vzorek rhodia, tak jsem ho objednal jen šedesát gramů. Podívám se do skladu, jestli už dorazilo.“

Vyšel z laboratoře a pokračoval chodbou k malému skladišti, kde byly pod zámkem uložené zvláštní materiály. Odborný asistent za zamřížovaným okénkem našel malou krabičku a podal mu ji přes pult. Bob se vrátil do laboratoře a položil ji na Lisin stůl.

„Máš kliku. Vzorek přišel včera.“

Lisa krabičku otevřela a našla v ní několik drobných kousků matného kovu uložených v plastové nádobce. Jeden vybrala, položila na sklíčko a prohlédla pod mikroskopem. Zvětšený stříbřitý drobek vypadal jako rozježená sněhová koule. Když vzorek zvážila, umístila ho do uzavřené schránky ve velké černé skříni připevněné ke hmotnostnímu spektrometru. Na zařízení byly napojené čtyři počítače a několik přetlakových nádob s plynem. Lisa usedla k jedné z klávesnic a vytukala řetězec softwarových příkazů, které spouštěly testovací program.

„Že by tohle byl tvůj lístek na slavnostní předávání Nobelovy ceny?“ zeptal se Bob.

„Stačil by mi lístek na zápas Redskins, kdyby to fungovalo.“

Pohlédla na hodiny na stěně a zeptala se: „Nezašel bys na oběd? Předběžné výsledky budu mít nejdřív za hodinu.“

„Už běžím,“ odpověděl Bob, sundal si plášť a spěchal za ní ke dveřím.

Po krocaním sendviči se Lisa vrátila do své malé pracovny za laboratoří. Okamžik nato strčil do dveří hlavu Bob, oči vyvalené úžasem.

„Liso, na tohle by ses měla jít podívat,“ vypravil ze sebe.

Lisa ho chvatně následovala do laboratoře a srdce jí poskočilo, když viděla, že Bob přistupuje ke spektrometru. Ukázal na jeden z počítačových monitorů plný čísel doprovázejících sloupcový diagram.

„Zapomněla jsi vyndat vzorek rhodia, než jsi spustila nový test. Ale podívej se na výsledky. Množství oxalátů vysoce převyšuje běžný průměr,“ řekl tiše.

Lisa se podívala na monitor a roztřásla se. Detekční systém ve spektrometru zaznamenával molekulární výsledky podporované chemické reakce.

Katalyzátor ruthenium úspěšně rozbil vazbu v oxidu uhličitém a způsobil, že se atomy uhlíku znovu spojily do dvojných uhlíkových vazeb, takzvaných oxalátů. Na rozdíl od dřívějších katalyzátorů nevytvořila kombinace ruthenia a rhodia žádné vedlejší produkty. Užasle zírala na výsledky, které toužili spatřit vědci na celém světě.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ mumlal Bob. „Ta katalytická reakce je naprosto bezchybná.“

Lise se zatočila hlava, klesla na židli. Znovu a znovu kontrolovala výsledky a hledala chybu, ale žádnou

nenášla. Konečně si začala připouštět možnost, že se trefila do černého.

„Musím to povědět Maxwellovi,“ řekla. Doktor Horace Maxwell byl ředitel laboratoře ekologických výzkumů a technologií Univerzity George Washingtona.

„Maxwellovi? Zbláznila ses? Za dva dny má vypovídat před kongresem.“

„Já vím. Mám ho tam doprovodit.“

„Tak tohle je sebevražedná mise,“ prohlásil Bob a potřásl hlavou. „Jestli mu to povíš teď, bude nucen zmínit se o tom ve své výpovědi, aby získal víc peněz pro laboratoř.“

„A co by na tom bylo špatného?“

„Nic, pokud by ty výsledky byly potvrzené. Jeden laboratorní pokus nevyřeší záhady vesmíru. Navrhuji zopakovat ho a podrobně zdokumentovat každý krok, než s tím půjdeme za Maxwellem. Aspoň počkej, až bude mít za sebou to slyšení před kongresem,“ naléhal Bob.

„Asi máš pravdu. Můžeme provést experiment dvojmo za různých podmínek. Omezují nás jenom naše zásoby ruthenia.“

„No, jsem si jistý, že tohle bude nejmenší problém,“ řekl Bob prorocky.

11

PROUDOVÝ LETOUN SPOLEČNOSTI AIR CANADA se vznášel vysoko nad Ontariem a krajina pod ním vypadala z okénka první třídy jako pokrývka sešitá z malých kousků látky. Claye Zaka ten výhled nezajímal, raději se soustředil na pěkně tvarované nohy mladé letušky, která tlačila vozík s nápoji. Zachytila jeho pohled a donesla mu martini v plastovém kelímku.

„To je poslední, které vám můžu přinést,“ řekla s živým úsměvem. „Brzy budeme přistávat v Torontu.“

„O to víc si ho vychutnám,“ odpověděl a chtivě ji přejel pohledem.

Oblečený do cestovní uniformy byznysmanů sestávající z olivově šedých volných kalhot a modrého saka vypadal jako další obchodní ředitel mířící na konferenci. Skutečnost však byla úplně jiná.

Tento jediný potomek svobodné alkoholičky vyrůstal v chudé ontarijské čtvrti Sudbury prakticky bez dozoru. V patnácti nechal školy a začal pracovat v blízkých dolech na nikl, kde získal fyzickou sílu, kterou měl ještě po dvaceti letech. Jeho kariéra horníka však skončila, když spáchal první vraždu – zarazil krumpáč do ucha svému kolegovi, který se vysmíval jeho původu.

Uprchl z Ontaria, přijal novou identitu ve Vancouveru a dal se na obchod s drogami. Díky jeho síle a tvrdosti ho začal využívat jako gorilu velký místní

obchodník s metamfetaminem přezdívaný Švéd. Peníze se vydělávaly snadno, ale Zak s nimi zacházel s neobvyklou inteligencí. I když byl samouk, dychtivě četl a pozorně studoval obchod a finance. Než aby utrácel své nečisté peníze za lehké ženy a drahá auta jako jeho kumpáni, moudře investoval do akcií a realit. Jeho lukrativní drogovou kariéru však ukončil útok ze zálohy.

Nebyla to policie, ale dodavatel z Hongkongu, který chtěl ovládnout trh. Švéda a jeho doprovod zabily kulky během nočního jednání ve zchátralém Stanleyho parku ve Vancouveru. Zakovi se podařilo ukrýt před palbou a zmizet bez zranění v křovinatém bludišti.

Čekal, až se mu naskytne příležitost k pomstě, a trávil čas pozorováním luxusní jachty pronajaté čínským syndikátem. Pak využil znalostí nabytých v dolech na nikl, nastražil časovanou nálož a vyhodil loď do vzduchu i s hongkongskými společníky na palubě. Když sledoval výbuch z motorového člunu, všiml si, že tlaková vlna srazila z blízké jachty nějakého muže. Uvědomil si, že policie nebude ztrácet čas vyšetřováním smrti známého drogového dealera, ale mohla by rozhodit síť, kdyby k obětem patřil i bohatý lev salonů, a rychle vylovil bezvládného muže z vody.

Když se prskající Mitchell Goyette probral, jeho vděčnost byla neobvykle přemrštěná.

„Zachránil jste mi život,“ vykašlal ze sebe. „Odměním vás za to.“

„Radši mi dejte práci,“ řekl Zak.

Zak se moc nasmál, když tu historku Goyetteovi pár let nato pověděl celou. Dokonce i Goyette musel uznat, že je vtipná. Tou dobou už magnát začal obdivovat talent bývalého horníka pro špinavou práci. Ale věděl, že

Zakova loajalita je založena pouze na penězích, a nepřestal si na něho dávat pozor. Zak rád pracoval jako osamělý vlk. Měl na Goyettea vliv a kromě toho, že ho těšila štědrá odměna, rád svého mocného a bohatého zaměstnavatele usměrňoval.

Letadlo přistálo na torontském mezinárodním letišti Lestera B. Pearsona s několikaminutovým předstihem. Zak setřásl účinky martini vypitého během letu, vystoupil z oddělení první třídy, a zatímco čekal, až mu vyloží zavazadla, zamířil k přepážce půjčovny aut. Vzal si klíčky od béžového čtyřdveřového sedanu a rozjel se po západním břehu jezera Ontario na jih. Když urazil po dálnici sto deset kilometrů, odbočil u ukazatele s nápisem NIAGARA. Kilometr a půl pod slavnými vodopády přejel Duhový most, mávl na imigračního úředníka falešným kanadským pasem a vstoupil do státu New York.

Když minul vodopády, měl to na jih do Buffala už jen kousek. Našel městské letiště a pohodlně stihl poloprázdný boeing 767 do Washingtonu. Letěl pod dalším falešným jménem, tentokrát jako americký občan. Už se setmělo, když letadlo přeletělo řeku Potomac a klesalo na Reaganovo národní letiště. Zak byl v hlavním městě poprvé a náležitě zíral ze zadního sedadla taxíku na městské pamětihodnosti. Když se díval na blikající červená světla na vrcholku Washingtonova památníku, napadlo ho, jestli by George nepovažoval ten ohromný obelisk za absurdní.

Ubytoval se v hotelu Mayflower, prolistoval složku, kterou mu dal Goyette, a pak sjel výtahem do restaurace Town & Country Lounge v přízemí. Našel si tichý rohový box, objednal si martini a pohlédl na hodinky. Ve

čtvrt na osm přistoupil ke stolu hubený muž s neupravenou bradkou.

„Pan Jones?“ zeptal se a nervózně si Zaka změřil. Zak se na něho usmál.

„Ano. Posad'te se prosím,“ odpověděl.

„Jsem Hamilton. Bob Hamilton z laboratoře ekologických výzkumů a technologií Univerzity George Washingtona,“ řekl muž tiše. Vystrašeně zamrkal, pak se zhluboka nadechl a opatrně vklouzl do boxu.

12

KRÁTCE PO PREZIDENTOVĚ schůzce se Sandeckerem se na jeho stole objevilo něco jako zázrak. Byl to další dopis od kanadského premiéra nabízející možné řešení narůstající krize. Ministerský předseda psal, že předchozího roku bylo v tichosti objeveno významné ropné pole v odlehlé části kanadské Arktidy. Předběžné výzkumy naznačovaly, že lokalita nacházející se v průlivu Viscount Melville by mohla skrývat nejbohatší zásoby zemního plynu na světě. Soukromá firma, která naleziště objevila, už vyslala flotilu tankerů, aby dopravily plyn do Ameriky.

Přesně takové povzbuzení prezident potřeboval k realizaci širších plánů. Rychle byla uzavřena kupní smlouva, aby mohl plyn začít proudit. Přestože byla tržní cena vyšší, společnost slíbila, že poskytne všechn plyn, který bude schopná dopravit. Aspoň se za to zaručil výkonný ředitel oné soukromé těžební firmy, jakýsi Mitchell Goyette.

• • •

PREZIDENT IGNOROVAL PROSBY svých ekonomických a politických poradců obviňujících ho z ukvapenosti a rychle zveřejnil dobrou zprávu v médiích. V celostátním projevu z Oválné pracovny představil veřejnosti svůj ambiciózní plán.

„Drazí spoluobčané, žijeme v době sužované velkými problémy,“ řekl dokamer. Svůj obvyklý optimismus zakrýval vážností. „Náš každodenní život ovlivňuje energetická krize a samotná naše budoucnost je ohrožena krizí životního prostředí. Naše závislost na zahraniční ropě má drtivý dopad na ekonomiku, který cítíme my všichni, a zároveň způsobuje nebezpečné vypouštění skleníkových plynů. Nové znepokojující důkazy potvrzují, že bitvu s globálním oteplováním prohráváme. Pro naše vlastní bezpečí a bezpečí celého světa jsem tedy nucen podniknout takové kroky, aby Spojené státy dosáhly národního cíle uhlíkové neutrality do roku 2020. I když mnozí tvrdí, že tento cíl je drastický a snad je i nemožné ho dosáhnout, nemáme na vybranou. Dnes večer volám po maximální snaze soukromého průmyslu, akademických institucí a vlastních vládních agentur najít způsob řešení našich energetických potřeb pomocí alternativních paliv a obnovitelných zdrojů. Ropa nemůže být a nebude palivem pohánějícím naši budoucí ekonomiku. V krátké době bude kongresu předložen plán financování upřesňující naše investice do výzkumů a technologií.

Jsem si jist, že s dostatečnými zdroji, vůlí a odhodláním tohoto cíle společně dosáhneme. Musíme však podstoupit velké oběti, abychom mohli snížit emise a zredukovat naši závislost na ropě, která neustále dusí naši ekonomiku. Kvůli nedávné nabídce dodávek zemního plynu se zaměřím na to, aby byly všechny naše uhelné a ropné elektrárny do dvou let přestavěny na zemní plyn. S potěšením vám chci oznámit, že čínský prezident Čen svolil zavést ve své zemi podobná opatření. My navíc zakrátko předložíme plán, jak přimět

naše výrobce automobilů, aby zvýšili produkci hybridních a plynem poháněných vozů.

Čekají nás těžké časy, ale s vaší podporou dosáhneme mnohem bezpečnějšího zítřka. Děkuji vám.“

Když byly kamery vypnuty, přistoupil k Wardovi vedoucí prezidentské kanceláře, plešatící muž jménem Charles Meade.

„Skvělá práce, pane. Domnívám se, že to byl účinný projev, který zpacifikuje protiuhelné fanatiky a odvrátí jimi navrhovaný bojkot.“

„Díky, Charlie. Doufám, že máte pravdu,“ řekl prezident. „Byl účinný, to ano, ale zároveň mě zbavil naděje na znovuzvolení,“ dodal s pokřiveným úsměvem.

13

SÁL 2318 RAYBURNOVY KANCELÁŘSKÉ budovy byl neobvykle plný reportérů a diváků. Otevřená slyšení vládního podvýboru pro energetiku a životní prostředí zřídka přilákala víc než hrstku zvědavců. Ale prezidentův plán na snížení emisí skleníkových plynů vzbudil zájem médií o podvýbor a jeho už dříve ohlášené slyšení. Téma znělo: Možnosti nových technologií v boji proti globálnímu oteplování.

Shromážděný dav pomalu utichl, když se otevřely dveře předpokoje a na svá místa na pódiu usedlo osmnáct členů kongresu. Jako poslední vstoupila atraktivní žena s vlasy barvy skořice. Měla na sobě sukni a temně fialové sako značky Prada, které ladilo s jejíma tmavomodrýma očima.

Loren Smithová, pracovitá kongresmanka z coloradského sedmého volebního okresu, nenechala svou ženskost za dveřmi kongresu, do něhož se dostala před rokem. I když jí bylo přes čtyřicet, stále vypadala elegantně a oblékala se podle poslední módy, ale její kolegové už dávno zjistili, že Lorenina krása a vkus nijak nezmenšují její schopnosti a inteligenci v politické aréně.

Ladně došla do středu pódia a zaujala místo vedle podsaditého bělovlasého kongresmana z Georgie, který výboru předsedal.

„Prohlašuji toto slyšení za zahájené,“ zahalekal se silným jižanským přízvukem. „Vzhledem k velkému zájmu veřejnosti o dnešní téma si odpustímúvodní fráze a pozvu našeho prvního řečníka.“ Obrátil se a rychle mrkl na Loren, která se na oplátku usmála. Ti dva se spolu už dlouho přátelili navzdory tomu, že seděli každý na jiné straně uličky, a patřili mezi ty vzácné výjimky mezi členy kongresu, které se vyhýbaly pompéznímu řečnění, aby se mohly soustředit na službu vlasti.

Řada předních osobností průmyslového a vědeckého světa podala postupně zprávy o nejnovějším pokroku ve vývoji alternativních energií, které by neprodukovaly žádný oxid uhličitý. Každý mluvčí sice sliboval nadějně vyhlídky, ale když se ho komise zeptala na okamžité technologické řešení, mluvil vyhýbavě.

„Masová výroba vodíku nebyla ještě dotažena,“ konstatoval jeden expert. „I kdyby všechna auta v této zemi jezdila na vodík, nebylo by ho dost ani pro zlomek z nich.“

„Jak dlouho to ještě bude trvat?“ zeptal se kongresman z Missouri.

„Nejspíš tak deset let,“ odpověděl odborník. V obecenstvu to nespokojeně zašumělo. Každý mluvčí se vyjadřoval podobně. Na trhu se stále objevovaly nové technologie a vylepšené výrobky, ale pokrok šel kupředu dětskými krůčky, ne skoky. Neschylovalo se k žádnému průlomů, který by uspokojil prezidenta a zachránil zemi a celý svět od fyzické a ekonomické devastace způsobené zrychlujícím se globálním oteplováním.

Poslední mluvčí byl malý, obrýlený muž, který vedl laboratoř ekologických výzkumů a technologií Univerzity George Washingtona na předměstí

Marylandu. Loren se naklonila dopředu a usmála se, když uviděla, že si vedle doktora Horace Maxwella sedá Lisa Laneová. Poté co ředitel laboratoře uvedl své jméno a funkci, přešla Loren k úvodním otázkám.

„Doktore Maxwelle, vaše laboratoř je v čele výzkumů alternativních paliv. Můžete nám říct, jaký pokrok můžeme v dohledné době očekávat?“

Maxwell přikývl a promluvil kdákavým hlasem: „Probíhá u nás několik významných výzkumných programů zabývajících se solární energií, biopalivy a produkcí vodíku. Ale abych odpověděl na vaši otázku – obávám se, že se neblížíme k žádnému objevu, který by podpořil pana prezidenta ve splnění jeho obtížného úkolu.“

Loren si všimla, že se Lisa při Maxwellově poslední větě kousla do rtu. Slova se ujali ostatní členové výboru a trápili Maxwella další hodinu, ale bylo jasné, že se nedozvědí nic zásadního. Prezident se dostal do ošemetné situace, když pověřil nejlepší mozky průmyslu a vědy, aby vyřešily energetický problém, a zjevně neuspěl.

Jakmile bylo slyšení odročeno a reportéři opustili sál, aby napsali své články, Loren sešla dolů, aby poděkovala doktoru Maxwellovi za jeho výpověď. Pak se přivítala s Lisou.

„Ahoj, kámoško.“ Usmála se a objala svou dávnou spolubydlící z vysoké. „Myslela jsem, že jsi pořád v Brookhavenské národní laboratoři v New Yorku.“

„Ne, odešla jsem odtamtud před pár měsíci a přidala se k doktoru Maxwellovi. Má víc peněz na výzkum.“ Usmála se. „Chystám se ti zavolat, co jsem se přestěhovala do Washingtonu, ale měla jsem spoustu práce.“

„To si umím představit. Po prezidentově projevu zásadně stoupl význam práce ve vaší laboratoři.“

Lisa zvažněla a přistoupila blíž k Loren. „Moc ráda bych si s tebou promluvila o svém výzkumu,“ řekla tiše.

„Co takhle dneska u večeře? Manžel mě za půl hodiny vyzvedne. Budeme moc rádi, když se k nám připojíš.“

Lisa se na okamžik zamyslela. „To by bylo fajn. Jenom povím doktoru Maxwelllovi, že se dneska dopravím domů sama. Nebude tvému manželovi vadit, že bude muset řídit?“

Lauren se zasmála. „Vzít pěkné děvče na projížďku je jedna z jeho oblíbených kratochvílí.“

• • •

LOREN A LISA STÁLY na severním schodišti Rayburnovy budovy a dívaly se, jak předjíždí řada limuzín a mercedesů a do nich nastupují ti bohatší členové kongresu a jejich všudypřítomní lobbisté. Lisu rozptýlil příchod vůdce parlamentní většiny a málem přehlédla parádní veterán kabriolet, který se přiřítíl k obrubníku a skoro jí odřel stehno velikým zaobleným blatníkem. Vyvalila oči na zdánlivě neotesaného muže s ebenovými vlasy a zářivě zelenýma očima, který vyskočil z auta, pevně Loren objal a vášnivě ji políbil.

„Liso,“ řekla Loren a s náznakem studu muže odstrčila, „tohle je můj manžel Dirk Pitt.“

Pitt si všiml Lisina překvapeného výrazu, vřele se na ni usmál a potřásl jí rukou. „Jen klid,“ zasmál se, „ubližuji krásným ženám, jenom když to jsou členky kongresu.“

Lisa cítila, že trochu zrudla. Spatřila v jeho očích dobrodružný lesk zmírněný laskavou duší.

„Pozvala jsem Lisu, aby s námi povečeřela,“ vysvětlila Loren.

„Jsem rád, že jste souhlasila. Jenom doufám, že vám nebude vadit trocha větru,“ řekl Pitt a pokývl směrem k autu.

„To je ale kára,“ vypravila ze sebe Lisa. „Co to je?“

„Auburn Speedster z roku 1932. Včera večer jsem dodělal generálku brzd a napadlo mě, že by mohla být zábava trochu ho projet.“

Lisa zírala na elegantní vůz nalakovaný smetanovou a modrou barvou. Otevřená kabina nabízela stísněný prostor pro dva, zadní sedadlo tam nebylo. Místo toho se kapota za sedačkami zužovala do špičky u zadního nárazníku, takže připomínala zád' člunu.

„Neřekla bych, že se tam všichni vejdemo,“ namítla.

„Půjde to, když někomu nebude vadit, že se svezete vzadu,“ opáčil Pitt. Přistoupil k vozu a zatlačil na horní plochu zádi. Vyklopilo se ukryté sedadlo pro jednoho.

„No páni, vždycky jsem se chtěla svézt na skládací sedačce,“ řekla Lisa. Bez váhání vyskočila na stupačku a vklouzla do stísněného prostoru.

„Můj dědeček mi často vypravoval, jak během krize jezdil na skládací sedačce otcova packardu,“ vysvětlila.

„Je z něho nejlepší výhled na svět,“ zažertoval Pitt a mrkl na ni, než pomohl Loren na přední sedadlo.

Propletli se hustým provozem po Mailu a přes most George Masona a pak zamířili na jih do Virginie. Jak se za nimi zmenšovaly monumenty hlavního města, doprava zřídla a Pitt šlápl na plyn. Díky hladce šlapajícímu dvanáctiválci překonal elegantní auburn brzy rychlostní

limit. Jak auto zrychlovalo, Lisa se usmívala, mávala na ostatní auta a vychutnávala si vítr ve vlasech. Vepředu položila Loren ruku Pittovi na koleno a usmála se na svého manžela, který zřejmě dokázal najít dobrodružství všude, kde se objevil.

Pitt minul Mount Vernon a sjel z dálnice. Na malé křižovatce odbočil na prašnou cestu, která se klikatila mezi stromy a skončila u malé restaurace na břehu řeky Potomac. Pitt zaparkoval auburn a vypnul motor. Vzduch naplnila vůně směsi koření Old Bay.

„Dělají tady nejlepší kraby široko daleko,“ poznamenal Pitt.

Restaurace vznikla přestavbou starého sídla, byla prostě vyzdobená, ale útulná. Usadili je ke stolu s výhledem na Potomac právě ve chvíli, kdy dovnitř začali proudit místní.

„Loren mi řekla, že pracuješ v chemické laboratoři Univerzity George Washingtona,“ řekl Pitt Lise poté, co si objednali pivo a kraby.

„Ano, jsem součástí skupiny zabývající se globálním oteplováním,“ odpověděla.

„Kdyby ses tam někdy začala nudit, mohla by ti NUMA najít práci na nějakém převratném podmořském výzkumu,“ nabídl jí s úsměvem. „Máme velký tým studující důsledky oteplování oceánů a zvýšené kyselosti vody. Právě jsem dostal zprávu od lidí zkoumajících obsah oxidu uhličitého v oceánech a možné využití jeho vstřebávání v hlubinách.“

„Teď, když se všichni soustředí na atmosféru, jsem ráda, že se někdo stará i o oceány. Zní to, jako by mohly existovat jisté paralely s mým výzkumem. Pracuji na

projektu snižování oxidu uhličitého ve vzduchu. Ráda bych viděla výsledky práce vašeho týmu.“

„Je to jen předběžná zpráva, ale třeba by pro vás mohla být užitečná. Pošlu ti kopii. Anebo ti ji zítra ráno přinesu. Sám se musím objevit na Capitol Hillu,“ dodal a obrátil oči k Loren.

„Všechny výkonné agentury musejí ospravedlnit své roční rozpočty,“ vysvětlila Loren. „Zvlášť ty, které vedou pirátští odpadlíci.“

Zasmála se a objala Pitta. Pak se obrátila ke své kamarádce. „Liso, po dnešním slyšení se zdálo, že by sis moc ráda promluvila o svém výzkumu. Pověz mi o něm víc.“

Lisa se zhluboka napila piva a důvěřivě pohlédla na Loren.

„O tomhle jsem ještě nemluvila s nikým kromě mého asistenta v laboratoři, ale věřím, že jsme padli na významný objev.“ Mluvila potichu, jako by se bála, že ji někdo z okolních jedlíků uslyší.

„Pokračuj,“ pobídla ji Loren, zaujatá Lisiným chováním.

„Můj výzkum zahrnuje manipulaci s molekulami uhlovodíků. Objevili jsme důležitý katalyzátor, který by podle mého názoru umožnil umělou fotosyntézu v masovém měřítku.“

„Myslíš jako v rostlinách? Proměnit světlo na energii?“

„Ano, je vidět, že jsi dávala při botanice pozor. Ale čistě pro jistotu... Vezměme třeba tamhle tu kytku,“ řekla a ukázala na velký trs bostonského kapradí zavěšený v květináči u okna. „Vstřebává světelnou energii od slunce, vodu z půdy a oxid uhličitý ze

vzduchu, aby vytvářela uhlovodíky, zdroj energie pro svůj růst. Jediným odpadem tohoto procesu je kyslík, který potřebujeme k životu my ostatní. To je cyklus fotosyntézy v kostce.“

„Ale celý ten proces je tak komplikovaný, že ho vědci dosud nedokázali napodobit,“ poznamenal Pitt s narůstajícím zájmem.

Lisa zmlkla, když se objevila servírka, rozložila na stole hnědý papír na balení masa a pak před ně nasypala pyramidu dušených modrých krabů. Když každý z nich zaútočil na jednoho kraba dřevěnou paličkou, pokračovala ve výkladu.

„Obecně vzato máš pravdu. Určité části fotosyntézy se napodobit podařilo, ale nikdy s takovou efektivitou jako v přírodě. Je to opravdu velmi komplikované. Proto se stovky vědců pracujících na celém světě na fotosyntéze zpravidla soustředí jen na jednu část procesu.“

„Včetně tebe?“ zeptala se Loren.

„Včetně mě. Výzkum v naší laboratoři se soustředí na schopnost rostlin rozbíjet molekuly vody na jednotlivé atomy. Kdyby se nám ten proces podařilo efektivně napodobit, což se jednoho dne stane, získáme neomezený zdroj levného vodíku.“

„Tvůj průlom míří jiným směrem?“ zeptala se Loren.

„Pracovala jsem na reakci zvané Fotosystém I a rozpad oxidu uhličitého, k němuž při tom procesu dochází.“

„V čem je hlavní problém?“ zeptal se Pitt.

Lisa roztrhla druhého kraba a vysála maso ze zadního klepeta.

„Mimochodem, jsou vynikající. Základním problémem je vyvinout způsob, jak odstartovat chemický rozpad. V přírodě tuhle roli hraje chlorofyl, ale ten se v laboratoři příliš rychle rozkládá. Já pracovala na vývoji umělého katalyzátoru, který by dokázal rozbít molekulu oxidu uhličitého.“

Lisa odložila jídlo a pokračovala znovu potichu. „A pak jsem narazila na řešení. Vlastně jsem o něj zakopla. Omylem jsem v testovací komoře nechala vzorek rhodia a přidala další prvek zvaný ruthenium. Při kombinaci se světlem nastala reakce, která měnila molekuly CO_2 na oxaláty.“

Loren si utřela z rukou krabí šťávu a napila se piva. „Ze vší té chemie se mi začíná točit hlava,“ postěžovala si.

„Víš jistě, že to není tím pivem a kořením?“ zeptal se Pitt s úsměvem.

„Omlouvám se,“ řekla Lisa. „Většina mých přátel jsou biochemici, takže si občas zapomenou sundat svůj verbální laboratorní plášť.“

„Loren má mnohem lepší hlavu pro politiku než pro přírodní vědy,“ zažertoval Pitt. „Mluvila jsi o výsledku toho experimentu?“

„Jinými slovy, katalytická reakce změnila oxid uhličitý na jednoduchou sloučeninu. Dalším zpracováním můžeme získat palivo na uhlíkové bázi, jako třeba etanol. Ale zásadní reakcí bylo rozbít oxidu uhličitého.“

Pyramida z krabů se začala měnit v hromádku rozbitých klepet a prázdných krunýřů. Servírka ve středních letech nepořádek hbitě uklidila a zakrátko se vrátila s kávou a limetovým koláčem.

„Promiň, ale nejsem si jistá, jestli vím, o čem mluvíš,“ přiznala Loren mezi sousty.

Lisa pohlédla z okna na několik blikajících světel na druhém břehu řeky.

„Jsem si celkem jistá, že by aplikace mého katalyzátoru umožnila vybudování velkokapacitního zařízení na umělou fotosyntézu.“

„Mohlo by mít průmyslové využití?“ zeptal se Pitt.

Lisa skromně přikývla. „Jsem si tím jistá. Stačilo by na to jenom světlo, rhodium a ruthenium.“

Loren potřásla hlavou. „Takže ty tvrdíš, že budeme schopní vybudovat zařízení, jež bude měnit oxid uhličitý na neškodnou látku? A ten proces se bude moci uplatnit u elektráren a dalších průmyslových znečišťovatelů?“

„Ano, ta naděje tu je. A je toho mnohem víc.“

„Jak to myslíš?“

„Mohly by se postavit *stovky* takových zařízení. Z hlediska snižování množství oxidu uhličitého by to bylo jako... jako zavřít do malé krabice celý borový les.“

„Mluvíš tedy o snížení současné koncentrace CO₂ v atmosféře,“ prohlásil Pitt.

Lisa s našpulenými rty znovu přikývla.

Loren popadla Lisu za ruku a pevně ji stiskla. „Takže... ty jsi našla geniální lék na globální oteplování.“ Ta slova byla pronesena šeptem.

Lisa sklopila oči ke svému koláči a přikývla. „Je to správná cesta. Čeká nás ještě spousta práce, ale nevidím důvod, proč bychom nemohli navrhnout a vybudovat velkokapacitní zařízení na umělou fotosyntézu v řádu měsíců. Bude to chtít jenom peníze a politickou podporu,“ řekla a pohlédla na Loren.

Loren byla příliš vzrušená, než aby dokázala dojít moučník. „Ale co to dnešní slyšení?“ zeptala se. „Proč se o tom doktor Maxwell nezmínil?“

Lisa se zadívala na kapradinu u okna. „Ještě jsem mu o tom neřekla,“ odpověděla tiše. „Ten objev jsem udělala teprve před pár dny. Upřímně řečeno, trochu mě vyvedl z míry. Můj asistent mě přesvědčil, abych o tom šéfovi neříkala před slyšením, ale teprve až si budeme jistí výsledky. Oba jsme se báli pozdvižení, které by rozpoutala média.“

„Celkem právem,“ souhlasil Pitt.

„Takže o výsledcích stále pochybuješ?“ zeptala se Loren.

Lisa zavrtěla hlavou. „Provedli jsme ten pokus nejméně tucetkrát a dopadl pokaždé stejně. Nemám nejmenší pochybnost, že ten katalyzátor funguje.“

„V tom případě je čas jednat,“ prohlásila Loren. „Zítřa informuj Maxwella a já budu při slyšení pokračovat neškodnou otázkou. Pak se pokusím dohodnout setkání s prezidentem.“

„S prezidentem?“ Lisa se začervenala.

„Rozhodně. Budeme potřebovat vládní nařízení, abychom mohli rozjet výzkum ve velkém dřív, než se schválí mimořádné financování. Prezident zjevně chápe, jaký problém představuje oxid uhličitý. Pokud máme řešení na dosah, bude určitě okamžitě jednat.“

Lisa zmlkla, přemožena vizí budoucích událostí. Nakonec souhlasně přikývla.

„Samozřejmě, máš pravdu. Udělám to. Hned zítřa.“

Pitt zaplatil účet a trojice zamířila k autu. Domů dojeli mlčky, plně zaměstnaní myšlenkami o významu

Lisina objevu. Když Pitt zastavil před Lisiným domem v Alexandrii, vyskočila Loren z auta a kamarádku objala.

„Jsem tak hrdá na to, co jsi dokázala,“ řekla. „Dřív jsme žertovaly o tom, jak změníme svět. A teď jsi to skutečně dokázala.“ Usmála se.

„Díky, že jsi mi dodala odvalu pokračovat,“ odpověděla Lisa. „Dobrou noc, Dirku,“ řekla a zamávala Pittovi.

„Nezapomeň, zítra ti donesu tu zprávu o koncentraci oxidu uhličitého v oceánech.“

Loren se vrátila do auta, Pitt zařadil jedničku a rozjel se ulicí.

„Georgetown, nebo hangár?“ zeptal se Loren.

Při tulila se k němu. „Pro dnešek hangár.“

Pitt se usmál a zamířil s auburnem k Reaganovu národnímu letišti. Přestože byli svoji, bydleli každý sám. Loren si držela módní dům ve městě, ale trávila většinu času v Pittově výstředním obydlí.

Když dorazili na pozemek letiště, rozjel se Pitt po prašné cestě k jeho odlehlé, opuštěné části. Projel elektricky ovládanou branou a zastavil před slabě osvětleným hangárem, který vypadal, jako by se na něm několik desetiletí hromadil prach. Pitt vytřukal číselný kód na bezdrátově připojené klávesnici a boční vrata se odsunula. Pod stropem se rozzářila nesčetná světla a odhalila třpytivý interiér připomínající dopravní muzeum. Uprostřed budovy byly vyrovnané desítky dokonale naleštěných aut. U jedné zdi stál na kolejích zasazených v podlaze majestátní vagon Pullman. Kontrast mu vytvářela rezavá vana s prastarým závěsným motorem přišroubovaným k boku a sešlý polonafukovací člun ležící opodál. Když Pitt vjel do hangáru, posvítily

reflektory auburnu na dvojici letadel v zadní části budovy. Jedním z nich byl starý ford Tri-Motor a druhým tryskáč Messerschmitt ME-162 z druhé světové války. Letouny stejně jako mnoho aut ve sbírce byly pozůstatky z dřívějších dobrodružství. Dokonce i vana a člun vyprávěly příběh o nebezpečí a ztracené lásce a Pitt si je ponechal jako připomínku křehkosti života.

Pitt zaparkoval auburn vedle royce-rollsů Silver Ghost z roku 1921, jenž právě procházel restaurací, a vypnul motor. Když se za nimi zavřela vrata, obrátila se Loren k Pittovi a zeptala se: „Co by si moji voliči pomysleli, kdyby věděli, že žiju v opuštěném hangáru?“

„Nejspíš by tě politovali a zvýšili příspěvky na tvou kampaň,“ odpověděl Pitt se smíchem.

Vzal ji za ruku a vedl ji po točitém schodišti k vyvýšenému bytu v jednom rohu budovy. Loren uplatnila svá manželská práva a přinutila Pitta přestavět kuchyni a přidat k bytu ještě jeden pokoj, který využívala jako tělocvičnu a kancelář. Měla však tolik rozumu, aby nic nenamítala proti mosazným lodním okénkům, obrazům lodí a dalším námořním artefaktům, které bytu dodávaly mužnou atmosféru.

„Opravdu si myslíš, že Lisin objev umožní zvrátit globální oteplování?“ zeptala se Loren, když nalila dvě sklenice vína pinot noir z láhve s etiketou Sea Smoke Botella.

„Když se na to uvolní dostatečné finanční zdroje, nevidím důvod, proč by se to nemohlo podařit. Samozřejmě, přechod z laboratorních podmínek k celosvětové produkci je vždycky komplikovanější, než si lidé myslí. Ale když už existuje základní pracovní postup, to nejtěžší je už hotové.“

Loren přešla místnost a podala Pittovi sklenici. „Jakmile ta bomba vybuchne, nastanou nám pořádně hektické časy,“ poznamenala. Už teď se obávala, kolik práce navíc ji čeká.

Pitt ji objal kolem pasu a přitiskl k sobě. „To je v pořádku,“ toužebně se na ni usmál. „Máme ještě dnešní večer, než začnou vlci výt.“

14

POTÉ CO VYSADIL LOREN na letištní stanici metra, aby odtamtud pokračovala na Capitol Hill, rozjel se Pitt k ústředí NUMA, vysoké prosklené budově, která se tyčila na břehu řeky Potomac. Vyzvedl si kopii výzkumu pohlcování oxidu uhličitého v oceánech, vrátil se k auburnu a dojel do centra Washingtonu, kde zamířil na severozápad po Massachusetts Avenue. V hlavním městě panoval krásný jarní den. Tíživé vedro a vlhkost letních měsíců připomínající, že město vyrostlo na bažině, byly stále týdny daleko. Ráno bylo však natolik teplé, aby se dalo pohodlně jezdit kabrioletem. I když věděl, že ho měl nechat stát v bezpečí hangáru, neodolal Pitt ještě jedné projížďce auburnem bez střechy. Staré auto bylo pozoruhodně mrštné a okolní vozy za ním zastavovaly, jak jejich řidiči zírali na ladné linie veterána.

Pitt byl přesně takový milovník starých časů, jakým se zdál být na první pohled. Jeho láska ke starým letadlům a automobilům měla hluboké kořeny, jako by v minulém životě vyrůstal mezi starými stroji. Přitahovaly ho skoro stejně jako moře a záhady jejich hlubin. Kupředu ho hnal nutkavý neklid živící v něm touhu po cestování. Možná se od ostatních odlišoval smyslem pro historii, který mu umožňoval řešit problémy moderního světa tím, že nacházel odpovědi v minulosti.

Pitt objevil laboratoř ekologických výzkumů a technologií Univerzity

George Washingtona sídlící v tiché vedlejší ulici u Rock Creeku nedaleko libanonské ambasády. Čirou náhodou našel před tím tříposchodovým cihlovým domem místo k zaparkování a zamířil ke vchodu se zprávou zastrčenou pod paží. Hlídač v hale si ho zapsal, vybavil návštěvnickou visačkou a pak mu vysvětlil cestu do Lisiny pracovny v prvním patře.

Pitt došel k výtahu a počkal, až z něho údržbář v šedé kombinéze vytlačí vozík s odpadky. Byl to urostlý muž s tmavými očima a nejprve probodl Pitta pohledem, než se na něho dobromyslně usmál, jak se mýjeli. Pitt stiskl tlačítko do prvního patra a trpělivě čekal, zatímco lana vytahovala kabinu k obloze. Uslyšel tlumené cvaknutí, jak se výtah přiblížil k prvnímu patru, ale než se dveře otevřely, srazila ho na podlahu silná detonace.

Epicentrum výbuchu se nacházelo přes třicet metrů daleko, ale otřáslou celou budovou jako zemětřesení. Pitt cítil, jak se výtah zhoupł a zařinčel. Pak vypadł proud a kabinu zahálila tma. Promnul si bouli vzadu na hlavě, opatrně se postavil a nahmatál ovládací panel. Ani jedno z tlačítek nevyvolalo nějakou reakci. Přejel dlaněmi po vnitřních dveřích, zastrčil prsty do středové mezery a odtlačil křídla od sebe. O kousek dál začínaly asi třicet centimetrů nad podlahou výtahu vnější dveře na chodbu. Pitt násilím otevřel i je a vystoupil do chodby v prvním patře, kde panoval naprostý chaos.

Uši rvoucí alarm přehlušoval množství křičících hlasů. Ve vzduchu viděl hustý oblak prachu, v němž se takřka nedalo dýchat. Skrz kouřový opar viděl Pitt dav lidí prodírajících se k blízkému schodišti. Zdálo se, že největší škody vznikly v hlavní chodbě, která se táhla před ním. Výbuch nebyl dost silný na to, aby narušil

statiku domu, ale vyrazil množství oken a strhl několik příček. Pitt se rozhlédl a uvědomil si, že Lisina laboratoř se nachází poblíž epicentra.

Pustil se chodbou a cestou musel uhnout skupince kašlajících vědců pokrytých prachem. Pod nohama mu křupaly střepy z oken na chodbě. Z jedné kanceláře se vypotácela bledá žena s krvácející rukou a Pitt se zastavil, aby jí pomohl zavázat ránu šátkem.

„Kde je pracovna Lisy Laneové?“ zeptal se.

Žena ukázala na zející otvor na levé straně chodby a odbelhala se ke schodišti.

Pitt přistoupil k díře, kde byly předtím dveře, a prošel dovnitř. Ve vzduchu stále visel hustý oblak kouře, který pomalu proudil ven velkým rozbitým oknem vedoucím na ulici, odkud bylo slyšet sirény blížících se vozů záchranářů.

Laboratoř naplňovala suť a dýmající zbytky elektronických přístrojů. Pitt si všiml Bunsenova hořáku, který výbuch zarazil do boční zdi. Kouřící trosky a proražené zdi potvrdily jeho obavy. Lisina laboratoř byla skutečně epicentrem výbuchu. Zdi zůstaly stát a vybavení nebylo zcela zničeno, takže bylo jasné, že exploze nebyla nijak mimořádně silná. Pitt odhadoval, že ve zbytku budovy nebudou žádní mrtví. Ale ti, kteří se nacházeli v laboratoři, nejspíš takové štěstí neměli.

Pitt rychle prohledával místnost a při odklizení sutin volal Lisino jméno. Málem ji přehlédl, spatřil jen prachem pokrytou botu trčící zpod spadlých dveří skříně. Chvatně odtáhl skříň stranou a odkryl Lisinu zhroucenou postavu. Levou nohu měla vytočenou v nepřírozeném úhlu a blůzu prosáklou krví. Otevřela však netečné oči,

vzhlédla k Pittovi a pak zamrkala na znamení, že ho poznává.

„To tě nikdo neučil, že se máš držet dál od chemických pokusů, které by mohly bouchnout?“ řekl Pitt s nuceným úsměvem.

Přejel jí rukou po zakrváceném rameni a objevil velký skleněný střep trčící skrz blůzu. Zdál se volný, tak ho rychle vytrhl a přitiskl na ránu dlaň, aby zastavil krvácení. Lisa zkřivila obličej a omdlela.

Pitt zůstal u ní a volnou rukou jí kontroval pulz, dokud do místnosti nevstoupil hasič ohánějící se sekerou.

„Potřebuju tady zdravotníka,“ křikl Pitt.

Hasič se na něho překvapeně podíval a pak promluvil do vysílačky. Chvilku nato dorazil zdravotnický tým a rychle prohlédl Lisina zranění. Pitt je následoval, když ji položili na nosítka a odnášeli dolů k čekající sanitce.

„Má pomalý pulz, ale myslím, že to zvládne,“ řekl jeden ze záchranářů Pittovi, než se ambulance s houkáním rozjela k Georgetownské univerzitní nemocnici.

Když se Pitt prodíral davem záchranářů a čumilů, popadla ho náhle za paži mladá zdravotnice.

„Pane, radši se vám na tohle podívám,“ řekla ta žena poplašeně a ukázala na Pittovu paži. Pitt zjistil, že má celý rukáv rudý.

„Jen klid,“ odbyl ji. „To není moje krev.“

Prodral se na chodník a zůstal zděšeně stát. Auburn zakrývala vrstva rozbitého skla. Karoserie byla plná škrábanců a prohlubní. Do přední masky byl zaražený kus registratury a pod autem se rozlévala kaluž chladicí kapaliny. Kožená sedadla potrhaly kusy zdiva. Pitt se

podíval nahoru a potřásl hlavou, když mu došlo, že nevědomky zaparkoval přímo pod Lisinou pracovním.

Sedl si na stupátko, aby se sebral, a přelétl pohledem chaotickou scénu nejbližšího okolí. Sirény houkaly a kolem přecházely desítky potrháných a špinavých zaměstnanců laboratoří. Z budovy stále stoupal kouř, i když k požáru naštěstí nedošlo. Jak se tak Pitt rozhlížel, zmocnil se ho náhle divný pocit, že ten výbuch nebyl nešťastná náhoda. Vstal, a jak myslel na Lisu a zároveň se díval na zničený auburn, ucítil náhle, jak se v něm zvedá vlna vzteku.

• • •

CLAY ZAK STÁL ZA ŽIVÝM PLOTEM na druhé straně ulice a s uspokojením tu zkázu pozoroval. Když odjela záchranka s Lisou a kouř se začal rozplývat, ušel několik bloků vedlejší ulicí k zaparkovanému autu z půjčovny. Svlékl si šedou kombinézu, hodil ji do nejbližší popelnice, nasedl do auta a opatrně se rozjel k Reaganovu národnímu letišti, i5

15

KDYŽ SE NA VÝCHODNÍ OBLOZE objevilo první šedé světlo rozbřesku, visela nad vodami obklopujícími Kitimat nízká mlha. Nad hladinou se rozlehlo vzdálené vrčení nákladního auta projíždějícího ulicemi města a narušilo ranní ticho.

V kabině výzkumného člunu NUMA si dal Dirk hrnek horké kávy a nastartoval motor. Diesel se probral k životu a tiše bručel ve vlhkém vzduchu. Dirk vykoukl okénkem z kabiny a zahlédl vysokou postavu blížící se po molu.

„Tvůj nápadník dorazil načas,“ řekl Dirk nahlas.

Summer vylezla zdola z kotviště, opovržlivě si bratra změřila a vystoupila na zadní palubu. Trevor Miller k nim došel s těžkou krabicí pod paží.

„Dobré ráno,“ pozdravila ho Summer. „Byl jsi úspěšný?“

Trevor podal krabici Summer a nastoupil na palubu. Obdivně na Summer pohlédl a přikývl.

„Měli jsme štěstí, že v Kitimatu je velký bazén. Šéf údržby se ochotně rozloučil s analyzátozem kvality vody za karton pív.

„Taková je cena vědy,“ poznamenal Dirk, když vystrčil hlavu z okénka kormidelny.

„Výsledky se nejspíš nevyrovnejí počítačové analýze NUMA, ale umožní nám to alespoň změřit hodnoty pH.“

„To nám poskytne přibližný přehled. Jestli naměříme nízké pH, bude jasné, že se zvýšila kyselost. A nárůst kyselosti by mohl být způsoben vyšší koncentrací oxidu uhličitého v mořské vodě,“ řekla Summer.

Summer otevřela krabici a našla v ní běžně prodejný přenosný analyzátor vody spolu s plastovými lahvičkami. „Důležité je potvrdit výsledky zjištěné laboratoří. To bude naše práce.“

Data z laboratoře v Seattlu byla šokující. Úroveň pH v několika vzorcích vody odebraných poblíž ústí Douglasova kanálu byla třístakrát nižší než kdekoli jinde ve Vnitřní cestě. Nejvíce znepokojivý byl poslední vzorek odebraný těsně předtím, než do člunu NUMA málem narazila *Ventura*. Výsledky testu ukázaly mimořádnou kyselost blížící se roztoku v baterii.

„Díky, že jste se tu zdrželi,“ řekl Trevor, zatímco Summer odvázala lana a Dirk vyjel s lodí do kanálu. „Tohle rozhodně nevypadá na lokální problém.“

„Voda nezná mezinárodní hranice. Jestli tu dochází k poškozování životního prostředí, je naší povinností to prověřit,“ odpověděl Dirk.

Summer pohlédla Trevorovi do očí a uviděla, že jeho obavy sahají mnohem hlouběji. Nevyslovená zůstala možná souvislost se smrtí jeho bratra.

„Včera jsme mluvili s tím policejním inspektorem,“ řekla potichu. „Ke smrti tvého bratra nemohl dodat nic nového.“

„Ano,“ opáčil Trevor ledovým hlasem. „Už ten případ uzavřel jako nehodu. Tvrdí, že se v kormidelně nejspíš nashromáždily výfukové plyny a všechny zabily. Samozřejmě pro to nejsou žádné důkazy...,“ dodal do ztracena.

Summer pomyslela na podivný mrak, který viděli na hladině, a strašidelnou pověst domorodců o ďáblově dechu. „Taky tomu nevěřím,“ řekla.

„Nevím, kde je pravda. Možná nám pomůže tohle,“ prohlásil a ukázal na sadu pro odběr vzorků vody.

Dirk kormidloval loď maximální rychlostí přes dvě hodiny, dokud nedorazili do Hekatiny úžiny. Cestou sledoval navigační systém a zastavil motor, když podle GPS dosáhli souřadnic, na nichž odebrali vzorky vody posledně. Summer spustila z boku Niskinovu láhev, nabrala lahvičku mořské vody a pak do ní vsunula sondu zařízení na testování vody.

„PH je tady asi 6,4. Ani zdaleka tak extrémní, jaké jsme našli před dvěma dny, ale je stále hodně pod normální hodnotou.“

„Dost nízké, aby napáchalo škody na fytoplanktonu, což by nakonec rozeznělo umíráček po celém potravním řetězci,“ poznamenal Dirk.

Summer přelétla pohledem po klidné kráse ostrova Gil a okolních zálivech a potřásla hlavou. „Těžko říct, co by v tak neporušené oblasti mohlo způsobovat vysokou kyselost vody,“ řekla.

„Možná projíždějící loď s prosakujícím nákladním prostorem nebo přímé vyhození toxického odpadu,“ nadhodil Dirk.

Trevor zavrtěl hlavou. „To tady není moc pravděpodobné. Obchodní lodě zpravidla objíždějí ostrov Gil z druhé strany. Tady plují jenom rybářské čluny a přívozy. A samozřejmě občas nějaká ta aljašská výletní loď.“

„Takže budeme muset posbírat vzorky na větší ploše, abychom našli zdroj,“ řekla Summer, označila vzorek a připravila Niskinovu láhev na další spuštění.

Po několik následujících hodin kormidloval Dirk loď v rozšiřujících se kruzích, zatímco Summer s Trevorem odebírali desítky vzorků. K jejich zklamání se ani jeden nepřiblížil nízkým hodnotám pH nahlášeným z laboratoře v Seattlu. Nechali člun volně plout, dali si pozdní oběd a Dirk vytiskl tabulku a ukázal ji ostatním.

„Jezdili jsme ve spirále rozšiřující se až na třináct kilometrů od místa, kde jsme odebrali první vzorek. Jak se ukázalo, byla to ta nejnižší hodnota. Jižně odtamtud bylo pH normální. Ale na sever od toho bodu to vypadalo jinak. Hodnoty pH se snižují ve zhruba trychtýřovitém prostoru.“

„Postupuje to s převládajícími proudy,“ podotkl Trevor. „Klidně by mohlo jít o jednorázové znečištění.“

„Třeba je to přírodní fenomén,“ nadhodila Summer. „Nějaký podvodní vulkanický minerál, který způsobuje vysokou kyselost.“

„Teď, když víme, kde hledat, podaří se nám najít odpověď,“ řekl Dirk.

„To nechápu,“ přiznal Trevor.

„Použijeme techniku NUMA,“ vysvětlila Summer. „Máme na palubě sonar a miniponorku. Jestli na dně něco je, jedním či druhým způsobem to objevíme.“

„Ale to bude muset počkat do zítřka,“ prohlásil Dirk, když zaregistroval, že se už připozdilo. Nastartoval, namířil výzkumný člun přídi ke Kitimatu a zrychlil na pětadvacet uzlů. Když se přiblížili k cíli, Dirk zahlédl v krytém doku u malé zátoky zakotvený tanker.

„Nemůžu uvěřit, že tenhle macek zajíždí až sem,“ řekl.

„Určitě přivezl náklad do Goyetteova zařízení pro ukládání oxidu uhličitého,“ upřesnila Summer. Když spolu s Trevorem vysvětlila Dirkovi, jak zařízení funguje, ubral plyn a zabočil k tankeru.

„Co to děláš?“ zeptala se Summer.

„Takže ukládání oxidu uhličitého. CO₂ a kyselost jdou k sobě jako burákové máslo a želé – sama jsi to jednou řekla,“ odpověděl. „Třeba to nějak souvisí s tím tankerem.“

„Tankery přepravují kysličník uhličitý, který se vykládá u zařízení. Při cestě sem mohlo z jednoho z nich něco uniknout v průlivu,“ řekl Trevor. „I když tahle konkrétní loď musela připlout minulou noc nebo dnes časně ráno.“

„Trevor má pravdu,“ dodala Summer. „Včera tady ten tanker nebyl a předtím jsme ho v průplavu nepotkali.“ Když si prohlížela molo zpracovatelského závodu, které se táhlo do průplavu, všimla si, že Goyetteova luxusní jachta a všechny ostatní čluny zmizely.

„Nebude na škodu odebrat pár vzorků, abychom věděli, na čem jsme,“ prohlásil Dirk.

Pár vteřin nato odrazil od mola tmavý motorový člun a s řevem se rozjel přímo k plavidlu NUMA. Dirk ho ignoroval a udržoval kurz i rychlost.

„Někdo se probudil,“ zamumlal. „Nejsme ani půldruhého kilometru odtamtud. Jsou trochu nervózní, nezdá se vám?“

Sledovali, jak se motorový člun stočil do strany, když se k nim přiblížil, opsal kruh a zařadil se vedle výzkumné lodi. Seděli v něm tři muži oblečení v

neškodných hnědých uniformách bezpečnostní služby. Ale na útočných puškách Heckler & Koch HK416, které měli v klínech, nic neškodného nebylo.

„Blížíte se k soukromým vodám,“ vyštěkl jeden z nich do megafonu. „Okamžitě obraťte.“ Jeden z jeho kolegů, podsaditý Inuita ostříhaný na ježka, zamával pro zdůraznění na člun puškou.

„Chci jenom rybařit v zátocě,“ křikl Dirk v odpověď a ukázal na vodní cestu vedoucí ke krytému doku. „Je tam hluboká díra, kde se to jenom hemží lososy.“

„Žádné rybaření,“ zahřmělo z megafonu. Muž ostříhaný na ježka se postavil, namířil na okamžik na Dirka a pak mávl hlavní na znamení, aby obrátili. Dirk ledabyle stočil kormidlo na levobok a zamával přátelsky na motorový člun, jako by si neuvědomoval, že je jeho život v nebezpečí. Když se od nich hlídkové plavidlo začalo vzdalovat, naklonila se Summer nenuceně přes bok lodi na zádi a nabrala vzorek vody.

„K čemu ta ozbrojená ochranka?“ zeptal se Dirk Trevora, když pluli posledních pár kilometrů do Kitimatu.

„Tvrdí, že se snaží chránit svou patentovanou technologii, ale kdo ví, jak to je. Ta společnost jeví známky paranoie od okamžiku, co tam poprvé kopla do země. Přivezli si vlastní tým stavebních dělníků a o provoz se starají jejich lidi. Jsou to většinou Tlingitové, ale ne odsud. Slyšel jsem, že ani v jedné fázi výstavby nenajali nikoho místního. Zaměstnanci jsou navíc ubytováni v uzavřených areálech. Ve městě je ještě nikdo neviděl.“

„Ty jsi v tom zařízení byl?“

„Ne,“ odpověděl Trevor. „Podílel jsem se na přípravné fázi, na posuzování dopadu na životní prostředí a tak podobně. Prostudoval jsem plány a prošel staveniště, ale poté, co dostali všechna povolení, mě tam už nikdy nepozvali. Několikrát jsem žádal, abych mohl vyhodnotit situaci za provozu, ale mí nadřízení mě v tom nikdy nepodpořili.“

„Mocní lidé jako Mitchell Goyette dokáží vzbudit spoustu strachu na těch pravých místech,“ poznamenal Dirk.

„Máš naprostou pravdu. Slyšel jsem zvěsti, že pozemky na výstavbu získal pod velkým nátlakem. Jeho stavební a ekologická povolení prošla bez zadrhnutí, což je tady skoro neslýchané. Někdo jim musel někde urovnat cestu.“

Summer vešla do kormidelny s lahvičkou vody a přerušila jejich rozhovor. „Úroveň kyselosti je normální, tedy alespoň půldruhého kilometru od zařízení.“

„To je moc daleko, abychom si mohli být něčím jistí,“ řekl Trevor a zamyšleně pohlédl směrem k závodu.

Zdálo se, že i Dirk o něčem uvažuje. Rád hrál podle pravidel, ale nesnášel autoritativní zastrašovací taktiku. Summer s oblibou žertovala, že její bratr je jako bodrý Clark Kent, který nikdy nezapomene dát peníze žebrákovi nebo otevřít dveře ženě. Když mu však někdo řekl, že něco nesmí, mohl se snadno změnit v tasmánského d'ábla. Setkání s členem ochranky otřásl jeho smyslem pro soukromé vlastnictví a vzbudilo v něm podezření, takže mu pomalu ale jistě začal stoupat tlak. Počkal, dokud nezakotvili a Trevor jim nezamával na rozloučenou s tím, že se za hodinu sejdou u večeře. Pak se obrátil k Summer.

„Rád bych se na to úložiště oxidu uhličitého podíval zblízka,“ řekl.

Summer se zahleděla na první světla Kitimatu třpytící se na hladině zahalené soumrakem. Potom odpověděla tak, jak Dirk ani v nejmenším neočekával.

„Víš, taky bych si to tam chtěla prohlédnout.“

16

BYLO PO ŠESTÉ VEČER, když Loren s Pittem dorazili do Georgetownské univerzitní nemocnice a byli vpuštěni do pokoje Lisy Laneové. Na to, že na ni ráno téhož dne sáhla smrt, vypadala překvapivě dobře. Levé rameno jí zakrýval obrovský obvaz a zasádrovanou zlomenou nohu měla pověšenou na extenzi. Přestože byla bledá po ztrátě krve, zdála se být zcela přičetná a při pohledu na své návštěvníky se jí zjevně zvedla nálada.

Loren přispěchala k ní a políbila ji na tvář, zatímco Pitt postavil na noční stolek velkou vázu s růžovými liliiemi.

„Vypadá to, že tě dobří lidé z Georgetownské dali pěkně dohromady,“ poznamenal s úsměvem.

„Jak se cítíš, drahoušku?“ zeptala se Loren a přitáhla si k posteli židli.

„Navzdory okolnostem docela dobře,“ odpověděla Lisa s nuceným úsměvem. „Léky na bolest si sice nedokážím tak úplně poradit s nohou, ve které mi stále cuká, ale doktoři mi slíbili, že se zahojí a bude jako nová. Jenom mi připomeň, abych na pár následujících týdnů zrušila hodiny aerobiku.“

Obrátila se s vážným pohledem k Pittovi. „Co jsem přijela, dali mi šest jednotek červených krvinek. Doktor říkal, že jsem měla štěstí. Zemřela bych na ztrátu krve, kdybys mě nenašel. Díky, žeš mi zachránil život.“

Pitt na ni zamrkal. „Teď jsi moc důležitá na to, abychom tě mohli ztratit.“

„Byl to zázrak,“ poznamenala Loren. „Dirk mi pověděl, jak moc byla laboratoř zdevastovaná. Je div, že v budově nikdo nezemřel.“

„Už se tady zastavil doktor Maxwell. Slíbil, že mi nechá zařídit novou laboratoř.“ Usmála se. „Ale byl trochu zklamaný, že nevím, jak k tomu došlo.“

„Ty nevíš, co ten výbuch způsobilo?“ podivila se Loren.

„Ne. Myslela jsem, že to bylo v sousední laboratoři.“

„Podle škod, které jsem tam viděl, to vypadalo, že něco vybuchlo uprostřed místnosti, kde jsem tě našel,“ řekl Pitt.

„Ano, to tvrdil doktor Maxwell také. Nejsem si jistá, jestli mi uvěřil, že v mé laboratoři nebylo nic, co by mohlo zavinit tak velkou explozi.“

„Byla to pořádná šupa,“ souhlasil Pitt.

Lisa přikývla. „Ležím tady a snažím se vybavit si všechny předměty a přístroje v laboratoři. Materiály, s nimiž jsme pracovali, byly inertní. Máme několik plynových bomb na experimenty, ale doktor Maxwell mi pověděl, že zůstaly nepoškozené. Zařízení bylo prakticky neškodné. Prostě mě nenapadá nic, co by mohlo způsobit takový výbuch.“

„Z ničeho se neobviňuj,“ řekla Loren. „Třeba to bylo něco uvnitř budovy, možná staré plynové potrubí.“

Vyrušil je příchod upjaté zdravotní sestry, která posadila Lisu na posteli a položila před ni podnos s večeří.

„Raději půjdeme, aby sis mohla vychutnat nemocniční pochoutky,“ prohodil Pitt.

„Určitě nesnesou srovnání se včerejšími kraby,“ řekla Lisa a snažila se zasmát. Pak se zamračila. „Mimochodem, doktor Maxwell se zmínil o tom, že výbuch vážně poškodil nějaké staré auto zaparkované před budovou. To byl auburn?“

Pitt nešťastně přikývl. „Bohužel ano,“ řekl. „Ale nedělej si starosti. Půjde ho zrekonstruovat, že bude zas jako nový.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a do pokoje vstoupil hubený muž s rozježenou bradkou.

„Ahoj, Bobe,“ přivítala ho Lisa. „Jsem ráda, že jsi přišel. Seznam se s mými přáteli,“ řekla a představila Loren a Pittovi svého asistenta Boba Hamiltona.

„Pořád nemůžu uvěřit, že jsi z toho vyvázl bez škrábnutí,“ popíchla ho Lisa.

„Měl jsem štěstí, že jsem zrovna obědval v jídelně, když to bouchlo,“ odpověděl a nejspíše pohlédl na Loren a Pitta.

„Velké štěstí,“ souhlasila Loren. „Taky vás tolik překvapilo, co se stalo?“

„Vůbec to nechápu. Mohl unikat obsah z nějaké přetlakové nádoby a zažehnout se, ale řekl bych, že to bylo něco v budově. Neobvyklá nehoda, ale ať už k ní došlo jakkoliv, výsledky Lisina výzkumu jsou teď zničené.“

„Je to pravda?“ zeptal se Pitt.

„Všechny počítače s daty o výzkumu jsou na kusy,“ odpověděl Bob.

„Měli bychom být schopní dát to všechno znovu dohromady, jakmile se vrátím do laboratoře... jestli ještě budu nějakou mít,“ řekla Lisa.

„Budu požadovat, aby se vedení univerzity zaručilo za bezpečnost té budovy, než do ní znovu vstoupíš,“ ujistila ji Loren.

Obrátila se na Boba. „Už jsme na odchodu. Ráda jsem se s vámi seznámila, Bobe.“ Pak se naklonila a znovu políbila Lisu. „Dávej na sebe pozor, zlato. Zítra se tady zase zastavím.“

„Hrozné neštěstí,“ řekla Loren Pittovi, když opustili pokoj a kráčeli jasně osvětlenou nemocniční chodbou k výtahu. „Jsem tak ráda, že bude v pořádku.“

Když se od Pitta nedočkala ničeho jiného než krátkého přikývnutí, pohlédla do jeho zelených očí. Měly nepřítomný výraz, který už viděla mnohokrát, zpravidla když se Pitt snažil objevit ztracený vrak lodi nebo rozluštit záhadu nějakého starodávného dokumentu.

„Kde jsi?“ oslovila ho konečně.

„Oběd,“ odpověděl záhadně. „Oběd?“

„V kolik hodin většina lidí obědvá?“ zeptal se.

Překvapeně si ho změřila. „Řekla bych, že mezi půl dvanáctou a jednou, i když nevím, kam tím míříš.“

„Vešel jsem do budovy těsně před výbuchem. Bylo čtvrt na jedenáct a náš kamarád Bob už obědval,“ pronesl skeptickým tónem. „A já si jsem dost jistý, že jsem ho viděl stát na protější straně ulice a dívat se za sanitkou odvázející Lisu. Nezdálo se, že by mu dělalo starosti, že jeho spolupracovnice je možná mrtvá.“

„Mohl být v šoku. A ty taky, když se to tak vezme. A třeba patří mezi ty lidi, co chodí do práce v pět ráno a pak mají v deset hlad.“ Pochybovačně na něho pohlédla. „Budeš se muset víc snažit,“ dodala a potřásla hlavou.

„Asi máš pravdu,“ řekl a vzal ji za ruku, když vycházeli z nemocniční budovy. „Kdo jsem, abych se hádal s političkou?“

17

ARTHUR JAMESON UKLÍZEL na svém mahagonovém stole, když na otevřené dveře kanceláře zaklepal jeden z poradců a vešel dovnitř. Z prostorné, ale konzervativně zařízené pracovny ministra pro přírodní zdroje nacházející se ve dvacátém poschodí budovy Williama Logana byl úžasný výhled na Ottawu a poradce neodolal, aby se cestou k ministrově stolu nepodíval ven z okna. Jameson sedící na kožené židli s vysokým opěradlem pohlédl z poradce na starožitné stojací hodiny, ručička se blížila ke čtvrté hodině. Naděje, že brzy unikne úřadování, se rozplynula se zvukem blížících se kroků.

„Ano, Stevene?“ oslovil ministr asi pětadvacetiletého poradce, který matně připomínal Jima Carreyho. „Čím mi chcete zkazit víkend?“

„Nebojte se, pane, žádná ekologická katastrofa, která by si zasloužila vaši pozornost,“ usmál se poradce. „Jenom stručná zpráva z Pacifického lesnického centra v Britské Kolumbii, na kterou byste se asi měl podívat. Jeden z našich ekologů pracujících v terénu hlásil neobvykle vysokou úroveň kyselosti ve vodách nedaleko Kitimatu.“

„U Kitimatu, říkáte?“ zeptal se ministr a náhle strnul.

„Ano. Nedávno jste tam byl navštívit to úložiště oxidu uhličitého, že?“

Jameson přikývl, popadl desky a rychle zprávu přelétl pohledem. Viditelně se uvolnil, když si prostudoval mapku oblasti. „Ty výsledky byly naměřené sto kilometrů od Kitimatu, ve Vnitřní cestě. V té oblasti nejsou žádná průmyslová zařízení. Je to nejspíš jen chyba ve výsledcích. Sám víte, že takové nepřesné zprávy dostáváme v jednom kuse,“ řekl s uklidňujícím pohledem. Zavřel desky a bez zájmu je odsunul na kraj stolu.

„Neměli bychom zavolat do té kanceláře v Britské Kolumbii a nechat odebrat nové vzorky?“

Jameson pomalu vydechl. „Ano, to by bylo velmi prozíravé,“ řekl tiše. „Zavolejte tam v pondělí a objednejte nové testy. Nemá cenu se vzrušovat, dokud nebudeme mít ty výsledky potvrzené.“

Poradce přikývl, ale zůstal stát před stolem. Jameson na něho otcovsky pohlédl.

„Co kdybyste to tady zabalil, Stevene? Běžte pozvat svoji snoubenku na večeři. Slyšel jsem, že u řeky otevřeli výbornou novou restauraci.“

„Neplatíte mi tolik, abych si ji mohl dovolit,“ usmál se mladík. „Ale s tím dřívějším odchodem vás vezmu za slovo. Hezký víkend, pane, uvidíme se v pondělí.“

Jameson sledoval, jak poradce odchází z pracovny, a počkal, než na chodbě dozněl zvuk jeho kroků. Pak popadl složku a podrobně si zprávu přečetl. Nezdálo se, že by kyselost vody nějak souvisela s Goyetteovým zařízením, ale sevřený žaludek říkal Jamesonovi něco jiného. Pomyslel si, že je v tom příliš namočený na to, aby se teď mohl postavit Goyetteovi do cesty. Zvedl sluchátko, z paměti vyťukal číslo a nervózně skřípal zuby,

když to na druhém konci třikrát zazvonilo. Konečně se ozval ženský hlas, příjemný a věcný.

„Terra Green Industries. Jak vám mohu pomoci?“

„Ministr pro přírodní zdroje Jameson,“ odpověděl úsečně. „Spojte mě s Mitchellem Goyettem.“ i8

18

DIRK A SUMMER TIŠE ODSTRČILI člun od městského mola a vypluli bez motoru do přístavu. Když je proud zanesl z dohledu, Dirk nastartoval a rozjel se pomalu dolů kanálem. Obloha se částečně protrhala a hladinu ozářilo světlo hvězd. Blížila se půlnoc. Hudba z baru na pobřeží byla jediným zvukem přehlušujícím vrčení jejich motoru, který je poháněl dál od města.

Dirk udržoval člun uprostřed kanálu a řídil se světlem na stěžni vzdálené rybářské lodi, jež vyrazila časně na lov lososů. Když za nimi pohasla světla Kitimatu, pluli ještě několik kilometrů tmou, dokud nenarazili na široký ohyb kanálu. Voda před nimi se leskla jako naleštěný chrom, jak odrážela jasná světla úložného zařízení společnosti Terra Green.

Zatímco loď plula po proudu, prohlížel si Dirk oplocený pozemek ozářený jasnými světly na vysokých sloupech, díky nimž okolní borovice vrhaly abstraktní stíny. Jen obrovský krytý dok byl před reflektory chráněn a ve svých temných útrobách skrýval tanker na převoz zemního plynu.

Summer si nasadila brýle na noční vidění a zkoumala pobřeží, kolem něhož projížděli v bezpečné vzdálenosti.

„Na západní frontě klid,“ řekla. „Zahlédla jsem jen něco pod tím velkým stanem, ale žádné známky života kolem mola nebo lodi.“

„Touhle dobou tam bude hlídat jen pár troubů zírajících v nějaké kukani na záběry z kamer.“

„Doufejme, že se místo toho dívají na wrestling v televizi, abychom mohli odebrat vzorky vody a zmizet odsud.“

Dirk pokračoval stálou rychlostí ještě tři kilometry za zařízení. Když byli bezpečně z dohledu za několika zátočinami kanálu, otočil kormidlem na pravobok, zavedl loď blízko k pobřeží a zhasl polohová světla. Světlo hvězd umožňovalo dostatečnou viditelnost, aby rozeznal břeh porostlý stromy, ale přesto ještě ubral plyn a přitom nespouštěl jedno oko z monitoru ultrazvukového hloubkoměru. Summer stála vedle něho, brýlemi na noční vidění vyhlížela překážky a šeptem hlásila bratrovi změny kurzu.

Pomalu pluli asi kilometr od zařízení společnosti Terra Green a drželi se mimo dohled. Malá zátoka jim poskytla poslední úkryt, než vodní hladinu ozářily reflektory. Summer opatrně spustila z přídě kotvu a Dirk vypnul motor. Tajemné noční ticho narušoval jen šepot větru v blízkých borovicích. Pak se vítr otočil a zanesl k nim kvílení pump a hukot elektrických generátorů z blízkého závodu, hluk, jenž snadno přehlušil všechny zvuky, které vydávali oni.

Dirk pohlédl na své potápěčské hodinky značky Doxa a připojil se k Summer, která se už oblékala do tmavého neoprenu.

„Brzy vyvrcholí odliv,“ řekl tiše. „Cestou tam poplaveme proti slabému proudu, ale ten nám pomůže, až se budeme vracet.“

Tohle si spočítal už večer, protože věděl, že nebudou chtít při návratu ke člunu bojovat s proudem. I když by

na tom nejspíš nezáleželo. Dirk i Summer byli skvělí plavci, a kdykoliv se přiblížili k teplé vodě, často se pouštěli do maratónských oceánských plaveb.

Summer si upravila popruhy kompenzátoru vztlaku, který nesl jednu vzduchovou bombu, a připnula si malý potápěčský vak obsahující několik lahviček na vzorky. Počkala, až si bombu nasadí i Dirk, a pak vklouzla do ploutví.

„Půlnoční potápění v severozápadním Pacifiku,“ řekla a pohlédla na hvězdy nad hlavou. „To zní skoro romanticky.“

„Na plavání ve vodě, která má pět stupňů, nic romantického nevidím,“ poznamenal Dirk a sevřel mezi zuby šnorchl.

S mlčenlivým přikývnutím sklouzli oba z boku lodi do studené černé vody. Upravili vztlak, nastavili azimut a zamířili ven ze zátoky směrem k zařízení. Plavali u hladiny a vrcholky hlav jim vyčnívaly jako aligátorůmna lovu. Aby šetřili bomby, vdechovali ostrý noční vzduch silikonovými trubicemi šnorchlů.

Proud byl o něco silnější, než Dirk očekával, protože ho podporovala řeka Kitimat ústící na začátku kanálu. Snadno ho překonali, ale fyzická námaha zvedla jejich tělesnou teplotu. Navzdory studené vodě Dirk cítil, že se pod neoprenem potí.

Tři čtvrtě kilometru od zařízení poklepala Summer Dirkovi na rameno a ukázala k pobřeží. Ve stínu roztřepené hradby borovic rozeznal člun kotvící kousek od břehu. Byl temný jako ten jejich a ve slabém světle se nedala odhadnout jeho délka.

Dirk kývl na Summer a plaval hlouběji do kanálu, aby se od člunu vzdálili. Pokračovali pravidelným

tempem v cestě, dokud se nedostali na dvě stě metrů od zařízení. Zastavili se, aby si odpočali, a Dirk se pokusil rozpoznat, co se nachází na pozemku osvětleném jasnými lampami.

Stála tam rozlehlá budova ve tvaru písmene L, zadní stranou přiléhající k přístavišti. Vycházelo z ní hučení pump a generátorů zpracovávajících kapalný oxid uhličitý. O několik metrů dál stál další dům s okny; zřejmě v něm sídlily kanceláře. Dirk usoudil, že se ubytovny pro dělníky nacházejí dál po silnici ve směru na Kitimat. Napravo od něho se do kanálu táhlo masivní molo, u něhož kotvilo jediné plavidlo. Byl to tentýž tmavý motorový člun, který je dříve toho dne pronásledoval.

Summer k němu připlavala a sáhla do svého potápěčského vaku. Odzátkovala malou lahvičku, a zatímco se volně vznášeli na hladině, odebrala vzorek vody.

„Cestou sem jsem nabrala dva další,“ zašeptala. „Kdybychom pořídili ještě jeden nebo dva u doku, měli bychom to v kupě.“

„Dobře, další zastávka dok,“ odpověděl. „Odtud to vezmeme pod vodou.“

Dirk určil směr podle kompasu na zápěstí, pak si zastrčil mezi zuby regulátor a vypustil mračno bublin. Potopil se asi metr pod hladinu a začal pomalu plavat k velkému krytému doku. Stavba z vlnitého plechu byla poměrně úzká a plavidlu kotvícímu u jediného úvaziště nezbývalo po obou stranách moc místa. Byla však delší než fotbalový stadion, takže se do ní devadesátimetrový tanker snadno vešel.

Světélkující číselník kompasu, kterým se Dirk řídil, bylo v inkoustově černé vodě sotva vidět. Když se přiblížil ke vstupu do doku, začaly vodu prosvětlovat lampy na pobřeží. Plaval dál, dokud se před ním netyčil temný obrys trupu tankeru. Pomalu se vynořil na hladinu skoro přímo pod zábradlím na zádi. Rychle přelétl pohledem blízké molo a zjistil, že je v tu pozdní hodinu opuštěné. Stáhl si z jednoho ucha kapuci neoprenu a naslouchal, zda neuslyší hlasy, ale v hukotu pump by stěží zachytil výkřik. Zlehka se odrazil od boku lodi, aby si ji lépe prohlédl.

I když byla z Dirkovy perspektivy velká, ve srovnání s obvyklými tankery na zemní plyn to byl drobek. Měla aerodynamickou palubu a ve dvou vodorovně uložených kovových nádržích mohla přepravovat dva a půl tisíce krychlových metrů zkapalněného plynu. Protože byla postavena pro plavbu u pobřeží, nesnesla srovnání s obřími zaoceánskými tankery, které převážejí více než padesátkrát větší objem kapalného nákladu.

Podle únavy ve spojích odhadl Dirk stáří lodi na deset až dvanáct let, ale musel uznat, že je pečlivě udržovaná. Nevěděl, jaké úpravy bylo třeba udělat pro převoz kapalného oxidu uhličitého, ale předpokládal, že minimální. I když má CO_2 o něco větší hustotu než zemní plyn, nevyžaduje jeho zkapalnění tak nízkou teplotu a vysoký tlak jako v případě zemního plynu. Vzhlédl k jménu *Chichuyaa* vyvedenému na zádi zlatými písmeny a všiml si bíle napsané registrace v Panama City pod ním.

Na hladině několik metrů od něho se objevily bubliny a pak vykoukla Summeřina hlava. Pohlédla na loď a molo a kývla na bratra, když vytáhla lahvičku a nabrala vzorek vody. Jakmile byla hotová, ukázal Dirk na

příd' a klesl zpět pod hladinu. Summer ho následovala. Plavali podél temného trupu tankeru až k přídi, kde se tiše vynořili. Dirk se podíval na nákladovou čáru ponoru a všiml si, že je jen asi půl metru nad hladinou.

Summer obrátila pozornost na několik hadic, které se k lodi táhly jako tlustá chapadla od čerpací stanice na molu. Tyto dlouhé, klouby spojené roury se kroutily pod tlakem tekutého oxidu uhličitého, který jimi proudil. Ze střechy domku s pumpou stoupaly malé bílé obláčky, pára z podchlazeného a stlačeného plynu. Summer sáhla do vaku pro poslední lahvičku, a když nabírala vzorek, přemýšlela, zda je voda kolem znečištěná. Uložila plnou lahvičku, zapnula vak a doplávala k bratrovi, který se vznášel na hladině nedaleko mola.

Když se k němu přiblížila, ukázal Dirk ke vchodu do doku a zašeptal: „Plaveme.“

Summer přikývla a začala se obracet, náhle však ve vodě zaváhala. Upřela pohled na trubku vysoko nad Dirkovou hlavou. S překvapeným výrazem ve tváři na ni ukázala prstem. Dirk zaklonil hlavu a asi minutu se tím směrem díval, ale ničeho zvláštního si nevšiml.

„O co jde?“ zašeptal.

„Nezdá se mi něco na pohybech těch hadic,“ odpověděla Summer.

„Myslím, že oxid uhličitý pumpují na loď a ne z lodi.“

Dirk se zahleděl na svíjející se hadice. Rytmicky se pohybovaly, ale těžko se z toho dalo určit, kterým směrem plyn proudí. Pohlédl na sestru a přikývl. Na její intuici bývalo spolehnutí. Usoudil, že by to měli prověřit.

„Myslíš, že to něco znamená?“ zeptala se Summer zaraženě a ohlédl se na příd' lodi.

„Netuším, jestli to má nějaký význam,“ odpověděl tiše Dirk. „Nedávalo by smysl, aby pumpovali CO₂ do tankeru. Třeba tudy vede potrubí se zemním plynem z Athabasky.“

„Trevor říkal, že je tu jen malý ropovod a trubky na oxid uhličitý.“

„Nevšimla sis, jestli ta loď neseděla dneska ráno výš na vodě?“

„To nedokážu odhadnout,“ řekla Summer. „Ale jestli vykládá celou tu dobu plyn, měla by být teď mnohem výš.“

Dirk pohlédl na mohutné plavidlo. „Moc toho o tankerech na zemní plyn nevím, jen to, že čerpadla na břehu přesouvají plyn do lodi a pumpy na palubě ho čerpají na určená místa. Podle zvuku soudím, že čerpadlo na molu pracuje.“

„Třeba pumpuje plyn do podzemí nebo do dočasných skladovacích nádrží.“

„Možná. Ale je tu příliš velký hluk, aby se dalo poznat, zda jsou čerpadla na lodi v chodu.“ Odplaval několik metrů od lodi, zvedl hlavu a rozhlédl se. Dok a viditelná část lodi byly stále opuštěné. Dirk si sundal bombu a opasek se závažím a pověsil je na blízkou oporku.

„Snad nejdeš na palubu?“ zašeptala Summer, jako by její bratr zešílel.

Dirk se usmál a ve tmě se zableskly jeho bílé zuby. „Jak jinak bychom tu záhadu vyřešili, drahý Watsoně?“

Summer věděla, že čekání ve vodě na bratra by bylo úmorné, tak neochotně pověsila svou výstroj vedle jeho a vylezla na molo. Jak ho potichu následovala k lodi,

neubráníla se, aby si pro sebe nezašeptala: „Díky, Sherlocku.“

19

TEN POHYB BYL NA MONITORU sotva rozeznatelný a aleutský člen ochranky ho mohl snadno přehlédnout. Náhodný pohled na sadu videomonitorů ho však upozornil na tenkou brázdu ve vodě mířící k zádi tankeru. Hlídač okamžitě sáhl po přibližovacím ovladači kamery připevněné na střeše a zaostřil na jakýsi temný předmět jen pár vteřin předtím, než zmizel pod hladinou. Nejspíš zatoulaný tuleň z přístavu, pomyslel si muž, ale vzal to jako dobrou výmluvu, proč na chvíli vypadnout z ponurých stísněných prostor strážního domku.

Zvedl vysílačku a zavolal hlídce na palubě *Chichuyay*.

„Tady ochranka zařízení. Kamera zachytila nějaký předmět ve vodě u vaší zádi. Zajedu k molu a obhlédnu to.“

„Rozumím, pobřeží,“ odpověděl ospalý hlas. „Necháme vám rozsvíceno.“

Hlídač na sebe hodil bundu, popadl baterku a pak se zastavil před skříní se zbraněmi. Pohlédl na černou útočnou pušku H&K, potom si to rozmyslel a zastrčil si za opasek automatickou pistoli Glock.

„Tohle není nejlepší doba na střílení tuleňů,“ zamumlal si pro sebe a zamířil k molu.

...

TANKER NA ZEMNÍ PLYN vydával kakofonické mechanické zvuky, jak hadicemi vedoucími od jeho paluby protékal podchlazený plyn. Dirk věděl, že na přečerpávání bude dohlížet několik pracovníků, ale ti se měli nacházet v útrokách lodi nebo u ovládacího pultu v domku s čerpadly. Přestože bylo přístaviště osvětlené jen slabě, loď sama jasně zářila a všechno na ní bylo vidět. Dirk usoudil, že jim bude stačit jen minuta nebo dvě, aby vklouzli na palubu a zjistili, zda lodní pumpy pracují.

Plížili se po molu k hlavnímu můstku uprostřed lodi. Mokrý neopreny na nich za chůze vrzaly, ale oni se nijak nesnažili postupovat tiše. Hukot a bušení z blízké čerpací stanice byly hlasitější než předtím a snadno je přehlušily. Zakryly také vrčení člunu se závěsným motorem blížícího se ke krytému doku.

Člen ochranky kormidloval malý člun do doku bez světel. Několik minut počkal nepozorován za zádi a pak proplul podél tankeru. Minul jeho příď a začal se obracet zpátky, když si všiml potápěčské výstroje pověšené na molu. Okamžitě vypnul motor, setrvačností přirazil ke břehu, připoutal člun a začal si prohlížet svůj objev.

Summer ho uviděla jako první, zahlédla koutkem oka nějaký pohyb, když se otáčela, aby vystoupala po lávce. Dirk byl už několik kroků před ní.

„Máme společnost,“ zašeptala a ukázala hlavou směrem k hlídači, který k nim byl zády.

Dirk se rychle podíval naznačeným směrem. „Rychle na palubu. Jestli nás zahlédne, na lodi se mu ztratíme.“

Přikrčený přeběhl dlouhými kroky lávku. Summer ho v těsném závěsu následovala. Z místa, kde se nacházel hlídač, na ně bylo jasně vidět a oni očekávali, že na ně

křikne, aby zastavili, ale nic se neozvalo. Doběhli na konec lávky a už mu málem zmizeli z dohledu, když tu náhle Dirk, jen pár kroků od mezery v bočním zábradlí, zahlédl na palubě matný stín následovaný tmavou šmouhou. Příliš pozdě si uvědomil, že je to obušek mířící ze strany na jeho hlavu. Pokusil se za běhu přikrčit, ale nepodařilo se mu ráně uhnout. Dřevěná hůl ho bolestivě zasáhla do vršku lebky. Kapuca neoprenového obleku ránu naštěstí zmírnila, jinak by byla smrtelná. Před očima se mu objevily hvězdičky a podlomila se mu kolena. Vyvedený z rovnováhy se zamotal a narazil bokem do zábradlí na lávce. Těžiště měl příliš vysoko a jeho tělo se snadno přehouplo přes zábradlí, zatímco mu nohy vylétly nad hlavu.

Na okamžik zahlédl, jak se ho Summer snaží zachytit, ale její zoufalé ruce po něm jen sklouzly. Ústa se jí otevřela ve výkřiku, který však neslyšel. V okamžiku byla pryč a on se řítil do volného prostoru.

Zdálo se mu, že trvalo celou věčnost, než přišel náraz. Když konečně dopadl do vody, bolest v hlavě se překvapivě zmírnila. Ucítit jen chladný pach temnoty a pak všechno zčernalo.

20

STÍN NA VRCHOLKU LÁVKY se vynořil do světla a proměnil se v muže připomínajícího býka s hustým rozježeným plnovousem splývajícím až na hrud'. Změřil si Summer divokým pohledem a na rtech se mu objevil úšklebek, když zlehka mávl obuškem jejím směrem.

Summer ztuhla a pak podvědomě couvla, zatímco její oči přeběhly z útočícího surovce na temnou hladinu pod ní. Dirk dopadl do vody s hlasitým cáknutím a už se měl vynořit. Ucítila, jak se jí lávka třese pod nohama, a když se obrátila, uviděla, že k ní běží hlídač z přístavu. Aleutský člen ochranky měl na sobě uniformu a byl hladce oholený, takže jí nepřipadal tak nebezpečný jako ten divoch na lodi. Summer rychle popoběhla k němu.

„Můj bratr je ve vodě. Topí se!“ vykřikla a pokusila se protáhnout kolem hlídače. Ten rychle vytáhl z bočního pouzdra glock a namířil na Summeřino štíhlé tělo.

„Vnikli jste na soukromý pozemek,“ odpověděl monotónním hlasem postrádajícím slitování. „Musím vás zadržet do rána, kdy se budu moct spojit s vedením společnosti.“

„Nech mě, abych ji zadržel já,“ vyštěkl surovec z lodi. „Ukážu jí, jak vypadá vniknutí.“ Zařval smíchy, až si poprskal plnovous.

„Tohle je věc ochranky zařízení, Johnstone,“ opáčil hlídač a pohrdavě se podíval na námořníka.

„Rozbil se nám motor na člunu. Přišli jsme sem hledat pomoc,“ vymlouvala se Summer. „Můj bratr...“

Pohlédla přes zábradlí lávky a zděsila se. Voda pod ní byla nehybná a po Dirkovi ani stopy.

Člen ochranky ukázal Summer pistolí, aby sešla po lávce na břeh. Jak kráčel za ní, ohlédl se na Johnsona a zavrčel: „Vytáhni z vody toho chlapa, jestli ho najdeš. Když bude ještě naživu, přiveď ho na strážnici.“ Probodl ho pohledem a dodal: „A ve svém vlastním zájmu se modli, aby žil.“

Býk něco zahučel a neochotně sestoupil po lávce za nimi. Když kráčeli po molu, Summer se marně snažila zahlédnout Dirka ve vodě. Další prosby k hlídači vyzněly naprázdno. Ve světle jedné z lamp spatřila v jeho očích chlad, z něhož jí naskočila husí kůže. Ačkoliv asi nebyl přímo sadista jako ten chlap na lodi, zdál se být víc než schopný vystřelit na neposlušného zajatce. Summer jako by propadla zoufalství a vlekla se dál se sklopenou hlavou, přemožena bezmocností. Domnívala se, že byl Dirk při pádu do vody v bezvědomí. Od toho okamžiku uplynulo už několik minut a ona musela přijmout krutou realitu. Její bratr zemřel a ona proti tomu nemohla nic udělat.

• • •

JOHNSON DOŠEL NA KONEC LÁVKY a pohlédl do vody. Dirkovo tělo nikde. Svalovec prozkoumal kraj mola, ale nenašel žádné mokré stopy, které by naznačovaly, že vylezl na břeh. V žádném případě nemohl odplavat podél lodi, aniž by si ho někdo všiml. Bylo mu jasné, že ten

muž leží mrtvý někde pod hladinou. Námořník se podíval ještě jednou dolů z lávky a s kletbami určenými hlídači na břehu se vrátil na loď.

Dirk, vznášející se tři metry pod hladinou, byl v bezvědomí, ale rozhodně ne mrtvý. Po dopadu bojoval, aby se udržel při smyslech, ale temnotě neunikl. Na krátký okamžik se mu podařilo její závoj odhrnout a slabě ucítil, co se s ním děje. Poznal, že se jeho tělo pohybuje vodou, aniž by vynakládalo jakékoliv úsilí. Pak mu něco vniklo mezi rty a on měl pocit, že mu někdo do úst cpe zahradní hadici. Opona však znovu spadla a on se ponořil do chladné tmy.

Podruhé ho přivedlo zpět bušení ve spánku. Ucítil, jak se něco dotýká jeho paží a nohou, a pak měl pocit, jako by ho někdo strkal do skříně. Nějaký hlas pronesl jeho jméno, ale ostatní slova byla nesrozumitelná. Hlas utichl při zvuku blížících se kroků. Ze všech sil se snažil zvednout víčka, ale byla jako zalitá betonem. Bolest v hlavě se vrátila a sílila, dokud se mu před zavřenýma očima nerozsvítily jasné hvězdy. Pak světla, zvuk i bolest znovu milosrdně zmizely.

21

HLÍDAČ VEDL SUMMER PO MOLU a kolem dlouhé budovy s čerpadly. Nečekaná brutalita proti jejímu bratrovi ji šokovala, ale teď se snažila potlačit zbytečné emoce a uvažovat logicky. Čím bylo to zařízení tak důležité, že to ospravedlňovalo takové chování? Opravdu pumpovali CO₂ do tankeru? Pohlédla přes rameno na člena ochranky, který pochodoval několik kroků za ní s pistolí v ruce. Dokonce i ten najatý hlídač se choval, jako by šlo o přísně tajný objekt.

Hukot čerpacího zařízení utichl, když prošli kolem hlavní budovy a přes malé otevřené prostranství. Jak se blížili k administrativnímu bloku, uslyšela Summer nějaký šramot v křoví nalevo. Vybavila si vycpaného grizzlyho v restauraci a chvatně před tím zvukem uskočila doprava. Překvapený hlídač mávl rukou s pistolí za Summer a obrátil hlavu směrem ke keři. Když se k němu přiblížil, šramot ustal. Náhle se z křoví zvedla nějaká postava a rozmáchla se paží. Hlídač obrátil pistolí, aby vystřelil, ale než stačil stisknout spoušť, vylétl z ruky číhajícího nějaký předmět a uhodil ho do spánku. Summer se otočila a uviděla, jak na zem dopadl potápěčský pás se závažími posunutými k jedné straně. Člen ochranky šel také k zemi, ale podařilo se mu zvednout se na jedno koleno. Přestože byl napůl

omráčený a krvácel, pomalu namířil pistoli na přízračnou postavu a stiskl spoušť.

Kdyby muže v uniformě nezasáhla do čelisti špička Summeřiny nohy, kulka by možná našla cíl. Ale silný úder do úst způsobil, že výstřel šel moc vysoko a hlídač se složil na zem. Ztratil vědomí a zbraň mu vypadla z ruky.

„Ty hezké nohy jsou mnohem nebezpečnější, než jsem čekal,“ promluvil povědomý hlas.

Summer se podívala ke křoví, ze kterého se vynořil Trevor Miller s pokřiveným úsměvem ve tváři. Stejně jako Summer měl na sobě neoprenový oblek a zdálo se, že trochu popadá dech.

„Trevore,“ vykoktala překvapeně, „co tady děláš?“

„Jsem tu ze stejného důvodu jako vy. Rychle, musíme zmizet.“ Zvedl hlídačovu pistoli, hodil ji do keře, pak ji vzal za ruku a rozběhl se k doku. Jak se Summer snažila udržet s Trevorem krok, všimla si, že se v blízké budově rozsvítilo světlo.

Zastavili se až na molu, kde byl uvázaný hlídačův člun. Summer se zahleděla na hladinu, zatímco Trevor posbíral jejich potápěčskou výstroj a naházel ji do člunu.

„Dirk zmizel ve vodě,“ vydechla Summer a ukázala k lodní lávce.

„Já vím,“ odpověděl Trevor. Kývl směrem ke člunu a ustoupil stranou.

Zdola se na ně skelným pohledem díval omámený Dirk rozvalený na zadní sedačce. S velkou námahou pozvedl hlavu a zamrkal na sestru. Summer seskočila do člunu a s úlevou dosedla vedle něho.

„Jak ses dostal ven?“ zeptala se s pohledem upřeným na stružku krve, která mu stékala po spánku.

Dirk malátně zvedl ruku a ukázal na Trevora, ten odvázel lano a seskočil do loďky.

„Obávám se, že teď není čas na projevy vděčnosti,“ řekl Trevor s chvatným úsměvem. Nastartoval motor, přidal plyn, otočil člun kolem zádi tankeru a zamířil ven z krytého doku. Aniž by se jedinkrát rozhlédl, vyvedl plavidlo do kanálu a rozjel ho na maximální rychlost.

Summer se ve světle hvězd pokusila prohlédnout Dirkova zranění a našla mu na vrcholku hlavy velkou bouli, která ještě mokvala krví. Kapuca neoprenového obleku ho zachránila před hlubším poraněním kůže a zřejmě i mnohem horším osudem.

„Zapomněl jsem si vzít helmu,“ zamumlal a ze všech sil se snažil zaostřit na Summer.

„Tvoje tvrdá hlava se jen tak rozbít nedá,“ řekla a úlevně se rozesmála.

Člun prořezával tmu a Trevor se držel u pobřeží, když tu náhle ubral plyn. Před nimi se tyčila temná loď, které si Summer všimla už cestou tam, ale až teď poznala Trevorovo plavidlo ministerstva pro přírodní zdroje. Trevor přirazil s člunem k jeho boku, pomohl Dirkovi a Summer na palubu a odstrčil loďku ochranky do proudu. Rychle zvedl kotvu, nastartoval motor a rozjel se dolů kanálem. Když už na ně ze zařízení nemohlo být vidět, zamířil k protější straně kanálu, obrátil loď a pomalu se vracel do Kitimatu.

Když proplouvali kolem komplexu společnosti Terra Green, viděli, jak se po pozemku míhají světla několika baterek, ale na žádný velký poplach to nevypadalo. Loď nepozorovaně vklouzla do přístavu v Kitimatu, Trevor zhasl motor a uvázal ji. Na zadní palubě se Dirk dával pomalu dohromady, i když byl stále zesláblý a v hlavě

mu bušilo. Potřásl Trevorovi rukou poté, co mu ekolog pomohl na břeh.

„Díky žes mě vylovil. Nebýt tebe, čekal by mě dlouhý spánek pod vodou.“

„Měl jsi prostě štěstí. Plaval jsem zrovna podél mola a uslyšel, jak se blíží ten malý člun. Když hlídač vystoupil na břeh, skrýval jsem se ve vodě pod lodní lávkou. Dopadl jsi do vody kousek ode mě. Nehýbal ses, tak jsem ti hned strčil do pusy regulátor. Nejtěžší bylo udržet nás oba pod vodou, dokud jsme nebyli z dohledu.“

„Není to hanba, když federální zaměstnanec vnikne na soukromý pozemek?“ nadhodila Summer s úsměvem.

„Je to všechno vaše vina,“ opáčil Trevor. „Pořád jste mluvili o tom, jak jsou ty vzorky vody důležité, tak mě napadlo, že bychom měli zjistit, zda neexistuje nějaká souvislost s tím zařízením.“ Podal Summer potápěčský vak obsahující několik lahvíček s vodou.

„Doufám, že budou mít stejné složení jako ty moje,“ poznamenala Summer a ukázala svoje vzorky. „Samozřejmě se musím vrátit na naši loď, abych mohla dokončit analýzu.“

„Millerova taxislužba funguje nonstop. Ráno mě čeká inspekce jedné těžební lokality, ale odpoledne vás klidně zavezu zpátky dolů kanálem.“

„To bude skvělé, díky, Trevore. V budoucnu bychom možná měli víc spolupracovat,“ řekla Summer s okouzlejícím úsměvem.

Trevorovi při jejích slovech zajiskřily oči.

„Přesně to si přeju i já.“

22

PŘEVALUJÍCÍ SE VODY LANCASTEROVA PRŮLIVU tečkovaly kusy ledu, takže to vypadalo, jako když se v moři horké čokolády vznášejí cukrové pusinky. Na zamlženém pozadí ostrova Devon se pod obzorem plazila obluda vypouštějící pruh černého dýmu.

„Vzdálenost dvanáct kilometrů, pane. Přejede nám přímo před přídíl.“ Kormidelník, rusovlasý podporučík s odstálýma ušima, vzhlédl od obrazovky radaru ke kapitánovi a čekal na odpověď.

Kapitán Dick Weber sklonil dalekohled, aniž by spustil zrak ze vzdálené lodi.

„Pokračujte směrem k ní, aspoň dokud se neidentifikuje,“ přikázal.

Kormidelník otočil kolem o půl kruhu a vrátil se ke sledování radaru. Pěťadvacetimetrové hlídkové plavidlo kanadské pobřežní stráže pomalu prořezávalo temné arktické vody k trase blížící se lodi. Strážní člun *Harp*, pověřený hlídat vstup do Severozápadní cesty od východu, byl ve službě teprve několik dní. Ačkoliv se zimní led lámal v posledních letech čím dál časněji, byla tohle první obchodní loď, kterou tam v začínající sezoně spatřili. Za měsíc nebo za dva bude na sever směřovat pravidelný proud tankerů a kontejnerových lodí doprovázených ledoborci.

Ještě před několika lety by byla představa střežení Severozápadní cesty k smíchu. Od prvních výprav do Arktidy zůstávala hlavní část zimních ledovců zmrzlých až na několik letních dnů. Jen hrstka otužilých průzkumníků a občasný ledoborec se snažily probíjet zablokováným průplavem. Ale globální oteplování všechno změnilo a cesta byla teď splavná několik měsíců v roce.

Vědci odhadovali, že v posledních třiceti letech ustoupilo více než sto čtverečných kilometrů polárního ledu. Velká část viny za rychlé tání padala na takzvaný albedo efekt. Ve zmrzlém stavu odráží polární led až devadesát procent slunečního záření. Když roztaje, promění se v mořskou vodu, která ze srovnatelného množství pohlceného záření odrazí pouhých deset procent. Tato smyčka oteplování je zodpovědná za skutečnost, že teplota v Arktidě stoupá dvakrát rychleji ve srovnání se zbytkem světa.

Zatímco Weber sledoval, jak příď hlídkové lodi prořezává malou ledovou kru, tiše proklínal celosvětové klimatické změny za to, co mu udělaly. Poté co byl převelen z Quebecu a od pohodlné námořní služby u ústí řeky Svatého Vavřince, ocitl se na kapitánském můstku v jedné z nejdlejších oblastí planety. A vzhledem k práci, kterou tam vykonával, se podobal spíš výběřčímu mýtného.

Weber to však mohl mít stěžejší za zlé svým nadřízeným, protože ti se jen řídili rozkazy kanadského premiéra řinčícího zbraněmi. Když začaly dříve zamrzlé části Severozápadní cesty roztávat, jednal premiér rychle, prohlásil cestu za kanadské výsostné vody a uvolnil fondy pro oceánský přístav v Nanisiviku. Brzy

následovaly sliby vybudování flotily vojenských ledoborců a založení nových polárních základen. Mocné lobbování stínových zájmových skupin vedlo k tomu, že parlament ministerského předsedu podpořil a schválil radikální omezení plavby zahraničních lodí Severozápadní cestou.

Podle zákona byla teď všechna plavidla plující touto trasou pod jinou než kanadskou vlajkou povinna informovat pobřežní stráž o plánované trase, zaplatit poplatek za průjezd podobný tomu, jaký se vybírá v Panamském průplavu, a nechat se v některých úsecích doprovodit kanadským ledoborcem. Několik zemí, mezi jinými Rusko, Dánsko a USA, nároky Kanady odmítlo a vybízelo k bojkotu Severozápadní cesty. Jiné rozvinuté země však v zájmu ekonomiky ochotně souhlasily. Obchodní lodě spojující Evropu s východní Asií ušetřily tisíce kilometrů tím, že se vyhnuly Panamskému průplavu. Ještě více z toho těžila plavidla příliš velká na to, aby mohla průplav použít, která by se jinak musela plavit kolem Hornova mysu. Protože obchodní flotily mohly snížit náklady na přepravu jednoho kontejneru o tisíc dolarů, začaly rychle chápat trasu přes Arktidu jako lukrativní variantu.

Vzhledem k tomu, že ledovce tály rychleji, než vědci předpovídali, začaly mrazivé vody testovat první lodní společnosti. Některé úseky po většinu roku stále uzavírala silná vrstva ledu, ale během teplého léta se pravidelně stávaly průjezdnými. Silné ledoborce pomáhaly těm ambicióznějším obchodním flotilám, které se rozhodly využívat Severozápadní cestu od dubna do září. Začínalo být zjevné, že za deset nebo dvacet let bude tato trasa splavná po celý rok.

Jak se Weber díval na blížící se černou nákladní loď, přál si, aby celý průplav zase zamrzl. Aspoň nám ta loď trochu zpestřila nekonečné zírání na ledovce, pomyslel si suše.

„Čtyři kilometry a blížíme se,“ ohlásil kormidelník.

Weber se obrátil k vytáhlému radistovi vmáčknutému v rohu malého můstku.

„Hopkinsi, požadujte identifikaci a ptejte se na druh nákladu,“ vyštěkl.

Radista dál volal loď, ale jeho dotazy zůstávaly bez odpovědi. Zkontroloval vysílačku a ještě několikrát odeslal zprávu.

„Neodpovídají, pane,“ ohlásil nakonec se zmateným výrazem. Podle jeho zkušeností byly izolované posádky lodí proplouvajících Arktidou náchylné spíš k planému klábosení.

„Zkoušejte to dál,“ přikázal Weber. „Brzy budeme dost blízko na vizuální identifikaci.“

„Zbývají dva kilometry,“ potvrdil kormidelník.

Weber opět namířil dalekohled a prohlédl si plavidlo. Byla to poměrně malá kontejnerová loď dlouhá asi sto dvacet metrů. Podle vzhledu nebyla nijak stará, ale na její horní palubě se nacházelo překvapivě jen pár kontejnerů. Věděl, že podobné lodě mají obvykle naskládané kontejnery v šesti nebo sedmi vrstvách. Zvědavě si zkontroloval její čáru ponoru a zjistil, že je asi metr nad hladinou. Zvedl o něco dalekohled, pohlédl na potměšlý můstek a pak na stožár nad nástavbou. Polekalo ho, když zjistil, že se tam v ostrém větru třepotá vlajka s hvězdami a pruhy.

„Je americká,“ zamumlal. Národnost plavidla ho překvapila, protože americké lodě na naléhaní své vlády

průplav neoficiálně bojkotovaly. Weber zaostřil dalekohled na příď a rozeznal bílý nápis ATLANTA těsně předtím, než večerní světlo začalo slábnout.

„Menuje se *Atlanta*,“ sdělil Hopkinsovi. Radista přikývl a zavolal loď jménem, ale stále žádná odpověď.

Weber pověsil dalekohled na železný háček, pak našel na stole s mapamipořadač, otevřel ho a hledal ve sjetině z počítače jméno *Atlanta*. Všechna nekanadská plavidla proplouvající Severozápadní cestou se musela devadesát šest hodin před vyplutím ohlásit pobřežní hlídce. Weber si ověřil, že byl seznam téhož dne aktualizován přes satelitní připojení, ale loď tohoto jména v něm nenašel.

„Zavezte nás k levoboku příďe. Hopkinsi, oznamte jim, že plují kanadskými výsostnými vodami, a přikažte jim zastavit, abychom mohli vstoupit na palubu a provést kontrolu.“

Zatímco Hopkins vysílal zprávu, kormidelník upravil kurz člunu a pohlédl na obrazovku monitoru.

„Průplav se před námi zužuje, pane,“ hlásil. „Asi tři kilometry od nás do něho na levoboku vybíhá ledovcové pole.“

Weber přikývl s očima přilepenýma na *Atlantu*. Obchodní loď se pohybovala překvapivě svižně, odhadl její rychlost na více než patnáct uzlů. Když se k ní hlídkový člun přiblížil, kapitán si znovu všiml, že pluje vysoko na vodě. Proč se tak málo naložené plavidlo vydalo do průplavu? pomyslel si.

„Jeden kilometr do setkání,“ řekl kormidelník.

„Doved'te nás na sto metrů od ní,“ přikázal kapitán.

Kanaďanům se zdálo, že černá nákladní loď člun pobřežní stráže zcela ignoruje. Kdyby sledovali radar

pozorněji, všimli by si, že americké plavidlo zrychluje a mírně mění kurz.

„Proč se neozývají?“ zamumlal kormidelník, kterému už lezlo na nervy, jak Hopkins stále opakuje totéž.

„Teď si získáme jejich pozornost,“ řekl Weber. Kapitán došel k ovládacímu pultu a stiskl tlačítko lodní sirény. Nad hladinou se rozlehlo dvojí dlouhé zatroubení. Muži na můstku zmlkli a čekali na odpověď. Opět marně.

Kapitán Weber nemohl o moc víc udělat. Na rozdíl od americké byla kanadská pobřežní stráž civilní organizací. Posádka *Harp* neměla vojenský výcvik a člun nebyl vyzbrojený.

Kormidelník pohlédl na obrazovku radaru a ohlásil: „Vůbec nezpomalila. Vlastně si myslím, že spíš zrychluje. Pane, blížíme se k ledovcovému poli.“ Weber zachytil v jeho hlase náhlou naléhavost. Zatímco kormidelník se soustředil na obchodní loď, přestal dávat pozor na led, k němuž se teď blížili na levoboku. Dýmající nákladní loď byla necelých patnáct metrů nalevo od nich, jako by k nim byla přitahovaná.

Weber vzhlédl k vysokému můstku *Atlanty* a pomyslel si, jaký blázen té lodi asi velí. Pak si všiml, že se příd' nákladní lodi náhle stočila k jeho člunu, a rychle si uvědomil, že to není žádná hra.

„Kormidlo prudce doleva,“ vykřikl.

Poslední, co by čekali, bylo, že by obchodní loď zabočila k nim, ale náhle bylo velké plavidlo přímo u *Harp*. Hlídkový člun se zoufale pokusil uprchnout před drtivým nárazem jako brouk pod zvednutou nohou slona. Kormidelník zoufale zareagoval na Weberův rozkaz,

strhl kormidlo doleva a modlil se, aby větší lodi unikli. Ale *Atlanta* byla příliš blízko.

Trup nákladní lodi narazil do člunu s temným zaduněním. Zasáhl ho však do zádi, protože se menší plavidlo už téměř otočilo. Náraz postrčil hlídkový člun dopředu a skoro jej převrhl, když se přes palubu převalila velká vlna. Šokované posádce to připadalo jako celá věčnost, než se plavidlo pomalu znovu napřímilo a vzdálilo od boku nákladní lodi. Zdaleka však nebylo mimo nebezpečí. Aniž by to posádka tušila, při srážce se člunu ulomilo kormidlo. Lodní šroub se stále zuřivě otáčel a hnal hlídkovou loď přímo na blížký ledovec. Zajela do silného ledu, pak se náhle zastavila a vrhla námořníky kupředu.

Weber se na můstku posbíral z podlahy, pomohl zastavit lodní motor a potom rychle posoudil zdravotní stav posádky. Nejhoršími zraněními byly odřeniny a modřiny, ale strážní člun tak dobře nedopadl. Kromě ztraceného kormidla měl značně pošramocenou zád'. *Harp* zůstal zaklíněný v ledu celé čtyři dny, než dorazil remorkér, aby jej odtáhl do doku na opravu.

Weber si otřel stružku krve z rány na tváři, postavil se na postranní můstek a pohlédl na západ. Na okamžik zahlédl světla obchodní lodi, než velké plavidlo zmizelo v tmavé mlze na obzoru. Weber potřásl hlavou.

„Vy drzí parchanti,“ zamumlal. „Za tohle zaplatíte.“

• • •

WEBEROVA HROZBA SE NENAPLNILA. Rychle postupující bouřková fronta jižně od Baffinova ostrova nedovolila vzlétnout průzkumnému letounu CP-140 Aurora kanadského letectva, který povolala pobřežní stráž. Když

letadlo konečně odstartovalo ze základny Greenwood v Novém Skotsku a dorazilo nad Lancasterův průliv, uplynulo více než šest hodin. Dál na západě u ostrova Prince of Wales zablokovaly průplav ledoborec námořnictva a další kutr pobřežní stráže, aby si počíhaly na agresivní nákladní loď. Ta se však neobjevila.

Kanadská pobřežní stráž a vojenské letectvo tři dny pročesávaly splavné vody v okolí Lancasterova průlivu a pátraly po provinilé lodi. Každá myslitelná trasa na západ byla několikrát prověřena. Americkou obchodní loď však nikdo nespatriil. Zmatení Kanadčané nakonec pátrání v tichosti odvolali a nechali Webera a jeho posádku, aby si lámali hlavu, jak se mohla záhadná loď rozplynout v polárním ledu.

23

DOKTOR KEVIN BUE SE ZADÍVAL na černající západní Doblohu a ušklíbl se. Jen před několika hodinami jasně svítilo slunce a vzduch byl klidný, zatímco rtuť teploměru ukazovala minus sedm stupňů Celsia. Potom však tlak spadl jako kámen do studny a začal se zvedat západní vítr. O půl kilometru dál teď narážely polární vody do rozeklaného okraje ledovce v tryskajících fontánách pěny.

Ještě víc si přitáhl kapuci zimní bundy, obrátil se zády ke štiplavému větru a prohlédl si to, co bylo v posledních několika týdnech jeho domovem. Výzkumná laboratoř 7 by v cestovním průvodci *Mobil Travel Guide* nezískala mnoho hvězdiček za pohodlí. Tábor tvořil půltucet prefabrikovaných staveb zarovnaných do půlkruhu se vchody otočenými k jihu. U boku největší budovy, kde byla kuchyně, jídelna a společenská místnost, se krčily tři malé buňky sloužící jako ložnice. Nízký objekt naproti ukrýval společnou laboratoř a vysílací stanici a na vzdáleném konci uzavíralo tábor sněhem zasypané skladiště.

Výzkumná laboratoř byla jedním z dočasných plovoucích táborů kanadského ministerstva pro rybolov a oceány, jejichž úkolem bylo sledovat a studovat pohyby arktické ledové vrstvy. Od svého založení před rokem se

tábor posunul na obrovské ploše ledovce o více než tři sta kilometrů na jih po Beaufortově moři. Teď se nacházel dvě stě čtyřicet kilometrů od severoamerického pobřeží, na okraji ledové plochy, skoro přímo na sever od Yukonského teritoria. Tábor však nečekal dlouhý život. Blížící se léto znamenalo rozpad části kry, na níž stál. Denní měření ledu pod jejich nohama už teď ukazovalo plynulé tání, které ztenčilo kru z devadesáti centimetrů na třicet pět. Bue odhadoval, že zbývají možná už jen dva týdny, než bude se svým čtyřčlenným týmem nucen rozebrat tábor a počkat na evakuační letoun Twin Otter s ližinovým podvozkem.

Polární oceánograf prošel sněhem sahajícím po kotníky k buňce s vysílačkou. Přes svištění ledových částic hnaných nad zemí slyšel hučení naftového generátoru zvyšujícího a ubírajícího otáčky. Pohlédl za stavby táboru a spatřil žlutý předek nakladače projíždějícího sem a tam a vršícího svou lopatou navátý sníh na velké hromady. Stroj udržoval stopadesátimetrovou ledovou přistávací plochu, která se táhla vzadu za táborem. Tato nerovná ranvej byla pro tábor životně důležitá, protože jednou týdně umožňovala letadlu Twin Otter, aby jim dopravilo jídlo a ostatní zásoby.

Bue na prahu zadupal, aby se zbavil sněhu z bot, a vstoupil do chaty s laboratoří a radiostanicí. Prošel kolem několika těsných výklenků plných vědeckých časopisů a vybavení a zahrnul do kumbálu velikosti šatny, ve kterém se nacházela satelitní vysílačka. Od ovládacího panelu vzhlédl blondák s divokým pohledem a veselým úsměvem. Scott Case byl vynikající fyzik, který se specializoval na zkoumání slunečního záření na pólech.

Jako všichni ostatní v táboře měl i Case mnoho funkcí včetně úlohy komunikačního operátora.

„Atmosférické jevy nám už zase ruší vysílání,“ oznámil Bueovi. „Satelitní příjem je nulový a náš pozemní vysílač je na tom jenom o něco lépe.“

„A blížící se bouřka tomu rozhodně nijak nepomůže,“ poznamenal Bue. „Vědí vůbec v Tuktoyaktuku, že se jim snažíme dovolat?“

„To nevím jistě, ale žádné zpětné volání jsem nezachytil.“

Od tenkých zdí se odrazil zvuk nakladače vysypávajícího plnou lopatu ledu hned vedle budovy.

„Udržuješ dráhu pro jistotu čistou?“ zeptal se Buea.

„Z Tuktoyaktuku nám mají dneska shodit zásoby. Možná nevědí, že tady asi za hodinu bude zuřit vichřice. Zkoušej to dál, Scotte. Pokus se ten dnešní let odvolat, kvůli bezpečí pilotů.“

Než stačil Case znovu odeslat depeši, ve vysílače to náhle zapraskalo a ozval se autoritativní hlas zkreslený statickou elektřinou.

„Výzkumná laboratoři sedm, výzkumná laboratoři sedm, tady je výzkumná loď NUMA *Narwhal*. Slyšíte mě? Přepínám.“

Bue předběhl Casea u mikrofonu a rychle odpověděl: „*Narwhale*, tady je doktor Kevin Bue z výzkumné laboratoře 7. Pokračujte, prosím.“

„Doktore, nesnažíme se vás odposlouchávat, ale slyšeli jsme vaše opakované volání určené stanici pobřežní strážě v Tuktoyaktuku a zachytili jsme několik odpovědí, na které jste nereagovali. Vypadá to, že vážne spojení. Můžeme vám pomoci v předání vzkazu?“

„Byli bychom vám velice vděční.“ Bue odeslal americké lodi zprávu pro Tuktoyaktuk, v níž žádal o čtyřadvacetihodinový odklad zásobovacího letu kvůli špatnému počasí. Několik minut nato jim *Narwhal* přeposlal potvrzení od pobřežní stráže.

„Vřelé díky,“ odvyšlal Bue. „Ušetřili jste pár chudákům moc nepříjemnou cestu.“

„To nestojí za řeč. Mimochodem, kde se nachází váš tábor?“

Bue odeslal momentální souřadnice plovoucí stanice a loď odpověděla obratem.

„Jste připravení na blížící se bouři? Vypadá to ošklivě,“ ozval se *Narwhal*.

„Zatím jsme zvládli všechno, co si na nás duchové severu připravili, ale děkujeme,“ odpověděl Bue.

„Sbohem, laboratoři sedm. *Narwhal* konec.“

Bue odložil s úlevou ve tváři mikrofon.

„Kdo tvrdí, že Američané do Arktidy vůbec nepatří?“ řekl Caseovi, navlékl si bundu a vyšel ven.

• • •

PADESÁT ŠEST KILOMETRŮ JIHOZÁPADNĚ studoval kapitán Bill Stenseth ustaraně předpověď počasí. Tento impozantní muž se skandinávskými rysy a figurou obránce z Národní fotbalové ligy už zažil bouře na všech oceánech světa, ale náhlé zhoršení počasí v ledem sevřeně Arktidě ostříleného kapitána *Narwhalu* znepokojilo.

„Podle poslední předpovědi vítr ještě zesílí,“ řekl, aniž by odtrhl zrak od dokumentu. „Myslím, že nás čeká pořádná vichřice. Nechtěl bych být na místě těch

chudáků, co dřepí tam dole na ledu,“ dodal a ukázal na vysílačku.

Rudi Gunn stojící vedle Stensetha na lodním můstku potlačil dotčený úsměv. Na plavbě pod křídly silné polární bouře nebylo nic zábavného.

Pomyslel si, že by si rád vyměnil místo s obyvateli toho tábora, kteří nejspíš přečkají bouři v teplých chatách u karet. Stensethova záliba v boji s živly byla typická pro celoživotního námořníka, který se nikdy necítil dobře s nohama na pevné zemi.

Gunn žádné podobné sklony nesdílel. Ačkoliv byl absolventem námořní akademie v Annapolisu a strávil několik let na moři, v poslední době se plavil spíš po desce svého psacího stolu. Jako zástupce ředitele Národní podvodní a mořské agentury byl Gunn většinou k nalezení ve washingtonském ústředí. Se svou malou, šlachovitou postavou a brýlemi z rohoviny na nose byl typickým protikladem Stensetha. Přesto mu však nedávaly spát záhady moří a málokdy si nechal ujít testování nového plavidla nebo podvodního zařízení.

„To už mi je víc líto ledních medvědů,“ poznamenal Gunn. „Za jak dlouho ta bouře dorazí k nám?“

Stenseth pohlédl na množící se bílé hřebeny vln u přídě lodi. „Asi za hodinu, maximálně za dvě. Navrhuji do půl hodiny vytáhnout a zajistit *Bloodhound*.“

„Nebudou se chtít vrátit tak brzy. Zajdu dolů do operační místnosti a dám jim vědět. Kapitáne, informujte mě prosím, kdyby se počasí mělo zhoršit rychleji, než říká předpověď.“

Stenseth přikývl, Gunn opustil můstek a zamířil na zád'. Šedesátimetrová loď se rytmicky pohupovala na zvětšujících se vlnách a Gunn se musel několikrát chytit

zábradlí, aby získal rovnováhu. Když se přiblížil k zádi, pohlédl dolů k ponorkovému doku otevřenému v boku trupu. Na palubu už začínala cákat vodní tříšť. Sešel po lodních schůdcích a vstoupil do dveří označených LABORATOŘ, jež vedly do velkého sálu. V jeho zadní části byl oddělený prostor s několika obrazovkami připevněnými na přepážce. Před nimi seděli dva technici a nahrávali data z vodních hlubin.

„Jsou na dně?“ zeptal se Gunn jednoho z techniků.

„Ano,“ odpověděl muž. „Něco přes tři kilometry východně od nás. Překročili už vlastně hranici kanadských výsostných vod.“

„Jste s nimi ve spojení?“

Muž přikývl a podal Gunnovi sluchátka s mikrofonem.

„*Bloodhounde*, tady je *Narwhal*. Počasí tady nahoře se rychle zhoršuje. Požadujeme, abyste přerušili průzkum a vrátili se na hladinu.“

Následovala dlouhá odmlka a pak se ozvala slova zkreslená statickou elektřinou.

„Rozumíme, *Narwhale*,“ řekl chraplavý hlas s texaským přízvukem. „Do třiceti minut přerušíme průzkum. *Bloodhound* konec.“

Gunn chtěl něco odpovědět, ale pak si to rozmyslel. „Nemá cenu se s těmi dvěma tvrdohlavci na druhém konci hádat,“ pomyslel si. Strhl si sluchátka, mlčky potřásl hlavou a sedl si na židli s vysokým opěradlem, aby počkal, až uplyne půlhodina.

24

JAKO PES, PO NĚMŽ BYL POJMENOVÁN, čenichal *Bloodhound* s čumákem u země, jen s tím rozdílem, že tou zemí bylo dno v hloubce šest set metrů pod hladinou Beaufortova moře a čumákem bylo pevné pouzdro s elektronickým senzorem. Dvoumístná ponorka *Bloodhound* s titanovým trupem byla postavena na průzkum hlubokomořských hydrotermálních vřidel. Tyto podmořské gejzíry, které vystříkovaly mimořádně horkou vodu ze zemské kůry, často zrodily poklad v podobě neobvyklé rostliny nebo živočicha. Ještě více muže v ponorce NUMA zajímala možná naleziště minerálů vyskytující se u mnoha vřidel. Voda z hlubin pod mořským dnem často vynesla kousek horniny bohaté na mangan, železo a dokonce zlato. Pokrok v podmořských těžebních technologiích udělal z polí s termálními prameny potenciálně významná naleziště.

„Teplota vody stoupla o další stupeň. Ten starý komín musí být někde blízko,“ utrousil hlubokým hlasem Jack Dahlgren.

Svalnatý lodní inženýr sedící na místě druhé pilota studoval ocelově modrýma očima monitor počítače. Podrbal se v hustém kovbojském kníru a vyhlédl z plexisklového okna na levoboku na jednotvárné dno jasně ozářené šesti výkonnými reflektory. V podmořské

krajině nebylo nic, co by naznačovalo blízkost hydrotermálního vřídla.

„Třeba se honíme za dvěma prdy od protinožců,“ opáčil pilot a blýskl okem po Dahlgrenovi.

Al Giordino se usmál svému vtipu na mnohem mladšího Texasana a málem mu vypadl nezapálený doutník z koutku úst. Tento malý, statný Ital s pažemi jako kmeny stromů byl víc doma na místě pilota. Po mnoha letech strávených ve skupině pro speciální projekty NUMA, kde pilotoval všechno od aerostatů po batyskafy, vedl teď v agentuře divizi podvodních technologií. Pro Giordina bylo stavění a testování prototypů plavidel, jako byl *Bloodhound*, spíš vášní než povoláním.

S Dahlgrenem strávili už dva týdny pátráním po termálních gejzírech na polárním dně. Vyšli z předchozích barymetrických plánů výzkumu a vytypovali oblasti s podmořskými puklinami a vyvýšeninami, které mohly být produktem vulkanické činnosti a možným nalezištěm termálních pramenů. Pátrání bylo dosud bezvýsledné, což oba inženýry, kteří chtěli vyzkoušet možnosti ponorky, neodrazovalo.

Dahlgren Giordinovu poznámku ignoroval a podíval se na hodinky.

„Už je to dvacet minut, co nás Rudi odvolal nahoru. Ted' už má nejspíš nervy na pochodu. Asi bychom měli stisknout NAHORU, nebo nás po vynoření čekají bouřky dvě.“

„Rudi není šťastný, pokud mu něco nedělá starosti,“ opáčil Giordino, „ale asi nemá cenu pokoušet bohy počasí.“ Stlačil pilotní páku doleva a stočil ji na západ, zatímco ji stále udržoval těsně nade dnem. Odpluli asi o

sto metrů dál, když se pod nimi objevily skupiny malých balvanů. Ty se postupně zvětšovaly a Giordino si všiml, že se dno plynule zvedá. Dahlgren zvedl barymetrickou mapu a pokusil se určit jejich polohu.

„Vypadá to, že je tady někde blízko podmořská hora. Z nějakého důvodu nepřipadala seismologům zajímavá.“

„Asi proto, že už moc dlouho vysedávají v klimatizované kanceláři.“

Dahlgren odložil mapu a pohlédl na monitor počítače. Náhle se prudce nadzvedl v sedačce.

„Zatraceně! Teplota vody právě vyskočila o deset stupňů.“

Giordinovi přeletěl přes obličej slabý úsměv, když spatřil, že balvanů na dně přibývá a jsou čím dál větší.

„Geologie dna se také mění,“ řekl. „Profil vypadá slibně. Zkusíme najít místo s největší teplotou.“

Upravil trasu ponorky a Dahlgren četl nahlas údaje o teplotě vody. Ta stoupala, jak se zvedali podél příkrého svahu. Cestu jim zahradila vysoká hromada kamení a Giordino zvedl nos ponorky, takže vystoupala jako letadlo a překážku překonala. Když se spustili na druhé straně dolů, scéna před nimi se náhle dramaticky změnila. Šedá, ponurá měsíční krajina se změnila v podzemní oázu hrající všemi barvami. Mořské dno se hemžilo žlutými měkkýši, rournatci červovitými a jasně zlatými kraby. Kolem levého okna se mihla modrá oliheň následovaná hejnem stříbrných polárních sledu. Zničehonic přešli z pochmurného černobílého světa na pestrobarevnou plantáž plnou života.

„Teď vím, jak se cítila Dorotka, když přišla do země Oz,“ zamumlal Dahlgren.

„Jaká je teď teplota vody?“

„Vyskočila na dvacet dva stupňů Celsia a stále stoupá. Gratuluju, šéfe, právě sis koupil termální vřídlo!“

Giordino spokojeně přikývl. „Zaznamenej naši polohu. Pak vyzkoušíme detektor minerálů, než...“

Ve vysílačce náhle zapraskal signál vyslaný dvojicí podvodních transpondérů. „*Narwhal Bloodhoundu...* *Narwhal Bloodhoundu*,“ přerušil ho napjatý hlas. „Prosím, okamžitě se vynořte. Vlny jsou už třímetrové a rychle se zvětšují. Opakuji, máte rozkaz okamžitě se vynořit.“

„... než nás Rudi zavolá domů,“ dokončil Dahlgren větu za Giordina.

Giordino se usmál. „Už sis všiml, že Rudimu vždycky vyskočí hlas o několik oktáv, když je nervózní?“

„Když jsem se naposledy koukal, byl to pořád on, kdo mi podepisuje výplatu,“ upozornil Dahlgren.

„Asi bychom neměli odřít z našeho děťátka barvu. Sebereme pár vzorků kamení a vyrazíme nahoru.“

Dahlgren odvysílal odpověď Gunnovi, pak natáhl ruku a sevřel ovládání mechanické paže, která spočívala kolmo na trupu ponorky. Giordino navedl *Bloodhound* ke shluku kamenů velikosti grapefruitu a namířil na ně senzor. Použil paže z nerezové oceli jako smeták a nahnul několik kamenů do koše pod hlavou senzoru. Počítače na palubě rychle posoudily hustotu a magnetické vlastnosti sebraných vzorků.

„Je to vyvřelá hmota, podobá se pyroxenu. Vidím koncentraci manganu a železa. Jsou tam i stopy niklu, platiny a sulfidu měďnatého,“ hlásil Dahlgren s pohledem upřeným na monitor.

„Pro začátek to docela ujde. Ulož ty výsledky. Necháme kluky z laborky, aby ty vzorky rozlouskli a podívali se, jak přesné jsou údaje ze senzoru. Jakmile se ta bouře přežene, pořádně si to tady prohlédneme.“

„Vypadá to moc dobře.“

„Pořád jsem trochu zklamaný, můj západotexaský příteli,“ odpověděl Giordino a potřásl hlavou. „Žádné zlato?“

„Žádné zlato. Nejvíc by se mi asi líbilo, kdybych se vynořil na hladinu se zlatou cihlou.“

K Dahlgrenově zlosti se po většinu stoupání rozléhal ponorkou Giordinův smích.

25

BEAUFORTOVO MOŘE SE VAŘILO skoro čtyřmetrovými vlnami a větrem, který se silou blížil vichřici, když se *Bloodhound* objevil na hladině ponorkového doku. Voda uvnitř doku cákala na palubu, jak výzkumná loď poskakovala a kymácela se na dmoucím se moři. Ocelové boky ponorky dvakrát narazily do změkčeného okraje doku, než se podařilo připevnit lana a vyzvednout plavidlo z vody. Giordino a Dahlgren rychle vystoupili, posbírali vzorky nerostů a utekli před bouřícími živly do blízkého operačního centra. Tam už na ně čekal rozčilený Gunn.

„Tohle je ponorka za deset milionů dolarů a vy jste ji málem rozmáčkli jako plechovku od piva,“ zamračil se na Giordina. „Dobře víte, že za takového počasí vůbec nemáte být ve vodě.“

Na zdůraznění jeho slov se jim náhle zhoupala paluba pod nohama, jak se loď zakymácela v hlubokém údolí mezi vlnami.

„Jen klid, Rudi,“ usmál se na Gunna Giordino a hodil mu jeden z mokrých kamenů. Zástupce ředitele NUMA měl co dělat, aby ho chytil, a potřásl si při tom košili bahnem a mořskou vodou.

„Jste na stopě?“ zeptal se a zvědavě si kámen prohlížel.

„Něco lepšího,“ ozval se Dahlgren. „Vyčmuchali jsme tepelnou odchylku a Al nás dovedl přímo do srdce

vřídla. Je to krásná, půldruhého kilometru dlouhá prasklina, ze které teče horká polívka plná knedlíčků.“

Gunn trochu roztál. „Doufám, že jste našli něco pořádného, když už jste se vynořili na poslední chvíli.“ V očích se mu objevil dychtivý výraz dítěte v hračkářství. „Objevili jste známky pole s minerály?“

„Jo, a pěkně velkého,“ přikývl Giordino. „Viděli jsme ho jenom část, ale zdá se být rozlehlé.“

„A co elektronický senzor? Jak si *Bloodhound* vedl?“

„Vyl jako kojot na měsíc v úplňku,“ odpověděl Dahlgren. „Určil víc než třináct různých prvků.“

„Přesnost *Bloodhoundu* bude muset ještě potvrdit laboratorní analýza,“ dodal Giordino. „Podle senzoru je ten mokrý šutr, co držíš, nacpaný manganem a železem.“

„Tam dole se toho nejspíš válí tolik, že by se za to dala koupit tisícovka *Bloodhoundů*, Rudi,“ dodal Dahlgren.

„Objevil senzor nějaké stopy zlata?“ zeptal se Gunn.

Giordino obrátil oči v sloup a obrátil se k odchodu z operačního centra.

„Všichni si myslí, že jsem Mídás,“ zamumlal, než zmizel za dveřmi.

26

JARNÍ BOUŘE VALÍCÍ SE NA JIH Beaufortovým mořem nebyla nijak zvlášť veliká, ale měla úder boxera těžké váhy. Vítr v nárazech o rychlosti skoro sto kilometrů v hodině hnál sníh takřka vodorovně a měnil vločky v kousky ledu. Sněhové víry zatáhly záclonu nad bílým ledem a viditelnost se chvílemi snížila na nulu. Už tak nehostinné prostředí arktického severu se změnilo ve skutečné peklo.

Kevin Bue poslouchal, jak konstrukce jídelny skřípe a otřásá se ve vichřici, a snažil se odhadnout, jak pevně je stavěná. Dopil zbytek kávy a pokoušel se začíst do vědeckého časopisu, který měl otevřený na stole před sebou. I když během svého pobytu v Arktidě zažil mnoho bouří, stále ho jejich divokost znervózňovala. Zatímco zbytek týmu pracoval dál, jako by se nic nedělo, Bue se nedokázal soustředit v situaci, kdy se zdálo, že vítr odfoukne tábor do moře.

Ke stolu proti Bueovi si sedl podsaditý kuchař a příležitostný tesař Benson a usrkl se svého kouřícího hrnku s kávou.

„Pěkně to fouká, co?“ řekl a usmál se pod hustými vousy.

„Zní to, jako by si nás to chtělo vzít s sebou,“ odpověděl Bue, zatímco sledoval, jak se jim střecha nad hlavami hýbe sem a tam.

„No, jestli k tomu dojde, doufám, že přistaneme někde, kde je teplo a pití chutná líp studené,“ poznamenal Benson. Pohlédl na Bueův prázdný hrnek, zvedl ho za ouško a vstal.

„Dojdu ti dolít.“

Benson prošel jídelnou k velké stříbrné varně a naplnil hrnek. Zamířil zpátky k Bueovi, ale náhle strnul s vyděšeným výrazem ve tváři. Přes kvílení větru zaslechl hluboké vrčení. To ho však neznepokojilo. Bylo to ostré praskání, z čeho se mu sevřel žaludek.

Bue pohlédl na Bensona a pak ten zvuk také zachytil. Rychle sílil a Bueovi se zdálo, že zaslechl někde v budově křik. Potom se svět kolem nich zhroutil.

Zadní stěna jídelny se s ohlušujícím praskotem roztržila a nahradil ji obrovský černý klín, který si nezadržitelněrazil cestu místností a nechával za sebou deset metrů širokou brázdu zkázy. Střechu utrženou z podpěrných sloupů odfoukl vítr a dovnitř vnikl závan ledového vzduchu. Bue s hrůzou sledoval, jak šedá masa zhltnula Bensona ve spršce ledu a pěny. V jednom okamžiku tam kuchař stál s hrnkem v ruce, ve druhém byl pryč.

Podlaha se Bueovi zvedla pod nohama a vrhla ho i se stolem ke dveřím. Vyhrabal se na nohy a třeštil oči na šedého obra, který se před ním zjevil. Jeho zmatené mysli konečně došlo, že to je loď prodírající se táborem a tenkým ledem pod ním.

Oblaka sněhu hnaného větrem dodávala lodi přízračný vzhled, ale i tak rozeznal velké bílé číslo 54 na přídi. Jak se s temným rachotem prodírala dál, zahlédl na stožáru divoce se třepotat velkou americkou vlajku. Pak plavidlo zahalil bílý oblak. Instinktivně se potácel dozadu

a volal Bensona, až málem spadl do černého vodního příkopu táhnoucího se za lodí.

Bue potrásl zmateně hlavou, oblékl si bundu, která ležela zmuchlaná na zemi, a prošel kolem zbytků vchodu. Prodíral se proti větru a snažil se zjistit, v jakém stavu je tábor. Za chůze si všiml, že se mu led divně houpá pod nohama. Urazil několik metrů doprava a zastavil se u římsy, kde ledovec klesal k otevřené vodní hladině. Přímo před ním bylo místo, kde dřív stály tři obytné buňky. Ted' byly pryč a místo nich se díval jen na kusy ledu plující ve vodě.

Bueovi se sevřelo srdce. Věděl, že jeden z jeho mužů měl po službě a šel si krátce předtím lehnout. Zbývali ještě dva, o kterých nevěděl – radista Case a údržbář Quinlon.

Bue obrátil pozornost k laboratoři, jejíž modré stěny se stále rýsovaly o kus dál. Jak se k ní snažil dostat, spadl málem znovu do vody, když zjistil, že ho od laboratoře dělí metrová puklina v ledu. Bez přemýšlení ji za běhu přeskočil a dopadl tvrdě na led na druhé straně. Pral se dál s větrem, až se dostal ke vchodu. Krátce se vydýchal, vtrhl dovnitř a strnul.

Lod' poničila vnitřek laboratoře stejně jako jídelnu. Za dveřmi toho zbylo jen málo, jen nějaké trosky plovoucí na hladině pár metrů od něho. Chatka s vysílačkou zůstala nějakým zázrakem stát odtržená od hlavní budovy. Přes kvílení větru slyšel Bue Caseův hlas volající o pomoc.

Když Bue přistoupil blíž, našel Case, jak sedí za stolem a mluví do nefunkčního přístroje. Táborové generátory umístěné ve skladišti se při nárazu lodi

potopily mezi prvními. Tábor byl už několik minut zcela bez elektřiny.

Bue položil Caseovi ruku na rameno, radista pomalu odložil mikrofon a obrátil k němu oči skelné hrůzou. Náhle se pod nimi ozvalo zapraskání a podlaha pod jejich nohama se začala otřásat.

„Prská led!“ vykřikl Bue. „Rychle pryč!“

Vytáhl Case na nohy, společně se vymotali z trosek a klopýtali po ledě. Praskavý zvuk jako by je pronásledoval. Přeskočili nízký pahorek, obrátili se a viděli, že se laboratoř a chatka s vysílačkou roztrhly jako rozbité zrcadlo. Povrch se rozpadl na desítku malých ker, které se rychle lámaly, takže zbytky stavby postupně mizely ve vodě. Ani ne za dvě minuty se celý tábor rozplynul Bueovi před očima.

Zatímco oba muži nepřítomně zírali na tu zkázu, zdálo se Bueovi, že přes vítr zaslechl něčí křik. Snažil se prohlédnout vánicí a usilovně naslouchal. Náhle zahlédl postavu zmítající se ve vodě nedaleko od místa, kde stála chatka s vysílačkou.

„To je Quinlon!“ vykřikl Case, který si jí také všiml. Probral se ze šoku a vrhl se směrem k údržbáři bojujícímu o život.

Quinlon rychle prohrával souboj se šokem z pádu do ledové vody. Oblečený v bundě a těžkých botách by se rychle potopil, kdyby se mu nepodařilo chytit plovoucího kusu ledu. Neměl dost sil, aby se vytáhl nahoru, ale dokázal ještě dělat tempa nohama, aby se přiblížil k Bueovi a Caseovi.

Oba muži doběhli na kraj ledu a chytili Quinlona za mávající ruku. Přitáhli ho blíž a pokusili se ho vyvléct z vody, ale dostali ho jen kousek nad hladinu, než jim

spadl zpátky. S nasáklými botami a bundou vážil průměrně stavěný Quinlon ke sto padesáti kilogramům. Bue a Case si uvědomili svou chybu a táhli znovu, tentokrát vodorovně, dokud nevyvlekli celé tělo z vody.

„Musíme ho dostat z toho větru,“ řekl Bue a rozhlížel se po úkrytu. Všechny pozůstatky tábora zmizely kromě malé části zborčeného skladiště, která odplouvala na kře velké jako osobní auto.

„Ta návěť u ranveje,“ odpověděl Case a ukázal skrz vířící sněh.

Quinlon při svém úsilí udržet přistávací plochu čistou navršil několik vysokých hromad sněhu. I když většina přistávací plochy zmizela, Case měl pravdu. Nejbližší závěj byla asi padesát metrů od nich.

Popadli Quinlona každý za jednu paži a táhli ho po ledě jako pytel brambor. Věděli, že údržbář je na pokraji smrti, a pokud měl mít nějakou naději na záchranu, museli ho dostat z větru o teplotě minus třicet stupňů Celsia. Udýchaní a zpocení i přes palčivý mráz odtáhli Quinlona za tři metry vysokou sněhovou hradbu, jež je chránila před vichřicí ze západu.

Rychle svlékli Quinlona z mokrých šatů, které už ztuhly mrazem, a chvatně mu promnuli tělo sněhem, který absorboval zbývající vlhkost. Ometli sněh a zabalili ho do svých suchých bund. Quinlon byl promodralý a neovladatelně se třásl, ale vědomí neztratil, což znamenalo, že má šanci na přežití. Podle Caseova návodu vyhrabal Bue v boku hromady malou díru. Nejdřív strčili dovnitř Quinlona a pak si vlezli za ním v naději, že je společné tělesné teplo uchrání před mrazem.

Jak Bue vyhlížel z ubohé jeskyně, viděl, že se vodní průrva mezi jejich úkrytem a neporušenou ledovou

plochou rozšiřuje. Kra pomalu odplouvala do Beaufortova moře. Každých několik minut uslyšel vědec dunivé zapraštění, jak se jejich ledový vor lámal na menší a menší kusy. Bylo mu jasné, že je jen otázkou času, kdy se jim poslední útočiště rozpadne docela a všichni tři skončí ve vodě.

Vzhledem k tomu, že o jejich tragické situaci nikdo nevěděl, neměli naději na přežití. Bue, roztřesený děsivou zimou, přemýšlel, proč ta nemilosrdná černá loď zničila tábor tak nečekaně a bezdůvodně. Ať se snažil sebevíc, nemohl jeho zmrzlý mozek přijít na žádné vysvětlení. Potřásl hlavou, aby zahnal přízračný obraz zabij ackého plavidla, pohlédl smutně na své druhy a pak tiše čekal, až si pro ně přijde smrt.

27

TA RÁDIOVÁ ZPRÁVA BYLA SLABÁ a dorazila jen jednou. Opakované snahy radisty na *Narwhalu* ji ověřit se setkaly s naprostým mlčením.

Kapitán Stenseth si přečetl její přepis napsaný rukou na kusu papíru, potřásl hlavou a pak si ho prostudoval ještě jednou.

„Mayday, mayday. Tady je výzkumná laboratoř sedm. Tábor se rozpadá...“ pronesl nahlas. „To je všechno, co máte?“ zeptal se a v očích se mu zablesklo.

Radista tiše přikývl. Stenseth se obrátil a přistoupil ke kormidelníkovi.

„Plnou rychlostí vpřed,“ vyštěkl. „Zatočte doleva na kurz nula-jedna-pět.“ Obrátil se na výkonného důstojníka. „Chci zakreslit trasu k nahlášené pozici té laboratoře. A povolejte na můstek tři další hlídky.“

Za okamžik se už tyčil nad radistou.

„Informujte o tom volání o pomoc místní americkou a kanadskou pobřežní stráž a řekněte jim, že na ně reagujeme. Zalarmujte všechny lodě v okolí, jestli tu nějaké jsou. Pak zavolejte na můstek Gunna a Giordina.“

„Pane, nejbližší stanice pobřežní stráže je kanadská, v Tuktoyaktuku. To je tři sta dvacet kilometrů daleko.“

Stenseth pohlédl na poletující sníh narážející na okno můstku a představil si situaci, v níž se nacházejí obyvatelé tábora. Ztišil hlas a odpověděl: „Tak to

vypadá, že jejich jediný anděl strážný má tyrkysová křídla.“

Maximální rychlost *Narwhalu* byla třiadvacet uzlů, ale na rozbouřeném moři se zmohl sotva na dvanáct. Bouře už dosáhla vrcholu a vítr měl sto deset kilometrů v hodině. Desetimetrové vlny si pohrávaly s lodí jako s korkovou zátkou. Kormidelník nervózně hlídal lodního autopilota, aby se neodklonil od nastaveného severovýchodního kurzu.

Gunn s Giordinem se brzy připojili k Stensethovi na můstku a prostudovali si volání o pomoc z polárního tábora.

„Na to, aby se led lámal takhle ve velkém, ještě není sezona,“ poznamenal Gunn a promnul si bradu. „I když plovoucí ledová pokrývka může samozřejmě prasknout zničehonic. Zpravidla tomu však předchází nějaké varování.“

„Možná je překvapila malá prasklina, která zasáhla část tábora, třeba budovu s vysílačkou nebo dokonce elektrické generátory,“ nadhodil Stenseth.

„Doufejme, že to nebylo nic horšího,“ přítakal Gunn s pohledem upřeným do sloty venku. „Pokud se mají kde skrýt před bouří, mohli by být prozatím v pořádku.“

„Je tu ještě jedna možnost,“ dodal tiše Giordino. „Třeba se ten tábor nachází moc blízko u moře. Náraz bouře mohl odlomit okraj ledového pole a rozbít tak tábor na kusy.“

Muži zachmuřeně přikývli. Dobře věděli, že v takovém případě by se šance na přežití dramaticky snížily.

„Jaká je předpověď počasí?“ zeptal se Gunn.

„Potrvá ještě šest nebo osm hodin, než bouře poleví. Obávám se, že budeme muset počkat, než vysadíme na led pátrací četu,“ odpověděl Stenseth.

„Pane,“ přerušil je kormidelník, „vidíme ve vodě velkou kru.“

Stenseth se podíval ven a spatřil, jak je na levoboku minul ledovec velký jako dům.

„Všechny motory ubrat o třetinu. Jak jsme daleko od toho tábora?“

„Asi pětadvacet kilometrů, pane.“

Stenseth přistoupil k obrazovce radaru a nastavil dosah na třicet kilometrů. Poblíž horního okraje se objevila tenká klikatá linka, která se nehýbala. Kapitán ukázal na místo těsně pod ní, kde soustředný kruh na monitoru označoval třicetkilometrovou vzdálenost.

„Tady je nahlášená poloha tábora,“ řekl vážně.

„Pokud se předtím nenacházel v oceánu, teď už ano,“ podotkl Giordino.

Gunn zamžoural na obrazovku a ukázal prstem na rozmazanou tečku na jejím okraji.

„Nablízku je nějaká loď,“ řekl.

Stenseth se podíval a zaznamenal, že plavidlo míří na jihovýchod. Prikázal radistovi, aby ho kontaktoval, ale nedostali odpověď.

„Co když je to nelegální velrybářská loď?“ nadhodil kapitán. „Japonci občas proklouznou do Beaufortova moře za běluhami.“

„Zřejmě mají plné ruce práce a nestíhají odpovídat na volání,“ poznamenal Giordino.

Jak se blížili k ledovci a nahlášené poloze tábora, na neznámou loď brzy zapomněli. Zatímco se *Narwhal* blížil k určenému místu, začaly moře před ním uzavírat

větší a větší kusy ledu. Tou dobou už byla celá posádka lodi připravená na záchrannou akci. Více než tucet výzkumníků čelil na palubě špatnému počasí spolu s námořníky. Teple oblečení stáli po celé délce zábradlí na hrozivě se pohupující lodi a prohlíželi moře, jestli nezahlednou své kolegy.

Narwhal dorazil na ohlášenou polohu tábora a Stenseth dovedl loď na třicet metrů do ledové plochy. Výzkumná loď proplouvala pomalu kolem rozeklaného okraje a vyhýbala se nesčetoným krám, které se nedávno odlomily od ledového pole. Kapitán rozkázal, aby rozsvítili všechna světla na lodi, a opakovaně nechal troubit na lodní sirénu. Vichřice začala pomalu slábnout a občas se jim naskytl průhled mezi vířícím sněhem. Všechny oči se upínaly na silnou římsu mořského ledu i na mrazivé vody a pátraly po zbytcích tábora a jeho obyvatelích, ale nikde nic. Jestli na tom místě něco zbylo, spočívalo to teď šest set metrů pod šedou hladinou.

28

KEVIN BUE SLEDOVAL, jak se jejich poslední útočiště zmenšuje z kry o velikosti bitevního pole na půdorys malého domku. Narážející vlny z ní ukusovaly úlomky, jež se stávaly obětí týchž rozkladných sil. Zatímco se jejich útulek zmenšoval, houpal se čím dál víc na vlnách, jak se vzdalovali do Barentsova moře, a jeho níže položené části pravidelně zalévala voda. Bue se otrásl krutou zimou a uvědomil si, že navíc trpí ještě mořskou nemocí.

Když pohlédl na dva muže vedle sebe, mohl si však sotva stěžovat. Quinlon upadl do bezvědomí z podchlazení a zdálo se, že Case ho bude brzy následovat. Radista seděl sbalený do klubíčka a skelný pohled upíral nepřítomně před sebe. Bueovy pokusy o rozhovor nevyvolaly víc než pouhé zamrkání.

Bue uvažoval, že by z Quinlona stáhl bundy, aby se on a Case aspoň trochu zahřáli, ale rozmyslel si to. Přestože byl Quinlon v podstatě mrtvý, jejich vyhlídky na záchranu nebyly o nic větší. Bue zíral na rozbouřené šedé vody obklopující jejich zmrzlý vor a přemýšlel, že by skočil do moře. Alespoň by se všim rychle skoncoval. Opustil tu myšlenku jen proto, že by ho těch pár kroků k vodě stálo příliš mnoho energie.

Krou zhoupla velká vlna a on zezdola uslyšel ostrou ránu. Pod jeho sněhovým sedadlem se objevila prasklina, která se rychle rozšiřovala přes celou kru. Při nárazu další

vlny se pod ním odlomil velký kus ledu a začal se rozpadat v temném moři. Bue se instinktivně chytil drsného povrchu sněhové závěje a nohou se opřel o malou římsu, která držela Quinlona. Case, sedící na opačné straně, nepohnul ani svailem, když se Bue zoufale držel svislého okraje kry a nohy mu visely jen pár desítek centimetrů nad ledovými vlnami.

Bue cítil, jak mu divoce buší srdce. Zoufale se vymrštil nahoru, zarazil prsty do ledu a vytáhl se na vrcholek zbytku sněhové hromady. Jejich útočiště bylo už velké jen jako dodávka a teď se divoce zmítalo v rozbouřeném moři. Bue balancoval na vrcholku a čekal, až se hromada převrátí a pošle všechny tři muže vstříc jejich ledové smrti. Věděl, že to bude otázka minut, než jejich cesta skončí jednou provždy.

Pak skrz poletující sníh spatřil jasné světlo zářící jako slunce za clonou deště. Oslepilo ho a přinutilo pevně zavřít víčka, aby před ním unikl. Když pár vteřin nato znovu otevřel oči, světlo bylo pryč. Viděl jen bílé kousky suchého ledu, které mu hnal divoký vítr do obličeje. Napínal zrak, aby to světlo ještě jednou zahlédl, ale kolem nebylo nic než bouře. Pomalu, poraženecky zavřel oči a schoulil se do sebe, jak mu z pórů unikala energie.

29

KDYŽ Z MŮSTKU PŘIŠEL ROZKAZ ke spuštění člunu, měl už Jack Dahlgren na jeřábu zavěšený zodiac. Oblečený v jasně žlutém obleku pro přežití značky Mustang nastoupil na jeho palubu a zkontroloval, zda jsou přenosný přístroj GPS a vysílačka bezpečně uloženy ve vodotěsné schráně. Nastartoval závěsný motor a počkal, až k němu po palubě lodi doběhne příkrčená postava.

Al Giordino neměl čas navléknout si speciální oblek; jen na sebe na můstku hodil bundu a spěchal k zodiaku. Když Giordino naskočil, dal Dahlgren zdviženými palci signál čekajícímu námořníkovi, aby rychle spustil nafukovací člun na moře. Dahlgren počkal, až Giordino uvolní spouštěcí hák, a pak vzal za plynovou páku. Plavidlo vylétlo na vysokou vlnu a do vzduchu se zvedla ledová sprška. Giordino se pod ní příkrčil a pak ukázal rukou před *Narwhal*.

„Hledáme malou kru asi dvě stě metrů od přídě na levoboku,“ zavolal. „Přímo před námi je ledovec, takže budeš muset ostře zabočit,“ dodal a mávl doleva.

Přes oslepující sníh Dahlgren stěží rozeznal rozmazanou bílou masu na hladině přímo před nimi. Chvatně určil kompasem kurz a stočil zodiac na levobok, dokud neměli ledovou plochu jen několik metrů před sebou. Ostře zabočil, projel po obvodu ledovce a trochu zpomalil, když si uvědomil, že jsou na protější straně.

Narwhal už za nimi nebylo vidět a celistvý led vystřídaly desítky malých ker pohupujících se na rozbouřeném moři. Silný vítr přinášel sníh z blízké ledové plochy a snižoval tak viditelnost na pouhých patnáct metrů. Girodino seděl na přídi, rozhlížel se po moři jako orel pátrající po kořisti a ukazoval Dahlgrenovi, kam má zahrnout. Proplouvali mezi kusy ledu o velikosti kufru promíšenými s většími krami, které se kolébaly a narážely do sebe. Giordino je nechal objet několik menších ledovců, než vzrušeně ukázal na vysokou, kývající se ledovou věž.

„To je ono!“ vykřikl.

Dahlgren přidal plyn a zamířil k plujícímu klínu z ledu, který mu připadal stejný jako ostatní jen s tím rozdílem, že tenhle měl na vrcholku tmavou skvrnu. Jakmile se člun přiblížil, zjistil Dahlgren, že je to lidské tělo. Rychle kru objel, aby našel místo k přistání, ale ze všech stran byla jen příkrá ledová stěna. Když dorazili na druhou stranu, všiml si dalších dvou mužů vmáčknutých ve výklenku vyhrabaném asi metr nad hladinou.

„Vraž to pod tu římsu!“ křikl Giordino.

Dahlgren přikývl a zavelel: „Drž se.“

Otočil zodiac kolem jeho osy, aby získal setrvačnost, pak otevřel plyn naplno a zamířil přímo k ledovci. Před nafukovacího člunu vyskočila na malý ledový výběžek a narazila do sněhové závěje přímo pod dvěma podchlazenými muži. Dahlgren s Giordinem div nevytléti z člunu, když na místě zastavil.

Giordino rychle vstal, oprášil si z hlavy a ramen trochu sněhu a usmál se na Case, který na něho zíral netečnými očima.

„Za chvílku už budete mít před sebou horkou kuřecí polévku, kamarádi,“ řekl Giordino, popadl Quinlona jako hadrovou panenku a položil ho mezi lavičky. Pak vzal Case za paži a pomohl apatickému muži doplazit se do zodiaku. Dahlgren vytáhl z přihrádky dvě suché deky a rychle oba polárníky přikryl.

„Dostaneš se k tomu poslednímu?“ zeptal se Dahlgren.

Giordino si změřil pohledem sněhovou hromadu, která se tyčila dva metry nad jeho hlavou.

„Jo, ale nech běžet motor. Myslím, že tahle ledová kostka už má namále.“

Vyskočil z člunu, zarazil špičku boty do udusaného sněhu a začal stoupat. Jak lezl nahoru, dělal si pěstmi a botami chyty a opory pro nohy. Ledovec se houpal a kymácel na vysokých vlnách a několikrát se zdálo, že ho shodí do vody. Když vystrčil hlavu nad okraj hřebene, našel tam Buealežícího obličejem dolů. Giordino trhl za trup, přitáhl si bezvládné tělo blíž a položil si ho na rameno. Paží objal zmrzlé nohy a zahájil nebezpečný sestup po stěně ledovce.

Vzhledem k Bueově mrtvé váze mohl Giordino klidně nést pytel brambor. Silný Ital nemarnil čas, rychle sestoupil o několik kroků, pak se odrazil od sněhové stěny a dopadl do gumového trupu zodiaku o necelý metr níž. Položil Buea vedle ostatních mužů, znovu vyskočil ven a opřel se celým tělem o před' člunu. Zarazil své krátké, silné nohy do sněhu, odstrčil plavidlo od ledovce a naskočil do něho v okamžiku, kdy Dahlgren rozjel motor na zpětný chod.

Dahlgren sotva stačil otočit zodiac a o kus se vzdálit, když se před nimi zvedla velká vlna. Giordino se natáhl

dopředu a přimáčkl trosečníky ke dnu v okamžiku, kdy vlna narazila do přídě. Všude se rozstříkla ledová pěna a před' vylétla vzhůru, až stál malý člun skoro svisle. Pak se velká vlna převalila a plavidlo dopadlo do údolí, které se za ní otevřelo. Dahlgren zamířil přímo do další velké vlny a projel jí o něco méně dramaticky.

Když se zodiac narovnal, ohlédli se Dahlgren a Giordino po ledovci, do něhož obě vlny udeřily. Ve strnulém úžasu se dívali, jak první masa vody převrátila ledovec skoro na bok. Než se stačil napřímit, zasáhla ho druhá vlna a zcela ho zničila. Když se hladina trochu uklidnila, pomalu se na ní vynořilo několik velkých kusů ledu.

Kdyby dorazili jen o chvílku déle, smetly by obě vlny Buea, Case a Quinlona do mrazivého moře, kde by během několika minut zahynuli.

30

TŘI KANAĎANÉ, všichni trpící nějakým stadiem podchlazení, se dokázali udržet při životě, dokud nebyl vlnami zmítaný zodiac vyzvednut z moře a spuštěn na palubu *Narwhalu*. Dahlgrenovi se naštěstí podařilo najít výzkumnou loď za pouhých několik minut. Bouře přerušila všechny satelitní signály, takže GPS bylo nepoužitelné. Nastavil tedy na kompasu opačný kurz a rozjel se k místu, kde se loď měla nacházet. Velká ledová kra, která jim bránila v cestě, odplula pryč a otevřela jim cestu do moře. Giordino zaslechl silný hlas lodní sirény a krátce poté se za vířícím sněhem objevil jasně osvětlený *Narwhal*.

Teple oblečený Rudi Gunn stál nablízku, když zodiac dosedl na palubu, a okamžitě zařídil přesun zraněných mužů na lodní ošetřovnu. Bue a Case se brzy probrali, ale Quinlon zůstal v bezvědomí po několik hodin, během nichž se lodní doktor zoufale snažil zvýšit jeho tělesnou teplotu. Quinlonovo srdce přestalo dvakrát bít a musel být resuscitován, ale nakonec se mu teplota postupně zvýšila na třicet šest celých šest a krevní tlak se stabilizoval.

Jakmile Giordino s Dahlgrenem setřáslí led ze svého oblečení, převlékli se do teplých šatů a setkali se s Gunnem na můstku.

„Víme, jestli tam venku mohl přežít ještě někdo?“ zeptal se Gunn dvou unavených mužů.

Dahlgren zavrtěl hlavou. „Na to samé jsem se ptal toho chlapíka, co byl při vědomí. Řekl mi, že v táboře s nimi byli ještě dva muži, ale že si je jistý, že oba zemřeli, když táborem projela ta loď.“

„Lod’?“

„A ne ledajaká,“ přikývl Dahlgren zachmuřeně. „Byla to americká válečná loď. Prorazila led a smetla celé zařízení.“

„To není možné!“ namítl Gunn.

„Jenom opakuju, co mi pověděl ten polárník.“

Gunn se odmlčel a nevěřícně potřásl hlavou. „No, stejně budeme ještě chvíli pátrat,“ pronesl nakonec potichu. Pak účastně pohlédl na oba muže a dodal: „Podali jste hrdinský výkon za hrozných podmínek.“

„Nechtěl bych být na místě těch tří,“ poznamenal Giordino. „Ale Dahlgren a hrdina? Až naprší a uschne!“ dokončil se smíchem.

„Právě jsem se rozhodl, že se s tebou za tuhle poznámku nepodělím o svou láhev Jacka Danielse,“ odsekl Dahlgren.

Giordino položil Texasanovi paži kolem ramen a odvedl ho z můstku.

„Jenom jednoho panáka, kamaráde, a postarám se, aby ti celý Yukon ležel u nohou.“

• • •

NARWHAL PROHLEDÁVAL OKOLNÍ MOŘE ještě dvě hodiny, ale nenašel ve vodě s kusy ledu nic víc než zbytky modrého stanu. Gunn neochotně odvolal pátrání v okamžiku, kdy většina rozlámaných ker konečně odplula od ledové plochy.

„Prudhoe Bay má lepší vybavení, ale Tuktoyaktuk je o osmdesát kilometrů blíž. A přistávací plochu tam mají také,“ prohlásil Stenseth s pohledem upřeným na mapu pobřeží Severní Ameriky.

„Víc se mi líbí ta druhá varianta,“ poznamenal Gunn, když se podíval kapitánovi přes rameno. „Asi by bylo záhodno dostat je co nejdřív na břeh. Tuktoyaktuk bude nejlepší.“

Město se nacházelo na řídce osídleném úseku kanadského pobřeží východně od Aljašky. Byla to kamenitá krajina vysoko za polárním kruhem a za linií, kde končí na severu les, pokrytá po většinu roku sněhem.

Narwhal prořezával čtrnáct hodin rozbouřené vody, než jarní bouři konečně došly síly. Beaufortovo moře se stále dmulo, když loď NUMA vplula do chráněných vod zátoky Kugmallit vedle města Tuktoyaktuku. Člun kanadské jízdní hlídky doprovodil loď k městskému průmyslovému molu, kde na ni čekalo prázdné místo v doku. Během několika minut byl zranění vědci naloženi do dvou dodávek a dopraveni do místního zdravotního střediska. Podrobná prohlídka ukázala, že jsou všichni tři dostatečně stabilizovaní na to, aby mohli podstoupit další cestu, takže byli vzápětí naloženi do letadla směr Yellowknife.

Hned druhý den, kdy trojice dorazila do Calgary, se jejich utrpení stalo hlavní zprávou dne. Následoval mediální cirkus, jak příběh přebíraly další a další noviny a televizní stanice. Bueova výpověď o americké válečné lodi, která rozdrtila tábor a ponechala jeho obyvatele jejich osudu, uhodila na hněvivou strunu mnoha Kanadánů. Už je unavoval jejich jižní soused, který se choval, jako by mu patřil celý svět.

Pobouření v kanadské vládě dosáhlo ještě vyššího stupně. Největší vztek dali najevo pobřežní stráž a zástupci armády ve vládě, už tak podráždění trapným incidentem se záhadnou lodí *Atlanta*. Nacionalistický premiér, jehož popularita klesala, se okamžitě rozhodl využít tragédie pro své politické cíle. Zachránění vědci Bue, Case a Quinlon se stali oslavovanými hosty v rezidenci ministerského předsedy na Sussex Drive v Ottavě, odkud je nahnali před televizní kamery, aby ještě jednou popsali zničení tábora na ledové ploše rukou Američanů. S promyšlenou dávkou hněvu zašel premiér tak daleko, že označil incident za barbarský válečný akt.

„Kanadská suverenita už nebude narušována cizími vpády,“ vykřikoval do kamer. S pobouřeným parlamentem za zády povolal do Arktidy další námořní síly a vyhrožoval, že uzavře hranice a zastaví dodávky ropy a zemního plynu. „Velký kanadský národ se nenechá zastrašovat. Pokud bude ochrana naší suverenity vyžadovat válku, ať k ní dojde!“ hulákal celý rudý v obličejí.

Ministerský předseda vylétl přes noc na první příčku ve výzkumech popularity. Když ostatní politici viděli reakci veřejnosti, začali se v médiích předhánět v antiamerických postojích. Příběh o trosečnících z polárního tábora začal žít vlastním životem poháněný zmanipulovanými médii a vypočítavými národními vůdci. Stala se z něho sága o ubohých obětech a heroickém přežití. V nových a nových verzích tragédie se však poněkud vytratila role posádky výzkumné lodi NUMA a jejich statečné úsilí, díky němuž ti tři přežili.

31

JIME, MÁŠ CHVILKU?“

Viceprezident James Sandecker, který právě procházel chodbou zapadního křídla Bílého domu, se otočil a zjistil, že na něho volá kanadský velvyslanec. John Davis, elegantní muž s rozježeným obočím, se k němu blížil s vážným výrazem v obličeji.

„Dobré ráno, Johně,“ pozdravil ho Sandecker. „Co tě přivádí do těchto končin v tak časnou hodinu?“

„Rád tě vidím, Jime,“ odpověděl Davis a tvář se mu rozzářila. „Obávám se, že mě poslali, abych tlumočil vašemu milému prezidentovi pobouření mé země nad oním incidentem v Severozápadní cestě.“

„Zrovna mám namířeno na schůzku s prezidentem, kde se budeme tímhle tématem zabývat. Je to hrozná tragédie s tím polárním táborem, ale bylo mi řečeno, že nikde nablízku žádná válečná loď nebyla.“

„Stejně je to citlivá záležitost. Stoupenci tvrdé linie v naší vládě to nafukují víc, než je zdrávo.“ Ztišil hlas v pouhý šepot. „Dokonce i premiér už kvůli té věci chřestí zbraněmi, i když vím, že to dělá z čistě politických důvodů. Jenom se bojím bláznivé eskalace konfliktu, která by mohla vést k nějaké tragédii.“ Vážný výraz velvyslancových šedých očí Sandeckerovi prozradil, že Kanadánovy obavy mají hluboké kořeny.

„Jen klid, Johne, chladné hlavy budou mít nakonec navrch. V sázce je příliš mnoho, než aby se jim to vymklo z rukou.“

Davis nejistě přikývl. „Samozřejmě doufám, že máš pravdu. Poslechni, Jime, rád bych vyjádřil naše díky posádce vaší lodi NUMA. Tisk její zásluhy přehlíží, ale byl to odvážný čin.“

„Určitě je předám. Pozdravuj ode mě Maggii. Brzo zase musíme podniknout nějaké plachtění.“

„To bych rád. Dávej na sebe pozor, Jime.“

Jeden z prezidentových poradců už na Sandeckera gestikuloval od severozápadního vchodu do Oválné pracovny. Když tam Sandecker vstoupil, uviděl kolem konferenčního stolu sedět vedoucího prezidentské kanceláře, poradkyni pro národní bezpečnost a ministra obrany. Prezident stál v bočním výklenku a naléval si kávu ze starožitné stříbrné konvice.

„Dáš si taky, Jime?“ zeptal se Ward. Prezident měl stále pod očima tmavé kruhy, ale vypadal, že má v sobě víc energie než při Sandeckerově poslední návštěvě.

„Jistě, Garnere. Černou.“

Ostatní přítomní se zatvářili pohoršeně nad tím, že Sandecker prezidentovi tyká, ale jemu to bylo jedno stejně jako Wardovi. Prezident podal Sandeckerovi šálek kávy a posadil se do zlatého ušáku.

„Propásl jsi ohňostroj, Jime,“ řekl prezident. „Kanadský velvyslanec mi právě zvedl mandle kvůli tomu incidentu v Arktidě.“

Sandecker přikývl. „Potkal jsem ho na chodbě. Zdá se, že to berou dost vážně.“

„Kanaďany podráždil náš plán na odvedení vody z Velkých jezer k zavlažování farem na Středozápadě,“

řekl vedoucí prezidentské kanceláře Meade. „Kromě toho není žádným tajemstvím, že premiérovi klesá popularita a sílí hlasy požadující vyhlášení předčasných voleb do parlamentu na letošní podzim.“

„Máme důvod věřit, že existují také snahy udržet naše ropné společnosti mimo kanadská území v Arktidě,“ dodala poradkyně pro národní bezpečnost, nakrátko ostríhaná blondýna jménem Mossová. „Kanad'ané si chrání své zdroje ropy a zemního plynu, jejichž význam stále stoupá.“

„Vzhledem k momentální situaci není žádoucí, aby se k nám obrátili zády,“ řekl Meade.

„Myslíte tím, že to není žádoucí pro nás,“ poznamenal Sandecker.

„Přesně tak, Jime,“ přitakal prezident. „Právě teď Kanad'ané rozhodně drží v ruce několik es.“

„Která se brzy chystají vynést,“ řekla Mossová. „Velvyslanec naznačil, že ministerský předseda Barrett má v úmyslu vyhlásit naprostý zákaz plavby amerických lodí v kanadských polárních vodách. Jakékoliv jeho porušení bude posuzováno jako narušení kanadských výsostných vod a vyvolá vojenskou odvetu.“

„Pan premiér si moc nepotrpí na diplomatické vyjadřování,“ poznamenal prezident.

„Zašel tak daleko, že pověřil velvyslance, aby se zmínil o tom, že na stole leží omezení dodávek ropy, zemního plynu a elektřiny z vodních elektráren do USA,“ informoval Meade Sandeckera.

„Hraje to tvrdě,“ připustil Sandecker. „Momentálně pochází devadesát procent našeho dováženého zemního plynu jen z Kanady. A vím, že počítáš s tím, že naše

momentální energetické problémy vyřeší plyn z Melville Soundu,“ obrátil se k prezidentovi.

„Dodávky plynu nesmíme ohrozit,“ konstatoval prezident. „Jsou zásadní pro překonání ropné krize a stabilizování ekonomiky.“

„Vystupování ministerského předsedy podporuje rétoriku o kanadské suverenitě, kterou v poslední době využívá pro zvrácení poklesu své popularity,“ poznamenala Mossová. „Před několika lety pochopil komerční potenciál leduprosté Severozápadní cesty a silně prosazuje kanadská vlastnická práva. Dobře se to hodí k jeho nově objevenému postoji k tradicionalistům.“

„Zdroje surovin v Arktidě s sebou přinášejí pořádnou dávku moci,“ podotkla Mossová.

„Rusové se dožadují téhož,“ řekl Sandecker. „Konvence Spojených národů o mořském právu otevřela dveře k dalšímu budování arktického impéria založeného na podmořském rozšiřování existujících územních nároků. Sami jsme se přidali ke stejné podmořské honbě za půdou jako Kanadťané, Rusové, Dánové a Norové.“

„To je pravda,“ přitakala Mossová. „Ale naše potenciální nároky nijak zvlášť nezasahují do kanadských vod. Celou tu hysterii vyvolává Severozápadní cesta. Možná proto, že skýtá přístup ke všem těm arktickým zdrojům surovin.“

„Zdá se mi, že Kanadťané mají docela rozumný právní základ k tomu, aby prohlásili průplav za své teritoriální vody,“ řekl prezident.

Ministr obrany se naježil. Stejně jako Sandecker byl veteránem námořnictva, a předtím než se vrátil do veřejných služeb, vedl jednu z předních ropných společností.

„Pane prezidente,“ ozval se hlubokým hlasem, „Spojené státy vždy trvaly na tom, aby Severozápadní cesta byla mezinárodním průplavem. Mohl bych také dodat, že Konvence stanoví právo volného průjezdu vodami prohlášenými za mezinárodní průplavy.“

„Co na tom sejde, když Kanada prohlásí Severozápadní cestu za své teritoriální vody, za předpokladu, že s ní budeme mít přátelské vztahy?“ zeptal se prezident.

„Když to uděláme, podkopeme tím již ustanovené precedenty v podobě Malackého průplavu, Gibraltar a Bab al-Mandabu v Rudém moři,“ vypočítala Mossová. „Tyto vodní cesty jsou otevřené obchodním plavidlům všech národností nemluvě o našich vojenských lodích.“

„A to jste se nezmínila o Bosporu a Dardanelách,“ doplnil Sandecker.

„Samozřejmě,“ opáčila Mossová. „Pokud se budeme k Severozápadní cestě stavět jinak, mohli bychom tím povzbudit například Malajce, aby se pokusili usměrňovat dopravu v Malackém průplavu. Je to příliš riskantní.“

„A nezapomínej na naši ponorkovou flotilu,“ připomněl Sandecker. „Nemůžeme jen tak zastavit naše operace v Arktidě.“

„Jim má naprostou pravdu,“ řekl ministr obrany. „Stále se tam nahoře občas přetahujeme s Rusy a teď nám začíná dělat starosti i čínská flotila. Právě testují novou třídu balistických střel odpalovaných z ponorek s dosahem osmi tisíc kilometrů. Je jen logické, že napodobí Rusy a ukryjí své ponorky pod led, aby si zachovali možnost prvního úderu. Pane prezidente, Arktida zůstane zásadní oblastí pro účely naší národní obrany. Nemůžeme si dovolit být vyloučeni z mořských

cest vzdálených od našich hranic, co by kamenem dohodil.“

Prezident mlčky přešel k východnímu oknu a zahleděl se do Růžové zahrady. „Domnívám se, že nemůžeme ustoupit. Není však třeba rozdmýchávat plameny nedůvěry. Můžeme navrhnout, že se té oblasti budeme dobrovolně vyhýbat po devadesát dnů. Chci, aby během toho období nepronikla do kanadských vod v Arktidě jediná loď pod americkou vlajkou, včetně ponorek. To by mělo všem zúčastněným poskytnout čas ke zklidnění. Pak dám ministerstvu zahraničí za úkol domluvit setkání s ministerským předsedou Barrettem, s nímž se pokusíme vnést do celé záležitosti trochu rozumu.“

„Výborný návrh,“ řekl Meade. „Hned zavolám ministrovi zahraničních věcí.“

„Pane prezidente, je tu ještě jedna záležitost,“ ozval se ministr obrany.

„Chci mít připravených několik plánů protiútoků, pokud by si ho vyžádaly okolnosti.“

„Proboha!“ zahřměl prezident. „Mluvíme tady přece o Kanadě!“

V místnosti se rozhostilo ticho, během něhož upřel Garner pohled na ministra obrany. „Udělejte, co musíte. Jak vás znám, máte už určitě rozpracovaný kompletní plán invaze.“

Ministr obrany zůstal sedět s kamenným obličejem, aniž by popřel prezidentovo obvinění.

„Zdá se mi, že bychom měli soustředit své síly na vyšetřování, kdo ten kanadský tábor zničil a proč,“ ozval se Sandecker. „Co přesně o těch dvou zmíněných incidentech víme?“

„Obávám se, že velmi málo, protože k oběma došlo v odlehlých oblastech,“ přiznala Mossová. „Na prvním incidentu se podílela obchodní loď plující pod americkou vlajkou, která narazila do kutru kanadské pobřežní stráže. Od Kanad'anů jsme se dozvěděli jen to, že šlo o malou kontejnerovou loď nazvanou *Atlanta*. Kanad'ané si mysleli, že ji dostihnou dál v průplavu, poblíž ostrova Somerset, ale ani ji nezahlédli. Domnívají se, že se mohla potopit, ale naši analytici si myslí, že se mohla vrátit nepozorovaně do Atlantiku. Ve Spojených státech je registrován asi tucet lodí stejného jména, ale jen jediná odpovídá velikostí a konstrukcí. Ta však už třetí týden sedí v suchém doku v alabamském Mobile.“

„Třeba měli Kanad'ané pravdu a ta loď se potopila kvůli poškození vzniklém při srážce,“ řekl prezident. „Pokud ne, musíme předpokládat, že se jedná o záměnu identity.“

„Je divné, že by měli v úmyslu projet průplavem a pak zmizet,“ poznamenal Sandecker. „A co ten tábor v Beaufortově moři? Slyšel jsem, že se v jeho okolí žádné naše plavidlo nepohybovalo.“

„Přesně tak,“ ozvala se Mossová. „Všichni tři zachránění tvrdí, že jejich táborem projela šedá válečná loď s americkou vlajkou. Jeden z mužů na jejím trupu rozeznal číslo 54. FFG-54 shodou okolností operuje právě v Beaufortově moři.“

„Jedna z našich fregat?“

„Ano, *Ford* s domovským přístavem Everett ve státě Washington. V době incidentu se podílel na cvičení ponorek u Point Barrow, ale byl skoro pět set kilometrů daleko. Kromě toho *Ford* není stavěný na boj s ledem,

takže by v žádném případě neprorazil silný ledovec, na němž tábor stál.“

„Další případ záměny identity?“ zeptal se prezident.

„Těžko říct. V té oblasti není nijak hustý provoz a navíc tehdy všechno zakrývala silná bouře.“

„Co satelitní snímky?“ ozval se Sandecker.

Mossová zalistovala v deskách a našla patřičnou zprávu.

„Satelitní pokrytí toho regionu je ze zjevných důvodů celkem sporadické. Naneštěstí k problému došlo v průběhu dvanácti hodin, ze kterých žádné snímky nemáme.“

„Víme jistě, že to nebyl *Ford*? Nemohli prostě zabloudit?“ nedal se odbýt prezident.

„Ne, pane,“ odpověděl ministr obrany. „Nechal jsem tichomořské velitelství, aby prošlo navigační záznamy. *Ford* se k souřadnicím tábora ani nepřiblížil.“

„A stejné informace jsme předali Kanadánům?“

„Náčelník štábu obrany ty údaje viděl a mimo záznam souhlasil, že s tím *Ford* nejspíš neměl nic společného,“ odpověděl ministr obrany. „Ale politici se netají tím, že nevěří tomu, co jim dáváme. Vzhledem k tomu, jak tu nehodu rozmázli, nemohou už jen tak couvnout.“

„Najděte ty lodě a objevíme cestu, jak z toho ven,“ prohlásil prezident.

Jeho poradci zmlkli; byli si dobře vědomi toho, že taková příležitost byla už nejspíš promarněna. Bez přímého přístupu do kanadské Arktidy nemohli prakticky nic dělat.

„Vynasnažíme se,“ slíbil ministr obrany.

Vedoucí prezidentské kanceláře pohlédl na hodinky a vyprovodil všechny z Oválné pracovny, aby se prezident mohl připravit na další schůzku. Když všichni odešli, postavil se Ward k oknu a zahleděl se do Růžové zahrady.

„Válka s Kanadou,“ zamumlal si pro sebe. „No, tím bych se opravdu zapsal do dějin.“

32

MITCHELL GOYETTE VYHLÉDL Z prosklené kanceláře na horní palubě své jachty a nepřítomně sledoval stříbrný hydroplán klouzající po hladině. Malé letadlo se rychle zvedlo, zabočilo na jih a minulo velké budovy lemující vancouverský přístav. Magnát usrkl martini a obrátil pohled k tlusté smlouvě položené na stole.

„Podmínky jsou přijatelné?“ zeptal se.

Drobný černovlasý muž se silnými brýlemi sedící proti Goyetteovi přikývl.

„Právní oddělení smlouvu prošlo a neobjevilo žádné změny. Číňané byli se zkušební dodávkou velmi spokojeni a rádi by si zajistili plynulé zásobování.“

„Beze změn v cenách nebo množstevních limitech?“

„Ne, pane. Souhlasili, že ročně odeberou pět milionů tun nerafinované surové živice z Athabasky a veškerý zemní plyn z Melville Soundu, který jsme schopni dodat, obojí za ceny o deset procent vyšší než tržní za předpokladu, že budeme souhlasit s dlouhodobými podmínkami.“

Goyette se opřel na židli a usmál se. „Naše zaoceánské lodi se ukázaly být schopné převážet oba druhy nákladu ve velkém množství. Příští týden uvedeme do provozu další flotilu tankerů na zemní plyn. Potenciální příjmy od Číňanů se rýsují velice slibně.“

„Naleziště plynu v Melville Soundu převyšují všechna očekávání. Odhadujeme, že každá dodávka do

Číny vynese skoro pět milionů dolarů. Za předpokladu, že se vláda nerozhodne omezit prodej přírodních surovin Číně, skvěle zhodnotíte jejich vzrůstající hlad po energii.“

„Zdá se, že nešťastná smrt poslankyně Finlayové obavy z vměšování vlády značně zmenšila,“ opáčil Goyette s chápavým úsměvem.

„Ted', když se omezuje provoz rafinerií v Athabascce kvůli snižování uhlíkatých emisí, je smlouva s Čínou lukrativní i pro vaše zařízení v Albertě. Samozřejmě nedodržíte právě podepsané dohody s Američany o zásobování zemním plynem z Melville Soundu.“

„Číňané platí o deset procent víc.“

„Americký prezident čeká na přísun plynu, který je má dostat z energetické krize,“ pronesl právník opatrně.

„Ano, spoléhají, že je zachráním já a moje zdroje v Melville Soundu,“ zasmál se Goyette. V očích se mu náhle zablesklo. „Jenže my je necháme dusit ve vlastní šťávě, dokud nebudou úplně zoufalí. Pak mi půjdou na ruku a zaplatí, kolik si řeknu, aby přežili. Naše tankery jim budou vozit plyn, na zpáteční cestě přepraví jejich kapalný oxid uhličitý, a my si za obojí naučtujeme slušný příplatek. Samozřejmě až poté, co budou financovat zásadní rozšíření naší flotily tankerů. Nezbude jim než přijmout naše podmínky.“ Koutky úst se mu pomalu zvedly v úsměvu.

„Dělá mi starosti ten politický konflikt. Mluví se o protiamerické legislativě, která by se mohla rozšířit i na náš obchod s Čínou. Ti zuřivější poslanci parlamentu jsou prakticky připravení vyhlásit válku.“

„Blbost politiků ovlivnit nedokážu. Bylo důležité dostat Američany z Arktidy, až budeme rozšiřovat naše

nároky na naleziště plynu, ropy a minerálů. V Melville Soundu jsme měli náhodou štěstí, ale tahle strategie se zjevně vyplácí.“

„Tým geofyziků už brzy určí hranice plynového pole v Melville Soundu a několika dalších slibných nalezišť. Jenom doufám, že ministr pro přírodní zdroje bude i nadále plnit naše požadavky.“

„S ministrem Jamesonem si nedělejte starosti, ten udělá všechno, o co ho požádám. Mimochodem, jaké jsou poslední zprávy o *Albertě*?“

„Dorazila bez nehody do New Yorku, naložila obchodní náklad a momentálně míří na východ do Indie. Zdá se, že nevzbudila žádné podezření.“

„Dobře. Pošlete ji do Indonésie pro nový nátěr, než se vrátí do Vancouveru.“

„Zařídím to,“ odpověděl právník.

Goyette se opřel na židli a napil se. „Neviděl jste někde Marcy?“

Marcy, jedna ze skupinky bývalých striptérek, které si Goyette vydržoval, se obvykle potloukala po lodi v úboru, který víc odhaloval než zakrýval. Poradce zavrtěl hlavou a pochopil to jako narážku, že je čas odejít.

„Budu informovat Číňany, že naše dohoda platí,“ prohlásil, vzal si od Goyettea podepsanou smlouvu a rychle opustil kancelář.

Goyette vyprázdnil sklenici a sáhl po lodním telefonu, aby zavolal do své soukromé kajuty, když ho zarazil povědomý hlas.

„Ještě skleničku, Mitchelli?“

Goyette se otočil ke druhému konci kanceláře, kde stál Clay Zak se dvěma martini v rukou. Měl na sobě tmavé kalhoty a tmavošedý rolák, takže skoro splýval se

stěnami vymalovanými zemitými odstíny. Bezstarostně došel blíž, postavil jednu sklenku před Goyettea a posadil se naproti němu.

„Mitchell Goyette, král Arktidy, co? Viděl jsem fotografie vašich zaoceánských tankerů a musím přiznat, že na mě udělaly dojem. Skvělá ukázka lodního designu.“

„Byly vyprojektovány speciálně pro tenhle úkol,“ zmohl se konečně na slovo Goyette. Podrážděný výraz mu z obličeje zcela nezmizel a v duchu si poznamenal, že si musí promluvit s ochrankou. „Plně naložené by měly bez problémů odolat i hurikánu třídy dvě.“

„Působivé,“ utrousil Zak mezi dvěma doušky martini. „Ale zdá se mi, že vaši ekologičtí obdivovatelé budou zklamaní, až se dozvědí, že plundrujete přírodní zdroje naší krásné země jen proto, abyste vyrazil z Číňanů peníze.“

„Nečekal jsem vás tak brzy,“ řekl Goyette a ignoroval jeho poznámku. „Váš projekt ve Spojených státech byl úspěšně dokončen?“

„Zajisté. Udělal jste dobře, že jste se zajímal o práci té laboratoře. S tím vaším laboratorním špiclem jsem měl moc zajímavý rozhovor o umělé fotosyntéze.“

Zak pokračoval popisem výzkumu Lisy Laneové a jejího nedávného objevu. Goyette cítil, že jeho hněv na Zaka slábne, jak mu pomalu docházel význam vědeckého průlomu Laneové. Znovu pohlédl z okna.

„Vypadá to, že by dokázali postavit zařízení na průmyslové zpracování oxidu uhličitého, které by se dalo snadno napodobit,“ řekl. „Ale stejně jim to bude trvat roky nebo desítky let.“

Zak zavrtěl hlavou. „Nejsem vědec, ale podle toho vašeho mladíka to není ten případ. Tvrdí, že celý ten postup nevyžaduje žádné zvláštní investice. Naznačil, že do pěti let by mohly stát v okolí velkých měst a míst s velkou koncentrací průmyslových znečišťovatelů stovky takových zařízení.“

„Ale tomu jste snad vy učinil přítrž?“ ujistil se Goyette a probodl Zaka pohledem.

Zabiják se usmál. „Nechtěl jste žádné mrtvé, pamatujete? Laboratoř a všechny jejich záznamy o výzkumu jsou minulostí, jak jste žádal, ale vedoucí výzkumu je stále naživu a postup si pamatuje. Troufl bych si tvrdit, že touhle dobou zná recept už mnohem víc lidí.“

Goyette zíral bez mrknutí na Zaka a přemýšlel, jestli tentokrát nebyla chyba, že svého zabijáka mírnil.

„Co spolu mluvíme, prodává ten váš špion nejspíš výsledky výzkumu konkurenci,“ pokračoval Zak.

„Jestli ano, nebude žít dlouho,“ odsekl Goyette. Odfrkl si a potřásl hlavou. „Tohle by zastavilo výstavbu mých úložišť oxidu uhličitého. A co hůř, umožnilo by to rafinériím v Athabascě, aby znovu rozjely výrobu na plno, nebo se dokonce rozšířily. To by snížilo cenu živice a moje obchodování s Čínou by skončilo! To nedovolím!“

Zak se zasmál Goyetteovu hněvu vyvolanému chamtivostí, což magnáta rozzuřilo ještě víc. Sáhl do kapsy, vytáhl malý šedý oblézek a hodil ho přes stůl. Goyette ho instinktivně zachytil před hrudníkem.

„Mitchelli, Mitchelli... Unikají vám souvislosti. Kde je ten velký ekolog, Zelený král, nejlepší přítel objímačů stromů?“

„Co to blábolíte?“ ušklíbl se Goyette.

„Řešení držíte v ruce. Minerál zvaný ruthenium. Jinak známý jako katalyzátor umělé fotosyntézy. Je klíčem k tomu všemu.“

Goyette si kámen prohlédl se zjevnou úctou.

„Pokračujte,“ řekl odměřeně.

„Je vzácnější než zlato. Na světě je jen několik míst, kde se kdy těžil, a všechny ty doly jsou už zavřené. Tenhle vzorek pochází z geologického skladu v Ontariu a je možná posledním zdrojem té látky. Bez ruthenia nebude žádná umělá fotosyntéza a váš problém bude vyřešen. Nepovím vám, jak toho dosáhnout, ale kdokoliv, kdo by vlastnil zásoby toho minerálu, by disponoval řešením globálního oteplování. Jen si představte, jak by vás vaši zelení přátelé vzývali pak.“

Byl to tak dokonalý elixír chamtivosti a moci, až sebou Goyette trhl. Zak skoro viděl, jak se mu v očích objevily symboly dolaru, když zvažoval všechny možnosti.

„Ano,“ přikývl lačně Goyette. „Ano, budeme muset udělat průzkum trhu. Hned na to pošlu své lidi.“

Pohlédl znovu na Zaka a řekl: „Zdá se, že máte pátrací talent. Co kdybyste navštívil ten sklad v Ontariu a zjistil, odkud to ruthenium pochází a kolik ho tam zbývá?“

„Proč ne, jestli tam létá společnost Terra Green Air,“ opáčil Zak se samolibým úsměvem.

„Dobře, vezměte si tryskáč,“ zavrčel Goyette. „Ale je tu jedna podružná záležitost, která si ještě předtím vyžádá vaši pozornost. Zdá se, že jsme měli malou nepříjemnost v Kitimatu.“

„V Kitimatu? Není to kousek od města Prince Rupert?“

Goyette přikývl a podal Zakovi fax, který dostal od ministra pro přírodní zdroje. Zak si dokument přečetl, přikývl a dopil martini.

„Postarám se o to cestou do Ontaria,“ řekl, strčil fax do kapsy a zvedl se ze židle. Zamířil ke dveřím a pak se obrátil na Goyettea.

„Poslechněte, co vyplatit tomu laboratornímu špionovi Bobu Hamiltonovi prémii za poskytnuté informace? Mohlo by se to vrátit i s úroky.“

„To asi ano,“ odfrkl Goyette, pak zavřel oči a ušklíbl se. „Jenom příště klepejte, ano?“

Ale když oči otevřel, byl už Zak pryč.

33

SKALNÍ ČLENOVÉ POTOMACKÉHO jachtařského klubu už využili třpytivě jasného nedělního počasí a vyrazili na řeku ve svých plachetnicích, než se Pitt v devět ráno objevil v hlavním doku. Jeho směrem krácel tlust'och vlekoucí prázdnou plynovou bombu. Už z dálky bylo vidět, jak se v dusném ranním vzduchu potí. „Promiňte,“ ozval se Pitt, „můžete mi říct, kde kotví *Roberta Ann*?“

Tloušťíkova tvář se při vyslovení toho jména rozzářila. „To je loď Dana Martina. Je u posledního mola, třetí nebo čtvrté kotviště. Povězte mu, že Tony chce zpátky tu vrtačku.“

Pitt muži poděkoval a zamířil k nejvzdálenějšímu molu, kde našel *Robertu Ann*, jakmile sestoupil z přístavní hráze ke kotvišti. Byla to nablýskaná dřevěná plachetnice dlouhá asi dvanáct metrů. Byla postavená v Hongkongu, bohatě vykládaná týkem a mahagonem, vyzdobená spoustou mosazného kování, které se třpytilo na slunci. Svým dokonalým vzhledem vyvolávala romantické představy o dobách dávno minulých. Jak Pitt obdivoval její štíhlé linie, viděl před sebou Clarka Gablea a Carole Lombardovou plavící se pod hvězdami do Cataliny s bednou šampaňského na palubě. Jeho představou otřásl příval kleteb, které k němu dolehly ze zádi. Pitt došel blíž a našel muže shrbeného v prostoru

pro malý lodní motor. „Dostanu povolení ke vstupu na palubu?“ zavolal Pitt.

Muž se napřímil a našťvaný výraz v jeho tváři se při pohledu na Pitta rozplynul.

„Dirk Pitt. To je ale milé překvapení. Přišel ses posmívat mým námořnickým schopnostem?“

„Právě naopak. *Roberta Ann* je jako ze škatulky,“ řekl Pitt, vstoupil na palubu a potřásl si s Danem Martinem rukou. Martin, drsný Bostoňan s hustými hnědými vlasy, si Pitta prohlédl malýma modrýma očima, které jako by tančily veselím.

„Snažím se dát ji do cajku na prezidentskou regatu na příští víkend, ale ten motor mi dává zabrat. Dopřál jsem mu nový karburátor, kabely a benzinovou pumpu a stejně pořád nechce naskočit.“

Pitt se naklonil nad otvorem a prohlédl si čtyřválcový motor.

„Něco podobného bylo v jednom starém americkém austinu,“ prohlásil a vybavil si drobné auto vyráběné ve dvacátých a třicátých letech.

„Dobrý odhad. Ve skutečnosti je od firmy American Bantam. Druhý majitel lodi měl zastoupení Bantamu a podle všeho vyměnil starý motor za nový. Chodil dobře, dokud jsem se ho nerozhodl renovovat.“

„Tak je to pokaždé.“

„Dáš si pivo?“ zeptal se Martin a utřel si do hadru umaštěné ruce.

„Na mě je trochu brzo,“ zavrtěl Pitt hlavou.

Martin otevřel špičkou boty nedaleký chladicí box a chvíli se hrabal v ledu, dokud nenašel láhev piva Samuel Adams. Otevřel ji, opřel se o zábradlí a dopřál si pořádný doušek.

„Počítám, že sis sem nepřišel povídat o lodích,“ řekl.

„Ne, to je jenom bonus,“ usmál se Pitt. „Spíš mě napadlo, Dane, co asi víš o tom výbuchu ve výzkumné laboratoři Univerzity George Washingtona z minulého týdne.“

„Protože mi ředitel NUMA nezavolał do kanceláře, předpokládám, že jde o neformální rozhovor.“

„Zcela mimo záznam,“ přikývl Pitt.

„Co bys rád věděl?“ Martin obrátil pohled k pivní láhvi a prohlížel si její etiketu.

„Lisa Laneová, ta vědkyně, co jí vyletěla laboratoř do vzduchu, je kamarádka mojí ženy. Zrovna jsem vstoupil do budovy, abych jí dal nějakou zprávu, když to bouchlo.“

„Je zázrak, že to nikoho nezabilo,“ poznamenal Martin. „Ale zdá se, že to byl dobře propočítaný výbuch.“

„Tví lidé na tom pracují?“

Martin přikývl. „Když washingtonská policie nedokázala najít příčinu, označila to za možný teroristický útok a povolala nás. Před pár dny jsme tam poslali tři agenty.“

Dan Martin byl ředitelem domácí sekce pro boj s terorismem uvnitř protiteroristické divize FBI. Stejně jako Pitt měl slabost pro stará auta a lodě a s ředitelem NUMA se spřátelil poté, co se s ním před několika lety utkal v závodu veteránů.

„Takže nikdo nevěří, že ten výbuch byla nehoda?“ zeptal se Pitt.

„Zatím to nemůžeme definitivně potvrdit, ale vypadá to, že ne. První, po čem policie pátrala, bylo prasklé plynové potrubí, ale epicentrum se nacházelo dost daleko

od nejbližších trubek. Plynové potrubí se při výbuchu vlastně ani nepoškodilo, to by způsobilo podstatně větší škody.“

„Pokud explozi nemělo na svědomí nic z laboratorního zařízení, vypadalo by to na nálož.“

Martin přikývl. „Bylo řečeno, že se v laboratoři nacházely bomby s kyslíkem a oxidem uhličitým, to by bylo jedno vysvětlení. Ale mí agenti provedli kompletní testy vzorků trosek, takže bychom měli zjistit, zda se tam neobjevila nějaká látka, která do laboratoře nepatří. Výsledky bych měl mít na stole zítra.“

„Slečna Laneová se nedomnívá, že by výbuch způsobilo něco, co do laboratoře sama přinesla. Víš, čím se zabývala?“

„Řekli mi, že šlo o nějakou biochemii spojenou se skleníkovými plyny.“

Pitt vysvětlil, že se Lisa pokoušela o umělou fotosyntézu a těsně před výbuchem dospěla k zásadnímu objevu.

„Myslíš, že by to mohlo nějak souviset s jejím výzkumem?“ zeptal se Martin, dopil pivo a hodil prázdnou láhev zpátky do chladicího boxu.

„Nemám žádné důkazy, jenom podezření. Až se potvrdí, že šlo o nastraženou výbušninu, budeš ho mít také.“

„Nějaký pravděpodobný pachatel?“

Pitt zavrtěl hlavou. „Když jsem se Laneové zeptal přímo, žádného podezřelého neoznačila.“

„Pokud vyloučíme náhodný výbuch, zahájíme vyšetřování a poohlédneme se, jestli se neobjeví něčí osobní motiv. Ale přidám si na seznam průmyslovou

sabotáž. Třeba se univerzita účastní nějakých soudních sporů, které by nám poskytly stopu.“

„Ještě jedním směrem byste se měli zaměřit. Proklepnout asistenta slečny Laneové, nějakého Boba Hamiltona. Zase nemám žádné důkazy, ale na jeho nepřítomnosti v laboratoři v okamžiku výbuchu bylo něco divného.“

Martin pohlédl na Pitta a objevil v jeho očích zneklidňující výraz. Znal ho už dost dlouho, aby věděl, že se nenechává strhnout nepodloženým tušením nebo hloupou podezíravostí. Na jeho instinkty bývalo spolehnutí.

„Nechám ho prověřit,“ slíbil Martin. „Chceš ještě něco?“

Pitt se mazaně ušklíbl. „Napravit jednu drobnou nepřesnost,“ řekl a nasoukal se do stísněného motorového prostoru. Sálh nad motor a sejmul víčko rozdělovače. Otočil jím o sto osmdesát stupňů, vrátil ho na rozdělovač a znovu upevnil svorkou.

„Zkus to teď,“ vybídl Martina.

Muž od FBI odešel do kormidelny jachty a stiskl tlačítko startéru. Malý motor se dvakrát protočil, pak naskočil a rozběhl se na volnoběh jako šicí stroj na steroidech. Martin ho nechal pár minut zahřívát, než ho se zahanbeným výrazem vypnul.

„Mimochodem, Tony se těší na svoji vrtačku,“ řekl Pitt a zvedl se k odchodu.

Martin se usmál. „Jsem rád, že ses zastavil, Dirku. Dám ti vědět, co zjistíme v té laboratoři.“

„To bude skvělé. Hodně štěstí v regatě.“

Když Pitt vystoupil na molo, Martin si ještě na něco vzpomněl a zavolal na něho: „Slyšel jsem, že jsi dokončil

renovaci toho auburnu a projíždíš se v něm po městě. Rád bych viděl, jak šlape.“

Pitt se zatvářil nešťastně a potřásl hlavou. „Obávám se, že to jsou jen ošklivé pomluvy,“ řekl, otočil se zády a odešel.

34

FORENZNÍ ANALÝZA STOP nalezených v laboratoři Univerzity George Washingtona přistála na Martinově stole v deset ráno následujícího dne. Poté, co je zkontaktoval s agentem vedoucím vyšetřovací tým, zvedl Martin telefon a zavolal Pittovi.

„Dirku, právě jsem se díval na výsledky analýzy vzorků z místa činu. Ale obávám se, že kopii zprávy ti poskytnout nemůžu.“

„To chápu,“ odpověděl Pitt. „Mohl bys mě na ni aspoň nechat podívat z výšky jednoho kilometru?“

„Měl jsi do písmene pravdu. Naši specialisté jsou si prakticky jistí, že šlo o nastraženou nálož. Po celé místnosti našli stopová množství nitroglycerinu.“

„Není to výbušná složka dynamitu?“

„Ano, tak se balí, do těch známých dynamitových patron. Nic supermoderního, ale je to silná výbušnina, která umí pořádně prásknout.“

„Nevěděl jsem, že se pořád vyrábí.“

„Stále je po ní poptávka v průmyslu, zvláště v podzemních dolech.“

„Je šance, že se podaří odhalit její původ?“

„Dělá se jenom v několika továrnách a každá používá trochu jiný vzorec, který je pro ni charakteristický. Laboratoř už přiřkla vzorky jednomu výrobci výbušnin v Kanadě.“

„To trochu zužuje pátrání.“

„To ano, ale obávám se, že tahle stopa daleko nepovede. Pošleme pár agentů, aby si promluvili s vedením společnosti a prohlédli jejich záznamy o prodeji, ale moc si od toho neslibuju. Je pravděpodobné, že ty výbušniny někdo ukradl zákazníkovi zabývajícimu se těžbou, který si toho ani nevšiml. Jenom doufám, že to není začátek série výbuchů.“

„Vsadím se, že ne,“ řekl Pitt. „Myslím, že terčem byl výzkum slečny Laneové.“

„Nejspíš máš pravdu. Našli jsme ještě něco, co tvou teorii potvrzuje. Naši odborníci na bomby zjistili, že ta nálož byla zabalená v papírové krabici. Na rozdíl od trubkové bomby, kde mají šrapnely zmrzačit nebo zabít každého v dosahu, zvolil náš pachatel celkem neškodnou variantu. Zdá se, že výbuch neměl zabíjet, určitě ne ve velkém.“

„Alespoň nějaký klad,“ poznamenal Pitt. „Ale předpokládám, že tím vaše práce teprve začíná.“

„Ano, s výsledky testů to můžeme rozjet. Promluvíme si s každým v budově a budeme doufat, že někdo viděl cokoliv neobvyklého, co by nás přivedlo na další stopu.“ Martin věděl, že nahodilé výbuchy patří mezi nejkomplikovanější zločiny a často se je nepodaří vyřešit.

„Díky za informaci, Dane, a hodně štěstí. Kdybych cokoliv zjistil, dám ti vědět.“

Pitt zavěsil a zamířil chodbou na poradu o bojích varujících před hurikány v Mexickém zálivu. Pak zrušil všechno, co měl naplánované na odpoledne, a opustil ústředí NUMA. Výbuch v univerzitní laboratoři mu nešel z hlavy a měl pocit, že by mohl mít vážné následky.

Rozjel se do Georgetownské univerzitní nemocnice v naději, že Lisu ještě nepropustili. Našel ji v jejím pokoji v prvním patře ve společnosti svalovce v trojdílném obleku. Muž vstal ze židle v koutě a zamračil se na Pitta.

„Jen klid, agente Bishope,“ ozvala se Lisa z postele. „To je Dirk Pitt, můj přítel.“

Agent FBI netečně přikývl a odešel z pokoje, aby zůstal stát na chodbě.

„Věřil bys tomu?“ řekla Lisa, když Pitta přivítala. „FBI mě vyslýchala celý den a ani teď mě nenechá samotnou.“

„Zřejmě mají slabost pro biochemičky,“ usmál se na ni Pitt. Kvitoval ta bezpečnostní opatření s povděkem, protože bylo patrné, že Martin bere celou věc vážně.

Lisa se při té poznámce začervenala. „Před chvílí volala Loren, ale nezmínila se, že se za mnou chystáš.“

„Když jsem se dozvěděl, že vyšetřování převzala FBI, trochu mě to znepokojilo,“ řekl.

Všiml si, že se Lisin zdravotní stav zásadně zlepšil. Do tváří se jí vrátila barva, oči měla jasné a hlas silný. Ale sádra na noze a páska na ruku naznačovaly, že twister si hned tak nezahraje.

„Co se děje? Nic mi neřekli,“ zeptala se a prosebně na něho pohlédla.

„Myslí si, že tam vybuchla nastražená bomba.“

„Zdálo se mi, že na to narážejí,“ zašeptala. „Jenom nemůžu uvěřit, že by to mohla být pravda.“

„Podle všeho našli v tvé laboratoři zbytky nějaké výbušniny. Máš nějaké nepřátele, osobní nebo profesní, kteří by to mohli mít na svědomí?“

„Tohle všechno jsem prošla dneska ráno s agenty FBI,“ řekla a zavrtěla hlavou. „Nevím o živé duši, která by mohla spáchat něco takového. A vím, že totéž platí pro Boba.“

„Je možné, že ta nálož byla umístěna ve tvé laboratoři náhodou, třeba ji tam dal nějaký cvok, který měl pifku na univerzitu.“

„To je jediné racionální vysvětlení, které mě napadá. Ale Bob a já laboratoř zamykáme, když tam nikdo není.“

„Je tu ještě jedna možnost,“ nadhodil Pitt. „Nenapadá tě nějaký konkurent, kterého by ohrožovaly výsledky vašeho výzkumu?“

Lisa se nad tou otázkou krátce zamyslela. „Možné by to bylo. Publikovala jsem obecné informace o mém výzkumu a dlouhodobé plány. Ale o mém průlomu s katalyzátorem jste věděli jenom ty, Loren a Bob. Nikomu jinému jsem o tom neřekla. Nechce se mi věřit, že by někdo mohl zareagovat tak rychle, i kdyby se o tom objevu doslechl.“

Pitt mlčel a Lisa se chvíli dívala z okna.

„Zdá se mi, že objev umělé fotosyntézy by mohl mít jen pozitivní dopad. Komu by vůbec mohlo ublížit snížení koncentrace skleníkových plynů?“

„Odpověz na to a budeme mít potenciálního podezřelého,“ opáčil Pitt. Upřel pohled na kolečkové křeslo stojící na druhé straně postele. „Kdy tě odsud mají pustit?“

„Doktor říkal, že nejspíš zítra odpoledne. Včera bylo pozdě. Chtěla bych se vrátit do práce a sepsat své poznatky.“

„Podaří se ti zopakovat testy se stejnými výsledky?“ zeptal se Pitt.

„Základní koncept je pořád tady,“ řekla a poklepala si prstem na hlavu. „Budu si ale muset vypůjčit trochu laboratorního vybavení, abych mohla všechno znovu zdokumentovat. Tedy za předpokladu, že mi společnost Ontario Miners Coop poskytne další vzorek ruthenia.“

„To je tvůj dodavatel toho minerálu?“

„Ano. Je velice nákladný. To by mohla být největší překážka ve výzkumu.“

„Myslím, že teď pro tebe nebude problém sehnat víc peněz.“

„Nejde jen o cenu ruthenia, ale i o jeho dosažitelnost. Bob říká, že se vyskytuje velice vzácně.“

Pitt se na okamžik zamyslel a pak se na Lisu usmál.

„Nedělej si starosti, všechno se dá vyřešit. Radši už tě nebudu rušit při uzdravování, ale kdybys potřebovala někoho, kdo by ti tlačil vozík, zavolej.“

„Díky, Dirku. Ty a Loren jste na mě moc milí. Jakmile se zas budu moct hýbat, pozvu vás oba na večeři.“

„Nemůžu se dočkat.“

Pitt se vrátil do auta a všiml si, že už je skoro půl šesté. Veden nejasnou předtuchou zavolal Loren, že se zdrží, a pak se rozjel do ústředí NUMA. Svezl se výtahem do devátého patra a vešel do počítačového srdce agentury. Impozantní sestava nejmodernějších zařízení na zpracování a uchovávání dat obsahovala informace o světových oceánech. Neustále aktualizované údaje o proudech, přílivu a počasí z bójí napojených na satelit skýtaly přesný obraz o každé větší vodní ploše na zeměkouli. Počítačový systém shromažďoval také hromadu oceánografických výzkumných materiálů a poskytoval přístup k nejnovějším objevům v této oblasti.

Pitt našel muže s vlasy staženými do ohonu, který seděl za velkým ovládacím pultem a hádal se s atraktivní ženou stojící několik kroků před ním. Hiram Yaeger byl architektem počítačového centra NUMA a odborníkem na správu databází. I když nosil výhradně batikovaná trička a kovbojské boty, žil jen pro rodinu a zbožňoval své dvě dcery. Pitt věděl, že Yaeger každý den připravuje pro svou manželku a dcery snídani a odpoledne se často vykrade zahrát si fotbal nebo poslechnout koncert klasické hudby, aby si pak ztracený čas napracoval ve večerních hodinách.

Když se k němu Pitt blížil, žasl jako pokaždé, že žena, která se přela s Yaegerem, není člověk z masa a kostí ale hologram, jenž vypadá pozoruhodně trojrozměrně. Holografická žena vytvořená Yaegerem jako počítačové rozhraní k rozsáhlému systému sítě měla podobu jeho manželky a nesla jméno Max.

„Pane Pitte, mohl byste prosím Hirama srovnat,“ obrátila se Max k Pittovi. „Nechce mi věřit, že by kabelka každé ženy měla ladit s jejími botami.“

„Vždycky věřím tomu, co řeknete,“ opáčil Pitt s přikývnutím.

„Děkuji. Tady to máš,“ obrátila se k Yaegerovi.

„No tak dobře,“ řekl Yaeger a rozhodil ruce. „Aspoň jsi mi pomohla vybrat dárek k narozeninám pro manželku.“

Yaeger se otočil k Pittovi. „Nikdy jsem ji neměl naprogramovat, aby se o všem dohadovala stejně jako moje žena,“ postěžoval si a potřásl hlavou.

Pitt se posadil vedle něho. „Chtěl jsi, aby byla co nejenskutečnější, a teď to máš,“ utrousil se smíchem.

„Doufám, že si chceš promluvit ještě o něčem jiném než o ženské módě,“ poznamenal Yaeger.

„No, vlastně bych rád, aby mi Max pomohla s několika problémy z mineralogie.“

„Vítaná změna tématu,“ ozvala se Max a pohlédla svrchu na svého stvořitele. „Bude mi potěšením vám pomoci, řediteli. Co byste chtěl vědět?“

„Pro začátek byste mi mohla říct něco o minerálu zvaném ruthenium.“

Max zavřela oči a vysypala ze sebe: „Ruthenium je přechodný kov z platinové skupiny známý svou tvrdostí. V tabulce prvků je čtyřiačtyřicátý, má stříbrnou barvu a značku Ru. Jeho jméno pochází z latinského názvu *rus*, Rusko. V roce 1844 ho objevil ruský geolog Karl Klaus.“

„Má nějaké unikátní využití?“

„Jeho hlavní vlastností je tvrdost, zvláště když se zkombinuje s jiným prvkem jako třeba titanem, takže je hodně žádaný v průmyslu. Výpadky v dodávkách způsobily prudký nárůst jeho ceny a výrobci byli nuceni obrátit se k jiným sloučeninám.“

„Jak drahý může být?“ zeptal se Yaeger.

„Je to jeden z nejvzácnějších minerálů na zemi. Jeho tržní cena v poslední době převýšila dvanáct tisíc dolarů za unci.“

„Páni!“ vydechl Yaeger. „Desetkrát dražší než zlato. Kdybych tak měl důl na ruthenium.“

„Hiram narazil na správnou otázku,“ řekl Pitt. „Kde se ta látka těží?“

Max se na okamžik zamračila, zatímco počítačové procesory procesovaly databáze.

„Jeho zdroje jsou v současnosti nejisté. V minulém století se ruthenium získávalo v jižní Africe a na Uralu. V

jednom dolu v jihoafrickém Bushwellu se těžilo skoro deset tun ročně, ale těžba dosáhla vrcholu v sedmdesátých letech dvacátého století a do roku dva tisíce klesla prakticky na nulu. Ani po zdražení se nikde jinde těžít nezačal.“

„Jinými slovy, jejich zdroje vyschly,“ poznamenal Pitt.

„Ano, přesně tak. A už čtyřicet let nedošlo v té oblasti k žádnému významnému objevu.“

„Pořád ještě zbývají Rusové,“ připomněl Yaeger.

Max zavrtěla hlavou. „Ruské ruthenium pocházelo ze dvou malých dolů nacházejících se kousek od sebe v údolí Vissim. Jejich produkce dosáhla vrcholu už v padesátých letech. Před několika lety ukončily provoz velké závaly. Rusové obě naleziště opustili s tím, že bude trvat mnoho let, než se doly opět podaří zprovoznit.“

„Není divu, že ta cena tak vyletěla,“ řekl Yaeger. „Proč se o ten minerál zajímáš, Dirku?“

Pitt popsal Lisin objev umělé fotosyntézy a roli ruthenia jako katalyzátoru a zmínil se o výbuchu v laboratoři. Když Yaegerovi došly všechny důsledky, tiše hvízdal.

„To udělá z nějakého nic netušícího majitele dolu boháče,“ řekl.

„Jenom v případě, že se tu látku podaří někde najít,“ opáčil Pitt. „Což mi připomíná, Max – kde by se dalo koupit větší množství ruthenia?“

Max zvedla oči ke stropu. „No... na Wall Street existuje pár makléřů se vzácnými komoditami, kteří by mohli nějaké prodat, ale dostupné množství je docela malé. Našla jsem jenom jeden důl na platinu v jižní Africe, kde ho občas jako vedlejší produkt trochu objeví

a prodají, ale vyžaduje další zpracování. Současné známé zásoby jsou poměrně skrovné. Jediným dalším zdrojem je společnost Ontario Miners Co-op, která uvádí nevelkou zásobu čistého ruthenia.“

„Od nich získala vzorek Lisa,“ poznamenal Pitt. „Co mi o té společnosti můžete ještě povědět?“

„Miners Co-op zastupuje soukromé doly po celé Kanadě a funguje jako velkoobchod s vytěženou rudou. Ústředí má ve městě Blind River ve státě Ontario.“

„Díky, Max. Moc jste mi pomohla, jako vždycky,“ řekl Pitt. Už dávno překonal počáteční rozpaky z rozmlouvání se strojem a stejně jako Yaeger měl skoro pocit, že je Max skutečná žena.

„Bylo mi potěšením,“ přikývla Max. Obrátila se k Yaegerovi a napomenula ho: „Ne abys zapomněl, co jsem ti radila ohledně dárku pro manželku.“

„Sbohem, Max,“ odpověděl Yaeger a poklepal na klávesnici. Max se v okamžiku rozplynula. Yaeger se otočil na Pitta.

„Je škoda, že se objev té tvé známé možná nepodaří využít kvůli nedostatku ruthenia.“

„Protože je tak významný, určitě se zdroj toho minerálu najde,“ řekl Pitt přesvědčeně.

„Pokud je tvé podezření týkající se výbuchu v laboratoři správné, ví o vzácném výskytu ruthenia ještě někdo jiný.“

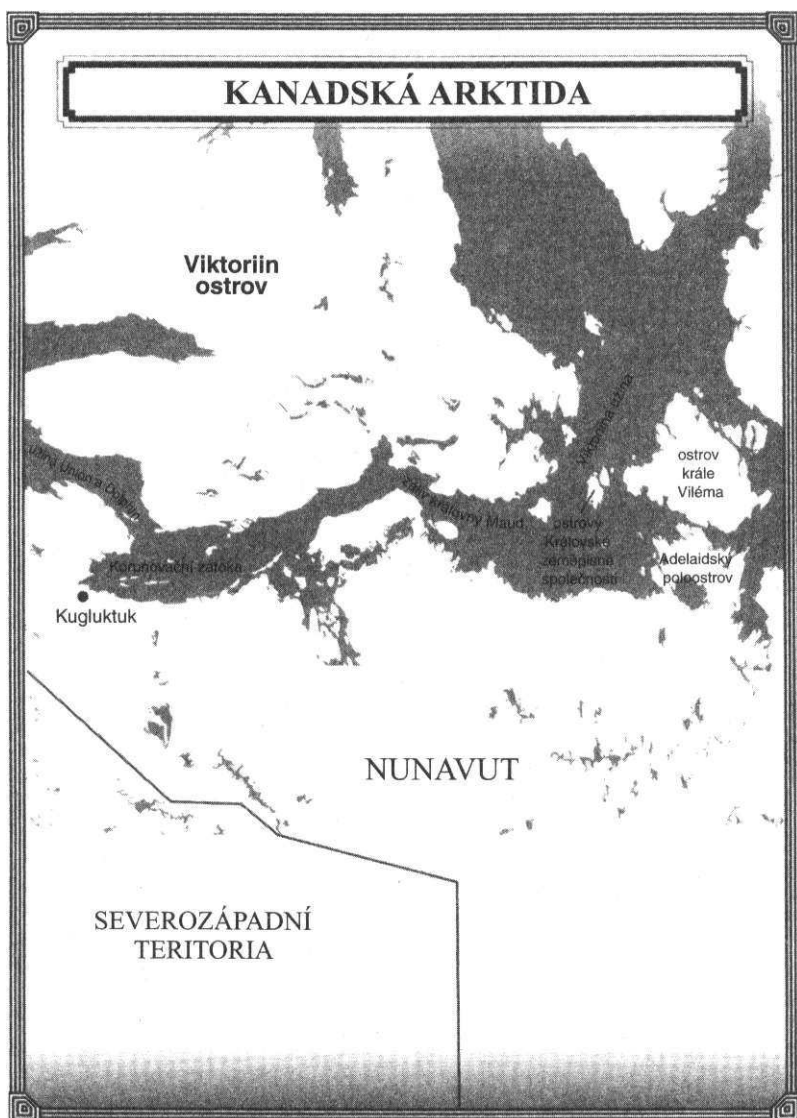
Pitt přikývl. „Toho se také bojím. Ten, kdo je ochotný zabít, aby výzkum zastavil, se nejspíš také pokusí přivlastnit si zbývající zásoby.“

„Kam nás tahle úvaha dovede?“

„Na jediné logické místo,“ řekl Pitt. „Do Miners Cop, abychom zjistili, kolik ruthenia vlastně na zemi zbývá.“

DRUHÁ ČÁST

ČERNÁ KOBLUNA

35

SUMMER ČEKALA NA MOLU, když zahlédla, jak napříč přístavem pluje Trevorův člun. Měla na sobě upnutý šafránově žlutý svetr, který zdůrazňoval její zářivě rudé vlasy splývající pod ramena. Její šedé oči změkly, když se člun přiblížil k molu a Trevor se vyklonil z kormidelny a zamával.

„Máš namířeno ke mně, námořníku?“ zeptala se s úsměvem.

„Jestli ne od samého začátku, tak teď určitě,“ odpověděl a přejel ji uznalým pohledem. Natáhl k Summer ruku, aby jí pomohl na palubu.

„Kde je Dirk?“ zeptal se.

„Dneska ráno ho hlava ještě bolela jako střep, tak si vzal aspirin a vlezl zpátky do postele.“

Trevor zamířil s člunem od přístavní hráze, projel kolem městského mola a zabočil do přístavu. Kdyby se podíval na malé šterkové parkoviště, možná by si všiml elegantně oblečeného muže sedícího v džípu, který sledoval jejich odjezd.

„Dokončil jsi poránu tu inspekci?“ zeptala se Summer, když proplouvali kolem lodi plně naložené dřevem.

„Ano. Tavírna hliníku se chystá trochu rozšířit dvůr pro příjem materiálu. Vypracoval jsem povinnou zprávu o dopadu na životní prostředí.“ Věnoval Summer

pokřivený úsměv. „Ulevilo se mi, když na mě na lodi nečekala policie.“

„Pochybuj, že tě u areálu Terra Green někdo viděl. Na kitimatské poště se objeví spíš vývěska HLEDÁ SE s mým a Dirkovým jménem,“ opáčila s rozpačitým smíchem.

„Jsem si jistý, že ochranka zařízení policii nic nehlásila. Koneckonců si myslí, že mají na svědomí Dirkovu smrt.“

„Pokud tě nezachytila bezpečnostní kamera, jak jsi ho vytáhl živého.“

„V tom případě bychom byli kapku v průšvih.“ Otočil se a ustaraně pohlédl na Summer. „Asi by nebylo špatné, kdybyste se s Dirkem ve městě moc neukazovali. Vysoká rusovlasá kráska v Kitimatu hodně vynikne.“

Místo aby se začervenala, přistoupila Summer blíž k Trevorovi a upřeně mu pohlédla do očí. Pustil kormidlo, objal ji oběma rukama kolem pasu a přitiskl ji k sobě. Opětoval její pohled a dlouze, vášnivě ji políbil.

„Nechci, aby se ti něco stalo,“ zašeptal.

Objetí náhodou zahlédl kormidelník malé nákladní lodi plovoucí opačným směrem a zatroubil na ně lodní sirénou. Trevor mu zamával a pak se znovu chopil kormidla. Během cesty Douglasovým kanálem nespustil druhou ruku ze Summeřina útlého pasu.

Tyrkysový člun NUMA kotvil tam, kde ho nechali, a Summer ho rychle uvedla do pohybu. Cestou zpět do Kitimatu spolu obě lodi laškovně závodily a bez problémů objely velkým obloukem pozemky společnosti Terra Green. Jakmile zakotvili u městského přístaviště, zamířil k nim po molu Dirk. Kráčel pomalu a kšiltovkou zakrýval ob vaz na lebce.

„Co hlava?“ zeptal se Trevor.

„Už je to lepší,“ odpověděl Dirk. „Bušení zesláblo z výbuchů dynamitu na úderý palicí. Ale zvony kostela Panny Marie stále znějí hlasitě a jasně.“

Summer uvázala výzkumnou loď a došla k oběma mužům s velkým kufříkem v ruce.

„Jste připravení pustit se do práce?“ zeptala se.

„Na těch vzorcích vody?“ ujistil se Trevor.

„Ano, přesně tak,“ přitakala a zvedla do výšky sadu na testování vody vypůjčenou z městského bazénu.

Vstoupila na Trevorovu loď a posbírala vzorky, které nabrali předchozí noci. Dirk s Trevorem se posadili na obrubu, zatímco Summer otevřela kufřík a pustila se do měření kyselosti vody.

„Tady jsem naměřila pH 8,1,“ ohlásila po otestování prvního vzorku. „Kyselost je kousíček nad hodnotami v okolních vodách, ale nijak výrazně.“

Pokračovala s ostatními lahvičkami a pak se vzorky odebranými Trevorem. Výsledky byly prakticky shodné. Když zkontrolovala výsledek u posledního vzorku, objevil se jí ve tváři poráženecký výraz.

„Hodnota pH je zase asi 8,1. Zvláštní, že vody kolem zařízení Terra Green neukazují žádné abnormální hladiny kyselosti.“

„Tím asi padá naše teorie, že tam vypouštějí oxid uhličitý do vody,“ řekl Trevor.

„Ať žije Mitchell Goyette,“ utrousil Dirk sarkasticky.

„Pořád mi nejde z hlavy ten tanker,“ řekla Summer. Trevor na ni tázavě pohlédl.

„Vyrušili nás, takže jsme to nemohli ověřit, ale s Dirkem se nám zdálo, že ten tanker spíš CO₂ nakládá, než vykládá.“

„To by nedávalo smysl, pokud by ho nepřeváželi na jiné úložiště. Nebo ho nevypouštěli do moře.“

„Než začneme ten tanker sledovat přes půlku světa, měli bychom se podívat na to místo, kde jsme naměřili mimořádnou kyselost, do Hekatiny úžiny,“ navrhla Summer. „Vybavení na to máme,“ dodala a kývla ke člunu NUMA.

„Dobře,“ souhlasil Dirk. „Prohlédneme si dno u ostrova Gil. Odpověď musí ležet tam.“

„Můžete tu ještě zůstat a provést ten výzkum?“ zeptal se Trevor s nadějí v hlase.

Dirk pohlédl na Summer. „Volali mi z kanceláře v Seattlu. Koncem týdne budou loď potřebovat na nějakou práci v Puget Soundu. Můžeme se zdržet dva dny, ale pak budeme muset vyrazit.“

„Za tu dobu stihneme prozkoumat docela velkou oblast u ostrova Gil,“ řekla Summer. „Zítra vyrazíme časně. Přidáš se k nám, Trevore?“ Ted’ to byla ona, kdo nasadil prosebný výraz.

„To si nenechám ujít,“ odpověděl radostně.

Když společně odcházeli z přístavu, hnědý džíp s nálepkou půjčovny na nárazníku se za nimi pomalu rozjel po souběžné silnici. Řidič na okamžik zastavil na místě, odkud měl volný výhled na městské molo a přístav. Clay Zak sedící za volantem si prohlédl dvě lodi uvázané za sebou na konci mola. Pokýval hlavou a pomalu ujížděl po silnici.

36

KDYŽ TREVOR DRUHÝ DEN kolem sedmé ranní dorazil do přístavu, Dirk se Summer už připravovali na zadní palubě sonar. Letmo Summer políbil, zatímco byl Dirk zaměstnán navíjením vlečného lana, a pak přinesl na člun malý chladicí box.

„Doufám, že nikoho neurazí trocha čerstvě uzeného lososa k obědu,“ řekl.

„Řekla bych, že je to velký kvalitativní skok od Dirkovy zásoby burákového másla a nakládaných okurek s koprem,“ odpověděla Summer.

„U těch se aspoň nemusíš bát, že se zkazí,“ ohradil se Dirk. Došel do kormidelny, nastartoval motor a vrátil se na zadní palubu.

„Než vyjedeme, musím ještě natankovat,“ oznámil.

„Jedno tankovací molo je hned za tamtím ohybem,“ ozval se Trevor. „Jsou tam o něco lacinější než v městské maríně.“ Na okamžik se zamyslel. „Sám mám poloprázdné nádrže. Co kdybyste jeli za mnou a já pak někde zakotvím cestou z kanálu.“

Dirk přikývl, Trevor vyskočil na molo a zamířil ke své lodi zakotvené hned za plavidlem NUMA. Odemkl dveře kormidelny, nastartoval dieselový motor a zaposlouchal se do jeho hrdelního vrčení. Když kontroloval ukazatel paliva, všiml si, že na palubní desce

leží Summeřiny sluneční brýle. Sebral je, vyskočil z lodi a přeběhl po molu.

„Co takhle trochu ochrany pro ty krásné šedé oči?“ zeptal se.

Summer hodila vázací lano na palubu a pohlédla na Trevora, který stál před ní se slunečními brýlemi v natažené ruce. Na okamžik zvedla zrak k silné vrstvě dešťových mraků nad jejich hlavami a pak se mu podívala do očí.

„Dneska budou padat trakaře, ale díky – dokázal jsi, že nejsi zloděj.“

Sáhla po brýlích, když za nimi náhle třeskla ostrá rána. Po ní následovalo zadunění, které je srazilo na molo. Nad hlavami jim prolétla sprška třísek. Trevor padl na Summer, aby ji chránil vlastním tělem před troskami, a do zad ho uhodilo několik kousků dřeva a laminátu.

To peklo rozpoutala obyčejná zápalnice nastavená na pět minut a připojená na spínací skříňku Trevorovy lodi, která odpálila čtyři patrony nitroglycerinového dynamitu. Výbuch odtrhl skoro celou zád' kanadského člunu a zbořil většinu kormidelny. Zád' začala rychle mizet pod vodou, zatímco poškozená příď se v groteskním náklonu tvrdohlavě držela na hladině připoutaná lanem k molu.

Dirk stál v okamžiku výbuchu v kajutě své lodi a letící trosky ho nezasáhly. Okamžitě vyskočil na molo a běžel k Summer, které už Trevor pomáhal na nohy. Stejně jako Dirk zůstala nezraněna. Trevor takové štěstí neměl. Po zádech mu stékala krev z velké třísky zaražené do ramene a navíc kulhal, protože ho do nohy udeřil kus trámku. Aniž by si všímal svých zranění, odbelhal se k dýmajícím pozůstatkům své lodi. Summer a Dirk se

navzájem prohlédli, aby se ujistili, že se jim nic nestalo, a Dirk se vrátil na palubu pro hasicí přístroj, aby uhasil několik kouřících hromad trosek, které hrozily rozpoutáním požáru.

Summer našla osušku a spěchala k Trevorovi, jenž si tiskl dlaň na ránu v rameni, zatímco strnule zíral na vrak svého člunu. Když se ozvala policejní siréna, obrátil se k Summer s pohledem plným bolesti a vzteku.

„To museli být ti parchanti z Terra Green,“ zamumlal tiše. „Rád bych věděl, jestli taky nezabili mého bratra.“

• • •

CLAY ZAK SE DÍVAL Z OKNA tři kilometry vzdálené přístavní restaurace a obdivoval oblak dýmu a plameny zvedající se v dálce nad vodou. Dopil espresso, dojedl koblihu, nechal na stole velké spropitné a zamířil k pronajatému hnědému džípu zaparkovanému o kus dál v ulici.

„Kouř na vodě,“ pronesl nahlas a při nastupování do auta si broukal známou melodii od Deep Purple. S naprostým klidem odjel na letiště kousek za městem, kde na něj na ranveji čekal soukromý tryskáč Mitchella Goyettea.

37

TRYSKOVÝ LETOUN OBKROUŽIL jednou letiště, aby počkal, až odstartuje menší letadlo a vyklidí plochu, a pak dostal z věže povolení přistát. Hawker 750 natřený stejnou tyrkysovou barvou jako plavidla NUMA se lehce dotkl ranveje. Malý tryskáč dojel k budově z červených cihel a zastavil vedle mnohem většího gulfstreamu G650. Dveře v trupu se otevřely a z nich se vynořil Pitt oblékající si bundu na ochranu před studeným větrem. Vešel do budovy terminálu, kde ho přivítal obtloustlý muž stojící za přepážkou.

„Vítejte v Elliot Lake. Dva tryskáče v jednom dni tady nemíváme moc často,“ pronesl přátelským tónem prostého venkovana.

„Pro letecké společnosti je to tu moc malé?“ zeptal se Pitt.

„Naše ranvej měří jen necelých čtrnáct set metrů, ale doufáme, že ji příští rok prodlouží. Mám vám objednat auto z půjčovny?“

Pitt přikývl a brzy vyšel z terminálu s klíčky od modrého SUV Ford. Na přední kapotě auta rozložil mapu a prostudoval si okolí. Elliot Lake bylo malé město poblíž severovýchodního pobřeží Huronského jezera. Rozkládalo se asi čtyři sta čtyřicet kilometrů od Detroitu a patřilo do okresu Algoma provincie Ontario. Obklopovala ho kanadská divočina plná rozeklaných hor,

klikaticích se řek a hlubokých jezer. Pitt našel na mapě letiště vklíněné do hustého lesa několik kilometrů od města. Sledoval osamělou silnici vedoucí na jih mezi horami a končící u Huronského jezera na Transkanadské dálnici. Asi pětadvacet kilometrů západně ležel cíl Pittovy cesty, staré dřevařské a hornické městečko zvané Blind River.

Cesta nabízela nádherné pohledy, klikatila se kolem několika horských jezer a prudké řeky řítící se dolů příkrým vodopádem. Když dorazil na břeh Huronského jezera a k Blind Lake, krajina se vyrovnala. Pitt projel pomalu starou vesničkou a obdivoval malebné dřevěné domky postavené většinou ve třicátých letech dvacátého století. Pokračoval za hranice města, dokud vedle pole pokrytého vysokými hromadami zeminy a rudy nezahlédl velké plechové skladiště. Nad opršlou cedulí s nápisem ONTARIO MINERS CO-OP, SKLADIŠTĚ vlála vlajka s javorovým listem. Pitt sjel ze silnice a zaparkoval poblíž vchodu právě v okamžiku, kdy po schodech sešel ramenatý muž v hnědém obleku a nastoupil do zánovního bílého sedanu. Když Pitt vystupoval ze svého auta z půjčovny a vcházel do budovy, všiml si, jak si ho muž prohlédl přes tmavé sluneční brýle.

Zaprášený interiér připomínal hornické muzeum. Kouty zaplňovaly rezavé vozíky na rudu a krumpáče a u stěn stály vysoké police přetékané hornickými časopisy a starými fotografiemi. Za dlouhým dřevěným pultem stál masivní starožitný bankovní trezor, který podle Pittova odhadu obsahoval cennější vzorky nerostů.

Poblíž trezoru seděl postarší muž, který se zdál být ještě zaprášenější než místnost okolo něho. Měl hruškovitou hlavu a jeho šedé vlasy, oči a knír ladily s

vybledlou flanelovou košilí pod pruhovanými šlemi. Podíval se na Pitta skrz bifokální brýle nasazené nízko na nose.

„Dobrý den,“ pozdravil Pitt a představil se. Vzhlédl k naleštěné plechové nádobě připomínající velkou placatku na alkohol a poznamenal: „Tohle je moc pěkný starý kanystr na petrolej.“

Starochovi se rozzářily oči, když mu došlo, že Pitt není ztracený turista, který se chce zeptat na cestu.

„Jo, používal se na dolívání lamp prvních horníků. Pochází z blízkého Bruceova dolu. Můj děda tam těžil měď, dokud důl v jednadvacátém nezavřeli,“ řekl sípavým hlasem.

„Bylo v těch kopcích hodně mědi?“ zeptal se Pitt.

„Ne dost, aby se dala těžit dlouho. Většina měděných a zlatých dolů byla zavřena už před desetiletími. Svého času přilákaly hodně zlatokopů, ale zbohatlo jich jen pár,“ odpověděl a potrásl hlavou. Pak pohlédl Pittovi do očí a zeptal se: „Co pro vás můžu udělat?“

„Chtěl bych vědět, jak velké jsou vaše zásoby ruthenia.“

„Ruthenia?“ zopakoval a udiveně si Pitta změřil. „Vy patříte k tomu velkému chlapíkovi, co právě odešel?“

„Ne,“ odpověděl Pitt. Vybavil si podivné chování muže v hnědém obleku a pokusil se setřást neodbytný pocit, že ho odněkud zná.

„To je divné,“ řekl staroch a podezíravě si Pitta změřil. „Ten druhý chlapík byl z ministerstva přírodních zdrojů v Ottavě. Kontroloval naše zásoby a zdroje

ruthenia. Zvláštní, že se zajímal jen o ten jeden minerál a najednou přijdete vy a ptáte se na to samé.“

„Řekl vám své jméno?“

„Myslím, že se jmenoval John Booth. Moc se mi nezamlouval. A o co jde vám, pane Pitte?“

Pitt obecně popsal výzkum Lisy Laneové na Univerzitě George Washingtona a roli ruthenia v její vědecké práci. Úmyslně opominul význam jejího objevu nebo nedávný výbuch v laboratoři.

„Ano, pamatuju se, že jsem do té laboratoře posílal vzorek asi před týdnem nebo čtrnácti dny. Ruthenium po nás nikdo moc nechce, jenom sem tam nějaká laboratoř nebo výrobce špičkové techniky. Teď co jeho cena vyletěla tak vysoko, si ho málokdo může dovolit. Ale samozřejmě, když už si ho někdo objedná, slušně na tom vyděláme,“ usmál se a zamrkal. „Jenom bych byl rád, kdybychom měli zdroj, ze kterého bychom doplnili zásoby.“

„Vy nemáte stálého dodavatele?“

„Proboha ne, už léta. Počítám, že budeme brzo na suchu. Kdysi jsme ho trochu dostávali z jednoho dolu na platinu ve východním Ontariu, ale v rudě, kterou tam těží teď, ho není tolik, aby to stálo za řeč. Ne, jak jsem už pověděl panu Boothovi, většinu ruthenia jsme dostávali od Inuitů.“

„Těžili ho na severu?“ zeptal se Pitt.

„Podle všeho ano. Vyhrabal jsem pro pana Bootha záznamy o koupi,“ řekl a ukázal na starý, v kůži vázaný deník ležící na druhém konci pultu. „Ten minerál se nakupoval před více než sto lety. V té knize jsou podrobné účty. Inuité o něm mluvili jako o ‚černé kobluně‘ nebo tak nějak. My jsme mu vždycky říkali

vzorek z Adelaide, protože ti Inuité byli z tábora na Adelaideském poloostrově v Arktidě.“

„To jsou tedy veškeré kanadské zásoby ruthenia?“

„Pokud vím, tak ano. Ale nikdo neví, jestli ho není víc na tom místě, odkud ho měli Inuité. Už je to všechno hrozně dávno. Vypráví se, že se domorodci báli vrátit na ostrov, kde ho získávali, kvůli jakési kletbě. Šlo o nějaké duchy a ten minerál měl být pošpiněn smrtí a šílenstvím, podobné tlachy. Nic než povídačky ze severu.“

„Už jsem se přesvědčil, že místní legendy často vycházejí ze skutečnosti,“ opáčil Pitt. „Nebude vadit, když se na ty záznamy podívám?“

„Vůbec ne.“ Starý geolog se odbelhal na konec pultu, vzal knihu a cestou zpátky v ní listoval. Náhle se zamračil a zrudl v obličeji.

„Propánajána!“ sykl. „Ten chlap vytrhl jeden záznam, přímo mně pod nosem. Byla tam rukou kreslená mapa toho naleziště a teď je pryč.“

Staroch uhodil knihou o pult a vrhl rozzuřený pohled ke dveřím. Pitt zahlédl, že z deníku byly čistě vytrženy dva listy.

„Odvážil bych se tvrdit, že ten váš pan Booth nebyl tím, za koho se vydával,“ poznamenal.

„Měl jsem něco tušit, když nevěděl, co je to proplachovací komora,“ zavrčel geolog. „Nevím, proč musel poškodit naše záznamy. Stačilo, aby mě požádal o kopii.“

Pitt důvod znal. Pan Booth nechtěl, aby se ještě někdo jiný dozvěděl o zdroji inuitského ruthenia. Otočil knihu k sobě a přečetl si část zápisu před chybějícími stránkami.

22. říjen 1917. Horace Tucker z Churchillské obchodní společnosti uložil následující množství rudy:

5 tun měděné rudy

12 tun olověné rudy 2 tuny zinku

¼ tuny ruthenia („černá kobluna“ z Adelaide)

Údaje o zdroji a poznámky prubíře viz dále.

„To byla jediná dodávka od Inuitů, kterou jste dostali?“ zeptal se Pitt.

Staroch přikývl. „To bylo všechno. Na chybějících stránkách byste se mohl dočíst, že ty minerály byly získány už o několik desetiletí dříve. Obchodníci v Churchillu je nemohli prodat, dokud sem Tucker nepřivezl vzorek spolu s nějakými nerosty z jednoho dolu v Manitobě.“

„Je nějaká šance, že by ještě mohly existovat záznamy Churchillské obchodní společnosti?“

„Pochybuju. Ta společnost přestala existovat někdy kolem roku 1960. Před pár lety jsem se setkal s Tuckerem ve Winnipegu, krátce předtím, než zemřel. Pamatuju se, že mi vypravoval, jak stará základna společnosti v Churchillu shořela. Předpokládám, že jejich obchodní záznamy zničil oheň.“

„Tak to vypadá na slepou uličku. Je mi líto, že vám někdo ukradl vaše údaje, ale děkuji, že jste se se mnou podělil o to, co víte.“

„Počkejte okamžik,“ řekl muž. Došel ke starobylému trezoru a otevřel jeho tlusté dveře. Zahrabal v dřevěné krabici uvnitř, otočil se a hodil něco Pittovi. Byl to malý, světle stříbrný kámen.

„Černá kobluna?“ zeptal se Pitt.

„Vzorek zdarma, abyste věděl, o čem jsme mluvili.“

Pitt se natáhl přes pult, potřásl geologovi rukou a poděkoval mu za jeho čas.

„Ještě něco,“ ozval se staroch, když už Pitt kráčel ke dveřím. „Pokud někdy potkáte toho Bootha, vyříd'te mu, že jestli ho ještě někdy uvidím, půjdu po něm s krumpáčem.“

Odpoledne se ochladilo kvůli blížící se studené frontě a Pitt při odjezdu z parkoviště Miners Co-op dychtivě čekal, až se ohřeje topení v autě. Dal si rychlý oběd v restauraci v Blind River a rozjel se po klikaté horské silnici zpátky k letišti. Cestou uvažoval o inuitské legendě o rutheniu. Ruda musela pocházet z Arktidy, nejspíš z lokality nedaleko domorodého tábora v Adelaide. Jak mohli Inuité se svými primitivními technologiemi těžít ruthenium? Nacházely se tam ještě nějaké podstatnější zásoby? A kdo byl John Booth a proč se zajímal o inuitskou rudu?

Otázky zůstaly bez odpovědi. Cestou mezi malebnými horami dostihl karavan a musel zpomalit. Na přímém úseku silnice zajel řidič karavanu na krajnici a mávl na Pitta, aby ho předjel. Pitt šlápl na plyn a projel kolem obytného vozu. Přitom si všiml, že má coloradskou poznávací značku.

Silnice před ním se ostře klikatila a její dva pruhy se zakusovaly do skalnatého svahu spadajícího k řece pod ní. Pitt projel zatáčkou a uviděl před sebou cestu na půldruhého kilometru dopředu, kde se silnice ve stoupání stáčela skoro do protisměru. V zatáčce zahlédl zaparkovaný sedan. Bylo to stejné auto, do kterého před Miners Co-op nastoupil John Booth. Pitt ho ztratil z dohledu, když silnice znovu zatočila.

Po ostré esovité zatáčce následoval krátký rovný úsek. Po Pittově levici byl příkrý sráz klesající až k řece více než půl kilometru hluboko. Když jeho auto nabralo na rovince rychlost, uslyšel Pitt tlumenou ránu připomínající vzdálený ohňostroj na Den nezávislosti. Podíval se před sebe, ale nic neviděl, jenže po ráně následovalo temné dunění. Koutkem oka zachytil nějaký pohyb, a když se podíval tím směrem, uviděl, jak se na něj ze svahu valí balvan velký jako dům. Dráha skály jako by byla propočítaná, aby se o šedesát metrů dál srazila s Pittovým autem.

Pitt okamžitě sešlápl brzdový pedál až na podlahu. Pneumatiky se smýkly a zakvilely na protest, ale ABS zabránilo smyku. Ještě než se vůz úplně zastavil, všiml si Pitt, že došlo k sesuvu půdy. Kromě velkého balvanu se utrhla celá skalní stěna a řítila se ze svahu. Pittovi bylo jasné, že má jen jedinou šanci uniknout.

Pohotová reakce zabránila tomu, aby auto rozmáčkl obrovský balvan. Veliký kus skály dopadl na asfalt pouhých sedm metrů před ním a rozpadl se na několik menších kusů. Většina z nich se valila dál, prorazila zábradlí a řítila se po příkrém srázu k řece. Několik kamenů zůstalo na silnici, kde je vzápětí pohřbil sesuv půdy.

Pittovo auto narazilo do jednoho z kusů, plochého žulového balvanu, který ho na místě zastavil. Přestože se zohýbal nárazník a maska, motor zůstal nepoškozený. Pitt ucítil silné trhnutí, které stačilo na to, aby se odpálil airbag a nafoukl se mu před hrudníkem. Nicméně Pittovy smysly airbag předběhly. Už měl zařazenou zpátečku a v okamžiku nárazu dupl na plyn.

Ze zadních pneumatik se zakouřilo, jak se divoce protočily na asfaltu a vrhly vůz dozadu. Pitt sevřel volant a pevně ho držel, zatímco se auto smýkalo při náhlém zpětném tahu, než se ustálilo. Převodovka před Pittovýmá nohama kvílela, když se snažila vyrovnat s vysokými otáčkami motoru. Pitt vzhlédl ke svahu a uviděl, že na něho klouže masa kamení a hlíny. Lavina se roztáhla do šířky a sahala daleko za něho. Rychle si uvědomil, že jí v žádném případě neujede.

Klouzající stěna kamení se sesypala na silnici jako přílivová vlna barvy břidlice a zavalila několik metrů cesty před ním. Na okamžik se zdálo, že auto proklouzne kolem ní, ale pak se uvolnil další blok balvanů a zřítíl se na vozovku za ním. Pitt nemohl dělat nic než se pevně držet, když auto narazilo do hromady kamenů se skřípěním pomačkaného kovu.

Vozidlo přeskočilo velký balvan, urazilo si zadní nápravu a jedno kolo se skutálelo z kopce. Pitta to hodilo v sedadle dozadu ve stejný okamžik, kdy do strany spolujezdce udeřila další vlna kamení a převrátila vůz na střechu. Pitt se svalil doleva a hlavou narazil do nafouklého bočního airbagu. Pár vteřin nato byl znovu vržen ke straně a přes splaskávající airbag se uhodil do hlavy o okénko na straně řidiče. Uši mu naplnily ohlušující rány, jak se auto sunulo bokem přes silnici, než se náhle zastavilo. Uvnitř balancoval Pitt na hranici bezvědomí, zatímco ho obklopoval rachot sypající se suti. Začal vidět rozmazaně, a jak to s ním házelo na sedadle, matně si uvědomil teplé vlhko na tváři. Pak ten pocit zmizel a on upadl do tiché temné propasti.

38

PITT POZNAL, ŽE JE NAŽIVU, podle bolestivého bušení uvnitř lebky.

Hned potom se mu obnovil sluch a on zachytil nedaleké rytmické škrábání. Zahýbal prsty, které se setkaly s velkým odporem, ale poznal, že stále svírají volant auta z půjčovny. Přestože mohl pohybovat nohama, hlavu, hrud' a paže měl dokonale znehybněné. Jeho zamlžený mozek zasáhl pocit, jako by nemohl dýchat, a pokusil se osvobodit, ale připadal si jako zamotaná mumie. Namáhavě otevřel víčka, která jako by byla slepená lepidlem, ale viděl jen černočernou tmou.

Tlak na plíce zesílil, Pitt sebral všechny síly a konečně se mu podařilo uvolnit ruku v předloktí ze záhadného sevření. Uslyšel nějaký hlas a zoufalé hrabání a pak ho oslepil paprsek jasného světla. Vdechl vzduch plný prachu a zamžoural skrz mlhu, která ho obklopovala. Prohlížel si ho pár oddaných hnědých očí zasazených do malé hlavy černého jezevčíka s hnědým pálením. Nejvíc Pitta zmátlo, že to vypadalo, jako by pes stál vzhůru nohama. Zvíře přišlo blíž, očichalo Pittovi obličej a olízlo mu nos.

„Z cesty, Mausere, ještě žije,“ ozval se odněkud zblízka mužský hlas.

Objevily se dvě mohutné ruce, které odhrabaly další hlínu a štěrk zakrývající Pittovu hlavu a trup. Pittovi se

konečně uvolnily paže a mohl pomoci odhrnout malou horu hlíny ze svého těla. Protože se mu pás nepříjemně zarýval do hrudníku, konečně si uvědomil, že vzhůru nohama je on, ne ten jezevčík. Pomocné ruce se k němu natáhly, odepnuly pás a Pitt se svalil na strop auta. Začal se plazit k okénku na straně řidiče, ale ruce ho táhly k otevřeným dveřím spolujezdce.

„Tamtudy radši ne, pane. Hned první krok by vás stál život.“

Pitt poslechl a vyplazil se ven pravými dveřmi, kde mu jeho zachránce pomohl na nohy. Jakmile se postavil, bušení v hlavě trochu polevilo, ale po tváři mu stále stékal pramínek krve. Když se podíval na zničené auto, zavrtil hlavou nad dávkou štěstí, která ho zachránila.

Lavina kamení, která na vůz narazila a převrátila ho na střechu, ho také odtlačila přes silnici na samý okraj propasti s řekou na dně. Nebýt pevně zabetonovaného ukazatele vzdálenosti, auto by se snadno přehouplo dolů a odneslo Pitta vstříc jisté smrti. Slabý kovový sloupek zachytil vůz kousek za předním blatníkem a udržel ho na kraji silnice, zatímco se po stranách valily z kopce tuny kamení. Vozovka byla pohřbena pod hromadou hlíny a šterku dlouhou dobrých padesát metrů.

„To musel být zdravý životní styl, co vás zachránilo před pádem do propasti,“ slyšel Pitt svého zachránce.

Obrátil se ke statnému postaršímu muži s bílými vlasy a bradkou, který se na něho díval bodrými očima.

„Zdravý životní styl to nebyl, to vás ujišťuju,“ opáčil Pitt. „Díky, že jste mě vytáhl ven. Udusil bych se, kdybyste se ke mně neprohrabal.“

„To nestojí za řeč. Co kdybyste se mnou zašel do karavanu a nechal se ošetřit,“ řekl muž a ukázal na

obytný vůz zaparkovaný o kus dál na nepoškozeném asfaltu. Bylo to stejné vozidlo, které Pitt předtím předjel.

Pitt přikývl a vstoupil za mužem s jezevčíkem otevřenými bočními dveřmi do obytného vozu. Překvapilo ho, když uviděl, že interiér zdobí týkové dřevo a mosazné kování, což mu dodávalo vzhled luxusní kajuty na jachtě. Na jedné stěně ke svému úžasu spatřil knihovničku s publikacemi o mineralogii a geologii.

„Nechcete se umýt, než najdu lékárníčku?“ zeptal se muž.

Pitt si právě oplachoval ruce a obličej v porcelánovém umývadle, když venku zastavilo auto kanadské jízdní policie s blikajícím majákem. Jeho zachránce vyšel ven, promluvil s policií a pár minut nato se vrátil, aby Pittovi pomohl obvázat tenký klikatý šrám na levém spánku.

„Poldové říkají, že o pár kilometrů dál pracují silničáři. Pošlou sem nakladač a za hodinu nebo za dvě by silnice měla být zase průjezdná. Policie vás chce vyslechnout, jen co se na to budete cítit.“

„Díky, že jste je ke mně nepustil. Teprve se začínám vzpamatovávat.“

„Omlouvám se, že jsem se nezeptal dřív, ale určitě se potřebujete napít. Co vám mám přinést?“

„Zabíjel bych kvůli panáku tequily, jestli nějakou máte,“ odpověděl Pitt a zhroutil se do kůží potaženého křesla. Jezevčík mu okamžitě vyskočil na klín a Pitt ho podrbal za ušima.

„Máte štěstí,“ řekl muž a vytáhl ze skřínky baňatou láhev tequily Don Julio. Zvedl ji k očím a dodal: „Ještě tam pár panáků zbývá.“

„Tak to mám dneska bezpochyby dvojnásobné štěstí. Tohle je moc dobrá značka,“ prohodil Pitt, když poznal drahou etiketu nápoje z modré agáve.

„Mauser a já máme na cestách rádi pohodlí,“ řekl muž s úsměvem, když naléval pro sebe a Pitta dvě štedré dávky.

Pitt si nalil hřejivou tekutinu do hrdla a vychutnal si její jemnou chuť. Okamžitě cítil, jak se mu rozjasnilo v hlavě.

„To byl pořádný sesuv,“ ozval se muž. „Ještě že jste nebyl o pár metrů dál na silnici.“

„Všiml jsem si, co se děje, a pokusil se vycouvat, ale už bylo pozdě.“

„Nevím, jaký blázen mohl odpálit nálož nad nechráněnou silnicí, ale doufám, že policie toho parchanta dostane.“

„Nálož?“ podivil se Pitt a náhle si vybavil bílý sedan, který viděl parkovat o kus dál.

„Než se ty kameny utrhly, slyšel jsem ránu a všiml si nahoře na svahu obláčku bílého kouře. Pověděl jsem o tom poldům, ale tvrdili, že tady kolem žádná odpalovací četa nepracuje.“

„A nemohl to být jen jeden uvolněný balvan, který strhl ostatní?“

Muž si klekl a otevřel širokou zásuvku pod knihovničkou. Sáhl pod silnou příkrývku a vytáhl dřevěnou krabičku s nápisem DYNO NOBEL. Pitt poznal, že výrobce pojmenoval svou firmu podle Alfreda Nobela, vynálezce dynamitu. Muž odklopil víčko a ukázal Pittovi množství žlutých, pětadvacet centimetrů dlouhých patron.

„Sám občas používám výbušninu, když zkoumám nadějnou žílu nějakého minerálu.“

„Jste prospektor?“ zeptal se Pitt a kývl k polici s knihami o geologii.

„U mě je to spíš koníček než profese,“ odpověděl muž. „Prostě rád hledám cenné věci. Nikdy bych neodpálil nálož poblíž civilizace, ale to se tady zjevně stalo. Nějaký blázen objevil něco lesklého nahoře na kopci a rozhodl se, že se na to podívá zblízka. Jestli ho chytí, bude muset zaplatit pořádnou pátku za úklid toho bince.“

Pitt mlčky přikývl, přesvědčený, že výbuch neměl na svědomí nevinný horník.

„Co vás sem přivedlo?“ zeptal se Pitt.

„Stříbro,“ odpověděl prospektor, zvedl láhev a naplnil Pittovu skleničku. „Poblíž Algoma Mills býval stříbrný důl, ještě než tady všem pobláznil hlavu uran. Napadlo mě, že kolem toho velkého naleziště mohlo něco zbýt pro troškaře, jako jsem já.“ S úsměvem potřásl hlavou. „Ale zatím se moje teorie nepotvrdila.“

Pitt se usmál a hodil do sebe panáka tequily. Obrátil se k prospektorovi a zeptal se: „Co víte o rutheniu?“

Prospektor si promnul bradu. „No, je to příbuzný platiny, ale v téhle oblasti se nevyskytuje. Víím, že v poslední době hodně podražilo, takže ho nejspíš hledá mnohem víc lidí, ale já nikdy na žádné nenarazil, ani nevím o nikom, kdo ho našel. Vypravuji si, že se na celém světě těží jen na pár místech. Pak už víím jenom to, že podle některých lidí nějak souviselo s případy šílenství v jedné pretorijské tkalcovně.“

„Tuhle historku neznám,“ řekl Pitt.

„Je to stará hornická povídačka z jižní Afriky. Dočetl jsem se o ní, když jsem si zjišťoval něco o diamantech. Na přelomu devatenáctého a dvacátého století stála nedaleko Pretorie tkalcovna. Když už fungovala asi rok, zjistilo se, že její zaměstnanci přicházejí o rozum. Zašlo to tak daleko, že tu továrnu museli zavřít. To šílenství muselo být nejspíš vyvoláno chemikáliemi, které tam používali, ale nikdy se to nepotvrdilo. Později se zjistilo, že ta továrna stála blízko platinového dolu bohatého na ruthenium a rutheniová ruda, která tenkrát neměla velkou cenu, se vršila na velké hromady poblíž tkalcovny. Nejméně jednoho historika napadlo, že ten minerál nějak mohl za pomatenost dělníků.“

„To je zajímavý příběh,“ podotkl Pitt, který si vzpomněl na rozhovor v Miners Co-op. „Zaslechl jste někdy něco o tom, že ruthenium kdysi dávno těžili na severu Inuitů?“

„To nemohu říct. Samozřejmě, Arktida se v poslední době považuje za novou Bonanzu. Diamanty v Severozápadních teritoriích, uhlí na Ellesmerově ostrově a samozřejmě ropa a zemní plyn všude, kam se člověk podívá.“

Přerušil je policista s obličejem jako vytesaným z žuly, který strčil hlavu dovnitř a požádal Pitta, aby vyplnil policejní zprávu o zničeném autě z půjčovny. Krátce poté dorazili silničáři a pustili se do odklizení závalu z vozovky. Kamení a šterk nebyl problém odhrnout stranou a zakrátko se v zavaleném úseku otevřel jeden sjízdný pruh.

„Nemohl bych se s vámi svézt na letiště v Elliot Lake?“ zeptal se Pitt starého prospektora.

„Mám namířeno do regionu Sudbury, takže to je celkem při cestě. Posad'te se ke mně dopředu,“ odpověděl muž a sedl si za volant.

Velký obytný vůz projel mezi hromadami suti na volnou silnici za závašem. Oba muži si povídali o starých časech a hornictví, dokud vozidlo nezastavilo před malým letištním terminálem.

„Tak jsme tady, pane...“

„Pitt. Dirk Pitt.“

„Já se jmenuju Clive Cussler. Šťastnou cestu, pane Pitte.“

Pitt potřásl starému prospektorovi rukou, poplácal jezevčíka po hlavě a vystoupil z obytného vozu.

„Jsem vám vděčný za pomoc,“ řekl Pitt a pohlédl na prospektora s povědomým pocitem spřízněnosti. „Hodně štěstí při hledání slibné žíly.“

Pitt vstoupil do budovy a došel k vedoucímu terminálu, který si ho vytřeštěně prohlížel. Pitt vypadal, jako by ho přejel autobus. Vlasy a oblečení měl pokryté prachem a hlavu mu zdobil krvavý obvaz. Když mu Pitt sdělil, že auto z půjčovny leží na střeše na krajnici a je plné kamení, muž se málem zhroutil.

Během vyplňování papírů pro pojišťovnu se Pitt podíval z okna a zjistil, že gulfstream už na ploše nestojí.

„Jak je to dlouho, co odletělo to druhé letadlo?“ zeptal se.

„Asi hodina nebo dvě. Nezůstalo tady o moc déle než vaše.“

„Myslím, že jsem toho muže zahlédl ve městě. Takového pořízka v hnědém obleku.“

„Ano, to byl on.“

„Mohl bych se zeptat, kam měl namířeno?“

„Oba jste stejně zvědaví. On se vyptával, kdo jste vy,“ řekl, zvedl psací podložku a přejel prstem po krátkém seznamu příletů a odletů. Pitt se mu nenápadně podíval přes rameno, postřehl označení letadla, C-FTGI, a uložil si ho do paměti.

„I když vám nemůžu říct, kdo je na palubě, prozradím vám, že letí do Vancouveru s plánovaným mezipřistáním na natankování v Regině v Saskatchewanu.“

„Létá do Elliot Lake často?“

„Ne, nemůžu říct, že bych tady to letadlo už někdy viděl.“ Muž kývl hlavou k malé místnosti v rohu terminálu. „Co kdybyste si dal kávu v čekárně a já zatím uvědomím vaši posádku, že jste tady.“

Pitt souhlasil a odešel do čekárny, kde si z potřísněné skleněné konvice nalil hrnek kávy. V televizi v koutě běžel přenos z rodea v Calgary, ale Pitt se díval někam za jezdce na divokých koních a snažil se srovnat rozházené dílky skládačky z posledních několika dní. Cestu do Miners Co-op podnikl na náhlý popud, ale jeho tušení se potvrdilo. Získání zásob ruthenia mělo celosvětový význam a snažil se o ně ještě někdo jiný. V myšlenkách se vrátil k tomu dobře oblečenému muži v bílém sedanu, údajnému Johnu Boothovi. Byl mu nějak povědomý, ale neznal ve Vancouveru nikoho, kdo by si mohl dovolit létat soukromým tryskáčem.

Do čekárny vstoupil vedoucí terminálu, nalil si kávu do velkého hrnku a oslovil Pitta.

„Vaše posádka už je na cestě k letadlu. Řekl jsem jim, že tam budete za chvíli.“

Zatímco mluvil, roztrhl sáček cukru, aby si ho nasypal do kávy. Přetrhl ho však napůl a bílé krystaly zasypaly podlahu.

„Krucí,“ zasténal a odhodil prázdný sáček. „No, aspoň bude mít uklízečka co dělat,“ zamumlal, když si prohlížel ten nepořádek.

Pitt se díval stejným směrem, ale jeho reakce byla odlišná. Náhle se mu rozzářily oči a na rtech se mu objevil úsměv.

„Jaká šťastná nehoda,“ řekl vedoucímu, který na něho nechápavě pohlédl. „Díky za pomoc. Musím si ještě vyřídit pár telefonátů a pak půjdu hned do letadla.“

Když Pitt za pár minut kráčel po letištní ploše, měl křepkou chůzi a hlava ani pohmožděné kosti ho už nebolely. Na tváři měl pořád ten spokojený úsměv.

39

PANE MINISTŘE, mám na lince jedna Mitchella Goyettea,“ oznámila prošedivělá sekretářka, která strčila jako sysel hlavu do Jamesonovy kanceláře.

Jameson kývl od svého stolu, počkal, až za sebou sekretářka zavře dveře, a váhavě zvedl sluchátko.

„Arthure, jak je v našem krásném hlavním městě?“ zeptal se Goyette falešným přátelským tónem.

„Ottawa se těší teplému jaru, které doplňuje dusná šovinistická atmosféra v parlamentu.“

„Je nejvyšší čas zachovat kanadské přírodní zdroje pro Kanadany,“ odfrkl Goyette.

„Ano, abychom je mohli prodat Číňanům,“ opáčil ministr suše.

Goyette okamžitě zvážněl. „V Arktidě jihovýchodně od Victoriina ostrova se nachází malá hromada kamení zvaná ostrovy Královské zeměpisné společnosti. Budu potřebovat těžební práva na celé to území,“ prohlásil, jako by žádal o šálek kávy.

„Hned se na to podívám,“ odpověděl Jameson a vytáhl ze zásuvky stolu svazek map. Našel jednu označenou Viktoriina úžina, kterou pokrývala hustá síť očíslovaných čar, a přesunul se k počítači. Zadal souřadnice a dostal se k ministerským záznamům o vládou udělených licencích na průzkum a těžbu. Za pár minut měl pro Goyettea odpověď.

„Je mi líto, ale už jsme vydali jednu licenci, která pokrývá asi třicet procent těch ostrovů, hlavně jižní část Západního ostrova. Je deset let stará, ale pracuje se tam teprve druhým rokem. Držitelem licence je Kingfisher Holdings, pobočka společnosti Mid-America Mining z Butte v Montaně. Postavili tam malé těžební zařízení a v současnosti tam získávají malé množství zinku, podle všeho jen v letních měsících.“

„Takže tu licenci má americká firma?“

„Ano, ale přes jednu stínovou kanadskou společnost. Technicky vzato na tom není nic nezákonného, pokud poskytují požadované záruky a plní další podmínky licenční smlouvy.“

„Chci, aby byla ta licence zrušena a poskytnuta jedné z mých firem,“ prohlásil Goyette věčně.

Jameson zavrtěl hlavou nad Goyetteovou troufalostí. „To by muselo dojít k porušení smlouvy jako třeba znečištění životního prostředí nebo krácení plateb koruně. Nedá se to udělat jednostranně, Mitchell, aniž by vládu čekal velký soudní spor.“

„Jak tedy získám ta práva?“ vyštěkl magnát.

„Podle poslední inspekční zprávy má Mid-America momentálně všechno v pořádku, takže máte jedinou možnost, pokusit se koupit ta práva přímo od nich. Nepochybně se z vás budou snažit vyrazit pořádný balík.“ Na okamžik se zamyslel. „Ale možná je tu ještě něco.“

„Pokračujte,“ pobídl ho netrpělivě Goyette.

„V licenční smlouvě je klauzule o národní bezpečnosti. Kdyby ten konflikt se Spojenými státy eskaloval, mohlo by se jí využít k ukončení licence. Ta klauzule umožňuje vypovězení licencí v zahraničním

držení v případě války, konfliktu nebo zhoršení mezistátních vztahů. Je to nejisté, ale člověk nikdy neví. Co přesně vás na těch ostrovech zajímá?“

„Něco, co je stejně dobré jako zlato,“ odpověděl Goyette tiše. Vrátil se ke svému neomalenému vyjadřování a vyštěkl: „Připravte mi všechny podrobnosti potřebné k žádosti o novou licenci. Najdu způsob, jak ji z Mid-America vyrazit.“

„Výborně,“ procedil Jameson mezi zuby. „Počkám si, jak to dopadne.“

„To není všechno. Jak víte, v Melville Soundu se našly obrovské zásoby zemního plynu, ale já mám práva jen na malou část toho pole. Budu potřebovat těžební práva na celý region.“

Na lince bylo chvíli ticho, než Jameson konečně zamumlal: „Nejsem si jistý, že to bude možné.“

„Nic není nemožné, stačí zaplatit tu správnou cenu,“ zasmál se Goyette. „Zjistíte, že se většinou jedná o území ještě nedávno pokrytá ledem, o která se nikdo nezajímal. Až doted’.“

„V tom je ten problém. Rozneslo se, že z Melville Soundu už byly odeslány velké zásilky plynu. Dostáváme desítky žádostí o provedení průzkumu v té oblasti.“

„Tak se na ně neobtěžujte odpovídat. Plynová pole v Melvillu budou mít cenu miliard a já si je nehodlám nechat proklouznout mezi prsty,“ odsekl Goyette. „Brzy vám pošlu několik map. Budou na nich vyznačené oblasti, kde chci těžit, které zahrnují velkou část Melville Soundu a některé další regiony Arktidy. Mám v úmyslu radikálně rozšířit své těžební podniky a chci práva na celou tuto oblast. Očekávám úžasné zisky a vaše odměna bude štedrá, takže to nepokazte. Sbohem, Arthure.“

Jameson uslyšel cvaknutí a bylo ticho. Ministr pro přírodní zdroje zůstal chvilku strnule sedět, pak v něm vzkypěl vztek a vši silou praštil sluchátkem.

• • •

TŘI A PŮL TISÍCE KILOMETRŮ západně stiskl Goyette tlačítko telefonu a opřel se na židli. Pohlédl přes svůj stůl do chladných očí Claye Zaka.

„Nic nespadne do klína jen tak,“ utrousil. „A teď mi povězte ještě jednou, proč je to zatracené ruthenium tak důležité.“

„To je jednoduché,“ odpověděl Zak. „Když budete mít monopol na dodávky ruthenia, budete držet v ruce zásadní řešení globálního oteplování. Co se rozhodnete s tím minerálem udělat, bude záležet na penězích... a nejspíš i na vašem egu.“

„Poslouchám,“ zavrčel Goyette.

„V případě, že ovládnete zásadní zdroje, budete mít na výběr. Ekolog Mitchell Goyette by se mohl stát zachráncem planety a zároveň shrábnout pár dolarů při budování provozů na umělou fotosyntézu po celém světě.“

„Ale existuje riziko na straně poptávky,“ namítl Goyette. „Nevíme, kolik ruthenia bude nakonec potřeba, takže by zisk mohl být obrovský stejně jako mizivý. Soustředil jsem se na ovládnutí Severozápadní cesty. Investoval jsem spoustu peněz do infrastruktury pro těžbu ropy a zemního plynu, abych ty suroviny mohl na svých arktických plavidlech průplavem převážet. Uzavřel jsem s Čínou dlouhodobé vývozní dohody a Američané se přede mnou budou brzy plazit po kolenou. A moje zařízení na ukládání oxidu uhličitého by se měla

rozšiřovat a vydělávat velké peníze. Pokud se globální oteplování zbrzdí nebo dokonce zastaví, mohlo by dojít k opětovnému zamrznání moře, což by zkřížilo mé podnikatelské plány.“

„V tom případě předpokládám, že bychom se mohli uchýlit k Mitchellu Goyetteovi, bezohlednému kapitalistovi, který pozná příležitost k zisku i se zavázanýma očima a nezastaví se před ničím, jen aby se jeho finanční impérium dál rozšiřovalo.“

„Vy mi lichotíte,“ opáčil Goyette sarkasticky. „Ale usnadnil jste mi rozhodování. Nemůžu si dovolit nechat Severozápadní cestu zamrznout. Nedávné tání mi umožnilo ovládnout plynová pole v Melville Soundu a získat monopol na dopravu v té oblasti. Za takových deset patnáct let, až se naleziště vyčerpají, se pustím do zachraňování planety. Do té doby třeba cena ruthenia ještě podstatně stoupne.“

„Promluvil skutečný kapitalista.“

Goyette se natáhl a zvedl ze stolu dva listy papíru. Byly to stránky z deníku, které Zak ukradl v Miners Co-op.

„Zdá se mi, že tyhle podklady pro pátrání po rutheniu jsou poněkud nedůvěryhodné,“ řekl, když listiny studoval. „Nějaký obchodník koupil v roce 1917 rudu od Inuity, jehož dědeček ji získal o nějakých sedmdesát let dříve. Ten dědeček byl z Adelaide, ale tvrdil, že ruthenium pochází z ostrovů Královské zeměpisné společnosti. Navíc mu říkal černá kobluna a tvrdil, že jeho zdroj prokleli zlí duchové. To je sotva důvod pro seriózní vědecký průzkum.“ Pohlédl na Zaka a pomyslel si, jestli to celé není jen nějaký trik nájemného zabijáka.

Zak jeho pohled bez mrknutí opětoval. „Možná to je výstřel naslepo, ale Inuité museli to ruthenium před sto šedesáti lety někde v Arktidě najít. V deníku byla mapa toho ostrova, na níž je vyznačeno, kde se těžilo. Inuité neměli bagry ani nákladáky, takže ho nejspíš museli najít někde na zemi. Určitě ho tam je víc. I když se v té oblasti objevila společnost Mid-America, pátrá po zinku a dokonce na protější straně ostrova. Ano, Mitchell, třeba je to výstřel naslepo. Ale jestli ten minerál najdete, hodně na tom vyděláte. A pokud vás někdo předběhne, přijde vás to draho.“

„Copak nejsme sami, kdo o tom domorodém nalezišti ví?“

Zak přimhouřil oči a pevně sevřel rty.

„Není vyloučené, že se o něm dozvěděl i Dirk Pitt,“ řekl.

„Pitt?“ zeptal se Goyette a nechápavě potřásl hlavou.

„To je ředitel Národní podvodní a mořské agentury ve Spojených státech. Narazil jsem na něho v té laboratoři ve Washingtonu a všiml jsem si, že po výbuchu poskytl první pomoc té vedoucí laboratoře. Znovu se objevil v Ontariu v Miners Co-op těsně poté, co jsem sebral ty záznamy z deníku. Pokusil jsem se na něj nastražit past po cestě z města, ale nějaký dědek mu pomohl uniknout. Zjevně ví o významu ruthenia jako spouštěče procesu umělé fotosyntézy.“

„Mohl by také jít po vás,“ poznamenal Goyette a znepokojeně se zamračil.

„S ním si snadno poradím,“ řekl Zak.

„Likvidovat vysoko postavené státní zaměstnance není dobrý nápad. Ze Států nic nezmuže. Nechám ho sledovat, abych se ujistil, že je pořád tam. Kromě toho

potřebuji, abyste se vypravil do Arktidy a prozkoumal ostrovy Královské zeměpisné společnosti. Vezměte si s sebou chlapy z ochranky a já tam pošlu pár špičkových ekologů. Pak vymyslím, jak vyšachovat Mid-America. Chci to ruthenium najít a získat za každou cenu. Všechno.“

„Tohle je Mitchell Goyette, jak ho znám a mám rád,“ utrousil Zak s pokřiveným úsměvem. „Ještě jsme ale nemluvili o mém podílu.“

„Zatím není nic jisté. Deset procent ze zisku je víc než štědré.“

„Uvažoval jsem o padesáti.“

„To je absurdní. Já ponesu všechny náklady. Patnáct procent.“

„Vidím to na dvacet.“

Goyette zatnul zuby. „Zmizte okamžitě z mé lodi. A vychutnejte si venku tu zimu.“

40

PŘESTOŽE HO LOREN PROSILA, aby zůstal v posteli a odpočinul si, vstal Pitt druhý den ráno časně a oblékl se do práce. Tělo ho bolelo víc než předchozího dne, a než rozhýbal klouby, pohyboval se jen ztuha. Napadlo ho, jestli by si neměl nalít do pomerančového džusu tequilu, aby bolest utlumil, ale nakonec si to rozmyslel a jen proklel přibývajících léta, kvůli kterým se mu zranění hojila čím dál pomaleji.

Loren ho zavolala do koupelny, kde mu vyčistila zranění na hlavě a přiložila nový obvaz.

„Tuhle ti aspoň zakryjí vlasy,“ poznamenala a přejela prsty po jizvách na Pittově hrudníku a zádech. Nesčetné zápasy se smrtí zanechaly viditelné stopy na těle, o několika šrámech na duši nemluvě.

„Klika, že to bylo do hlavy,“ utrousil.

„Třeba konečně přijdeš k rozumu,“ odpověděla a objala ho. Pitt sice pověděl Loren, co se v Ontariu stalo, ale nezmnínal se o tom, že k sesuvu nedošlo náhodou. Postavila se na špičky, lehce ho políbila na vlasy a pak mu připomněla jeho slib, že ji toho dne vezme na oběd.

„Vyzvednu tě v poledne,“ ujistil ji.

Do kanceláře dorazil kolem osmé a hned musel absolvovat dvě porady s výzkumníky. Později dopoledne

zavolal Danu Martinovi. Zdálo se, že ho manažer FBI vyloženě rád slyší.

„Dirku, ten tvůj včerejší tip byl správný. Měl jsi pravdu, údržba v laboratořích Univerzity Georgea Washingtona pracuje po večerech. Přehráli jsme si záznamy bezpečnostních kamer a našli slušný záběr toho tvého ranního údržbáře. Do písmene odpovídá tvému popisu.“

Když Pitt seděl v čekárně letiště v Elliot Lake, konečně mu došlo, že muž v Co-op byl ve skutečnosti ten údržbář, na kterého narazil u laboratoře těsně před výbuchem.

„Podařilo se vám ho identifikovat?“ zeptal se Pitt.

„Poté co se potvrdilo, že nepatří k provoznímu personálu budovy, jsme porovnali jeho fotografii s databází Úřadu pro vnitřní bezpečnost. Není to na sto procent, ale máme seznam možných podezřelých, na kterém je jedna velmi pravděpodobná osoba. Na téhle straně hranice vystupuje jako Robert Ford z Buffala ve státu New York. Už jsme zjistili, že adresa, kterou uvádí, je falešná a jméno také.“

Pitt zopakoval jméno Robert Ford a pak se zamyslel nad totožností, kterou ten muž použil v Blind River – John Booth. Usoudil, že to těžko mohla být náhoda. John Wilkes Booth byl ten, kdo zastřelil Lincolna, zatímco Robert Ford zabil Jesseho Jamese.

„Má slabost pro slavné vrahy,“ poznamenal Pitt.

„Možná je to i jeho profese. Porovnali jsme své záznamy s Kanadany a ti se domnívají, že ho znají pod jménem Clay Zak.“

„Chystají se ho sebrat?“

„Už by to udělali, kdyby věděli, kde ho najít. Je podezřelý z dvacet let staré vraždy v kanadském dolu na nikl. Od té doby jako by se po něm zem slehla.“

„V dolu na nikl? To by mohlo vysvětlovat, proč tak rád používá dynamit.“

„Právě se tím zabýváme. Kanadáné ho možná nenajdou, ale jestli ještě jednou vstoupí na naši půdu, budeme mít slušnou šanci ho dostat.“

„Dobrá práce, Dane. Za tak krátkou dobu jste toho dokázali spoustu.“

„Bylo štěstí, že sis vybavil to setkání. Je tu ještě něco, co by tě mohlo zajímat. Jde o toho asistenta Lisy Laneové, Boba Hamiltona. Podařilo se nám získat soudní povolení k prohlídce jeho finančních záznamů. Zdá se, že mu nedávno někdo poslal ze zahraničí na účet padesát tisíc dolarů.“

„Tušil jsem, že s ním není něco v pořádku.“

„Budeme ještě chvíli pátrat a koncem týdne ho předvedeme k výslechu. Uvidíme, jestli je tu nějaká souvislost, ale musím říct, že to zatím vypadá slibně.“

„Jsem rád, že se vyšetřování nadějně rozjíždí. Díky za snahu.“

„Já děkuju tobě, Dirku. Dal jsi nám dobrý tip.“

Pitta napadlo, jak asi probíhá jeho vlastní pátrání, a seběhl po schodech do výpočetního střediska v devátém patře. Opět tam našel Yaegera sedět za pultem a rozmlouvat s Max, která stála před velkým projekčním plátnem. Na něm byla plochá mapa zeměkoule s desítkami světélek blikajících na různých místech oceánů. Každé světlo představovalo bóji, která posílala přes satelit údaje o moři a počasí do budovy ústředí.

„Nějaký problém se systémem bójí?“ zeptal se Pitt zamyšleně a posadil se vedle Yaegera.

„Objevíly se přenosové problémy s několika segmenty,“ odpověděl Yaeger. „Nechal jsem Max otestovat software, abychom odhalili příčinu.“

„Kdyby se poslední verze programu pořádně otestovala ještě před uvedením do provozu, k žádným komplikacím by nedošlo,“ poznamenala Max. Obrátila se k Pittovi, pozdravila ho a pak pohlédla na jeho obviz. „Co jste si udělal na hlavě?“

„Měl jsem malou nehodu na horské silnici,“ odpověděl.

„Získali jsme informace o tom letadle, jehož označení jsi nám zatelefonoval,“ řekl Yaeger.

„To může počkat. Oprava přenosu dat z bójí je důležitější.“

„Zvládnou víc věcí najednou,“ namítla Max trochu dotčeně.

„Provádí test, který bude trvat dvacet minut,“ vysvětlil Yaeger. „Než budou výsledky, můžeme ji zaměstnat i jinak.“

Obrátil se k holografické postavě a řekl: „Max, vyvolej údaje o tom kanadském tryskáči.“

„Jedná se o zbrusu nový osmnáctimístný Gulfstream G650, vyrobený v roce 2009. Podle kanadských záznamů je ocasní číslo C-FTGI registrováno na Terra Green Industries z Vancouveru v Britské Kolumbii. Terra Green je soukromá společnost, kterou vede nějaký Michelle Goyette.“

„Proto ta písmena TGI v označení,“ dodal Yaeger. „Aspoň že tam nedal své iniciály, jako to dělá většina domýšlivých pracháčů.“

„Goyette,“ zamyslel se Pitt. „Nedělá on ve velkém do ekologických zdrojů energie?“

„Do jeho impéria patří větrné farmy, geotermální a vodní elektrárny a menší množství polí se solárními panely,“ odříkala Max.

„Když je firma v soukromých rukou, mohou být její aktivity o něco méně transparentní,“ řekl Yaeger, „tak jsme provedli menší pátrání. Objevili jsme skoro třicet dalších firem, které nějakým způsobem patří pod Terra Green. A ukázalo se, že mnoho z nich nějak souvisí se zemním plynem, ropou a průzkumem nalezišť, zvláště v regionu Athabasca v Albertě.“

„Takže Terra Green zas tak úplně zelená není,“ utrousil Pitt.

„Je to mnohem horší. Další pobočka Terra Green ovládá nedávno objevené pole se zemním plynem v Melville Soundu. Jeho hodnota značně převyšuje cenu všech ostatních poboček dohromady. Našli jsme také zajímavou námořní souvislost s NUMA. Zdá se, že v posledních několika letech si Terra Green objednala v jedné loděnici u ústí Mississippi několik velkých ledoborců a větší počet lodí na převoz zemního plynu a vlečné čluny na dopravu sypkého materiálu. Ve stejné loděnici se stavěla naše poslední výzkumná loď, jejíž dokončení se opozdilo částečně i kvůli té zakázce od Terra Green.“

„Ano, Lowdenova loděnice v New Orleansu,“ vzpomněl si Pitt. „Viděl jsem jednu z těch lodí v suchém doku. Byla obrovská. Copak asi převáží?“

„Zatím jsem se ta plavidla nepokusila lokalizovat, ale můžu se do toho pustit, jestli chcete,“ řekla Max.

Pitt zavrtěl hlavou. „Nejspíš to není tak důležité. Max, mohla byste zjistit, jestli Terra Green provádí nějaký výzkum související s umělou fotosyntézou nebo jinými metodami na omezení emisí skleníkových plynů?“

Max chvíli bez hnutí stála, zatímco procházela databáze zveřejněných výzkumných zpráv a novinových článků.

„Nemohu najít žádné odkazy na hesla Terra Green a umělá fotosyntéza. Provozují malé vědecké zařízení věnující se výzkumu solární energie a publikovali práci o ukládání oxidu uhličitého. Společnost právě otevřela úložiště tohoto plynu v Kitimatu v Britské Kolumbii. Ví se také, že vede jednání s kanadskou vládou o vybudování blíže neurčeného počtu podobných úložišť po celé zemi.“

„V Kitimatu? Právě jsem odtamtud dostal e-mail od Summer,“ ozval se Yaeger.

„Ano, děti se tam zřejmě na pár dní zastavily při cestě Vnitřním průplavem, kde měří kyselost vody,“ řekl Pitt.

„Myslíš, že by ta úložiště oxidu uhličitého mohla být motivem k maření výzkumu Lisy Laneové?“ zeptal se Yaeger.

„Těžko říct, ale vyloučené to není. Je jasné, že Goyette jde po rutheniu.“ Popsal svou návštěvu v Miners Co-op a náhodné setkání s mužem, kterého viděl v univerzitní laboratoři. Odříkal část záznamu v deníku, kterou si přečetl, a ukázal Yaegerovi své poznámky.

„Max, když jsme spolu mluvili naposledy, tvrdila jste, že se ruthenium těží ve světě jen minimálně,“ řekl.

„To je pravda, jen jeden důl v Bolívii produkuje malé množství podřadné rutheniové rudy.“

„V Miners Co-op ho zbývá jen velmi omezená zásoba. Máte nějaké údaje o potenciálních nalezištích v Arktidě?“

Max opět na chvilku strnula a pak zavrtěla hlavou. „Ne, pane. Nenašla jsem o tom žádnou zmínku v zaznamenaných průzkumech ani v povoleních k těžbě, z nichž většina pochází ze šedesátých let minulého století.“

Pitt nahlédl do svých poznámek a řekl: „Mám tu záznam z roku 1917, že o šedesát osm let dříve bylo jisté množství ruthenia zvaného černá kobluna získáno od Inuitů z poloostrova Adelaide. Má to pro vás nějaký význam, Max?“

„Je mi líto, pane, ale stále nenacházím žádné odpovídající záznamy,“ odpověděla s trochu ublíženým pohledem v průzračných očích.

„Mně nikdy pane neříká,“ zamumlal Yaeger tiše.

Max ho ignorovala a snažila se vygenerovat odpověď pro Pitta.

„Adelaidský poloostrov se nachází na severním pobřeží teritoria Nunavut, kousek na jih od ostrova krále Viléma. Momentálně je neobývaný, v minulosti na něm v určitých ročních obdobích sídlily malé skupinky kočujících Inuitů.“

„Max, co znamená ten název ‚černá kobluna‘?“ zeptal se Yaeger.

Max zaváhala, než se napojila na lingvistickou databázi Stanfordské univerzity. Pak naklonila hlavu ke straně a zatvářila se zmateně.

„Ten termín obsahuje zásadní protiklad,“ řekla.

„Vysvětlí to, prosím,“ požádal Yaeger.

„*Kobluna* je domorodý výraz pro ‚bílého muže‘. Doslovný překlad by tedy zněl ‚černý bílý muž‘.“

„Opravdu, protikladné pojmenování,“ řekl Yaeger. „Třeba to znamená bílý muž oblečený v černém nebo naopak.“

„Možná,“ přitakal Pitt. „Ale tady se jedná o odlehlou oblast Arktidy. Pochybuji, že tam do doby, o které mluvíme, vůbec vstoupila noha bělocha. Není to tak, Max?“

„Máte skoro pravdu. První průzkumy a zmapování kanadské Arktidy byly součástí úsilí o objevení severozápadní cesty do Tichého oceánu podněcovaného Brity. Velká část západních a východních regionů kanadské Arktidy byla solidně zmapovaná do poloviny devatenáctého století. Oblasti uprostřed včetně mnoha cest kolem Adelaidského poloostrova patřily k těm, jež byly zmapovány mezi posledními.“

Pitt se podíval do svých poznámek z Miners Co-op. „Ze zápisu vyplývá, že Inuité to ruthenium získali zhruba v roce 1849.“

„Historické záznamy ukazují, že mezi lety 1837 a 1839 zkoumala tuto oblast na severoamerickém pobřeží expedice zaštitěná společností Hudson's Bay Company.“

„To je trochu brzy,“ poznamenal Yaeger.

„Další známou cestu podnikl John Rae v roce 1851, když hledal přeživší účastníky Franklinovy expedice. Ví se, že putoval po jihovýchodním pobřeží Viktoriina ostrova, který se rozkládá zhruba sto šedesát kilometrů od Adelaidského poloostrova. Další, kdo tuto oblast navštívil, byl Francis McClintock, který při opětovném pátrání po Franklinovi vystoupil v roce 1859 na blízký ostrov krále Viléma.“

„To je zase trochu pozdě,“ namítl Yaeger.

„Ale zbývá ještě Franklin,“ řekl Pitt, když zapátral ve své paměti. „Kdy připlul do těch vod a kde se ztratil?“

„Franklinova expedice vyplula z Anglie v roce 1845. První rok přezimovala na Beecheyho ostrově, odkud pokračovala na jih, dokud ji neuvěznil led u ostrova krále Viléma. Na jaře 1848 opustily posádky své lodě a o něco později pomřely na pobřeží do posledního muže.“

Pitt si srovnal v hlavě data a pak poděkoval Max za informace. Holografická žena přikývla a odvrátila se, aby se vrátila k testování softwaru.

„Jestli Franklinovi muži opustili v roce 1848 lodě severně od poloostrova, určitě s sebou nevlekli nějaké minerály,“ poznamenal Yaeger.

„Třeba se Inuité zmýlili v datu,“ opáčil Pitt. „Další věc, kterou musíme vzít v potaz, je Maxina zmínka o tom, že se na Adelaidském poloostrově zastavovali kočující Inuité. Ale to, že domorodci na poloostrově tábořili, ještě nemusí znamenat, že tam získali ten minerál.“

„Dobrá poznámka. Myslíš si, že existuje nějaká souvislost s Franklinovou expedicí?“

Pitt pomalu přikývl. „Možná je to jediná skutečná souvislost,“ řekl.

„Ale slyšel jsi, co říkala Max. Celá posádka zahynula. To značně snižuje naši naději, že najdeme odpověď.“

„Naděje umírá poslední,“ řekl Pitt a v očích se mu blýsklo. Pohlédl na hodinky a zvedl se k odchodu. „Vlastně očekávám, Hírame, že už dneska odpoledne budu na správné cestě.“

41

PITT SI VYPŮJČIL DŽÍP PATŘÍCÍ AGENTUŘE a vyzvedl Loren na Capitol Hillu. Pak se rozjel přes centrum Washingtonu. „Máš čas na oběd?“ zeptal se, když stáli na semaforech.

„Naštěstí nemám na dnešek naplánované žádné slyšení. Jenom mi mají přijít nějaké legislativní návrhy. Co máš v plánu?“

„Malý výlet do Georgetownu.“

„Do mého bytu pro trochu odpoledního potěšení?“ zeptala se nesměle.

„To je lákavá nabídka,“ odpověděl a stiskl jí ruku, „ale obávám se, že máme rezervaci na oběd, která se nedá zrušit.“

Pomalů se prodírali polední zácpou, dokud Pitt neodbočil do M Street, která vedla do srdce Georgetownu.

„Jak se daří Lise?“ zeptal se.

„Dneska ji mají propustit z nemocnice a je celá žhavá vrátit se do práce. Jakmile se jí podaří zdokumentovat a shrnout svá zjištění, což bude možná několik týdnů trvat, domluvím jí schůzku v odboru pro vědu a techniku Bílého domu. Lisa mi dneska ráno volala a byla trochu rozčilená –její asistent podle všeho přijal místo mimo Washington, aniž by ji informoval o svém odchodu.“

„Bob Hamilton?“

„Ano, tak se jmenuje. Ten, kterému nedůvěřujeme.“

„V tomhle týdnu by si s ním měla promluvit FBI. Něco mi říká, že na to nové místo hned tak nenastoupí.“

„Začalo to jako velmi slibný průlom a zvrtilo se to v takový zmatek. Viděla jsem neveřejnou zprávu ministerstva pro energie, která předpovídá mnohem tvrdší dopad globálního oteplování na životní prostředí a ekonomiku, než o jakém mluví kdokoliv jiný. Poslední výzkumy naznačují, že koncentrace skleníkových plynů roste znepokojující rychlostí. Myslíš, že se podaří rychle najít zdroj ruthenia, aby bylo možné rozběhnout umělou fotosyntézu?“

„Všechno, co máme, je mlhavý historický popis dávno zapomenutého naleziště. Možná se ukáže, že tam už nic není, ale jinou stopu jsme neobjevili.“

Pitt zabočil do malebné obytné čtvrti lemované historickými domy ze čtyřicátých let devatenáctého století. Našel místo k parkování pod vysokým dubem a společně zamířili k menšímu obydlí postavenému z přístavku pro kočáry přilehlého sídla. Pitt zabušil těžkým klepadlem a domovní dveře se okamžik nato rozlétly. Stál v nich obrovský chlap oblečený do krátkého červeného saténového županu.

„Dirku! Loren! Konečně jste tady!“ zahřímal St. Julien Perlmutter srdečným hlasem. Vousaté monstrum, dosahující váhy sto osmdesáti kilogramů, objalo jednoho po druhém, až v nich zapraštěly kosti, a pozvalo je dál.

„Juliene, vypadáš moc dobře. Že ty jsi trochu shodil!“ řekla Loren a poplácala ho po mohutném břiše.

„Proboha, to ne!“ zaburácel. „V den, kdy přestanu jíst, umřu. Naopak, ty vypadáš úchvatněji než kdy předtím.“

„Měl bys ten svůj apetit omezit jen na jídlo,“ varoval ho Pitt s úsměvem.

Perlmutter se naklonil k Loreninu uchu. „Kdyby tě někdy život s tímhle starým dobrodruhem omrzela, dej mi vědět,“ řekl tak hlasitě, aby to slyšel i Pitt. Pak se napřímil jako medvěd a odkolébál se přes místnost.

„Pojďte do jídelny,“ pobídl je.

Loren a Pitt ho následovali vstupní halou do obývacího pokoje a dál chodbou. Cestou měli police s knihami. Celý dům jich byl plný, takže připomínal víc velkolepou knihovnu než soukromé obydlí. V jeho zdech se nacházela největší sbírka historických knih o mořeplavbě a lodních deníků na světě. Perlmutter, nenasytný sběratel námořních archiválií, byl také expertem na dějiny námořnictví.

Perlmutter je dovedl do malé, ale bohatě zdobené jídelny, kde bylo u jedné stěny narovnáno jen několik malých hromádek knih. Posadili se k mohutnému mahagonovému stolu pyšnicímu se vyřezávanými nohami ve tvaru lvích tlap. Pocházel z kapitánské kajuty jakési starodávné lodi a patřil mezi spoustu námořních starozitností rozmístěných mezi nekonečnými řadami starých svazků.

Perlmutter otevřel láhev Pouilly-Fumé a nalil každému sklenici suchého bílého vína.

„Obávám se, že tu láhev kumysu, cos mi poslal z Mongolska, jsem už dorazil,“ řekl Pittovi. „Výborné pití.“

„Vyprázdnil jsem jich tam spoustu. Místní ho pijí jako vodu,“ odpověděl Pitt a vybavil si nahořklou chuť alkoholického nápoje vyráběného z kobyliho mléka.

Perlmutter ochutnal víno, pak postavil sklenici a tleskl.

„Marie!“ zavolal hlasitě. „Můžete podávat polévku.“

Z kuchyně se vynořila žena v zástěře nesoucí podnos s talíři. Byla štíhlá a drobná, pravý opak Perlmuttera, měla krátké tmavé vlasy a oči barvy kávy. Mlčky položila před každého stolovníka talíř s polévkou, usmála se a zmizela v kuchyni. Pitt ochutnal a přikývl.

„Vichyssoise. Velmi chutná.“

Perlmutter se naklonil dopředu a zašeptal: „Marie je zástupkyní šéfkuchaře v restauraci Citronelle tady v Georgetownu. Vystudovala na jedné z předních kulinařských škol v Paříži. A co víc, její otec dělal šéfkuchaře u Maxima,“ dodal a blahem si políbil špičky prstů. „Nechala se přemluvit, aby mi chodila třikrát týdně vařit. Život je fajn,“ prohlásil už nahlas a zasmál se, až se mu zavlnily záhyby tuku pod bradou.

Trojice si dále pochutnávala na osmaženém brzlíku s rizotem a pórkem, po kterém následovala čokoládová pěna. Pitt odstrčil talíř od dezertu a spokojeně vzdechl. Loren hodila ručník do ringu dřív, než dojedla ten svůj.

„Vynikající, Juliene, od začátku do konce. Kdyby tě někdy přestaly bavit dějiny mořeplavby, určitě bys udělal skvělou kariéru jako restauratér,“ řekla Loren.

„Možná, ale bojím se, že bych se moc nadřel,“ zasmál se Perlmutter. „Kromě toho, jak už nepochybně víš od svého manžela, láska k moři nikoho neopustí.“

„To je pravda. Nevím, co byste si vy dva počali, kdyby člověk nikdy nevyplul na moře.“

„Rouhačská myšlenka,“ zahřměl Perlmutter. „Což mi připomíná, Dirku, říkal jsi, že ti jde ještě o něco jiného než o oběd s drahým přítelem...“

„Přesně tak, Juliene. Pátrám po vzácném minerálu, který se objevil v Arktidě okolo roku 1849.“

„To zní poutavě. O co se zajímáš?“

Pitt mu vysvětlil význam ruthenia a převyprávěl příběh inuitské rudy z Miners Co-op.

„Tak Adelaidský poloostrov? Jestli mi slouží paměť, nachází se pod ostrovem krále Viléma, přesně uprostřed Severozápadní cesty,“ řekl Perlmutter a pohladil si hustý šedý plnovous. „A v roce 1849 se v té oblasti vyskytovala jen Franklinova výprava.“

„Kdo byl Franklin?“ zeptala se Loren.

„Sir John Franklin byl britský námořní důstojník a renomovaný polárník. Jestli se nepletu, bojoval jako mladík u Trafalgaru na *Bellerophonu*. Přestože už mu bylo padesát šest, vyplul na moře se dvěma pevně stavěnými loděmi, aby proplul pověstnou Severozápadní cestou. Málem se mu to podařilo, ale jeho plavidla uvízla v ledu. Ti, co přežili, byli nuceni loď opustit a pokusit se dojít do tábora obchodníků s kožešinami mnoho set kilometrů na jihu. Franklin i všech sto třicet členů jeho expedice nakonec zemřeli, takže jejich výprava skončila největší tragédií polárních výprav.“

Perlmutter se omluvil, odešel do jedné ze svých čítáren a vrátil se s několika starými knihami a hrubě svázanými rukopisy. Jednu z knih otevřel na stole, zastavil se u hledané stránky a začal číst nahlas.

„Tady to máme. Franklin vyplul z ústí Temže v květnu 1845 s loděmi *Erebus* a *Terror*. Naposledy byly spatřeny, když později téhož léta vplouvaly do Baffinovy

zátoky u Grónska. Očekávalo se, že se zásobami na tři roky přezimují nejméně jednou v ledu, než se pokusí proniknout do Tichého oceánu, nebo se vrátí do Anglie s důkazem, že průplav neexistuje. Franklin a jeho posádka však zahynuli v Arktidě a jejich lodě už nikdo nespatriil.“

„Copak se je nikdo nevydal hledat, když se po těch letech neobjevili?“ zeptala se Loren.

„Ale jistě že ano, má drahá! Obavy začaly růst, když o nich nikdo neslyšel do konce roku 1847, a první záchranné akce započaly hned příští rok. Do pátrání po Franklinovi se pustily doslova desítky expedic a lodě prohledávaly oba konce průplavu. Franklinova manželka lady Jane Franklinová osobně financovala množství výprav, které měly jejího muže objevit. Kupodivu až roku 1854, devět let po vyplutí z Anglie, byly na ostrově krále Viléma nalezeny ostatky několika členů posádky a nejhroší obavy se potvrdily.“

„Zůstaly po nich nějaké deníky nebo záznamy?“ zeptal se Pitt.

„Jen jeden. Mrazivá zpráva v kamenné mohyle, kterou na ostrově našli v roce 1859.“ Perlmutter nalistoval fotokopii v jedné z knih a podal ji Loren a Pittovi.

„Stojí tady, že Franklin zemřel v roce 1847, ale neříká se proč,“ poznamenala Loren.

„Ta zpráva vyvolává více otázek, než dává odpovědí. Byli velmi blízko tomu, aby překonali nejhroší část průplavu, ale lodě nejspíš rozdrtil led.“

Pitt našel v knize mapu, která zobrazovala oblast, kde Franklin skonil. Místo, kde podle odhadů opustili svá plavidla, se nacházelo stovky kilometrů od Adelaidského poloostrova.

„O rutheniu nalezeném v té oblasti se mluví jako o černé kobluně,“ řekl Pitt, zatímco hledal na mapě možnou geografickou stopu.

„Kobluna. To je inuitské slovo,“ řekl Perlmutter a vytáhl jeden hrubě svázaný rukopis. Obrátil několik vysušených listů a našel stranu, kterou hledal.

„Ano,“ odpověděl Pitt. Je to domorodý termín pro ‚bělocha‘.“

Perlmutter poklepal na otevřený dokument. „V roce 1860 se newyorský novinář Stuart Leuthner rozhodl vyřešit záhadu Franklinovy expedice. Odjel do Arktidy, kde prožil sedm let v inuitské osadě a naučil se jejich jazyku a zvykům. Prohledal oblast kolem ostrova krále Viléma a promluvil si s každým obyvatelem, který se mohl setkat s Franklinem nebo jeho posádkou. Našel však jen málo stop a zklamaně se vrátil do New Yorku, aniž by něco objevil. Z nějakého důvodu se rozhodl, že svá zjištění nezveřejní, a vrátil se do Arktidy. Vzal si domorodou ženu, oddal se životu v divočině a nikdo už o něm neslyšel.“

„Tohle je jeho deník z doby, kterou strávil u Inuitů?“ zeptal se Pitt.

Perlmutter přikývl. „Podařilo se mi ho získat před několika lety na aukci za docela slušnou cenu.“

„Divím se, že ho ještě nikdo nevydal,“ poznamenala Loren.

„Kdybys ho četla, nedivila by ses. Devadesát procent zabírá popis lovu a čtvrcení tuleňů, stavba iglú a zabíjení nudy v temných zimních měsících.“

„A zbývajících deset procent?“ zeptal se Pitt.

„Uvidíme,“ usmál se Perlmutter.

Následující hodinu přebíhal Perlmutter očima stránky deníku a občas přečetl nějakou pasáž, kde domorodci popisovali, jak potkali na vzdáleném pobřeží ostrova krále Viléma výpravu se saněmi nebo zahlédli dvě velké lodě uvízlé v ledu. Na samém konci deníku zaznamenal Leuthner svůj rozhovor s mladíkem, jehož příběh nadzdvihl Loren a Pitta na židlích.

Šlo o vyprávění Kú-ruka, třináctiletého chlapce, jenž se v roce 1849 vypravil se svým strýcem lovit tuleně západně od ostrova krále Viléma. Když oba vystoupili na vysoký sněhový kopec, uviděli velkou loď zaklíněnou v ledové kře.

„Kobluna,“ řekl starší z nich, když zamířili k plavidlu.

Když se přiblížili, uslyšeli z nitra lodě vycházet strašný řev a kvílení. Dlouhovlasý muž se šílenýma očima na ně mával, aby šli k boku lodi. Protože měli na výměnu čerstvě uloveného tuleně, okamžitě se dočkali pozvání na palubu. Objevilo se několik dalších mužů, špinavých a vychrtlých, se zaschlou krví na oděvech. Jeden z nich zíral na Kú-ruka a něco nesouvisle blábolil, zatímco dva další tančili po palubě. Posádka zpívala starou píseň, v níž se nazývala „muži temnoty“. Kú-nikovi připadalo, že jsou všichni posedlí zlými duchy. Vyděšený chlapec se držel strýce, který vyměnil tuleně za dva nože a několik lesklých stříbřitých kamenů, které měly podle bělochů zázračné zahřívací účinky. Námořníci slíbili další nástroje a stříbrné kameny, když se Inuité vrátí se zásobami tuleního masa. Kú-nik odešel se svým strýcem, ale už nikdy loď nespátřil. Vypověděl, že se jeho strýc a ostatní muži o pár týdnů později vrátili

k lodi se spoustou masa a přivezli mnoho nožů a kajak plný černé kobluny.

„To muselo být ruthenium,“ vyhrkla Loren vzrušeně.

„Ano, černá kobluna,“ souhlasil Pitt. „Ale kde k němu Franklinova posádka přišla?“

„Mohli ho objevit na jednom z blízkých ostrovů během výpravy na saních, když byly lodě uvězněné v ledu,“ nadhodil Perlmutter. „Samozřejmě mohli na naleziště narazit mnohem dříve, kdekoliv na trase od Grónska po Viktoriin ostrov, dlouhé tisíce kilometrů. Obávám se, že se nemáme čeho chytit.“

„Chování té posádky se mi zdá divné,“ podotkla Loren.

„Slyšel jsem podobný příběh o několika textilních dělnících v jižní Africe, kteří zešíleli údajně proto, že byli vystaveni účinkům ruthenia,“ řekl Pitt. „Nic z toho ale nedává smysl, protože na tom minerálu nic nebezpečného není.“

„Možná jen utrpěli těmi strašnými podmínkami. Celé ty zimy hladověli a mrzli, polapení v temných, stísněných lodích,“ usoudila Loren. „Já bych se z toho zcvokla spolehlivě.“

„Přidej kurděje a omrzliny, nemluvě o botulismu způsobeném špatně zavařenými konzervami zatavenými olovem, a zdravý rozum bude mít na kahánku,“ přitakal Perlmutter.

„Je to jen jedna z nezodpovězených otázek spojených s touto expedicí,“ řekl Pitt.

„Zdá se, že ten popis potvrzuje vyprávění toho obchodníka z Miners Co-op,“ poznamenal Perlmutter.

„Možná že odpověď na to, odkud minerál pochází, leží stále na té lodi,“ nadhodila Loren.

Pitt už o tom uvažoval také. Věděl, že mrazivé vody Arktidy výborně konzervují starožitnosti. *Breadalbane*, dřevěná loď z roku 1843 vyslaná za Franklinovou expedicí při jedné ze záchranných výprav a potopená ledem poblíž Beecheyho ostrova, byla objevena nedotčená, se stěžni stále trčícími nad palubu. Bylo velmi pravděpodobné, že by se stopa vedoucí ke zdroji ruthenia mohla stále nacházet na lodi. Ale která loď to byla a kde ji hledat?

„Nebyla tam zmínka o druhém plavidlu?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl Perlmutter. „A přibližná poloha, kterou uvádějí, je o kus jižněji od místa, kde podle záznamů opustila loď Franklinova výprava.“

„Třeba se posunul led a oddělil je od sebe,“ navrhl Loren.

„To je velmi pravděpodobné,“ odpověděl Perlmutter. „Leuthner má ve svém deníku další zajímavou zmínku,“ řekl a zalistroval o několik stránek dopředu. „Jiný Inuita tvrdí, že viděl, jak se jedna loď potopila, zatímco druhá zmizela. Leuthner nikdy nedokázal z Inuity dostat, která byla která.“

„Za předpokladu, že šlo o jednu z Franklinových lodí, je nezbytně nutné určit její totožnost pro případ, že se minerál nenacházel na palubě *Erebu* či *Terroru*,“ poznamenal Pitt.

„Obávám se, že Kú-nik nevěděl, o kterou z nich jde. Vypadaly skoro stejně,“ řekl Perlmutter.

„Ale vyprávěl, že si její posádka nějak říkala,“ vypravila si Loren. „Jak to bylo, ‚černí muži‘?“

„Nazývali se ‚muži temnoty‘,“ opravil ji Perlmutter. „Zvláštní označení. Asi proto, že přežili tolik temných zim.“

„Nebo to mohlo mít jiný důvod,“ řekl Pitt a po obličeji se mu pomalu rozlil široký úsměv. „Pokud byli opravdu muži temnoty, právě nám prozradili, na které lodi sloužili.“

Loren mu věnovala tázavý pohled, ale Perlmutterovi se rozsvítilo.

„No samozřejmě!“ zahalekal hromotluk. „Musel to být *Erebus*. Výborně, chlapče.“

Loren se podívala na svého manžela. „Co mi uniklo?“

„Erebus,“ odpověděl Pitt, „je v řecké mytologii zastávka na cestě do Hádu. Je to místo neustálé tmy nebo temnoty, jestli chcete.“

„Dalo by se říct, že přesně tam loď i s posádkou skončila,“ podotkl Perlmutter. Zamyšleně na Pitta pohlédl. „Myslíš, že ji dokážeš najít?“

„Bude se muset prozkoumat velká oblast, ale za pokus to stojí. Jediné, co by nám mohlo stát v cestě, je totéž, co zahubilo Franklina: led.“

„Blíží se letní období, kdy tání umožní splavnost. Stihl bys tam včas poslat pátrací loď?“

„Nezapomínej na Kanadány,“ upozornila ho Loren. „Třeba tě nepustí do dveří.“

Pittovi se optimisticky zablýsklo v očích. „Čistě náhodou mám zrovna poblíž vhodné plavidlo a člověka, který ví, jak na to,“ řekl se sebevědomým úsměvem.

Perlmutter našel zaprášenou láhev archivního portského a nalil každému po malé sklence.

„Pánbůh s tebou, chlapče,“ připil Pittovi. „Snad se ti podaří vrhnout trochu světla na záhadu *Erebu*.“

Poté co poděkovali Perlmutterovi za oběd a obdrželi od námořního historika slib, že jim poskytne kopie všech dokumentů, které by jim mohly pomoci upřesnit polohu vraku, vyšli Loren s Pittem z domu a vrátili se do auta. Když nastoupili, byla Loren neobvykle mlčenlivá. Ozval se její šestý smysl a varoval ji před neviditelným nebezpečím. Věděla, že by nemohla bránit Pittovi v cestě za ztracenou záhadou, ale bylo pro ni vždy těžké nechat ho jít.

„Arktida je nebezpečné místo,“ pronesla nakonec tiše. „Budu si o tebe dělat starosti.“

„Postarám se, abych si zabalil dlouhé spodky a držel se dál od ledovců,“ ujistil ji zvesela.

„Vím, že je to důležité, ale stejně bych byla raději, kdybys tam nemusel.“

Pitt se usmál, aby ji uklidnil, ale v očích měl nepřítomný a odhodlaný výraz. Loren se podívala na svého manžela a poznala, že je už v Arktidě.

42

MITCHELL GOYETTE SEDĚL na prodloužené zádi své jachty a procházel si zprávu o příjmech, když se objevila jeho soukromá sekretářka se zabezpečeným přenosným telefonem.

„Máte na lince ministra pro přírodní zdroje Jamesona,“ oznámila ta okouzlující brunetka, když mu přístroj podávala.

Goyette se na ni blazeovaně usmál a zvedl sluchátko.

„Arthure, dobře že voláte. Povězte mi, jak to vypadá s těmi licencemi pro průzkum v Arktidě?“

„Kvůli tomu volám. Dostal jsem mapu arktických oblastí, které byste si přál prozkoumat, a šokovalo mě, když jsem zjistil, že je to celkem skoro pět milionů hektarů. Musím říct, že je to poměrně bezprecedentní žádost.“

„No, je to pořádný kus země. Ale popořádku. Jak jsme daleko s těmi povoleními k těžbě na ostrovech Královské zeměpisné společnosti?“

„Jak víte, část práv na využití ostrovů drží společnost Mid-America Mining Company. Moje kancelář už navrhla zrušení jejich licence. Pokud v příštích třech měsících nenaplní výrobní kvóty, budeme jim ji moci odebrat. A jestli se politická krize se

Spojenými státy prohloubí, umožní nám to jednat rychleji.“

„Myslím, že si můžeme být jistí, že letní kvóta nesplní,“ prohlásil Goyette vychytrale.

„Zrušení licence by mohl urychlit podpis premiéra. Chcete postupovat tímhle směrem?“

„Premiér Barrett nebude představovat žádnou překážku,“ zasmál se Goyette. „Dalo by se říct, že je v celém podniku jakýmsi tichým společníkem.“

„Veřejně vyhlásil politiku ochrany Arktidy,“ připomněl mu Jameson.

„Podepíše, co budu chtít. A teď, co mé další žádosti o licence?“

„Mí lidé už zjistili, že licenci je momentálně chráněn jen malý úsek Melville Soundu. Vypadá to, že jste skoro všechny předběhl.“

„Ano, protože velká část té oblasti byla dosud nepřístupná. Při stoupajících teplotách a se svou flotilou ledoborců budu moci využít to území dřív, než někdo jiný stačí strčit nohu do dveří. S vaší pomocí, samozřejmě,“ dodal sarkasticky.

„Dokážu vám pomoci s licencemi pro těžbu na mořském dně, ale o části suchozemských oblastí bude muset rozhodnout sekce pro indiánské a domorodé záležitosti.“

„Jmenuje šéfa té sekce premiér?“

„Domnívám se, že ano.“

Goyette se znovu zasmál. „Tak to nebude problém. Jak dlouho bude trvat, než budu mít ty mořské úseky v kapse?“

„Musí se přezkoumat a schválit velké území,“ řekl váhavě Jameson.

„Jen klid, pane ministře. Brzy obdržíte tučnou platbu a další, až budou licence vydány. Nikdy nezapomenu zaplatit těm, kdo mi pomohou s mými obchodními záležitostmi.“

„Výborně. Pokusím se připravit v příštích několika týdnech všechny dokumenty.“

„Tak se mi líbí. Víte, kde mě najdete,“ řekl Goyette a zavěsil.

Ve své kanceláři v Ottavě odložil Jameson sluchátko a podíval se přes stůl. Komisař Královské jízdní policie vypnul nahrávací zařízení a položil druhé sluchátko.

„Proboha, on do toho zatáhl i premiéra!“ zamumlal komisař a potřásl hlavou.

„Není těžké zkorumpovat toho, kdo má hluboko do kapsy,“ řekl Jameson. „Připravíte do zítra tu dohodu o imunitě?“

„Ano,“ odpověděl viditelně otřesený komisař. „Svolíte, že nám poskytnete všechny důkazy, a nebudou proti vám vznesena žádná obvinění. Samozřejmě se bude očekávat vaše okamžitá rezignace. Obávám se, že vaše politická kariéra právě skončila.“

„S tím jsem se už smířil,“ odpověděl Jameson s nešťastným výrazem. „Bude to lepší, než dělat dál poskoka té chamtivé svini.“

„Vyrovnáte se s tím, že s sebou strhnete i premiéra?“

„Pokud je premiér Barrett na Goyetteově výplatní listině, nic jiného si nezaslouží.“

Komisař vstal ze židle a uložil do svého kufříku odposlouchávací zařízení a poznámkový blok.

„Netvařte se nešťastně, komisaři,“ řekl Jameson, když si všiml, že policista není ve své kůži. „Jakmile vyjde pravda o Goyetteovi najevo, budou vás všichni

oslavovat za to, že jste ho dostal za mříže. Možná to z vás udělá i vhodného kandidáta na premiérovo místo.“

„Tak vysoko moje ambice nesahají. Jenom se bojím, jak ten miliardář otřese naším justičním systémem.“

Když došel ke dveřím, Jameson za ním ještě jednou zavolal.

„Právo nakonec zvítězí.“

Komisař neodpověděl. Dobře věděl, že ne vždy je to tak.

43

Z TÉ ČÁSTI TREVOROVY LODI, která zůstala nad vodou, se ještě kouřilo, když vedle ní zakotvil člun zapůjčený ze slévárny hliníku a vytáhl vrak na palubu. Odvezl ho do blízkých doků a vyložil trup plný vody na betonovou plochu, kde měl počkat na vyšetřovatele a odhadce z pojišťovny. Trevor, který se už nechal ošetřit a vyslechnout policií, si prohlédl zuhelnatělý trup a pak zamířil zpátky k výzkumné lodi NUMA. Dirk na něho mávl, aby šel na palubu, a zeptal se ho na reakci policie.

„Velitel nechce připustit, že se jednalo o nastraženou výbušninu, dokud se na to nepodívá jeho specialista na požáry,“ řekl Trevor.

„Čluny jen tak nevybuchují, rozhodně ne takhle,“ opáčil Dirk.

„Ptal se, jestli nemáme nějaké podezření, ale já řekl, že ne.“

„Myslíš, že by nám nepomohl?“ zeptala se Summer.

„Zatím ne. Nemáme dost důkazů, abychom mohli na někoho ukázat prstem.“

„Všichni víme, že je za tím někdo z toho úložiště oxidu uhličitého.“

„V tom případě musíme té záhadě přijít na kloub,“ ozval se Trevor. Pevně pohlédl na Dirka a Summer. „Vím, že nemáte času nazbyt, ale snad byste mi před odjezdem mohli ještě pomoci s průzkumem ostrova Gil.“

„Náš člun je naložený a my jsme připravení,“ odpověděl Dirk. „Postarej se o lana a vyrazíme.“

Plavba Douglasovým kanálem probíhala v relativním tichu, jak všichni přemítali, do jakého nebezpečí se to namočili. Když míjeli úložiště oxidu uhličitého, Dirk si všiml, že tanker na zemní plyn už opustil krytý dok. Dal plyn naplno, aby byli co nejdříve na místě a zjistili, co se nachází pod hladinou u ostrova Gil. Byli už skoro v průlivu, když Summer vstala a ukázala přes čelní sklo. V další zátočině se černal tanker na plyn plující pomalu kanálem.

„Podívejte se, jak nízko sedí na vodě,“ poznamenal Dirk, když si všiml, že tanker je potopený až po čáru ponoru.

„Měla jsi pravdu, Summer,“ řekl Trevor. „Ve skutečnosti CO₂ v zařízení nabírali. To nedává smysl.“

Plavidlo NUMA projelo kolem tankeru a rychle dosáhlo otevřené úžiny. Dirk stočil loď k jejímu jižnímu konci a zastavil na úrovni výběžku ostrova Gil. Přešel na zád' a spustil přes zábradlí sondu sonaru, zatímco Summer připravovala síť souřadnic pro navigační systém. Za několik minut se dali opět do pohybu a začali křížovat úžinu se sondou v závěsu.

Záběry sonaru odhalily příkré kamenité dno klesající z patnácti metrů u pobřeží k více než šedesáti ve středu průplavu. Dirk musel zacházet s kabelem sonaru jako s jojem, když vytahoval a spouštěl sondu podle měnící se hloubky.

První hodina pátrání neodhalila nic zajímavého, pouze bezvýrazné mořské dno poseté kameny a občas nějakou potopenou kládou. Trevora stále stejné obrazy brzy začaly nudit a obrátil pozornost k tankeru na plyn.

Velká loď konečně vplula do úžiny a teď se plazila severně od nich. Za chvíli dosáhla severního výběžku ostrova Gil a zmizela za ním.

„Rád bych věděl, kam má namířeno,“ poznamenal Trevor.

„Až se vrátíme do Seattlu, zjistím, jestli by na to nemohla přijít naše agentura,“ slíbila Summer.

„Bojím se pomyslet, že vypouští ten oxid uhličitý do moře.“

„Něco takového si nedokážu představit,“ opáčila. „Kdyby se obrátil vítr, mohlo by to ohrozit posádku.“

„Asi máš pravdu. Ale stejně mi na tom něco nesedí.“
Přerušil je Dirkův hlas z kajuty.

„Něco mám.“

Summer s Trevorem strčili hlavy dovnitř a zadívali se na monitor sonaru. Ukazoval tenkou čáru táhnoucí se po dně.

„Mohlo by to být potrubí,“ řekl Dirk. „Rozhodně to vypadá, že to vyrobil člověk. Při dalším proplutí bychom měli zachytit víc.“

Museli počkat deset minut, než se obrátili před ostrovem a zamířili zpátky do úžiny rovnoběžně s předchozí trasou. Tenká linka opět křížovala monitor a mířila na severozápad.

„Na komunikační kabel je to moc tlusté,“ podotkla Summer s pohledem upřeným na obrazovku.

„Nedokážu si představit, co by to mohlo být,“ řekl Trevor. „Ostrov Gil je až na pár primitivních loveckých a rybářských chat neobydlený.“

„Někam to vést musí,“ namítl Dirk. „Pokud to nezmizí pod zemí, přijdeme na to kam.“

Pokračovali v systematickém průzkumu, ale místo aby záhadu vyřešili, jen se jim prohloubila. Brzy se objevilo další potrubí a pak třetí, všechny směřující pod sbíhavým úhlem k severu. Po několika další obratech dospěli k místu, kde se trubky spojovaly. Sonar odhalil čtyři další vedení, která spolu s ostatními připomínala ruku se sedmi prsty. Když si složili obrazy dohromady, zjistili, že roury sahají zhruba do vzdálenosti padesáti metrů, kde náhle končí. Od místa spojení vedlo na sever souběžně s pobřežím jedno silnější potrubí. Sonar ho dokázal kousek sledovat, než zmizelo pod usazeninami u břehu. Když se dostali na kraj pročesávané oblasti, zastavil Dirk motor a s Trevorovou pomocí vytáhl sondu sonaru na palubu.

„Už bude sedm,“ připomněla Summer. „Za hodinu se budeme muset vydat na zpáteční cestu, abychom nevjeli do kanálu za tmy.“

„Takže máme ještě spoustu času na rychlé ponoření,“ usoudil Dirk. „Další příležitost se nám už možná nenaskytne.“

Ostatní nic nenamítali. Dirk si natáhl neopren a Summer navedla loď zpátky na místo, kde se všech sedm trubek sbíhalo.

„Hloubka je dvacet devět metrů,“ hlásila. „A měl bys vědět, že radar ukazuje velké plavidlo mířící naším směrem, teď je zhruba pětadvacet kilometrů severně.“ Obrátila se k Trevorovi a zeptala se: „Neříkal jsi snad, že uprostřed týdne tady žádné pravidelné linky nejezdí?“

Trevor se na ni nechápavě podíval. „Pokud vím, tak ne. Dost přesně se drží jízdnicích řádů. Musí to být nějaká zbloudilá nákladní loď.“

Dirk strčil hlavu dovnitř a podíval se na obrazovku radaru. „Mám dost času se tam porozhlédnout, než se moc přiblíží.“

Summer obrátila člun proti proudu, zatímco Trevor shodil z přídě kotvu a zajistil jejich pozici. Dirk si narovnal bombu a opasek se zátěží a překročil zábradlí.

Rozrazil hladinu v době mezi přílivem a odlivem a s úlevou zjistil, že proud je minimální. Doplavál k přídě lodi, chytil se kotevního lana a zamířil ke dnu.

Chladná zelená voda postupně pohlcovala světlo na hladině, takže musel rozsvítit malou čelovku nasazenou na kapuci neoprenového obleku. Z šera se vynořilo hnědé kamenité dno tečkované mořskými ježky a hvězdicemi. Ve třicetimetrové hloubce upravil vztlak, pustil se kotevního lana a plaval v širokém kruhu, dokud nespatrił předmět zachycený sonarem.

Po mořském dně se táhla tmavá kovová roura a mizela v podmořském šeru. Měla asi patnáct centimetrů v průměru a Dirk poznal, že byla položena teprve nedávno, protože ji ještě nepokrývala žádná vegetace ani usazeniny. Vrátil se ke kotvě, odtáhl ji k rouře a zaklínil mezi nedalekými kameny. Pak trubku sledoval po mírném svahu do hlubších vod, dokud o dvacet metrů dál nenašel její ústí, u kterého byl v mořském dně vyhloubený menší kráter. Dirk si všiml, že se kolem nevyskytuje nic živého.

Sledoval rouru na druhou stranu do mělké vody až k místu, odkud trubka vycházela. Byly tam tři klouby za sebou, z nichž vycházelo na obě strany šest trubek plus jedna na konci. K rozbočení vedla jedna silnější, pětadvacetimetrová roura přicházející od ostrova Gil. Dirk ji několik set metrů sledoval až k místu, kde v

hloubce deseti metrů zahýbala v pravém úhlu na sever. O něco dál zjistil, že je uložena v mělkém příkopu, jenž ji ukrýval před sondou sonaru. Pokračoval podél ní ještě několik minut, než mu začal docházet vzduch a musel se obrátit na zpáteční cestu. Právě změnil kurz, když zaslechl nějaký hřmot. Byl to hluboký zvuk, ale pod vodou nedokázal rozeznat, odkud přichází. Jak plaval podél roury, spatřil, že z ní opadává písek. Položil na její povrch ruku v rukavici a ucítil silné vibrace. Poháněn neblahou předtuchou zamířil rychle zpátky k rozbočení.

Na palubě člunu se Summer podívala na hodinky a zaznamenala, že Dirk je pod vodou už skoro půl hodiny. Obrátila se k Trevorovi, který seděl na zábradlí a obdivně si ji prohlížel.

„Škoda že se tady nemůžeme zdržet déle,“ řekla, když uhodla, na co myslí.

„Taky mě to mrzí. Ale něco mě napadlo. Musím se vypravit do Vancouveru, abych sepsal zprávu o výbuchu na lodi a zajistil si náhradu. Mohlo by mi to zabrat několik dnů, když to trochu protáhnu,“ dodal s úsměvem. „Co kdybych za tebou přijel do Seattlu?“

„Zlobila bych se, kdybys to neudělal,“ opáčila s úsměvem. „Jsou to jenom tři hodiny vlakem.“

Trevor se nadechl, aby odpověděl, když si všiml něčeho ve vodě za Summeriným ramenem. Asi dvacet metrů od lodi se na hladině objevily bubliny. Postavil se, aby lépe viděl, když tu Summer ukázala na další chomáč bublin kousek od přídě. Společně se rozhlédli po okolní vodě a spatřili asi půl tuctu výronů plynu na různých místech kolem lodi.

Bubliny praskaly a do vzduchu se zvedaly obláčky jakési bílé páry. Mlha se rychle rozšiřovala po hladině.

Za několik vteřin vytvořila kolem lodi kruhovou stěnu, jež uzavřela Summer s Trevorem ve svém středu. Zatímco se mlha blížila, pronesl Trevor vyděšeně: „To je ďáblův dech!“

44

DIRK DĚLAL MOCNÁ TEMPÁ NOHAMA a rychle plul podél hlavní roury. Přestože byla viditelnost špatná, vycítil blízké turbulence ve vodě a bylo mu jasné, že emise z potrubí představují nějaké nebezpečí. Hlavou se mu mihl obraz *Ventury* a její mrtvé posádky. Pomyslel na Summer a Trevora na hladině a zabral ploutvemi ještě silněji bez ohledu na sílící protesty plic.

Dorazil k místu, kde se trubky rozdělovaly, a okamžitě odbočil vlevo podél slabší roury, která jako první klesala dolů. Teď už slyšel hukot bublin nějakého plynu hnaného do vody pod velkým tlakem. Konečně před sebou zahlédl kotevní lano. Okamžitě vystřelil nahoru směrem k hladině a podél lana se dostal přímo pod přední člunu.

Když vystrčil hlavu nad vodu, připadal si jako v londýnské mlze. Nízko nad vodou se válela hustá bílá oblaka. S tváří pod hladinou doplaval podél trupu k zádi a vylezl nahoru po žebříku, který Summer spustila přes zábradlí. Vytáhl se nad horní příčel jen tolik, aby viděl přes palubní světlík. Po palubě se válely mraky bílé páry a skoro zahalovaly nedalekou kormidelní budku.

Dirk si vytáhl z úst regulátor jen na tak dlouho, aby zavolal na Summer. Ústa mu okamžitě naplnila kyselá pachut', takže si rychle strčil náustek zpět a zhluboka se nadechl z bomby. Několik okamžiků stál a naslouchal a pak s bušícím srdcem skočil zpátky do vody.

Došlo mu, že nikdo neodpověděl, protože loď byla prázdná.

...
DVĚ STĚ METRŮ západně a tři metry pod hladinou měl Trevor pocit, že každým okamžikem zemře. Nemohl uvěřit, jak rychle z něho ledová voda vysála sílu spolu skoro s veškerou vůlí žít. Nebýt zářících perlově šedých očí Summer, které ho prosily, aby plaval dál, možná by to vzdal.

Když mu strkala do úst regulátor, aby se nadechl, musel uznat, že to jsou opravdu úchvatné oči. Jako by z nich sálalo teplo. Zhluboka se nadechl, vrátil jí regulátor a uvědomil si, že se mu začínají plést myšlenky. Pokusil se znovu soustředit na své unavené nohy, připomněl si, že se musejí dostat na břeh, a zabral silněji.

Bylo to rozhodnutí ve zlomku vteřiny, jediné, které jim mohlo zachránit život. Před mrakem oxidu uhličitého, který je zcela obklopil, mohli uniknout jen pod hladinu. Summer napadlo, že by přerázla kotevní lano a pokusila se plynu ujet, ale kdyby se jí nepodařilo nastartovat motor napoprvé, nepřežili by. Kromě toho musela myslet i na Dirka. Kdyby se náhodou vynořil pod zádí, když by odplouvali, rozsekal by ho lodní šroub na kusy. I tak měl asi malou naději na přežití, ale stále existovala možnost, že se mu podaří se zbývajícím vzduchem plynu uplavat.

„Musíme do vody,“ křikla, když je bílý oblak obklíčil. Trevor viděl, jak zamířila k připravené potápěčské bombě u bočního zábradlí.

„Navlékni si neopren, já vezmu tu bombu,“ zavelel.

Necelou minutu předtím, než celou loď obklopila mlha, na sebe Summer natáhla neopren a popadla masku, zatímco Trevor si chvatně připínal bombu. Sotva stihla prostrčit ruce popruhy vesty pro vyrovnávání vzlaku,

když oxid uhličitý vnikl na palubu. Přes zábradlí spíš spadli než skočili, hlasitě cákli do studené vody a potopili se pod smrtící mrak.

Trevor, který nebyl chráněný před chladem, měl pocit, jako by dostal ránu elektrickým proudem. Chytili se tak, aby byli obličejí u sebe, dělali nemotorná tempa nohama a podávali si regulátor. Konečně se jim podařilo dosáhnout jistého rytmu a brzy se posunuli o slušný kus blíž k ostrovu.

Ale chlad Trevora brzy dostihl. Jeho účinky byly zpočátku nezřetelné, ale pak si Summer všimla, že se jeho tempa zpomalují. Rty a uši se mu zbarvily do modra a jí bylo jasné, že mu hrozí podchlazení. Zvýšila tempo, aby neztratili rychlost. Bojovala dalších třicet metrů a uvědomovala si, že se Trevor pomalu začíná stávat přítěží. Pohlédla dolů v naději, že se dno pod nimi zvedá, ale viděla jen metr či dva tmavé vody. Neměla tušení, jak daleko jsou od ostrova nebo zda ve skutečnosti neplavou v kruhu. Nezbylo jim než riskovat vynoření.

Zhluboka se nadechla z regulátoru a vtlačila ho Trevorovi do úst. Pak zabrala k hladině a táhla ho s sebou. Když se vynořila, rychle se rozhlédla všemi směry, aby se zorientovala. Její nejhorší obavy se nepotvrdily. Unikli, alespoň dočasně, hustému mraku oxidu uhličitého, který se stále převaloval nedaleko. V opačném směru se asi čtyři sta metrů od nich zelenaly kopce ostrova Gil. I když neplavali přímo, kurz měli natolik správný, že se přiblížili k pobřeží.

Summer se zkusmo nadechla, a když nepocítila žádné následky, sáhla Trevorovi pod paži a stiskla tlačítko na jeho vyrovnávací vztlaku. Vesta se rychle nafoukla a vytáhla Trevorův trup z vody. Pohlédla mu do

obličej a on zamrkal v odpověď, ale pohled měl apatický. Popadla ho vzadu za vestu, začala plavat ke břehu a táhla ho za sebou, zatímco on jenom chabě mrskal nohama.

Ostrov jako by se vzdaloval, jak se Summer začínala zmocňovat únava a strach, že se jí nepodaří dostat Trevora na břeh. Snažila se nedívat k pevnině a soustředit se jen na plavání, ale tím jen víc vnímala, jak jí těžknou nohy. Bojovala, aby udržela tempo, když tu se jí náhle vytrhla Trevorova vesta z rukou a jeho tělo se začalo vzdalovat. Polekaně se po něm podívala a zjistila, že jeho nohy stále bezvládně visí. Pak se u Trevorova hrudníku vynořila něčí hlava.

Dirk se ohlédl na Summer a vyplivl regulátor.

„Musí být promrzlý na kost. Nadýchal se toho plynu?“ zeptal se.

„Ne, to je tou zimou. Musíme ho dostat na břeh. Jak jsi nás našel?“

„Všiml jsem si, že na lodi chybí jedna bomba, a došlo mi, že jste se pokusili dostat na břeh. Vynořil jsem se jižně odsud a objevil vás.“

Bez dalších řečí zamířili k ostrovu tak rychle, jak jen dokázali. Dirkova přítomnost Summer povzbudila a ona se pustila do plavání s novou vervou. Společně rychle rozráželi vodu s Trevorem v závěsu a brzy ho vytáhli na tenký pruh kamenité pláže. Trevor se sám posadil, ale neovladatelně se třásl a zíral strnule do prázdna.

„Musíme ho dostat z těch mokrých šatů. Dám mu svůj neopren.“

Summer přikývla a ukázala dál po pláži. Asi sto metrů od nich se nad vodou tyčila malá dřevěná stavba.

„To vypadá jako rybářská chata. Co kdyby ses tam zašel podívat? Já ho zatím svléknu.“

„Dobře,“ řekl Dirk a stáhl ze sebe bombu a opasek se zátěží. „Jenom se nenech moc unést,“ popíchl ji, obrátil se a pustil se po pláži k chatě.

Nemarnil čas, dobře si uvědomoval, že je Trevor v nebezpečí. Rozběhl se oblečený v neoprenu a brzy vzdálenost překonal. Summer měla pravdu, byla to malá roubená rybářská chata používaná při dvoudenních výpravách místního rybářského klubu, menší než garáž pro jedno auto. Dirk si všiml dvousetlitrového sudu a tří kubických metrů nasekaného dřeva na topení. Bez váhání rozkopl dveře a našel jeden kavalec, kamínka na dřevo a gril na ryby. Objevil krabičku zápalek a hromádku suchého dřeva, rychle zatopil v kamnech a spěchal zpátky po pláži.

Trevor seděl polonahý na vyplavené kládě a Summer mu stahovala promočené kalhoty. Dirk mu pomohl na nohy, Summer ho podepřela z druhé strany a spolu ho napůl vlekli k chatě. Z vody se stále valila bílá oblaka CO_2 jako dým ze sopečné exploze. Všimli si narudlého odstínu vody a zahlédli, jak se na hladině vznášejí desítky mrtvých ryb.

„Musí to být z toho tankeru na zemní plyn,“ řekl Dirk. „Nejspíš to pumpují z terminálu na protější straně ostrova.“

„Ale proč to dělají za denního světla?“

„Protože vědí, že jsme tady,“ odpověděl tiše a z hlasu mu čísel vztek.

Vešli do chaty a položili Trevora na kavalec. Summer ho přikryla starou vlněnou dekou a Dirk přinesl zvenčí trochu dřeva na topení. Kamínka už začínala chatu

vyhřívát a Dirk přiložil, aby plameny vyskočily výš. Vstal, aby donesl další polínka, když k nim z dále dolehlo hluboké zahoukání a odrazilo se od kopců na ostrově.

Dirk se Summer vyběhli ven a zděšeně se zahleděli do úžiny. Tři kilometry severně plula velká aljašská výletní loď a mířila přímo do smrtícího mraku oxidu uhličitého.

45

FRANCOUZSKÁ VÝLETNÍ LOĎ *Dauphine* měla před návratem do domácího přístavu ve Vancouveru v plánu týdenní plavbu k pobřeží Aljašky. Rozsáhlá epidemie zažívacího traktu, která postihla skoro tři sta cestujících, však přinutila kapitána cestu zkrátit – obával se, že by velké množství pasažérů mohlo potřebovat hospitalizaci.

Při skoro třech stech metrech délky byla *Dauphine* jednou z největších a také nejnovějších lodí proplovajících Vnitřní cestou. Měla tři vyhřívané bazény, osm restaurací a obrovský vyhlídkový sál se skleněnou stěnou nad můstkem a dokázala poskytnout veškeré pohodlí a luxus dvěma tisícům jednomu stu cestujících.

Dirk se Summer stáli na pobřeží ostrova Gil a vytřeštěně zírali, jak ta zářivě bílá loď směřuje k jisté zkáze. Sedm trubek stále chrlilo oxid uhličitý a mrak páry se rozšířil v kilometrovém okruhu na všechny strany. Mírný západní vítr bránil plynu, aby zahalil i ostrov, ale zároveň ho hnál dál do úžiny. *Dauphine* by trvalo celých pět minut, než by mrakem proplula, což bohatě stačilo k tomu, aby těžký oxid uhličitý pronikl do klimatizačního systému celé lodi. Vytlačil by ze vzduchu kyslík a způsobil jistou smrt ve všech prostorách plavidla.

„Musí tam být tisíce lidí,“ poznamenala Summer zachmuřeně. „Musíme je nějak varovat.“

„Třeba je v chatě vysílačka,“ řekl Dirk.

Vběhli do rybářské chaty a začali ji obracet vzhůru nohama, aniž by si všímali Trevorova mumlání. Vysílačku však nenašli. Když vyšli ven, zahleděl se Dirk do chuchvalců bílého plynu ve snaze objevit výzkumnou loď. Ta však byla beznadějně ukrytá v mraku.

„Kolik vzduchu ti zbylo v bombě?“ zeptal se rychle Summer. „Mohl bych zkusit doplavat zpátky na naši loď a zavolat jim námořní vysílačkou, ale svůj vzduch jsem už spotřeboval.“

„Ne, to bys nemohl,“ zavrtěla hlavou Summer. „Moje bomba je taky skoro prázdná, protože jsme se o ni dělili dva. Nedostal by ses na loď živý. Nepustím tě.“

Dirk musel neochotně souhlasit, bylo mu jasné, že by se mu ten pokus stal osudným. Zoufale se rozhlížel kolem, jestli nenajde něco, čím by mohl výletní loď varovat. Pak si všiml velkého sudu vedle chaty. Doběhl k němu, opřel se dlaněmi o jeho horní okraj a zabral. Sud chvíli vzdoroval a pak se trochu nadzdvihl s tlumeným šplouchnutím, které mu prozradilo, že je skoro plný. Odšrouboval uzávěr na horním víku, strčil dovnitř prst a přičichl k němu.

„Benzin,“ řekl, když k němu Summer došla. „Zásoba pro rybářské čluny.“

„Mohli bychom zapálit pořádný oheň,“ navrhla Summer vzrušeně.

„Ano,“ řekl Dirk a pomalu přikývl. „Nebo udělat něco ještě nápadnějšího.“

• • •

KAPITÁN DAUPHINE byl shodou okolností právě na můstku a studoval předpověď počasí, když na něho zavolal výkonný důstojník.

„Kapitáne, zdá se, že ve vodě přímo před námi je nějaká překážka.“

Kapitán dočetl předpověď a klidně došel k důstojníkovi, který držel u očí silný dalekohled. Kvůli velrybám, delfínům a kládám popadaným z dřevařských lodí se každou chvíli v průplavu objevila nějaká plovoucí překážka. Žádná z nich však nepředstavovala hrozbu pro velké plavidlo, které dokázalo odhrnovat klády z cesty jako párátko.

„Tři čtvrtě kilometru před námi, pane,“ oznámil výkonný důstojník a podal mu dalekohled.

Kapitán ho přiložil k očím a zahleděl se na vířící bílý oblak mlhy před nimi. Těsně před mrakem se na hladině pohupoval jakýsi tmavý hrbol provázený o něco menším, modrým. Kapitán si ho prohlížel skoro minutu a upravoval zaostření dalekohledu.

„Tam ve vodě je člověk!“ vyhrkl náhle. „Vypadá to na potápeče. Kormidelníku, snížit rychlost na pět uzlů a připravit se na změnu kurzu.“

Vrátil dalekohled důstojníkovi a přistoupil k barevnému monitoru, který ukazoval jejich polohu na námořní mapě průplavu. Prostudoval okolní hloubku a s uspokojením konstatoval, že na východní straně úžiny je dostatečná rezerva, aby tudy mohli proplout. Právě se chystal vydat rozkaz ke změně kurzu, aby se potápěči vyhnuli, když na něho výkonný důstojník znovu zavolal.

„Pane, měl byste se podívat ještě jednou. Zdá se, že nám ze břehu někdo něco signalizuje.“

Kapitán popadl dalekohled podruhé a podíval se před příd'. Loď se už přiblížila natolik, že jasně rozeznal Dirka v modrém neoprenu vedle rozvětveného kmene, v jehož rozsoše byl zaklíněný dvouseťlitrový sud. Uviděl, že Dirk mává směrem ke břehu, pak se odstrkuje od kmene a mizí pod vodou. Kapitán obrátil pohled k ostrovu, kde spatřil Summer, jak se brodí po hrudník vodou. Nad hlavou držela kus dřeva, který zjevně hořel. Užasle sledoval, jak hodila hořící klacek do kanálu směrem k plující kládě. Jakmile žhnoucí dřevo dopadlo do vody, z hladiny vyšlehly vysoké plameny. Úzký pruh plamenů se doplazil k plující kládě, kterou záhy obklopil oheň. Trvalo jen několik vteřin, než se benzin v sudu vzňal, a následující výbuch odhodil pomačkaný barel o kus dál na hladinu. Kapitán nevěřícně zíral na tu ohnivou scénu a pak se konečně vzpamatoval.

„Plný zpětný chod! Plný zpětný chod!“ zařval a rozčileně zamával rukama. „A spojte mě s pobřežní stráží.“

46

DIRK SE VYNOŘIL DVACET METRŮ od hořícího benzinu a pomalu plaval směrem k výletní lodi. Občas zvedl ruku a plácl do hladiny, což je smluvený signál potápěče v ohrožení. Obezřetně sledoval mrak oxidu uhličitého, který se stále převaloval několik desítek metrů za hořící kládou. Uslyšel výkřiky z pobřeží a ohlédl se po Summer, která volala a mávala na loď, aby zastavila.

Podíval se na sever k obrovské lodi, která se valila na něho. Napadlo ho, jestli vůbec někdo na můstku dává pozor a všiml si jeho pyrotechnického představení. Zapochyboval, že je v cestě lodi v bezpečí, a udělal několik temp ke břehu. Pak uslyšel vzdálené kvílení sirény na palubě. Jeho pohled upoutala zvířená voda za zádí plavidla. Dirkovi došlo, že jeho ohnivý signál byl spatřen a kapitán zařadil zpětný chod. Nebyl si však jistý, jestli se to nestalo příliš pozdě.

Dauphine dál plula k jedovatému mraku a nezdálo se, že by zpomalovala. Dirk plaval rychleji, aby se uhnul přídi lodi, která mířila přímo na něho. Trup vysoký jako dům se tyčil doslova nad ním a předtím prořízla vodu jen několik metrů daleko. Už se vzdal naděje, že loď zastaví, když tu se plavidlo náhle zatřásl a zpomalilo. Jeho předtím doplula až k uhasínajícím plamenům a zarazila se. S mučivou pomalostí couvla *Dauphine* úžinou asi sto metrů na sever a zůstala stát.

Z boku už byl spuštěn oranžový záchranný člun a rychle se rozjel k Dirkovi. Když zarazil vedle něho, naklonili se k hladině dva námořníci a hrubě ho vytáhli na palubu. Muž se strohým výrazem sedící na přídi na něho zavrčel.

„Co jste sakra zač? Nějakej cvok od Greenpeace?“ zeptal se s francouzským přízvukem.

Dirk ukázal na převalující se bílý mrak jižně od nich.

„Vjed'te do toho a jste mrtví. Cvoci budete vy, když budete ignorovat mé varování.“

Odmlčel se a pohlédl námořníkovi do očí. Francouz znejistěl a zmlkl.

„Na břehu mám zraněného, který potřebuje okamžitou lékařskou pomoc,“ pokračoval Dirk a ukázal na rybářskou chatu.

Člun se bez dalšího slova rozjel k ostrovu. Dirk vyskočil z člunu a rozběhl se k chatě, kde už bylo od sálajících kamen jako v sauně. Summer seděla na kavalci vedle Trevora, objímala ho a mluvila na něho. Oči měl už jasnější, ale stále si něco zmateně mumlal. Námořníci ho pomohli odnést do člunu a všichni se vrátili na *Dauphine*.

Když Trevora vyzvedli z člunu na palubu, doprovodila ho Summer na ošetřovnu, zatímco Dirka odvedli na můstek. Kapitán lodi, pomenší muž s prořídlymi vlasy, si Dirka opovržlivě prohlédl.

„Kdo jste a proč jste před námi zapálil oheň?“ zeptal se podrážděně.

„Jmenuji se Pitt a jsem z Národní podvodní a námořní agentury. Nemůžete pokračovat dál průlivem, nebo zabijete všechny na palubě. Ta bílá mlha před vámi je smrtící mrak oxidu uhličitého vypouštěného z tankeru.

Museli jsme opustit svou loď a doplavat na břeh. Moje sestra a další muž o vlásek unikli smrti.“

Výkonný důstojník stál opodál a poslouchal. Potřásl hlavou a ušklíbl se.

„To je ale nesmyslná povídačka,“ řekl jinému členu posádky tak hlasitě, aby ho Dirk slyšel.

Dirk si ho nevšímal a dál se snažil přesvědčit kapitána.

„Mluvím pravdu. Jestli chcete riskovat, že zabijete tisíce cestujících na palubě, plujte dál. Jenom nás předtím vysadte na břeh.“

Kapitán si Dirka prohlížel a pátral po příznacích šílenství, ale viděl jen chladné sebeovládání. Napětí porušil námořník od radaru.

„Pane, vidím v té mlze nehybné plavidlo asi tři čtvrtě kilometru od přídě na pravoboku.“

Kapitán tu informaci strávil bez komentáře a znovu se podíval na Dirka.

„Tak dobře, změníme kurz a nebudeme pokračovat úžinou. Mimochodem, pobřežní hlídka už je na cestě. Jestli se mýlíte, pane Pitte, oni už si to s vámi vyřídí.“

Chvilku nato se ozval zesilující tepavý zvuk a za oknem na levoboku se objevil oranžovobílý vrtulník americké pobřežní hlídky z Port Rupertu.

„Kapitáne, poradte prosím pilotovi, aby se vyhnul tomu bílému mraku. A možná by bylo i poučné, kdyby přeletěl nad severozápadním pobřežím ostrova,“ požádal Dirk.

Kapitán poslechl a seznámil pilota pobřežní hlídky se situací. Vrtulník na dvacet minut zmizel, a když se znovu objevil nad lodí, ozval se pilot ve vysílačce.

„*Dauphine*, potvrzujeme přítomnost tankeru na zemní plyn u plovoucího terminálu na severním pobřeží ostrova Gil. Zdá se, že byste mohli mít pravdu s tím nezákonným vypouštěním oxidu uhličitého. Prostřednictvím kanadské pobřežní hlídky a jízdní policie vyhlásíme stav ohrožení. Doporučujeme změnit kurz do kanálu západně od ostrova.“

Kapitán poděkoval pilotovi a upravil směr na náhradní trasu kolem ostrova Gil. Pár minut nato přistoupil k Dirkovi.

„Zdá se, že jste zachránil mou loď před nepředstavitelnou tragédií, pane Pitte. Omlouvám se, že jsem vám nevěřil, a děkuji za varování. Jestli bych pro vás mohl oplátkou něco udělat, dejte mi prosím vědět.“

Dirk se na chvíli zamyslel a pak řekl: „No, kapitáne, docela rád bych v dohledné době získal zpátky svoji loď.“

• • •

DIRKOVI A SUMMER nezbylo nic jiného než zůstat na palubě *Dauphine*, dokud nezakotvila druhého dne večer ve Vancouveru. Než dopluli do přístavu, byl Trevor zase na nohou, ale poslali ho na noc do nemocnice na pozorování. Dirk se Summer se za ním zašli podívat, než nasedli do vlaku do Seattlu.

„Tak už jsi konečně rozmrzl?“ zeptala se Summer, když našla Trevora pod horou dek v nemocničním pokoji.

„Ano, a teď se snaží upéct mě zaživa,“ odpověděl, potěšený, že ji tak brzy vidí. „Příště si vezmu neopren já.“

„Domluveno,“ zasmála se.

„Dostali ten tanker?“ zeptal se už vážně.

„Posádka *Dauphine* ho viděla odplouvat na moře, když jsme obepluli ostrov, takže to museli zabalit a vzít do zaječích, jakmile spatřili vrtulník. Helikoptéra pobřežní hlídky měla ale naštěstí puštěnou kameru, tak ho natočila, jak kotví u plovoucího terminálu.“

„Bezpochyby zjistí, že ta loď patří jednomu z Goyetteových podniků,“ dodal Dirk. „I když ten určitě najde způsob, jak se zbavit viny.“

„Tak tohle zabilo mého bratra,“ pronesl Trevor pochmurně. „A teď to málem dostalo i nás.“

„Pověděla ti Summer, že rozluštila vzkaz tvého bratra na *Venture*?“ zeptal se Dirk.

„Ne,“ vyhrkl, posadil se na posteli a pohlédl na Summer.

„Přemýšlela jsem o tom od té doby, co jsme *Venturu* našli,“ řekla. „A včera večer na lodi mi to došlo. Nepsal tam, že se dusili. Bylo tam, že je zabilo dusivé vlhko.“

„Tenhle termín neznám,“ řekl Trevor.

„Pochází ze starých časů, kdy s sebou horníci nosili pod zem kanáry, aby je varovali před nebezpečím udušení. Narazila jsem na něj, když jsem zkoumala jeden zaplavený důl v Ohiu, který měl údajně obsahovat předkolumbovské artefakty. Tvůj bratr byl lékař, takže ho znal. Myslím si, že chtěl napsat ten vzkaz jako varování pro ostatní.“

„Svěřila ses s tím ještě někomu?“ zeptal se Trevor.

„Ne,“ odpověděla Summer. „Došlo mi, že si budeš chtít ještě jednou promluvit s policejním náčelníkem v Kitimatu, až se vrátíš.“

Trevor přikývl, ale odvrátil se od Summer s nepřítomným pohledem.

„Musíme chytit vlak,“ řekl Dirk a podíval se na hodiny. „Brzo společně vyzkoušíme potápění v teplých vodách,“ slíbil Trevorovi a potřásl si s ním rukou.

Summer k němu přistoupila a vřele ho políbila. „Nezapomeň, že do Seattlu je to jenom sto šedesát kilometrů.“

„Ano,“ usmál se Trevor. „A nedá se odhadnout, jak dlouho budu muset čekat ve Vancouveru, než mi dají novou loď.“

„Nejspíš bude stát za kormidlem dřív, než my uvidíme tu svoji,“ posteskl si Dirk cestou ven.

Ale ukázalo se, že se zmýlil. Dva dny poté, co se vrátili do oblastního ústředí NUMA v Seattlu, dorazil tahač a na jeho návěsu se vezl výzkumný člun, který nechali u ostrova Gil. Měl plnou nádrž a na sedadle kormidelníka ležela láhev drahého francouzského burgundského.

47

PODLE PREZIDENTOVÝCH NAŘÍZENÍ překročil kutr americké pobřežní stráže *Polar Dawn* severně od Yukonu vyzývavě námořní hranici s Kanadou. Jak pokračovali na východ zvlněnými šedými vodami Beaufortova moře, díval se kapitán Edwin Murdock s tichou úlevou z okna na můstku. Nečekala tam žádná ozbrojená kanadská flotila, jak se pár lidí na lodi obávalo.

Jejich výprava začala zcela nevinně o několik měsíců dříve, když dostali za úkol prozkoumat seizmickou aktivitu na okraji ledové plochy podél Severozápadní cesty. To bylo však dlouho před incidenty s *Atlantou* a výzkumnou laboratoří 7. Prezident, který se obával rozdmýchání plamenů kanadské nevraživosti, původně cestu zrušil, ale ministr obrany ho nakonec přesvědčil, aby v projektu pokračoval, když úspěšně argumentoval tím, že ho Kanadané původně výslovně schválili. Tvrdil, že by mohlo trvat celá léta, než by Američané mohli napadnout kanadské nároky na výsostné vody bez otevřené provokace.

„Obloha je jasná, obrazovka radaru prázdná a moře na stupni tři až čtyři,“ oznámil výkonný důstojník *Polar Dawn*, hubený černoš jménem Wilkes. „Dokonalé podmínky na průjezd Severozápadní cestou.“

„Doufejme, že ještě šest dní vydrží,“ poznamenal Murdock. Všiml si záblesku za oknem na levé straně můstku. „Vzdušný doprovod je nám stále v patách?“

„Počítám, že z nás nespustí oči prvních osmdesát kilometrů cesty průplavem,“ reagoval Wilkes na nárazku na průzkumný letoun námořnictva P-3 Orion, který jim líně kroužil nad hlavami. „Pak už nás nechají bez dozoru.“

Nikdo ve skutečnosti nečekal, že se je Kanadáné pokusí zastavit, ale důstojníci i posádka dobře věděli o plamenných projevech zaznívajících v uplynulých dvou týdnech v Ottavě. Většinou je považovali za to, čím skutečně byly – plané naparování některých politiků snažících se získat pár hlasů navíc. Nebo aspoň doufali, že tomu tak je.

Polar Dawn plula na východ Beaufortovým mořem podél rozeklaného kraje ledové plochy, jež se místy měnila v hory rozlámaných ker. Plavidlo pobřežní stráže za sebou táhlo seizmickou sondu ve tvaru saní spuštěnou ze zádi, která měřila hloubku a hustotu ledové vrstvy.

Hladina průplavu zůstávala prázdná až na občasnou rybářskou loď nebo plavidlo pátrající po nalezištích ropy. Když bez incidentu propluli první krátkou polární nocí, začal se Murdock pomalu uklidňovat. Členové posádky se vrátili ke svým úkolům, které je měly zaměstnat po celou třítydenní plavbu do newyorského přístavu.

Cestou na východ se ledová vrstva přibližovala k pevnině a postupně zužovala vodní cestu až na méně než padesát kilometrů u Amundsenova zálivu jižně od Banksova ostrova. Od Aljašky urazili už osm set kilometrů a Murdocka překvapovalo, že se stále nepotkali s žádnou hlídkující kanadskou lodí. Měl informace, že Amundsenův záliv pravidelně stráží dvě plavidla kanadské pobřežní stráže, která zastavují

nákladní lodě plující na východ, jež nezaplatily za průjezd.

„Viktoriin ostrov na dohled,“ ohlásil Wilkes.

Všichni na můstku napínali oči, aby skrz vlhký šedivý opar spatřili tundrou pokrytý ostrov, větší než stát Kansas, jehož šest set padesát kilometrů dlouhé pobřeží se táhne podél severoamerické pevniny. Vodní cesta před *Polar Dawn* se ještě víc sevřela, když vpluli do úžiny Dolphin a Union pojmenované podle dvou malých lodí, které Franklin použil při jedné z dřívějších expedic. Od obou břehů se táhl pruh ledu, který volnou vodu v průplavu zužoval na necelých šestnáct kilometrů. *Polar Dawn* by v případě nutnosti ten metr tlustý led snadno prorazila, ale držela se ve volné cestě vytvořené teplým jarním počasím.

Polar Dawn urazila svírající se úžinou dalších sto padesát kilometrů, když se přiblížila její druhá polární noc. Murdock se právě vrátil na můstek po pozdní večeři, když obsluha radaru ohlásila první a pak druhý kontakt na hladině.

„Oba objekty jsou momentálně nehybné,“ řekl operátor. „Jeden je na severu a druhý na opačné straně na jihu. Při našem současném kurzu proplujeme mezi nimi.“

„Takže naši hlídači se konečně objevili,“ řekl Murdock tiše.

Když se k oběma lodím přiblížili, objevilo se na radaru asi patnáct kilometrů před nimi další, větší plavidlo. Hlídkové lodi se chovaly netečně, když mezi nimi *Polar Dawn* proplouvala. Zatímco loď pobřežní stráže pokračovala v cestě, přistoupil Murdock k radaru a pohlédl operátorovi přes rameno. S obavami přihlížel, jak

obě plavidla pomalu opustila své pozice a postupně se zařadila za jejich loď.

„Zdá se, že máme problémy s povolením, a budou po nás chtít našich dvě stě dolarů,“ řekl Wilkesovi.

„Vysílačka stále mlčí,“ podotkl důstojník. „Třeba se jenom nudí.“

Nad úžinou se rozprostřel mlhavý soumrak a vzdálené pobřeží Viktoriina ostrova se zbarvilo do nachova. Murdock se podíval na loď před nimi dalekohledem, ale rozeznal jen temnou masu trupu. Upravil trochu kurz, aby ji objel po levoboku s dostatečnou mezerou, ale nedostal k tomu příležitost.

V slábnoucím denním světle se přiblížili k větší lodi na tři kilometry, když z jejího temného stínu náhle vyšlehl oranžový záblesk. Posádka na palubě *Polar Dawn* uslyšela slabý hvizd a pak spatřila explozi na hladině půl kilometru nalevo od přídě. Námořníci vyděšeně zírali na gejzír vody, který vystříkl třináct metrů vysoko.

„Oni na nás vypálili!“ vyhrkl Wilkes šokovaně.

Okamžik nato se konečně ozvala vysílačka.

„*Polar Dawn, Polar Dawn*, tady kanadská válečná loď *Manitoba*. Narušujete výsostné vody. Připravte se přijmout na palubu výsadek.“

Murdock sáhl po mikrofonu. „*Manitobo*, tady kapitán *Polar Dawn*. Náš průjezd byl potvrzen ministerstvem zahraničních věcí v Ottavě. Požadujeme, abyste nás nechali pokračovat v cestě.“

Murdock skřípal zuby a čekal na odpověď. Dostal jasný rozkaz v žádném případě nevyprovokovat konfrontaci. Zároveň byl však ujištěn, že *Polar Dawn* nebude nikdo bránit v cestě. Teď na něj střílela

Manitoba, zbrusu nový kanadský křižník postavený nakvap přímo pro službu v Arktidě. Přestože byla *Polar Dawn* technicky vzato vojenská loď, neměla žádnou výzbroj. A nebyla ani nijak zvlášť rychlá; před moderním křižníkem by rozhodně neunikla, ani kdyby ji zezadu neblokovaly dvě menší kanadské lodě.

Na Murdockovo volání nepřišla okamžitá odpověď. Po chvíli ticha vyšlehl z paluby *Manitoby* další plamen. Tentokrát dopadl náboj z pětipalcového kanónu válečné lodi sotva padesát metrů od plavidla pobřežní stráže, až se zahoupala vlna zvednutá výbuchem. Na můstku znovu promluvila vysílačka.

„*Polar Dawn*, tady *Manitoba*,“ ozval se laskavý hlas, který se nehodil k napjaté situaci. „Musím trvat na tom, abyste přijali na palubu výsadek. V opačném případě mám rozkaz vás potopit. Konec.“

Murdock nečekal na další oranžový záblesk z *Manitoby*.

„Zastavit,“ přikázal kormidelníkovi.

Těžkým hlasem ohlásil *Manitobě*, že se podvoluje. Rychle nechal radistu vyslat kódovanou zprávu oblastnímu velení pobřežní stráže v Juneau, v níž popsal situaci. Pak tiše čekal na kanadský výsadek a přemýšlel, jestli je tohle konec jeho kariéry.

• • •

K BOKU POLAR DAWN přiřazil za několik minut po zuby ozbrojený tým příslušníků kanadské speciální jednotky a rychle loď obsadil. Výkonný důstojník Wilkes už na ně čekal a dovedl je na můstek. Velitel týmu, pomešší muž s hranatou bradou, Murdockovi zasalutoval.

„Poručík Carpenter, sloučená bojová jednotka číslo dvě sil zvláštního určení,“ ohlásil. „Mám rozkaz převzít velení nad vaší lodí a dopravit ji do přístavu v Kugluktuku.“

„A co bude s posádkou?“ zeptal se Murdock.

„O tom rozhodnou vyšší místa.“

Murdock přistoupil k malému poručíkovi a podíval se na něho svrchu. „Copak nějaký voják ví, jak kormidlovat stometrovou loď?“ zeptal se skepticky.

„Jsem bývalý námořník,“ usmál se Carpenter. „Od dvanácti jsem pomáhal otci tahat jeho remorkérem čluny s uhlím po řece Svatého Vavřince.“

Murdock se na to mohl jen ušklíbnout. „Kormidlo je vaše,“ řekl nakonec a ustoupil stranou.

Carpenter nemluvil do větru. Zkušeně provedl *Polar Dawn* úžinou a západní částí Korunovační zátoky a po osmi hodinách přistáli v malém přístavu v Kugluktuku. Když přivazovali loď k průmyslovému molu, čekala tam na ně malá jednotka kanadské jízdní policie. *Manitoba*, která se držela *Polar Dawn* po celou cestu v patách, zahoukala u ústí zátoky na sirénu, obrátila se a zamířila zpátky do zálivu.

Posádka *Polar Dawn* byla obklíčena a odvedena od kutru do bílé přístavní budovy sloužící původně jako rybárna, v jejíchž oprýskaných prostorách bylo narychlo připraveno několik řad kavalců pro uvězněnou posádku. Muži však měli celkem pohodlí, jejich věznitelé jim poskytli teplé jídlo, studené pivo a televizi s přehrávačem a zásobou filmů pro ukrácení dlouhé chvíle. Murdock přistoupil k velcímu policistovi, vysokému muži s ledově modrýma očima.

„Jak dlouho nás tady budete držet?“ zeptal se kapitán.

„To sám nevím. Řeknu vám jen tolik, že naše vláda požaduje omluvu a odškodnění za zničený tábor na ledovci a uznání Severozápadní cesty jako součást kanadských výsostných vod. K vašim mužům se budeme chovat slušně, ale musím vás varovat, abyste se nepokoušeli utéct. V případě nutnosti máme povolení použít sílu.“

Murdock přikývl a potlačil úsměv. Věděl, že ta žádost vybuchne ve Washingtonu jako atomová puma.

48

PITT PRÁVĚ VYSTOUPIL V CALGARY z linkového letadla, když se ve zpravodajství objevila zpráva o zadržení *Polar Dawn*. Kolem televizí na letišti se tísnily hloučky cestujících snažících se odhadnout dopad té události. Pitt se zastavil a chvíli se díval, jak kanadský politický komentátor volá po zastavení všech dodávek ropy, zemního plynu a elektřiny do USA, dokud Američané neuznají kanadské nároky na Severozápadní cestu. Pitt se stáhl do tichého kouta u prázdné přepážky a vytočil přímé číslo do kanceláře viceprezidenta. Sekretářka ho okamžitě spojila a v telefonu se ozval podrážděný, komisi hlas Jamese Sandeckera.

„Zkrát to, Dirku. Mám plné ruce práce s tou kanadskou záležitostí,“ vyštěkl bez pozdravu.

„Právě jsem se o tom dozvěděl ze zpráv tady v Calgary,“ řekl Pitt.

„To je dost daleko od Washingtonu. Co děláš v Calgary?“

„Čekám na let do Yellowknife, odkud poletím vrtulovým letadlem do Tuktoyaktuku. *Narwhal* tam sedí v přístavu od té doby, co vyzvedl zachráněné z toho kanadského tábora na ledovci.“

„Tím taky celý ten zmatek začal. Moc rád bych dostal do rukou toho vtipálka, co to udělal. Než se mi to podaří, měl bys radši rychle dostat tu loď z kanadských vod a vrátit se do Washingtonu.“

„Rudi je na cestě zpátky do D. C. s rozkazem zastavit všechny projekty NUMA po celé Kanadě a okamžitě přesunout naše plavidla do neutrálních vod. Mám tady nahoře zvláštní práci, kterou musím dokončit osobně.“

„Má to něco společného s tím výzkumem, se kterým mě neustále otravuje tvoje žena?“

Bůh Loren žehnej, pomyslel si Pitt. Tak už se do toho starocha pustila.

„Ano, má. Musíme najít zdroj té rudy, admirále.“

V telefonu bylo ticho, ale Pitt slyšel šustění papírů překládaných ze strany na stranu.

„Loren na to jde opravdu chytře,“ zavrčel nakonec Sandecker. „Nabízí třeba, že nastoupí do mého týmu, jestli ji někdy přestane bavit práce v kongresu.“

„Obávám se, že jí to voliči nedovolí.“

„Tohle ruthenium... opravdu to funguje?“

„Ano, je to přesvědčivě prokázáno. A jde po něm ještě někdo, což potvrzuje, že má velkou cenu.“

„Pokud dokáže spustit umělou fotosyntézu, tak bude nedocenitelné. Ani ti nebudu vykládat, jaký hrozný dopad na ekonomiku má zdražení energií. Navíc nám svazují ruce prezidentovy závazky omezit vypouštění oxidu uhličitého. Jestli z toho nenajdeme cestu ven, zhroutlí se nám hospodářství jako domeček z karet.“

„Máme jedinou šanci – najít ten minerál,“ opáčil Pitt.

„Loren ve své zprávě píše, že by mohlo existovat naleziště, které nějak souvisí s tou ztracenou Franklinovou expedicí, je to tak?“

„Jisté přesvědčivé stopy tomu nasvědčují. Zdá se, že je to momentálně jediné vodítko ke zdroji toho minerálu.“

„A ty chceš provést průzkum?“

„Ano.“

„Dost špatně sis to načasoval, Dirku.“

„Nedá se nic dělat. Musím se o to pokusit, v sázce je příliš mnoho. A nesmím dorazit do cíle jako druhý. Jenom jsem chtěl vědět, jak to vypadá s *Polar Dawn*.“

„Mluvíš na zabezpečené lince?“

„Ne.“

Sandecker zaváhal. „Kuřata by ráda snesla pár vajec, ale kohout stále přechází po kurníku.“

„Jak brzo před snídaní?“

„Hodně brzo.“

Pitt věděl, že Sandecker často mluví o generálech z Pentagonu jako o kuřatech kvůli orlím odznakům na čepicích. Ministerstvo obrany naléhalo na vojenské řešení, ale prezident se ještě nerozhodl. Brzy však své rozhodnutí oznámí.

„Bereme kanadské požadavky vážně,“ pokračoval Sandecker. „Vyzvedni svoji loď a přesuň ji na Aljašku, jestli ji tedy Kanaďané pustí z přístavu. Moc se tam nepotloukej, Dirku. V kanadských vodách ti nemůžu poskytnout žádnou podporu. Tohle všechno se nejspíš za pár týdnů přežene a pak budeš moci pokračovat ve výzkumu.“

Několik týdnů se snadno mohlo změnit v měsíce a letní sezona v Arktidě by vyšla naprázdno. Stačilo by, aby mrazy udeřily dřív než obvykle, a průzkum oblasti kolem ostrova krále Viléma by se musel odložit až do jarního tání.

„Pravda, admirále. Vyzvednu *Narwhal* a převezu ho do klidnějších vod.“

„Udělej to co nejrychleji, Dirku.“

Pitt ukončil hovor. Ani v nejmenším neměl v úmyslu odplout s *Narwhalem* na Aljašku. Jestli byl jeho telefonní hovor zaznamenáván, nemohl říct nic jiného. Sandeckerovi však nelhal. Když přesune *Narwhal* dál průplavem, skutečně se ocitne v mnohem klidnějších vodách, než jaké byly v Beaufortově moři.

Na druhém konci linky Sandecker zavěsil a potřásl hlavou. Znal Pitta skoro tak dobře jako vlastního syna. A bylo mu nad slunce jasné, že nehodlá doplout s *Narwhalem* na Aljašku.

49

BÍLÉ SKVRNY SE LÍNÉ VZNÁŠELY na temné obloze a pomalu se zvětšovaly, jak se blížily k zemi. Až když sestoupily do vzdálenosti asi třiceti metrů, dala se rozeznat rychlost jejich klesání. Pár vteřin nato přistály se zapraskáním na ledem pokryté zemi. Jako první dopadly tři velké dřevěné bedny natřené na bílo, aby splynuly s okolím. Následovalo deset postav, z nichž každá zakončila let kotoulem. Muži si okamžitě odepnuli postroje, smotali padáky a rychle je pohřbili pod třicet centimetrů ledu.

Mírný vítr roztrousil muže po délce necelého kilometru, ale za pár minut se všichni sešli u jedné z beden. Přestože nesvítil měsíc, bylo vidět na více než sto metrů, protože na nebi jasně zářily hvězdy. Členové výsadku se rychle seřadili před velitelem, vysokým, dohněda opáleným mužem jménem Rick Roman. Stejně jako jeho podřízení měl i on na sobě maskovací oblek do sněhu s bílou přilbou a brýlemi na noční vidění. V pouzdře u boku měl automatickou pistoli Colt ráže .45.

„Dobrý seskok, vojáci. Do rozbřesku zbývá jen hodina, takže se dejte do práce. Zelený tým se postará o ranvej, Modrý o čluny a stavbu základny. Pohyb.“

Všichni muži, příslušníci elitní armádní jednotky Delta Force, spěšně zaútočili na bedny a vybalili jejich obsah. Dvě z nich obsahovaly po jednom nafukovacím člunu Zodiac a tábornické vybavení do polárních oblastí.

Ve třetím kontejneru byly dva malé nakladače Bobcat upravené na pohon akumulátory. Jedna menší bedna ukrývala zbraně, střelivo, potraviny a lékárníčky.

„Seržante Bojorquezi, doprovodil byste mě, prosím?“ zavolal Roman.

Muž s býčí postavou, černýma očima a předčasně šedivými vlasy pustil na zem bočnici bedny a přistoupil k Romanovi. Armádní kapitán zamířil k nízkému hřebeni, který se táhl podél jedné strany přistávací plochy.

„Pěkná jasná noc, pane,“ poznamenal Bojorquez.

„Jasná a studená jako tučňákův zadek,“ opáčil Roman rozladěně a ušklíbl se nad více než dvacetistupňovým mrazem. Prožil mládí na Havaji a navzdory mnohaletému tréninku v Arktidě si stále nemohl zvyknout na chladné počasí.

„Mohlo by být hůř,“ řekl Bojorquez a zableskl zářivě bílými zuby. „Aspoň nesněží.“

Stoupali na hřeben po rozlámaném ledu, který jim praskal pod botami. Z vrcholu pohlédli dolů na nerovnou ledovou plochu rozkládající se na druhé straně. Půldruhého kilometru odsud se převalovaly inkoustově černé vlny Korunovačního zálivu a tři kilometry daleko mrkala světla Kugluktuku. Romana a jeho tým tam vysadil nízko letící letoun C-130, který odstartoval z vojenské základny Eielson ve Fairbanksu. Jejich úkolem, který schválil prezident, bylo vysvobodit a odvézt posádku *Polar Dawn*.

„Co tomu říkáte?“ zeptal se Roman s pohledem upřeným ke světlům městečka.

Seržant měl za sebou už dvacet let služby a před nástupem do Delta Force bojoval v Somálsku a Iráku.

Jako většina členů arktické jednotky měl za sebou několik štací v nehostinných afghánských horách.

„Satelitní průzkum byl docela přesný, pane. Plošina je celkem rovná,“ řekl a ukázal na oblast seskoku. „Bez problémů z ní uděláme slušnou přistávací dráhu.“

Zahleděl se k vodám zálivu a zvedl ruku. „Jenom ta část cesty po vodě je trochu delší, než by se mi zamlouvalo.“

„Taky mi to dělá starosti,“ souhlasil Roman. „Noc je tady tak krátká, že z ní podstatnou část ztratíme, ještě než dostaneme čluny na vodu.“

„Můžeme si obstarat náskok ještě dneska v noci, kapitáne.“

Roman se podíval na hodinky a přikývl. „Odtáhněte čluny před rozbřeskem co nejdál a zamaskujte je. Klidně se můžeme trochu unavit, přes den budeme mít času na odpočinek víc než dost.“

Pod zbývající rouškou tmy se malé komando hemžilo po ledu jako hejno králíků poháněných čistým adrenalinem. Muži ze Zeleného týmu pracovali na přípravě ledové ranveje pro dvě letadla CV-22 Osprey, která představovala jejich zpáteční jízdenku. Oblast seskoku byla zvolena proto, že nabízela plošinu nedaleko od Kugluktuku, aniž by na ni bylo z města vidět. Přestože ospreye s náklonnými vrtulemi byly schopné svislého přistání i startu, s ohledem na bezpečnost v nejistém arktickém počasí bylo rozhodnuto, že přistanou konvenčním způsobem. Vojáci vyměřili a označili úzký, sto padesát metrů dlouhý úsek po ledě a pustili se do práce s minibuldozery. Drobné stroje upravené na bezhlučný chod se neúnavně zakusovaly do ledu a hrubá přistávací dráha se začala brzy rýsovat.

Na kraji ranveje vysekával Modrý tým do ledovce prohlubeň, která částečně zakryla půl tuctu bílých bivakových stanů, které jim poskytnou útočiště. Jakmile byl tábor dokončen, pustili se vojáci do nafukování gumových zodiaků, z nichž každý pojal dvacet osob. Pak je položili na hliníkové sanice pro převoz po ledu.

Roman a Bojorquez se připojili ke čtyřem členům Modrého týmu tlačícím oba čluny po ledu. Jižní obloha se už začala vyjasňovat, když dosáhli vrcholu hřebene. Roman na chvíli zastavil, aby si odpočal, a zahleděl se ke vzdáleným světlům lodi plující zálivem směrem ke Kugluktuku. Pobídl muže, aby šli dál a začali sestupovat ze svahu. I když to bylo z kopce, led byl rozpraskanější a nerovnější než na druhé straně, takže postupovali ztěžka. Přední sanice se často zaklínily v malých prasklinách a museli je namáhavě uvolňovat.

Než se nad jihovýchodním obzorem objevily první zlaté sluneční paprsky, odtáhli čluny tři čtvrtě kilometru daleko. Muži se snažili postupovat co nejrychleji, dobře totiž věděli, že předčasné odhalení by znamenalo konec jejich mise. Roman však opustil svůj plán zodiaky za rozbřesku zakopat a hnal své lidi dál.

Trvalo celou hodinu, než vyčerpaní vojáci konečně dosáhli pobřeží Korunovačního zálivu. Roman nechal čluny převrátit dnem vzhůru a zaházet ledem a sněhem. Když se chvatně vrátili do tábora, našli přistávací dráhu dokončenou. Roman ji rychle zkontroloval a s pocitem uspokojení se uchýlil do svého stanu. Přípravné práce proběhly hladce. Až skončí dlouhý polární den, budou moci vyrazit.

50

LETOUN DE HAVILLAND OTTER ZTĚŽKA DOSEDL na ledovou přistávací plochu a doroloval k malé budově, na níž bylo vybledlou barvou napsáno TUKTOYAKTUK. Když se vrtule zastavily, doběhl ke stroji letištní zaměstnanec v silné oranžové kombinéze, otevřel boční dveře a vpustil dovnitř ledový vzduch. Pitt počkal v zadní části letadla, než si ostatní cestující, většinou zaměstnanci ropné společnosti, obléknou teplé bundy a sestoupí po schůdcích. Když konečně vykročil ven, přivítal ho otupující nápor větru, který srážel teplotu o několik stupňů pod nulou hlouběji.

Jak spěchal k malému terminálu, málem ho srazil rezavý pick-up, jenž přejel ranvej a zastavil přede dveřmi. Vyskočil z něho podsaditý muž zabalený od hlavy k patě do různých vrstev teplého oblečení, ve kterém vypadal jako obrovský chodící jehelníček.

„Schovává se pod tím vším mumie krále Tutanchamóna, nebo můj ředitel pro podvodní technologie?“ zeptal se Pitt, když se mu ten muž postavil do cesty.

Zakuklenec si stáhl z brady šálu a odhalil zmrzlý obličej Ala Giordina.

„Přesně tak, jsem to já, tvůj teplomilný ředitel technologií,“ odpověděl. „Naskoč si do mého vyhrátého kočáru, než z nás obou budou rampouchy.“

Pitt sundal své zavazadlo z vozíku mířícího do terminálu a hodil ho na korbu pick-upu. Uvnitř terminálu stála u okna žena s krátkými vlasy a obamuže pozorovala. Když nastupovali do auta, došla k telefonnímu automatu a zavolala na účet volaného do Vancouveru.

Giordino zařadil rychlost, šlápl na plyn a podržel ruce v rukavicích u průduchů topení.

„Posádka lodi se usnesla, že nám na konci téhle akce budeš dlužit příplatek za práci v chladném počasí plus dovolenou na Bora-Bora,“ řekl.

„To nechápu,“ usmál se Pitt. „Dlouhé letní dny v Arktidě jsou přece proslulé svým léčivým počasím.“

„Léto ještě nezačalo. Nejvyšší včerejší teplota byla minus pětadvacet a žene se sem další studená fronta. Což mi připomíná – podařilo se Rudimu uniknout z našeho zimního království?“

„Ano. Minuli jsme se v tranzitu, ale volal mi, že už je v teple ústředí NUMA.“

„Ted’ zrovna nejspíš popíjí mai tai na břehu Potomaku, jen aby mě našťval.“

Letištní plocha sousedila s malým městem a do doků to bylo jen několik bloků. Tuktoyaktuk, rozkládající se na pustém pobřeží Severozápadních teritorií, býval domorodou osadou, která se rozrostla v malou základnu pro průzkum možných nalezišť ropy a zemního plynu.

V dohledu se objevil tyrkysový trup *Narwhalu*. Giordino zajel kousek za loď a zaparkoval vedle budovy označené nápisem SPRÁVA PŘÍSTAVU. Vrátil tam klíčky od vypůjčeného auta a pomohl Pittovi se zavazadly. Když Pitt vystoupil na palubu lodi NUMA, spěchali ho přivítat kapitán Stenseth a Jack Dahlgren.

„Že by tě Loren konečně praštila válečkem na nudle?“ zeptal se Dahlgren, když si všiml obvazu na Pittově hlavě.

„Ještě ne. Nedával jsem pozor při řízení,“ zamluvil to Pitt.

Usadili se v malé kajutě vedle jídelny a všichni dostali po šálku horkou kávu. Dahlgren stručně informoval Pitta o objevu termálního pramene, zatímco Stenseth promluvil o záchraně výzkumníků, kteří přežili zničení tábora na ledové ploše.

„Komu to dávají místní za vinu?“ zeptal se Pitt.

„Ti výzkumníci popsali loď, která vypadala přesně jako naše fregata *Ford*, takže si všichni myslí, že to bylo námořnictvo. Nám ovšem bylo řečeno, že *Ford* se tou dobou nacházel skoro pět set kilometrů daleko.“

„Zdá se, že nikdo nebere v potaz, že tady je jen několik ledoborců,“ řekl Stenseth. „Pokud to nebyla nákladní loď, která riskovala vlastní kůži nebo se hloupě odklonila z kurzu, je potenciálních pachatelů jen pár.“

„Jediný známý americký ledoborec v těchto vodách je *Polar Dawn*,“ poznamenal Giordino.

„Ted’ už je to spíš kanadský ledoborec,“ ozval se Dahlgren a zavrtěl hlavou.

„Stejně neodpovídá popisu,“ řekl Stenseth. „Takže zůstává hrstka kanadských vojenských plavidel, doprovodné lodi z Athabasky nebo nějaký zahraniční ledoborec, nejspíš dánský nebo dokonce ruský.“

„Myslíš, že do tábora nedopatřením narazila kanadská válečná loď a oni se to snaží zamaskovat?“ zeptal se Pitt.

„Jeden z těch vědců, nějaký Bue, přísahal, že viděl americkou vlajku, a číslo na trupu navíc odpovídalo *Fordu*,“ řekl Dahlgren.

„To neseď,“ podotkl Giordino. „Kanadská vojenská loď by se nesnažila vyvolat konflikt tím, že by se vydávala za americké vojenské plavidlo.“

„Co ty doprovodné lodě z Athabasky?“ zeptal se Pitt.

„Podle kanadských zákonů musí mít všechna komerční plavidla v zamrzlých částech Severozápadní cesty doprovod ledoborců,“ řekl Stenseth. „Doprovodnou službu má na starost soukromá firma Athabasca Shipping. Ta provozuje množství vlečných ledoborců, které také tahají její zaoceánské nákladní čluny. Před pár týdny jsme viděli, jak jeden táhl řadu obrovských tankerů na zemní plyn Beringovou úžinou.“

Pittovi se rozzářily oči. Otevřel kufřík a vytáhl fotografii velkého vlečného člunu, který se právě stavěl v New Orleansu. Podal ji Stensethovi.

„Vypadaly jako tenhle?“ zeptal se.

Stenseth pohlédl na fotografii a přikývl. „Ano, je to určitě stejný typ. Tak velké se často nevidí. Proč ti na tom záleží?“

Pitt informoval muže o svém pátrání po rutheniu, stopě vedoucí do Arktidy a možném zapojení Mitchella Goyettea. Nahlédl do papírů, které dostal od Yaegera, a ujistil se, že společnost Athabasca Shipping vlastní jeden z Goyetteových holdingů.

„Jestli Goyette přepravuje plyn a ropu z Arktidy, jsou ty jeho ekologické postoje jenom póza,“ poznamenal Giordino.

„Jeden dělník z doků, kterého jsem potkal v baru, mi řekl, že Čínani vyvážejí z Kugluktuku velké množství ropného písku nebo živice,“ řekl Dahlgren. „Povídal, že tak obchází vládní nařízení k uzavření rafinérií v Albertě kvůli emisím skleníkových plynů.“

„Vsaďím se, že to vozí Goyetteovy lodě,“ řekl Pitt. „Možná je to i jeho písek.“

„Zdá se, že by tenhle Goyette mohl mít velký zájem na získání zdroje ruthenia,“ řekl Stenseth. „Jak ho chceš v tom závodu předběhnout?“

„Tím, že najdu jednu sto osmdesát let starou loď,“ odpověděl Pitt. Pak se s nimi podělil o Perlmutterova zjištění a stopy spojující minerál s Franklinovou expediční lodí *Erebus*.

„Vím, že plachetnice byly opuštěny severozápadně od ostrova krále Viléma. Podle výpovědí Inuitů byla pozice *Erebusu* dál na jih, takže je možné, že je tam zanesl pohybuující se led, než se potopily.“

Stenseth se omluvil a odešel na můstek, zatímco Dahlgren se Pitta zeptal, co doufá, že najde.

„Pokud led lodě úplně nerozdrtil, je reálná šance, že jsou nedotčené a slušně zachovalé díky ledové vodě.“

Stenseth se vrátil do kajuty s náručí plnou map a fotografií. Rozložil námořní mapu, která zobrazovala oblast okolo ostrova krále Viléma, a pak se vytasil se satelitní fotografií stejné oblasti.

„Takhle vypadá Viktoriina úžina z výšky. Máme nejnovější snímky celé Severozápadní cesty. Některé úseky severně odsud jsou stále pod ledem, ale vody kolem ostrova krále Viléma jsou už volné díky letošnímu časnému tání.“ Rozložil fotografie na stole k nahlédnutí. „V místech, kde Franklin před sto pětadesáti lety

vystoupil na led, je teď splavné moře. Zbývají tam nějaké kry, ale nic, co by mohlo narušit pátrání.“

Pitt spokojeně přikývl, ale Dahlgren zavrtěl hlavou.

„Nezapomínáme na jeden důležitý detail?“ zeptal se. „Kanaďané nám zakázali pohyb ve svých vodách. V Tuktoyaktuku jsme mohli zůstat tak dlouho jen proto, že jsme předstírali problémy s kormidlem.“

„Které se po tvém příjezdu podařilo odstranit,“ dodal Stenseth s mazaným úsměvem.

Pitt se obrátil na Giordina. „Ale, pokud vím, dostal jsi za úkol vypracovat strategii, která by Jackem zmíněný problém vyřešila.“

„No, jak může Jack potvrdit, využili jsme příležitosti a spřátelili se s malou jednotkou kanadské pobřežní stráže sídlící tady v Tuku,“ řekl Giordino a použil místní zkratku domorodého jména města. „A i když mě to stálo několik mastných účtů v baru a Jacka jednu nebo dvě kocoviny, myslím, že jsem dosáhl slušného pokroku.“

Rozložil kapitánovy mapy, které zobrazovaly západní část průplavu, a pak přešel prstem po pobřeží.

„Bathurstův mys, tady, je tři sta dvacet kilometrů východně od nás. Kanaďané tam mají radarovou stanici, kterou sledují lodě plující průplavem na východ. Mohou je s předstihem nahlásit do Kugluktuku, kde mají dvě plavidla, nebo sem do Tuku, kde kotví malý kutr. Naštěstí pro nás poslali Kanaďané většinu hlídkových lodí na druhý konec Severozápadní cesty, aby dávaly pozor na hlavní část dopravy v ústí Baffinovy zátoky.“

„Když jsem to naposledy kontroloval, tak naše lodě ještě nebyly vybaveny zařízením, které by jim umožňovalo stát se neviditelnými pro radar,“ poznamenal Pitt.

„To ani nepotřebujeme,“ pokračoval Giordino. „Štěstěna nám poslala do cesty korejskou obchodní loď, která se doplázila do přístavu s porouchaným motorem. Správce přístavu mi řekl, že opravy už skončily a Korejci dnes odpoledne odplouvají. Mají namířeno jenom do Kugluktuku s nákladem náhradních dílů k vrtným zařízením, takže poplují bez doprovodného ledoborce.“

„Navrhuješ, abychom se za ně pověsili?“ zeptal se Pitt.

„Přesně tak. Když se budeme při plavbě kolem Bathurstova mysu držet těsně za jejich zádí, snad nás radar nezachytí.“

„A co kanadské strážní lodě?“ zeptal se Dahlgren.

„Ten kutr z Tuku dorazil do přístavu dneska ráno, takže nejspíš hned na moře nevypluje,“ řekl Giordino. „Takže zbývají ty dvě lodě v Kugluktuku. Vsadil bych se, že jedna z nich se potlouká kolem *Polar Dawn*, kterou tam zadrželi. Zbývá už jen jedna, kolem níž budeme muset proklouznout.“

„Řekl bych, že by se to dalo risknout,“ prohlásil Pitt.

„A co sledování ze vzduchu? Neměli bychom počítat s tím, že tudy občas proletí kanadské letectvo?“ nadhodil Dahlgren.

Stenseth vytáhl ze své hromádky další list papíru. „Tady nám pomůže matka příroda. Předpověď počasí na následující dny je dost špatná. Kdybychom vypluli dnes, nejspíš bychom se potkali s pomalu se pohybující brázdou nízkého tlaku, která by měla přejít přes souostroví.“

„Bouřlivé počasí,“ řekl Giordino. „To znamená, že na obloze žádná letadla nebudou.“

Pitt se rozhlédl kolem stolu a každému se s důvěrou podíval do očí. Byli to muži, na jejichž loajalitu se mohl v těžkých chvílích spolehnout.

„Takže dohodnuto,“ řekl. „Dáme té nákladní lodi pár hodin náskok a pak vyrazíme. Vynasnažíme se, aby to vypadalo, že míříme zpátky k Aljašce. Jakmile se vzdálíme od pobřeží, obloukem se vrátíme a dostihneme ty Korejce kus před Bathurstovým mysem.“

„To nebude problém,“ řekl Stenseth. „Jsme o dobrých osm nebo deset uzlů rychlejší.“

„Ještě něco,“ ozval se Pitt. „Dokud politici nevyřeší situaci s *Polar Dawn*, jednáme na vlastní pěst. A snadno se může stát, že nás potká stejný osud. Chci na palubě jenom minimální posádku složenou z dobrovolníků. Všichni vědci a ti, kteří tu nejsou nezbytně nutní, se co nejnenápadněji vylodí. Pokuste se jim zamluvit pokoje a zpáteční letenky. Když se bude někdo vyptávat, povězte mu, že jsou to zaměstnanci ropné společnosti, kteří byli přeloženi.“

„Postaráme se o to,“ slíbil Stenseth.

Pitt postavil na stůl hrnek s kávou a s náhlým neklidem pohlédl přes stůl. Na protější přepážce visel obraz plachetnice z devatenáctého století zaskočené bouří, s potrhanými plachtami a bortícími se stěžni. Před její přídílí se tyčil rozeklaný útes, o který se měla každým okamžikem rozbít na kusy.

Takže bouřlivé počasí, pomyslel si.

51

NÁKLADNÍ LOĎ VYPUSTILA Z KOMÍNA hustý mrak černého kouře a její modrý trup se začal pomalu vzdalovat od mola. Z můstku *Narwhalu* sledoval Bill Stenseth, jak korejská loď projíždí malým přístavem v Tuktoyaktuku a vplouvá do Beaufortova moře. Zvedl lodní telefon a vytočil číslo jedné z kajut v palubí

„Tady Pitt,“ ozvalo se po jediném zazvonění.

„Ti Korejci už vyrazili.“

„Jak je na tom posádka?“

„Všichni, které nepotřebujeme, už opustili loď. Myslím, že jsme obsadili všechny hotely ve městě, což nebyl takový problém, když jsou jenom dva. Každému jsme zařídili let do Whitehorse. Odtamtud se snadno dostanou na Aljašku nebo i do Vancouveru. Na palubě zůstalo celkem čtrnáct mužů.“

„To je nutné minimum. Kdy můžeme vyplout?“

„Mám v úmyslu odrazit za dvě hodiny, abychom nevzbudili podezření.“

„Pak budeme asi muset ujistit své hostitele, že máme namířeno domů,“ poznamenal Pitt.

„Tak jsem si to představoval,“ oznámil Stenseth.

Kapitán zavěsil, pak si vyzvedl Giordina a zašli na stanici kanadské pobřežní hlídky. Zdálo se, že kanadského velitele Stensethův náhlý odjezd ani tak moc nezajímá. Spíš mu bylo líto, že přijdou o společnost štědrého Giordina v místním baru pro námořníky.

Rozloučil se s nimi a ani ho nenapadlo poskytnout jim doprovod z kanadských vod, čehož se obávali nejvíc.

„Když tak dobře navazuješ mezinárodní vztahy, třeba by se pro tebe našlo místo v diplomatických službách,“ zažertoval Stenseth na Giordinovu adresu.

„Proti tomu by zásadně protestovala moje játra,“ opáčil Giordino.

Oba muži se zastavili v kanceláři správce přístavu, kde Stenseth zaplatil dokovné. Venku pak narazili na Pitta, který právě vycházel z malého železářství s balíčkem ve tvaru trojúhelníku pod paží.

„Něco nám na lodi chybí?“ zeptal se Stenseth.

„Ne,“ odpověděl Pitt a pousmál se. „To je jenom malá pojistka, která by se nám mohla na moři hodit.“

Když o dvě hodiny později posádka *Narwhalu* uvolnila lana a loď pomalu vyplula ze zátoky, obloha výhružně zčernala. Minula je malá rybářská loď plující do přístavu, aby se tam ukryla před hrozící bouří. Pitt jí z můstku zamával a neubránil se obdivu nad tou černě natřenou šalupou a srdnatými rybáři bojujícími s Beaufortovým mořem o živobyті.

Než pobřeží Severozápadních teritorií zmizelo z dohledu, vyrostly vlny na dva metry. Vzduch naplnily jemné sněhové vločky, které snížily viditelnost na půldruhého kilometru. Špatné počasí posloužilo *Narwhalu* jako maskování a loď hbitě změnila kurz na východ. Korejské plavidlo získalo čtyřicetikilometrový náskok, ale rychlejší výzkumná loď ho rychle doháněla. Za několik hodin se na okraji obrazovky radaru *Narwhalu* objevily podlouhlé obrysy nákladní lodi. Kapitán Stenseth dovedl plavidlo NUMA na pět kilometrů od Korejců a pak zpomalil, aby s nimi srovnal

rychlost. Výzkumná loď se držela nákladní jako tendr lokomotivy a napodobovala všechny její obraty vynucené nerovným pobřežím.

O sto kilometrů dál se z Beaufortova moře tyčil Bathurstův mys jako zahnutý palec. Bylo to ideální místo pro monitorování námořní dopravy směřující ze západu do Amundsenova zálivu. Ačkoliv byl Banksův ostrov, nejbližší zemská masa, vzdálený sto šedesát kilometrů, ledová plocha sahala až do vzdálenosti padesáti kilometrů od mysu. Protože radar dokázal pokrýt osmdesátikilometrový okruh, mohla malá stanice pobřežní stráž snadno sledovat všechna plavidla plující volnými vodami.

Zatímco Pitt a Stenseth studovali mapy blížícího se mysu, vstoupil na můstek Dahlgren s notebookem a svazkem kabelů. Zakopl o plátěný vak ležící u přepážky a upustil kabely, ale počítač naštěstí udržel.

„Kdo tady nechal povalovat svoje špinavé prádlo?“ zabručel.

Uvědomil si, že jsou to geologické vzorky, a zvedl kamínek, který se vykutálel z vaku.

„To je náhodou *tvoje* prádlo,“ ozval se Stenseth. „Jsou v tom vzorky kamení, které jste s Alem přivezli od toho termálního zřídla. Rudi je měl odvézt do Washingtonu na analýzu, ale zapomněl je na můstku.“

„To je celý Rudi,“ povzdechl si Dahlgren. „Ten chlap by dokázal vyrobit atomovou bombu z plechovky psího žrádla, ale nepamatuje si, že by si měl po ránu zavázat tkaničky.“

Dahlgren strčil kámen do kapsy, zvedl kabely a přistoupil ke kormidlu. Bez dalších komentářů otevřel

panel pod přístrojovou deskou a začal připojovat notebook.

„Tohle není nejlepší doba na vylepšování navigačního systému, Jacku,“ utrousil Stenseth.

„Jenom si půjčuju nějaká data do jedné počítačové hry,“ opáčil Dahlgren, vstal a zapnul počítač.

„Opravdu si nemyslím, že bychom potřebovali na můstku nějaké hry,“ vyštěkl Stenseth podrážděně.

„No, tahle se vám bude líbit,“ slíbil Dahlgren a rychle vytůkal na klávesnici řadu příkazů. „Říkám jí Jízda ve stínu.“

Na monitoru notebooku se náhle objevil obrázek dvou lodí plujících v těsném závěsu. Z bodu v horním rohu monitoru se rozšířil šedý paprsek, který ozářil většinu plochy až na pohybující se stín za horním plavidlem.

„Tenhle prográmkem jsem dal dohromady s trochou pomoci od lodního GPS a radaru. Ten šedý kužel vychází z Bathurstova mysu a představuje pokrytí radarovým signálem.“

„A tohle nám pomůže ukrýt se před okem stacionárního radarového systému?“ zeptal se Pitt.

„Přesně tak. Kvůli měnícímu se úhlu vzhledem ke stanici budeme muset neustále upravovat svou polohu za nákladní lodí, abychom se před signálem ukryli. Nemůžeme jen kopírovat její trasu, to by nás v krajních úhlech zahlédli. Pokud nás kormidelník udrží ve vyznačeném stínu, budeme mít slušnou šanci proplout kolem mysu nepozorovaně.“

Stenseth se dlouze zadíval na počítač a pak se obrátil ke kormidelníkovi. „Tak to vyzkoušíme, než se dostaneme na dosah. Zvýšit tah motorů o třetinu.

Dovezte nás na pět set metrů od levoboku těch Korejců a srovnajte rychlost.“

„Svezeme se ve stínu?“ zeptal se kormidelník s úsměvem.

„Jestli to bude fungovat, máš u mě karton pív, Jacku,“ řekl kapitán.

„Když to bude značka Lone Star, plácneme si,“ mrkl na něj Dahlgren.

Narwhal zrychlil, dokud se před přídí neobjevila světla nákladní lodi. Kormidelník stočil člun NUMA na levobok a dál se přibližoval.

„Jedna věc mi dělá starosti,“ řekl Stenseth s pohledem upřeným na zrezivělou loď před nimi. „Může se stát, že když se jich budeme držet moc dlouho, zavolá nám kapitán vysílačkou. A jsem si jistý, že naši kanadští kamarádi na mysu mají nejen oči, ale i uši.“

„No jo, moje pojistka!“ zamumlal Pitt. „Málem bych na ni zapomněl.“

Odešel do své kajuty a za pár minut se vrátil s trojúhelníkovým balíčkem z Tuktoyaktuku.

„Zkus tohle,“ řekl a podal balíček Stensethovi. Kapitán roztrhl papír a vybalil kanadskou vlajku složenou uvnitř.

„Ty si opravdu koleduješ,“ řekl a nejistě se na ni podíval.

„To je jenom pro tu nákladní loď. Ať si myslí, že jsme součástí kanadské ledové hlídky. Je pravděpodobnější, že se nebudou ptát, proč se na ně tak lepíme.“

Stenseth pohlédl z Pitta na Dahlgrena a potřásl hlavou.

„Připomeňte mi, až nastane válka, abych nestál proti vám.“

Pak bez dalších průtahů rozkázal, aby se vlajka vytáhla na stožár.

S javorovým listem třepotajícím se v silném západním větru plul *Narwhal* po boku korejské nákladní lodi a pohupoval se na dmoucím se moři. Společně propluli krátkou nocí do pochmurného rána. Na můstku držel Pitt noční hlídku plnou napětí se Stensethem a pomáhal kormidelníkovi, zatímco Giordino přicházel každou hodinu s hrnky silné kávy. Udržet výzkumnou loď ve stínu nákladní nebylo v rozbouřených vodách nic snadného. Ačkoliv bylo korejské plavidlo o třicet metrů delší než *Narwhal*, vzdálenost mezi loděmi stín zužovala. Dahlgrenův program se ukázal být darem z nebes a Stenseth rád souhlasil, že zvýší pivní odměnu s každou hodinou, která uplyne, aniž by byli zpozorováni.

Když se lodě dostaly severně od Bathurstova mysu, zmrazil muže na můstku hlas z vysílačky.

„Všem stanicím, tady pobřežní stráž z Bathurstova mysu. Voláme loď na pozici 70,8590 severní šířky a 128,4082 západní délky. Identifikujte se prosím a uveďte cíl cesty.“

Nikdo ani nedýchal, dokud korejské plavidlo nenahlásilo své jméno a cílový přístav Kugluktuk. Poté, co pobřežní stráž vyzvala nákladní loď, aby pokračovala v cestě, muži znovu zmlkli a modlili se, aby nenásledovalo další volání. Když uplynulo dvacet minut a vysílačka stále mlčela, začala se posádka uvolňovat. Ještě tři hodiny pluli přilepení k boku nákladní lodi, než se dostali tak daleko, že je už radar nemohl zachytit. Když *Narwhal* dosáhl ohybu v Amundsenově zálivu, za

kterým jim Bathurstův mys zmizel z dohledu, zvýšil kapitán rychlost na dvacet uzlů a projel kolem supící nákladní lodi.

Kapitán korejského plavidla si zkoumavě prohlížel tyrkysovou loď s kanadskou vlajkou, která je mójela. Když namířil dalekohled na její můstek, překvapilo ho, že se posádka směje a mává jeho směrem. Kapitán jen zmateně pokrčil rameny. „Asi jsou v Arktidě moc dlouho,“ zamumlal si pro sebe a vrátil se k zaměřování kurzu na Kugluktuk.

„Výborně, kapitáne,“ řekl Pitt.

„Řekl bych, že teď už není cesty zpět,“ poznamenal Stenseth.

„Jak daleko to je k ostrovu krále Viléma?“ zeptal se Giordino.

„Zbývá nám ještě šest set padesát kilometrů, což v tomhle mizerném počasí dělá asi dvaadvacet hodin. A to nesmíme potkat strážní loď.“

„To je tvůj nejmenší problém, kapitáne,“ ozval se Pitt.

Stenseth na něho tázavě pohlédl. „Opravdu?“ zeptal se.

„No jo,“ odpověděl Pitt s úsměvem. „Moc rád bych věděl, kde chceš tady v Arktidě objevit dva kartony piva Lone Star.“

52

KUGLUKTUK, DŘÍVE ZVANÝ COPPERMINE podle blízké řeky, je malá obchodní osada postavená na břehu Korunovačního zálivu. Protože se nachází na severním pobřeží kanadského teritoria Nunavut, je jedním z hrstky obydlených míst severně od polárního kruhu.

Mitchella Goyettea přilákal do Kugluktuku jeho hluboký přístav, který byl nejbližší k ropným pískům v Athabascce v provincii Alberta. Goyette hodně investoval do vybudování překladiště pro vývoz surového bitumenu. Lacino získal málo využívanou železniční trať z Athabasky do Yellowknifeu a financoval její prodloužení na sever do Kugluktuku. V čele se speciálními lokomotivami odklízějícími sních dopravovaly dlouhé vlaky při každé cestě dvacet pět tisíc barelů bitumenu. Tato cenná těžká ropa byla pak nakládána na Goyetteovy mamutí lodě a odvážena do Číny, odkud plynul tučný zisk.

Protože další dodávka po železnici měla dorazit až za několik dní, bylo nádraží Goyetteovy společnosti Athabasca Shipping přízračně tiché. V přístavu kotvil ledoborec *Otok* s prázdným vlečným člunem připoutaným za zádí. V zátoce kotvily dva další sedící vysoko nad čarou ponoru. Jen rytmický hukot pump vhánějících do nádrží ledoborce palivo naznačoval, že loď a přístav nejsou zcela opuštěné.

Uvnitř lodi, kde se posádka chystala k vyplutí, taková iluze neplatila.

V důstojnické jídelně seděl Clay Zak, v ruce točil sklenicí bourbonu s ledem a studoval velkou mapu ostrovů Královské zeměpisné společnosti. Proti Zakovi seděl kapitán *Otoku*, muž s naducanými tvářemi a šedými vlasy ostříhanými na ježka.

„Tankování bude brzy u konce,“ řekl kapitán unaveně.

„Nijak netoužím strávit v Kugluktuku víc života, než bude bezpodmínečně nutné,“ odpověděl Zak. „Vyrazíme za rozbřesku. K ostrovům Královské zeměpisné společnosti to vypadá tak na šest set kilometrů,“ dodal a zvedl oči od mapy.

Kapitán přikývl. „Podle hlášení není na trase k ostrovu krále Viléma a dál žádný led a tohle je rychlá loď. Měli bychom to zvládnout za den.“

Zak se napil bourbonu. Jeho nakvap zorganizované cestě do Arktidy chyběl podrobný plán, což ho znervózňovalo. Ale tady se nemělo co zvrtnout. Vysadí skupinu Goyetteových geologů na severním pobřeží hlavního ostrova, aby pátrali po ložisku ruthenia, a on sám si prohlédne těžební zařízení společnosti Mid-America na jihu. Když to bude nezbytné, vyřadí ho z provozu za pomoci ozbrojeného týmu bezpečnostních specialistů, které si vzal na palubu spolu s takovým množstvím výbušnin, že by mohli vyhodit do povětří polovinu ostrova.

Dveře důstojnické jídelny se náhle rozlétly a k Zakovi přispěchal muž v černé kombinéze a zimní bundě. Na rameni mu visel samopal a v ruce držel brýle na noční vidění.

„Pane, ze zátoky připluly dva gumové čluny a zakotvily u mola za vlečným člunem. Celkem jsem napočítal sedm mužů,“ hlásil zadýchaně.

Zak se podíval z mužových brýlí na hodiny na přepážce, které ukazovaly půl jedné v noci.

„Byli ozbrojení?“ zeptal se.

„Ano, pane. Prošli kolem nákladního prostoru na veřejné molo a tam mi zmizeli z očí.“

„Jdou po *Polar Dawn*,“ vyhrkl kapitán. „Musí to být Američani.“

Polar Dawn kotvila jen pár set metrů od nich. Zak si už dříve všiml davu místních, kteří se shromáždili kolem amerického kutru, když připlul do přístavu. Sám se zašel na zabavenou loď podívat. Hemžila se policisty a příslušníky vojenského námořnictva. Nepřipadalo v úvahu, že by se sedmi mužům podařilo loď unést.

„Ne, přišli si pro její posádku,“ řekl Zak, aniž by věděl, že jsou námořníci drženi v bývalé rybárně kousek odtamtud. Na tváři se mu rozlil ďábelský úsměv. „To je od nich moc hezké, že se zastavili. Myslím, že nám pomohou zbavit se těžební společnosti Mid-America.“

„Tomu nerozumím,“ řekl kapitán.

„Ale tomuhle rozumět budete,“ prohlásil Zak a vstal. „Změna plánu. Za hodinu vyplouváme.“ A rázně odkráčel z místnosti s žoldákem v patách.

53

RICK ROMAN SE SKRČIL ZA DVĚMA prázdnými sudy na palivo a podíval se na hodinky. Osvětlený číselník ukazoval 12.45. Měli dvacetiminutový náskok oproti plánu. Pomyslel si, že se jim vyplatilo, když předchozí noc odtáhli čluny na kraj vody. Zvládnou odvést zajatce dřív, než ztratí ochrannou roušku noci.

Dosud probíhala mise hladce. S šestičlenným týmem vyrazil v Zodiacích těsně před půlnocí, hned poté, co slunce konečně nakrátko zmizelo za obzorem. Nafukovací čluny poháněné elektromotory tiše přepluly ústí řeky Coppermine a přirazily k molu společnosti Athabasca Shipping. Satelitní fotografie, které si Roman vzal s sebou, ukazovaly, že ještě před dvaasedmdesáti hodinami bylo molo prázdné. Teď ho okupoval velký vlečný ledoborec s ještě větším vlečným člunem v závěsu, ale obě plavidla se zdála opuštěná stejně jako jejich okolí. O kus dál v přístavišti viděl *Polar Dawn*, jasně ozářenou reflektory na molu. I v té pozdní hodině přecházely po její palubě strážé, které se neustále pohybovaly, aby se trochu zahřály.

Roman obrátil pozornost k oprýskané bílé budově třicet metrů před ním. Zprávy výzvědných služeb říkaly, že je tam vězněna posádka lodi pobřežní strážé. Soudě podle osamělého policisty stojícího ve dveřích to vypadalo nadějně. Roman předpokládal, že posádka nebude přísně střežená, a nemýlil se. Kruté přírodní

podmínky v okolí v kombinaci s tisíc kilometrů vzdálenou aljašskou hranicí samy o sobě odrazovaly od útěku.

Ve sluchátku jeho vysílačky se náhle ozval tichý hlas.

„Zlaté rybky jsou v rybníčku. Opakuji, zlaté rybky jsou v rybníčku.“

Byl to Bojorquez a potvrzoval, že zahlédl vězně malým okénkem v boční zdi zchátralé budovy.

„Všichni na svých místech?“ zašeptal Roman do mikrofonu.

„Mutt na místě,“ odpověděl Bojorquez.

„Jeff na místě,“ ozval se druhý hlas.

Roman se znovu podíval na hodinky. Záchranná letadla přistanou na ledové ranveji za devadesát minut. Měl spoustu času na to, aby dostal posádku *Polar Dawn* přes zátoku a nahoru na přistávací plochu. Možná až příliš mnoho času.

Naposledy se rozhlédl po molu a ani v jednom směru nespatrił žádné známky života. Zhluboka se nadechl a vydal vysílačkou rozkazy.

„Za devadesát vteřin jdeme do akce.“

Pak si sedl a pomodlil se, aby jim štěstí vydrželo.

• • •

KAPITÁN MURDOCK SEDĚL na betonovém panelu a kouřil cigaretu, když uslyšel hlasité žuchnutí v zadní části budovy. Většina jeho námořníků spala na kavalcích, aby využila několika hodin tmy. Hrstka mužů, kteří také nemohli spát, se tísnila v koutě a sledovala nějaký film v malé televizi. Jeden z nich, kanadský jízdní policista,

který dohlížel na zadržené v budově vyzbrojený jen vysílačkou, vstal a došel ke kapitánovi.

„Neslyšel jste něco?“ zeptal se.

Murdock přikývl. „Znělo to, jako když ze střechy spadl kus ledu.“

Policista se otočil, aby zamířil ke skladu v zadní části budovy, když se ze stínu tiše vynořili dva muži. Oba příslušníci komanda Delta Force vyměnili bílé kombinézy za černé bundy, maskáče a neprůstřelné vesty. Každý měl na hlavě kevlarovou helmu s displejem přes jedno oko a sklápěcím mikrofonom. Jeden z nich držel karabinu M4 a mířil s ní na Murdocka a policistu, zatímco druhý byl ozbrojený velkou hranatou pistolí.

Policista okamžitě sáhl po vysílačce, ale než ji stačil zvednout k ústům, muž s pistolí vypálil. Murdock si všiml, že zbraň nevydala hlasitou ránu, jen tiše lupla. Místo kulky vystřelila dva malé bodce, každý na tenkém drátku. Když bodce policistu zasáhly, pustila do něho zbraň výboj o padesáti tisících voltech a okamžitě ochromila jeho svalstvo.

Muž ztuhl, svalil se na zem a upustil vysílačku. Jakmile dopadl na podlahu, přiskočil k němu voják, který na něho vystřelil, zajistil mu ruce plastovými pouty a zalepil ústa páskou.

„Pěkná rána, Mikeu,“ řekl druhý voják a rozhlédl se po místnosti. „Vy jste Murdock?“ zeptal se a obrátil se zpátky ke kapitánovi.

„Ano,“ vypravil ze sebe Murdock, ještě v šoku z nenadálého přepadení.

„Jsem seržant Bojorquez. Vezmeme vás a vaši posádku na malou projížďku člunem. Probud'te prosím

své muže a přikážte jim, ať se rychle a potichu obléknou.“

„Ano, samozřejmě. Děkujeme, seržante.“

Murdock našel svého výkonného důstojníka a společně tiše vzbudili ostatní. Hlavní dveře do budovy se náhle rozlétly a dovnitř vtrhli další dva vojáci Delta Force táhnoucí za sebou druhého člena hlídky jízdní policie. Z nohou, na které museli vojáci mířit, aby se vyhnuli tlusté bundě, mu trčely bodce fazeru. Stejně jako jeho kolegu i tohohle chvatně umlčeli a znehybnili.

Za necelých pět minut stačil Murdock probudit a shromáždit polekanou posádku. Několik mužů žertovalo, že rádi vymění pivo Moosehead za Budweiser a televizní pořad *Red Green Show* za *American Idol*, ale většinu umlčelo vědomí, že nebude snadné uniknout bez incidentu.

Jakmile dostal Roman od Bojorqueze signál, že jsou připravení, nemarnil čas a vydal pokyn k odchodu. Muži opouštěli budovu zadem ve skupinkách po třech a po čtyřech, odkud je odváděli dopředu na molo k zakotveným zodiakům. Oba čluny se rychle zaplnily, ale Roman napjatě čekal, až mu Bojorquez ohlásí, že vede poslední skupinu.

Počkal, dokud nespatřil, jak se Bojorquez blíží přes pozemek společnosti Athabasca Shipping, a pak se naposledy rozhlédl po doku. Molo bylo v mrazivé noci stále opuštěné a bylo slyšet jen nějaká vzdálená čerpadla a generátory. Roman vstal a zamířil tiše ke člunům, přesvědčený, že mise bude úspěšná. Nalodit posádku *Polar Dawn* bez vzbouření kanadských sil bylo nejtěžší částí celé operace a oni to zjevně zvládli. Teď už bude

snadné vrátit se na přistávací plochu a počkat na záchranná letadla.

Prošel kolem tmavého vlečného člunu a uviděl, jak Bojorquez nasedá do jednoho ze zodiaků s posledními příslušníky pobřežní stráže. Na *Polar Dawn* sloužilo třicet šest mužů a všichni byli přítomní. Když posádka zodiaky odvázávaly, seběhl Roman rychle z mola a naskočil do jednoho z nich.

„Dostaň nás odsud,“ pošeptal vojákovi obsluhujícímu motor.

„Radil bych vám, abyste zůstali, kde jste,“ zaduněl hlas nad jejich hlavami.

Zatímco se ta slova rozléhala po hladině, zazářily nad nimi náhle halogenové reflektory. Pronikavé světlo Romana na okamžik oslepilo a on si uvědomil, že vychází ze zádě vlečného člunu. Instinktivně zvedl zbraň, aby spustil palbu, ale zarazil se, když Bojorquez náhle vyštěkl: „Nestřílet, nestřílet!“

Když si Romanovy oči zvykly na světlo, vzhlédl a napočítal šest mužů naklánějících se přes zábradlí s automatickými zbraněmi namířenými na čluny. Roman neochotně sklonil zbraň a jeho vojáci ho následovali. Podíval se na velkého muže, který se na něho usmíval z lodi.

„To bylo rozumné,“ řekl Clay Zak. „A co kdybyste teď vystoupili na molo, abychom se seznámili?“

Roman pohlédl na samopaly mířící na jeho muže a přikývl. Překvapivé napadení ze zálohy, právě když se chystali uniknout, Romana rozzuřilo. Zvedl se, aby vystoupil ze člunu, vrhl na neznámé útočníky vzteklý pohled a rezignovaně si odplivl do větru.

54

SERŽANT DĚLOSTŘELECTVA MIKE TIPTON pozorně sledoval dalekohledem na noční vidění rozeklaný okraj ledu, který sestupoval do Korunovačního zálivu. Přestože mu od studených okulárů mrzlo obočí, neustával v naději, že zahlédne nějaký pohyb. Nakonec sklonil dalekohled, když se vedle něho na ledový hřeben připlazil další muž.

„Nějaké stopy po kapitánovi?“ zeptal se ten voják, mladý desátník s obličejem zakrytým maskou proti mrazu.

Tipton zavrtěl hlavou a podíval se na hodinky. „Mají zpoždění a letadla by měla přistát za dvacet minut.“

„Chcete, abych porušil radiový klid a zavolal jim?“

„Udělejte to. Zjistěte, co se děje a kdy sem dorazí. Nemůžeme držet letadla na zemi moc dlouho.“

Vstal a obrátil se k provizorní letištní ploše. „Já půjdu aktivovat majáky.“

Tipton tiše odešel. Nechtěl být přítomen pokusu o spojení vysílačkou. Instinkt mu říkal, že se něco zvrtno. Roman vyrazil brzy. Měl se s posádkou *Polar Dawn* vrátit skoro před hodinou. Rozhodně už měli být alespoň na dohled. Roman byl příliš dobrý velitel a jednotka příliš dobře vycvičená na to, aby to nezvládli – pokud se nepřihodilo něco zásadního.

Tipton dosáhl jednoho konce dráhy a rozsvítil dvě modrá světla napájená bateriemi. Pak přešel na druhý konec hrubě urovnané plochy a aktivoval druhou dvojici světél. Vrátil se do tábora a našel desátníka, jak za přihlížení jednoho z vojáků marně volá jednotku přenosnou vysílačkou.

„Neodpovídají,“ hlásil desátník.

„Zkoušejte to dál, dokud letadlo nepřistane.“ Tipton se obrátil k oběma mužům. „Máme své rozkazy. Odletíme, i když ostatní nedorazí.“

Tipton přistoupil k druhému vojákovvi, který se dal kvůli silné bílé bundě jen těžko rozeznat od desátníka.

„Johnsone, zavolejte pilotům, ať pět minut počkají. Já budu na hřebeni vyhlížet kapitána. Hlavně neodleťte beze mě,“ zamračil se.

„Ano, seržante.“

Minutu nato prořízlo mrazivý noční vzduch slabé bzučení. Zvuk sílil, dokud se neproměnil v charakteristický hukot letadla následovaného dalším strojem. Dva ospreye letěly bez navigačních světél a na černém nebi byly neviditelné. Letouny upravené pro dlouhý dolet měly za sebou přes jedenáct set kilometrů z letiště v Eaglu na Aljašce, těsně za hranicí s Yukonem. Přelétly nízko nad tundrou a snadno se vyhnuly odhalení nad jednou z nejodlehlejších oblastí Kanady.

Tipton se vrátil na vrcholek hřebenu a ohlédl se k přistávací ploše, ke které se už blížilo první letadlo. Osprey pomalu klesal, pouhých patnáct metrů nad zemí rozsvítil přistávací světla a rychle zastavil na nerovném povrchu kus před modrými světly. Pilot dovezl stroj na konec plochy a otočil ho v těsném oblouku. Okamžik nato se dotkl země druhý osprey, chvílku poskakoval po

nerovném ledě a zaujal místo ke startu za prvním letadlem.

Tipton obrátil pozornost k zálivu a znovu prohlédl dalekohledem pobřeží.

„Romane, kde jsi?“ sykl nahlas, vyvedený z míry zmizením jednotky.

Ale po gumových člunech nebo mužích, kteří v nich pluli, nebylo ani stopy. Čočky dalekohledu přibližovaly jen prázdnou vodní a ledovou pláň. Trpělivě čekal pět minut a pak dalších pět, ale bylo to marné. Věděl už, že se jednotka nevrátí.

Uslyšel, jak jedno z čekajících letadel túruje motory, a zvedl se ze své pozorovatelný. Neohrabaný v zimním oblečení se rozběhl k otevřeným bočním dveřím prvního stroje. Když skočil dovnitř, zachytil vzteklý pohled pilota, který okamžitě posunul plynovou páku dopředu. Tipton se odpotácel na prázdné sedadlo vedle desátníka, zatímco se osprey drkotavě rozjel po dráze a zvedl se do vzduchu.

„Nikde nic?“ překřičel desátník hlučné motory.

Tipton zavrtěl hlavou, zatímco si v hlavě přeříkával bolestnou mantru „ani jeden muž nesmí zůstat na nepřátelském území“. Odvrátil se od desátníka a hledal útěchu v pohledu z bočního okénka.

Osprey těsně následovaný svým dvojčetem přeletěl Korunovační záliv, aby nabral výšku, a pak pomalu zabočil na západ směrem na Aljašku. Tipton se nepřítomně díval dolů na světla lodi plující na východ. V prvních denních paprscích poznal, že je to ledoborec táhnoucí velký vlečný člun.

„Kde jen mohou být?“ zamumlal si pro sebe, pak zavřel oči a přinutil se usnout.

55

TIPTON NEMĚL TUŠENÍ, že se díval dolů na své spolubojovníky z Delta Foree. Nevěděl ani, že se ti muži nacházejí v podmínkách připomínajících středověkou hladomornu.

Zakův bezpečnostní tým pečlivě zbavil vojáky všech zbraní a komunikačního vybavení a spolu s posádkou *Polar Dawn* je odvedl na palubu vlečného člunu. Před hlavními samopalů byli Američané nahnáni do malého nákladového prostoru na přídi. Když musel Roman jako poslední sestoupit dolů po strmých plechových schodech, ohlédl se a uviděl, jak dva muži vytahují jejich čluny na palubu a připevňují je k zábradlí na zádi.

Jedinou známkou slitování se zajatci byly dvě láhve vody zmrzlé na kost, které někdo hodil do nákladového prostoru, než se dveře zavřely. Bouchla páka na poklopu a zarachotil řetěz, který ji zajistil. Muži zůstali mlčky stát ve tmě a vstřebávali pocit beznaděje, který je zachvátil.

Pak se rozsvítila tenká baterka a po ní další. Roman našel tu svou v náprsní kapse a cvakl vypínačem s pocitem úlevy, že mu aspoň něco užitečného nesebrali.

Tmu prořízlo několik paprsků a ozářilo vyděšené tváře pětáctyřiceti dalších mužů. Roman si všiml, že nákladový prostor není nijak velký. Kromě zamčeného příklopu, kterým se dostali dovnitř, byl v zadní přepážce ještě jeden, otevřený. V koutě ležela dvě velká kola

kotevních lan a jednu stěnu lemovala hora ojetých pneumatik sloužících v přístavu jako nárazníky. Zatímco se rozhlížel kolem, uslyšel, jak naskočily silné motory vedlejšího ledoborce a s hlubokým burácením běžely na volnoběh.

Roman obrátil světlo k posádce *Polar Dawn*. „Je mezi vámi kapitán?“ zeptal se.

Vpřed postoupil autoritativně vypadající muž se šedou bradkou.

„Jsem Murdock, bývalý kapitán *Polar Dawn*.“

Roman se představil a začal vysvětlovat, co bylo jeho úkolem. Murdock ho přerušil.

„Kapitáne, vynaložili jste mimořádné úsilí, abyste nás osvobodili. Ale odpusťte mi, že vám nepoděkuji za to, že jste nás vyrval ze spárů kanadské jízdní policie,“ řekl suše a ukázal rukou po jejich vlhkém vězení.

„Nepředpokládali jsme, že se do toho vloží někdo zvenčí,“ odpověděl Roman. „Víte, co jsou ti lidé zač?“

„Na to samé bych se mohl zeptat já vás,“ opáčil Murdock. „Vím jen, že ty ledoborce provozuje soukromá firma s licencí od kanadské vlády, která poskytuje doprovod obchodním lodím. Zjevně jí patří i ty vlečné čluny. Netuším ale, proč by měla mít ozbrojenou ochranu a brát nás do zajetí.“

Roman nebyl zmatený o nic méně. Zpráva výzvědných služeb nemluvila o žádné jiné hrozbě kromě kanadského námořnictva a jízdní policie. Vůbec to nedávalo smysl.

Muži uslyšeli, jak se otáčky motorů ledoborce zvýšily, a pak ucítili trhnutí, když ledoborec odrazil od mola a táhl jejich vězení za sebou. Jakmile opustili vody přístavu, otáčky motorů stouply ještě víc a vězni pocítili,

jak se vlečná loď pohupuje na zčeřené hladině Korunovačního zálivu.

„Kapitáne, nenapadá vás, kam by nás mohli odvézt?“ zeptal se Roman.

Murdock pokrčil rameny. „Jsme hodně daleko od civilizace. Nemyslím si, že chtějí opustit kanadské vody, ale i tak nás čeká dlouhá, chladná cesta.“

Roman uslyšel hekání a kopání na druhé straně nákladového prostoru a posvítíl baterkou na schody od vchodu. Na horní plošině bojoval seržant Bojorquez s dveřmi a vrhal se na ně celou svou vahou. Pak vychrlil proud nadávek. Když si všiml, že na něm spočinul paprsek světla, napřímil se a obrátil k Romanovi.

„S těmi dveřmi nehneme, pane. Vnější závora je pevně zajištěná řetězem. Potřebovali bychom na ni autogen.“

„Díky, seržante.“ Roman se obrátil k Murdockovi. Je odsud nějaký jiný východ?“

Murdock ukázal na otevřený průlez ve směru na zád’.

„Určitě vede do nákladového prostoru číslo jedna. Tahle loď má čtyři, každý tak velký, že by se do něho schoval mrakodrap. Měl by je spojovat průchod přístupný tímhle schodištěm na jedné straně a dalším na druhém konci.“

„A co hlavní příklopy? Nedaly by se zvednout?“

„Bez jeřábu ne. Každý bude vážit dobré tři tuny. Myslím, že naše jediná šance je projít na zád’. Nejspíš tam bude podobný prostor jako tenhle nebo oddělený přístup z hlavní paluby.“ Odhodlaně pohlédl na Romana. „Dá dost práce to tam prozkoumat jen s baterkou.“

„Bojorquezi,“ zavolal Roman. Seržant se rychle zjevil po jeho boku.

„Doprovodíš kapitána na zád’,“ rozkázal Roman. „Najdete cestu z téhle krysí díry.“

„Ano, pane,“ odpověděl Bojorquez řízně. Pak mrkl na nadřízeného a dodal: „Bude to stát za prýmek?“

Roman se usmál. „Přinejmenším za jeden. A teď už jděte.“

Záblesk naděje zvedl náladu všem mužům včetně Romana. Pak si však vzpomněl na Murdockovu poznámku o dlouhé cestě a došlo mu, že polární podmínky jim jakýkoliv pokus o útěk značně zkomplikují. Znovu obešel nákladový prostor a začal přemýšlet, jak zabránit tomu, aby tam všichni zmrzli.

56

CLAY ZAK SEDĚL POHODLNĚ na židli s vysokým opěradlem v teple na můstku *Otoku* a díval se, jak kolem ubíhá vodní hladina posetá kusy ledu. Zajmout ty Američany byl impulzivní a nebezpečný čin, to mu bylo jasné, stejně impulzivní jako hodit je do vlečného člunu a vzít s sebou. Stále ještě přesně nevěděl, co se zajatci udělá, ale spoléhal na své štěstí. Posádka *Polar Dawn* mu spadla přímo do klína a s ní i příležitost rozdmýchat plameny sporu mezi Kanadou a Spojenými státy. Kanadská vláda bude vzteky bez sebe, až uvěří, že námořníky z *Polar Dawn* osvobodili američtí vojáci, kteří překročili kanadské hranice. Zak se při té představě zasmál. Dobře věděl, že prchlivý kanadský premiér nedovolí Američanům vstoupit do kanadské Arktidy pěkně dlouhou dobu.

To bylo víc, než v co Goyette doufal. Průmyslník mu řekl o bohatství v Arktidě, které bylo na dosah ruky, jak globální oteplování rozpouštělo ledové bariéry. Goyette už narazil na zemní plyn v Melville Soundu, ale nabízela se mu i ropa. Podle některých odhadů je čtvrtina pozemských zásob ropy uvězněna pod Arktidou. Rychlé tání polárních ledovců je teď činilo dosažitelnými těm, kteří byli dostatečně předvídaví.

Goyette prohlásil, že na tom vydělá ten, kdo jako první získá těžební práva a zajistí si naleziště pro sebe.

Velké americké ropné společnosti a těžební konsorcia už posilovaly svůj vliv v oblasti. V rovné soutěži s nimi Goyette nemohl soupeřit. Ale kdyby se je podařilo odstranit ze hřiště, situace by se zásadně změnila. Goyette by si mohl přivlastnit velkou část zdrojů v Arktidě a vydělat miliardy.

To vynese víc než ruthenium, pomyslel si Zak. Ale třeba by mohl uspět na obou frontách. Objevení toho minerálu bylo skoro jisté. Odstranění americké konkurence z budoucích průzkumů nalezišť měl na dosah ruky. Goyette bude jeho velkým dlužníkem.

Se spokojeným výrazem se Zak znovu podíval na plynoucí led a čekal, až se přiblíží ostrovy Královské zeměpisné společnosti.

TŘETÍ ČÁST

PÁTRÁNÍ NA SEVERU

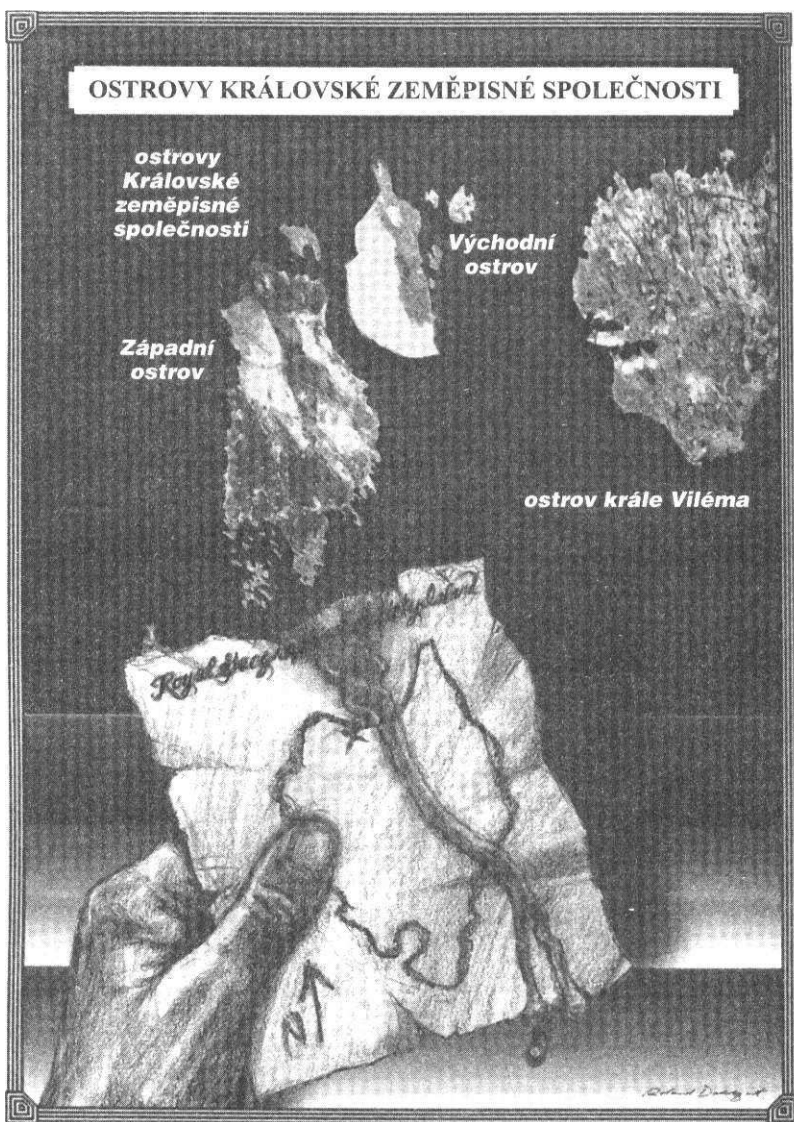
OSTROVY KRÁLOVSKÉ ZEMĚPISNÉ SPOLEČNOSTI

ostrovy
Královské
zeměpisné
společnosti

Východní
ostrov

Západní
ostrov

ostrov krále Viléma

57

PO NĚKOLIK MÁLO TÝDNŮ na konci léta připomíná kanadské arktické souostroví pomalovanou poušť. Ustupující sníh a led odhalí skličující krásu ukrytou pod zmrzlou krajinou. Kamenitý terén beze stromů místy pokrývají udivující zlaté, červené a fialové skvrny. Lišejníky, kapradí a květiny překvapivě četných druhů se snaží vstřebat co nejvíc slábnoucího letního slunce a kvetou spoustou dalších barev. Chladnou auru morbidity změkčuje množství zajíců, pižmonů a ptáků. Rozmanitý přírodní život vzkvétá v letních měsících s plnou intenzitou, aby v dlouhých, temných zimních dnech prakticky vymizel.

Po zbytek roku jsou ostrovy nepřístupným královstvím ledem pokrytých kopců obkroužených kamenitým pobřežím – prázdnou, pustou krajinou, která po staletí přitahovala jako magnet muže, z nichž někteří hledali svůj osud a jiní sami sebe. Když se Pitt díval z můstku na stuhu mořského ledu táhnoucí se podél pobřeží ostrova krále Viléma, neubránil se pomyšlení, že je to nejopuštěnější místo, které kdy viděl.

Pitt přistoupil ke stolu s mapami, kde Giordino studoval velkou mapu Viktoriiny úžiny. Podsaditý Ital ukázal volnou vodní plochu východně od ostrova.

„Jsme necelých osmdesát kilometrů od Viktoriina ostrova,“ řekl. „Jak by měla podle tebe vypadat pátrací síť souřadnic?“

Pitt si přitáhl židli, posadil se a prohlédl si mapu. Masa ostrova krále Viléma podobná svým tvarem hrušce se rozkládala východně od nich. Pitt vzal tužku a udělal křížek na místě vzdáleném pětadvacet kilometrů severozápadně od horního konce ostrova.

„Tady posádky oficiálně opustily *Erebus* a *Terror* ,“ řekl.

Giordino postřehl v Pittově hlasu jistou lhostejnost.

„Ale podle tebe se tam nepotopily,“ konstatoval.

„Ne,“ potvrdil Pitt. „Výpověď Inuitů, i když nepřesná, naznačuje, že se *Erebus* nacházel dál na jihu. Než jsem odjel z Washingtonu, pověřil jsem pár lidí z klimatologického oddělení, aby pro mě vypracovali nějaké modely. Pokusili se zrekonstruovat meteorologické podmínky v dubnu 1848, kdy byly lodě opuštěny, a odhadnout chování ledu.“

„Takže led se prostě nerozpustil a plachetnice neklesly na dno v místě, kde jsi udělal křížek?“

„Je to možné, ale nepravděpodobné.“ Pitt ukázal na rozlehlou vodní plochu severně od ostrova krále Viléma zvanou Larsenova úžina.

„Zimní mráz přiměl ledovou plochu k pohybu ze severozápadu, dolů Larsenovou úžinou. Pokud se led u ostrova v létě 1848 nerozpustil, což klimatologové naznačují, odneslo to lodě v zimě téhož roku na jih. Možná je znovu obsadila skupina mužů, kteří přežili, to nevíme. Ale odpovídá to informacím od Inuitů.“

„Paráda, pohyblivý cíl,“ řekl Giordino. „To nevypadá na ohraničený prostor k pátrání.“

Pitt přešel prstem dolů k západnímu pobřeží ostrova krále Viléma a zastavil se u skupiny ostrovů třicet kilometrů od jihozápadní pevniny.

„Podle mé teorie tyhle ostrovy Královské zeměpisné společnosti posloužily ledové ploše postupující na jih jako hradba. Část ledových ker zřejmě odklonily, ale velká část se jich navršila na jejich západním pobřeží.“

„To je celkem přímá trasa od našeho znamínka,“ poznamenal Giordino.

„Pouhý předpoklad. Nedá se odhadnout, jak daleko se lodě skutečně posunuly, předtím než propadly ledem. Ale rád bych začal patnáct kilometrů širokou sítí souřadnic pod těmihle ostrovy a v případě neúspěchu bych se posunul na sever.“

„To vypadá jako dobrý tip,“ souhlasil Giordino. „Doufejme, že se potopily vcelku a budou dobře vidět na sonaru.“ Pohlédl na hodinky. „Radši probudím Jacka a připravíme miniponorky, ještě než dorazíme na místo. Máme na palubě dvě, takže můžeme vytvořit dvě sítě a prohledávat je současně.“

Zatímco Pitt určoval souřadnice pro dvě sousedící sítě, Giordino a Dahlgren chystali miniponorky ke spuštění. Jednalo se o podmořské stroje s vlastním pohonem obsahující sonar a další průzkumná zařízení, která jim umožňovala mapovat mořské dno. Na základě předem zadaných souřadnic dokázaly systematicky skenovat dno ze vzdálenosti několika metrů rychlostí skoro deseti uzlů a přizpůsobovat se změnám terénu.

Když se přiblížili ze severu k ostrovům Královské zeměpisné společnosti, zpomalil kapitán Stenseth *Narwhal* na okraji první Pittovy pátrací sítě. Ze zádě byl spuštěn plovoucí rádiový odpovídač a loď pak přejela do protějšího rohu sítě, kde byla spuštěna další bóje. Transpondéry nastavené podle satelitů GPS

představovaly podmořské navigační body, podle kterých udržovaly miniponorky kurz.

Na zádi lodi pomohl Pitt Giordinovi a Dahlgrenovi stáhnout pátrací plán do procesoru první miniponorky a pak se díval, jak jeřáb spouští velký žlutý stroj do vody. Roztočil se malý lodní šroub a miniponorka se uvolnila ze závěsu. Stroj vystřelil kupředu a brzy se potopil pod temné vlny. Podle instrukcí transpondéru přešel do výchozího bodu a začal se pohybovat sem a tam a zkoumat dno svým elektronickým okem.

Po úspěšném spuštění prvního zařízení dovedl Stenseth loď na sever do druhé sítě souřadnic a celý proces se opakoval. Muže na palubě bičoval kousavý vítr, takže se po spuštění druhé miniponorky chvatně uchýlili do tepla blízkého řídicího centra. Technik už měl obě sítě na velkém monitoru, kde bylo vidět pohybující se miniponorky i transpondéry. Pitt si sundal bundu a pohlédl na několik sloupců čísel obnovujících se na straně monitoru.

„Obě ryby jsou v určené hloubce a fungují správně,“ řekl. „Dobrá práce, pánové.“

„Ted’ už můžeme jenom čekat,“ poznamenal Giordino. „Vypadá to, že bude trvat tak dvanáct hodin, než miniponorky dokončí práci a vynoří se.“

„Jakmile je vytáhneme na palubu, nebude trvat dlouho, než stáhneme data a vyměníme baterie. Pak je budeme moci vypustit do dalších dvou sítí,“ řekl Dahlgren.

Giordino zvedl tázavě obočí a Pitt ho probodl pohledem.

„Co jsem řekl?“ zeptal se zmateně.

„Jen abys to nezakřikl,“ odpověděl Pitt a přes tvář mu přelétl úsměv ostrý jako břitva.

58

STO KILOMETRŮ ZÁPADNĚ od nich supěl *Otok* Srozbouřenými vodami přímo k ostrovům Královské zeměpisné společnosti. V kormidelně studoval Zak lupou satelitní snímky ostrovů. Řetězu dominovaly dva velké kusy pevné země, Západní ostrov a menší Východní, oddělené od sebe úzkým kanálem. Těžební zařízení společnosti Mid-America se nacházelo na jižním pobřeží Západního ostrova, u Zálivu královny Maud. Zak rozeznal na fotografii dvě budovy, dlouhé molo a obrysy povrchového dolu.

„Přišla vám zpráva.“

K Zakovi přistoupil neoholený kapitán *Otok* a podal mu list papíru. Zak ho rozložil a přečetl:

V sobotu dorazil do Tuktoyaktuku z D. C. Pitt. Nalodil se na výzkumnou loď NUMA Narwhal. Odpluli v 16.00, předpokládaný cíl Aljaška. M. G.

„Tak Aljaška,“ řekl nahlas. „Nikam jinam by teď ani plout nemohli, co?“ dodal s úsměvem.

„Všechno v pořádku?“

„Ano, jen marný pokus konkurence.“

„Ke které části ostrovů máme namířeno?“ zeptal se kapitán, když nahlédl Zakovi přes rameno.

„K jižnímu pobřeží Západního ostrova. Nejdřív se podíváme na to těžební zařízení. Přistaneme přímo u mola a zjistíme, jestli je někdo doma. Sezona teprve začala, takže možná ještě nezahájili letní práce.“

„Bylo by to dobré místo k vysazení našich zajatců.“

Zak se podíval zadním oknem na vlečný člun pohupující se na rozbouřeném moři.

„Ne,“ odpověděl po krátké úvaze. „Ti mají dost pohodlí tam, kde jsou.“

• • •

POHODLÍ BYLO TO POSLEDNÍ, na co Rick Roman právě myslel, ale za daných okolností musel uznat, že udělali to nejlepší, co mohli.

Studená ocelová paluba a přepážky jejich plujícího vězení z nich brzy vysály všechno úsilí udržet se v teple, ale řešení leželo v odpadu, který se tam povaloval. Roman zorganizoval muže a nechal je zaútočit na hromadu pneumatik. Nejprve je rozložili na podlaze a pak z nich vystavěli zdi tak, že vzniklo malé doupě, do kterého se všichni vešli. Stěny i podlahu z pneumatik omotali kotevními lany, takže vznikla nejen další vrstva izolace, ale i podložka, na niž si mohli lehnout. Muži se přitiskli k sobě a spojili své tělesné teplo, které postupně ohřálo i okolní vzduch. Po několika hodinách si Roman posvítil baterkou na láhev s vodou a všiml si, že se nahoře přelévá několik centimetrů tekutiny. S uspokojením konstatoval, že teplota okolí stoupla nad bod mrazu.

Bylo to však jediné uspokojení, kterého se mu na nějakou dobu dostalo. Když se Murdock s Bojorquezem vrátili z dvouhodinové prohlídky útrob lodi, přinesli jen špatné zprávy. Murdock nenašel na zádi žádné možné východy, jen obrovské nákladové prostory. Šance, že by pohnuli obrovskými příklopy, byly stejně mizivé, jako kdyby byly přivařené.

„Našel jsem jen tohle,“ řekl Bojorquez a pozvedl malé kladivo s vidlicí na vytahování hřebíků a dřevěným topůrkem. „Někomu asi spadlo do nákladového prostoru a neobtěžoval se ho vytáhnout.“

„S těmi dveřmi by nám nepomohla ani železná palice,“ opáčil Roman.

Bojorquez se nenechal odradit a zaútočil malým nástrojem na závoru. Rány kladiva se brzy staly nedílným doplňkem skřípění pohybujícího se plavidla. Muži se u kladiva střídali, ať už z nudy nebo ve snaze se zahřát. Náhle ten trvalý rámus přehlušil Murdockův hlas.

„Tažná loď zpomaluje.“

„Přestaňte tlouct,“ rozkázal Roman.

Slyšeli, jak motory ledoborce před nimi snižují obrátky. Pár minut nato už běžely na volnoběh a vlečný člun narazil do nějakého stojícího objektu. Muži tiše naslouchali a doufali, že se dostanou ze svého mrazivého vězení.

59

OSTROVY KRÁLOVSKÉ ZEMĚPISNÉ SPOLEČNOSTI se vynořily jako masa žlutohnědých kopců nad zvlněnými šedými vodami. Pojmenoval je Roald Amundsen v roce 1905, během své slavné cesty na lodi *Gjoa*, kdy se stal prvním člověkem, který úspěšně proplul Severozápadní cestou. Ostrovy zůstaly více než sto let zapomenuté, dokud na Západním ostrově nenašla soukromá průzkumná firma nechráněné naleziště zinku a neprodala těžební práva společnosti Mid-America.

Těžební tábor společnosti byl postaven v široké zátoce na rozeklaném jižním břehu ostrova, plném nesčetných zálivů a lagun. Hluboký přírodní kanál umožňoval, aby do zátoky vplouvaly velké lodě za předpokladu, že v létě roztál led. Společnost vybudovala stometrové poloplovoucí molo, které vybíhalo ze zátoky, prázdné a obklopené malými ledovými krami.

Zak přikázal kapitánovi, aby přirazil k molu, a začal zkoumat pobřeží dalekohledem. Spatřil dvě prefabrikované budovy stojící pod malým útesem táhnoucím se podél šterkové cesty vedoucí kus do vnitrozemí. Okna byla temná a dveře zavál snůh. Spokojený, že je zařízení po zimě ještě opuštěné, nechal *Otok* připoutat k molu.

„Dejte dohromady tým geologů a pošlete ho na břeh,“ vybídl Zak kapitána. „Chci znát složení rudy, kterou tady těží, a geologickou situaci okolní oblasti.“

„Myslím, že se nemohou dočkat, až se dostanou z lodi,“ utrousil kapitán, který si všiml, že mnozí z geologů trpí mořskou nemocí.

„Kapitáne, než jsem přijel, nechal jsem si na loď poslat velký balík. Dorazil do Tuktoyaktuku?“

„Ano, nalodili jsme tam nějakou bednu. Nechal jsem ji uložit do předního nákladového prostoru.“

„Nechte ji prosím odnést do mé kajuty. Obsahuje nějaké materiály, které budu potřebovat na pobřeží,“ řekl Zak.

„Hned to zařídím. A co naši zajatci ve vlečném člunu? Budou už nejspíš polomrtví,“ řekl kapitán a pohlédl na digitální teploměr na řídicím pultu, který ukazoval, že venku je minus patnáct.

„No ano, naši zmrzlí Američané. Jejich zmizení už nejspíš několika lidem pořádně zamotalo hlavy,“ prohlásil Zak arogantním tónem. „Hod'te jim nějaké jídlo a deky. Možná se nám vyplatí udržet je naživu.“

Zatímco se geologové v doprovodu bezpečnostní jednotky vypravili na ostrov, sestoupil Zak do své kajuty. Jeho balík, oplechovaný kufr s masivním zámkem, na něho čekal na podlaze pokryté kobercem. Uvnitř byla pečlivě srovnaná sbírka rozbušek a detonátorů spolu s takovým množstvím dynamitu, že by srovnalo se zemí celý blok. Zak si vybral několik věcí, uložil je do malé kabely a kufr znovu zamkl. Oblékl si těžkou bundu, vyšel na hlavní palubu a právě se chystal vystoupit z lodi, když ho zastavil jeden člen posádky.

„Máte na můstku hovor. Kapitán vás žádá, abyste tam hned přišel.“

Zak vyběhl po schůdcích na můstek, kde našel kapitána, jak mluví do zabezpečeného satelitního telefonu.

„Ano, už je tady,“ řekl kapitán a podal telefon Zakovi.

Ze sluchátka se ozval podrážděný hlas Mitchella Goyettea.

„Zaku, kapitán mi právě řekl, že jste přistáli u zařízení společnosti Mid– America.“

„Přesně tak. Ještě se sem po zimě nevrátili, takže je tu prázdné. Právě jsem se šel postarat, aby nemohli fungovat po celou sezonu.“

„Skvělé. Podle toho, jak se to tady v Ottavě přiosťuje, to vypadá, že tam žádný Američan ani nebude smět vkročit.“ Goyetteova chamtivost získala navrch. „Snažte se nezničit žádnou infrastrukturu, která by se mi mohla hodit, až to odkoupím za pakatel,“ dodal a odfrkl si.

„Budu na to myslet,“ odpověděl Zak.

„Povězte mi, co jste se dozvěděl o tom rutheniu?“

„Geologové teď provádějí počáteční průzkum kolem těžebního tábora. Ale momentálně jsme na jižní straně ostrova a mapa toho obchodníka naznačuje, že se to domorodé naleziště nacházelo na severu. Za několik hodin se tam přemístíme.“

„Výborně. Čekám na další informace.“

„Je tu něco, co byste měl vědět,“ dodal Zak a odpálil bombu. „Zajali jsme americkou posádku *Polar Dawn*.“

„Cože jste udělali?“ zařval Goyette, až musel Zak oddálit sluchátko od ucha. Průmyslníkova prchlivost plála bílým plamenem ještě poté, co Zak popsal okolnosti únosu.

„Žádný div, že politici zuří,“ zasyčel. „Tímhle rozpoutáte třetí světovou válku.“

„Tak se zajistí, že Američané nebudou mít do tohohle regionu na dlouhou dobu přístup,“ namítl Zak.

„To je možná pravda, ale já z toho nebudu nic mít, když budu sedět v cele. Vyřešte tu záležitost, a bez incidentu,“ vyštěkl. „Ať uděláte cokoliv, nesmí žádná stopa vést ke mně.“

Na lince se rozhostilo ticho a Zak zavěsil. Jenom další gangster bez představitosti, který se dostal k miliardám výhrůžkami a násilím, pomyslel si.

Pak si znovu oblékl bundu a vyšel na břeh.

• • •

OSTROVNÍ ZÁTOKU obkružoval hnědý prstenec skal a balvanů, který směrem do vnitrozemí přecházel v ledovou vrstvu. Výjimkou byl velký obdélníkový pruh táhnoucí se více než sto metrů do kopců, kde skončil plochou svislou stěnou vytvořenou nějakým strojem. Důl na zinek se zařezával přímo do krajiny, kde byla ruda snadno dosažitelná. V dálce Zak uviděl několik geologů, jak se přehrabují v hlušině zbylé po poslední těžbě.

Vnitřek zátoky byl chráněný proti nejhorším západním větrům, ale i tak si Zak pospíšil po molu, aby se zbytečně nevystavoval zimě. Rychle si prohlédl jednoduché vybavení a zařízení dolu. Větší ze dvou budov byla skladištěm, kde byly uschované těžební stroje – buldozery, rypadla a nákladní auto – ty odklízely půdu ostrova a přemisťovaly ji na malý dopravník, který ji nakládal na loď. Ve vedlejší menší budově musela být ubytovna pro zaměstnance a kancelář.

Zak zamířil nejprve k menší stavbě a ke svému překvapení zjistil, že dveře jsou zamčené. Vytáhl z kapsy automatickou pistoli Glock, vypálil dvakrát do zámku a pak je rozkopl. Uvnitř se nacházely dvě velké ložnice s palandami, prostorná kuchyně, jídelna a společenská místnost. Zak šel rovnou do kuchyně a prohlédl si sporák, od kterého vedla plynová hadice do skladu, kde byla velká nádrž s propanem. Sáhł do tašky, vyndal dynamitovou nálož a umístil ji vedle nádrže. Pak k ní připojil rozbušku s časovým spínačem. Podíval se na hodinky, nastavil spínač na devadesát minut a vyšel z budovy.

Přemístil se ke skladu zařízení, chvíli si ho zvenčí prohlížel a nakonec odešel k zadní zdi. Nad budovou se tyčil nízký sráz plný balvanů pokrytých ledem. Vystoupal po něm k úzké vodorovné římse. Botou odkopl drn pod balvanem o velikosti osobního auta, stáhl si rukavice a položil pod něj další nálož. Zmrzlými prsty chvatně nastavil roznětku. Poodešel o pár metrů dál a přichystal ještě jednu pod podobným shlukem balvanů.

Seběhl ze svahu, vrátil se před budovu a dal třetí nálož pod závěsy velkých vrat. Pak se rychle vrátil na molo a zamířil k ledoborci. Když se k němu přiblížil, uviděl, jak se na něho z můstku dívá kapitán. Zak zapumpoval paží, aby mu naznačil, že má zmáčknout sirénu. Okamžik nato se od kopců odrazilo dvojí ohlušující zatroubení upozorňující geology, že se mají vrátit na loď.

Zak se ohlédl, aby se přesvědčil, že geologové vzali signál na vědomí, a došel k vlečnému člunu na konci mola. To sahalo jen k jeho přídi a Zak počkal, až proud přisune loď k pylonům. Potom přeskočil na vestavěný

železný žebřík vedoucí na palubu. Vystoupil po něm nahoru a kolem nákladového prostoru číslo 4 zamířil na zád'. Klekl si, naklonil se přes bok lodi a přichystal zbytek výbušnin, tentokrát s rozbuškou ovládanou vysílačkou. Nebyla umístěna pod čarou ponoru, jak by si přál, ale věděl, že na rozbouřeném moři splní svůj účel. Aniž by pomyslel na životy mužů choulících se několik metrů od něho, vystoupil Zak s pocitem škodolibého uspokojení z vlečného člunu. Goyettea nijak nepotěší, když přijde o nově postavenou loď, ale co bude moci říct? Zak měl instrukce nezanechat žádné stopy a nejlepší řešení bylo zbavit se vlečného člunu tam, kde ho nikdo nenajde.

Když Zak došel k lodním schůdkům, stoupali po nich poslední geologové a členové ochranky. Zamířil přímo na můstek a s radostí za sebou zavřel dveře před mrazem.

„Všichni jsou zpátky na palubě,“ ohlásil kapitán. „Jste připravený odplout, nebo si chcete nejdřív promluvit s geology?“

„Mohou mi podat zprávu cestou. Rád bych co nejdříve prozkoumal severní pobřeží.“ Podíval se na hodinky. „Ale možná bychom si nejdřív mohli vychutnat jedno malé představení.“

Dvě minuty nato vybuchla kuchyň v ubytovně a srovnala celou stavbu se zemí. Plynová nádrž, která byla skoro plná, explodovala v obrovské ohnivé kouli, z níž vyšlehly k obloze oranžové plameny, a tlaková vlna zatřásla okny na lodi. Pár vteřin poté vyrazila nálož vrata skladiště a poškodila střechu. Následovaly výbušniny na svahu, které utrhly lavinu kamení, jež se sesypalo na polorozbořenou budovu. Když se usadila velká oblaka

prachu, uviděl Zak, že je celá stavba pohřbená pod vrstvou kamení a suti.

„Velmi účinné,“ zamumlal kapitán. „Řekl bych, že nám přítomnost Američanů v téhle oblasti už nemusí dělat starosti.“

„Přesně tak,“ utrousil Zak tónem plným arogantní sebedůvěry.

60

VIKTORIINU ÚŽINU BIČOVAL ZÁPADNÍ VÍTR, který zvedal bílé hřebeny vln, jež omývaly ojedinělé ledové kry. Jasně tyrkysová loď NUMA prořezávala temné vody a zářila v tom bezbarvém světě jako maják. Když se před její přídí objevily ostrovy Královské zeměpisné společnosti, zpomalila a zamířila na jih do první z Pittových průzkumných sítí.

„Vypadá to, že kolem severozápadního pobřeží pluje nějaké plavidlo,“ ohlásil kormidelník při pohledu na obrazovku radaru.

Kapitán Stenseth zvedl dalekohled a zadíval se na dvě tečky pohybující se za sebou po obzoru.

„Nejspíš nějaká asijská nákladní loď s doprovodem proplouvající Severozápadní cestou,“ řekl. Obrátil se k Pittovi, který seděl u stolu s mapami a studoval plánky Franklinových plachetnic. „Brzy budeme na poslední čáře. Máš představu, kdy by se měla miniponorka vynořit?“

Pitt se podíval na své potápěčské hodinky značky Doxa s oranžovým číselníkem. „Měla by se objevit během následující půlhodiny.“

Nakonec museli počkat ještě o dvacet minut déle, než jeden z námořníků zahlédl, jak na hladinu vyskočilo žluté těleso. Stenseth dokormidloval k miniponorce a rychle ji vytáhli na palubu. Giordino vyjmul harddisk o

kapacitě jednoho terabytu a odběhl s daty do malé kajuty, kde čekal počítač a projekční systém.

„Chystáš se do kina?“ zeptal se Stenseth, když se Pitt postavil a protáhl.

„Ano, na první ze dvou celovečerních filmů. Máš polohu transpondérů?“

Stenseth přikývl. „Ano, hned se pro ně vypravíme. Silný jižní proud je zahnal dost daleko. Budeme si muset pospíšet, než se rozbijí o útesy na ostrovech.“

„Povím Dahlgrenovi, aby byl v pohotovosti,“ řekl Pitt. „Pak si dojedeme pro druhou rybu.“

Pitt sešel dolů do temné místnosti s počítači, kde už Giordino prohlížel na monitoru záznam pořízený sonarem. Nazlátlé záběry ukazovaly ploché, kamenité dno.

„Je to pěkně ostré,“ poznamenal Pitt a posadil se vedle Giordina.

„Zvýšili jsme frekvenci kvůli vyššímu rozlišení,“ vysvětlil Giordino. Podal Pittovi misku popcornu z mikrovlnky. „Ale obávám se, že to stejně nebude žádná *Kasablanka*.“

„To nevadí. Hlavně aby se tam našlo něco pořádného ke koukání.“

Oba muži se pohodlně opřeli a zadívali se na obrazovku, na které se posouvala nekonečná rozloha mořského dna.

61

N^{AFUKOVACÍ ČLUN POSKAKOVAL PO VLNÁCH, ODSTRKOVAL Z CESTY malé kusy ledu a zvedal do vzduchu mrazivou vodní tříšť. Kormidelník nechal plyn otevřený naplno, dokud se nepřiblížili k širokému pruhu neporušeného ledu táhnoucímu se od pobřeží. Našel místo, kde led klesal šikmo do vody, a člun na něj navedl. Zpevněný trup zodiaku klouzal, dokud o pár metrů dál nenarazil do nízkého pahorku. Zak, který seděl na zádi, počkal, až člun opustí skupina geologů, a pak je následoval s loveckou puškou, která je měla ochránit před zvědavými medvědy.}

„Přesně za dvě hodiny nás vyzvednete o půldruhého kilometru dál po pobřeží,“ rozkázal kormidelníkovi a mávl rukou na západ. Pak pomohl odstrčit zodiac zpátky na vodu a díval se, jak se vrací k *Otoku* zakotvenému o tři čtvrtě kilometru dál.

Zak mohl klidně zůstat v teple své kajuty a číst si životopis Divkého Billa Hickoka, který si vzal s sebou, ale obával se, aby geologové v mrazu svou práci neodflákli. Co ho však skutečně vyhnalo na břeh, i když by si to sám nepřiznal, bylo zklamání z geologického průzkumu v těžebním táboře společnosti Mid-America.

To, že si potvrdili bohatý povrchový výskyt zinku a železa na jižním konci ostrova, nebylo žádné překvapení, ale on očekával alespoň stopové množství ruthenia. Žádné však nenašli. Geologové ve skutečnosti v odhalené

vrstvě neobjevili přítomnost žádných platině příbuzných prvků.

Sám sebe ujišťoval, že to nic neznamená, protože přece dobře ví, kde ruthenium najdou. Sáhł do kapsy bundy a vytáhl stránky z deníku, které ukradl v Miners Co-op. Uhlem tam byl nakreslený kruh, který zcela zřetelně připomínal Západní ostrov. Na jeho severním pobřeží bylo vidět malý křížek. Na horní okraj stránky někdo brkem namočeným do inkoustu napsal škrobeným rukopisem „Ostrovy Královské zeměpisné společnosti“. Podle předchozí stránky v deníku se mělo jednat o obkreslenou domorodou mapku místa, kde lovci tuleňů získali ruthenium podivně nazvané černá kobluna.

Zak porovnal obrysy s moderní mapou ostrovů a určil hledanou lokalitu o kus dál na západ od jejich místa přistání.

„Důl by měl být vzdálený asi tři čtvrtě kilometru po pobřeží,“ oznámil skupině krácející po ledové ploše ke kamenité pláži. „Mějte oči otevřené.“

Zak pochodoval po břehu před geology, celý žhavý učinit ten objev osobně. Jak měl před sebou vidinu velkého bohatství, úplně přestal cítit mráz. Goyette mu už hodně dluží za to, že vyhnal z kanadské Arktidy americké investory. Nález ruthenia bude jako šlehačka na dortu.

Rozeklané pobřeží bylo plné koryt a hřebenů táhnoucích se do vnitrozemí ostrova. Rokle byly plné tvrdého ledu, zatímco vršky kopců byly holé, což vytvářelo strakatou mozaiku podobnou kůži grošovaného koně. Geologové se vlekli daleko za Zakem a často se zastavovali, aby prozkoumali odhalené části svahů a sebrali vzorky hornin. Když dosáhl určeného místa, aniž

by narazil na jakékoliv stopy po těžbě, přecházel Zak nervózně sem a tam, dokud ho geologové nedohonili.

„Ten důl by měl být někde poblíž,“ křikl. „Prohledejte pečlivě celou oblast.“

Zatímco geologové vytvořili rojnici, muž z ochranky mávl na Zaka, aby přišel na kraj ledu, kde objevil potrhanou mršinu tuleně. Z kůže byly vytrhané velké kusy masa. Muž ukázal na lebku zvířete, kde kůži rozervaly silné drápy.

„Tohle mohl dokázat jenom medvěd,“ řekl.

„Podle stupně rozkladu to bude celkem nedávná kořist,“ poznamenal Zak. „Pozorně se rozhlížejte, ale těm šutrologům se o tom nezmiňujte. Už takhle je dost rozptyluje mráz.“

Lední medvěd se však neukázal a k Zakovu údivu se nenašlo ani ruthenium. Po hodině usilovného pátrání se geologové dopotáčeli k Zakovi se zmatenými výrazy ve tvářích.

„Vypadá to tady přesně stejně jako na jižní straně ostrova,“ řekl jeden z nich, vousáč s kaštanovými očima pod těžkými víčky. „Viděli jsme několik odhalených míst s horninou obsahující stopy železa, zinku a malého množství olova, ale ne rudy z platinové skupiny včetně ruthenia. Na palubě budeme muset prozkoumat vzorky, abychom úplně vyloučili jeho přítomnost.“

„A co důl?“ zeptal se Zak.

Geologové pohlédli jeden na druhého a zavrtěli hlavami.

„Kdyby tady před sto šedesáti lety těžili Inuité, používali by jen primitivní nástroje,“ řekl jejich šéf. „Našli bychom stopy porušení povrchu. Ale pokud je nezakrývá led, nic takového tady není.“

„Chápu,“ hlesl Zak. „Dobře, vrátíme se na loď. Chci vidět výsledky vašich rozborů, co nejdříve to bude možné.“

Když pochodovali k místu, kde je měl vyzvednout člun, nemohl se Zak vzpamatovat ze šoku. Nedávalo to smysl. V deníku jasně stálo, že ruthenium pocházelo z tohoto ostrova. Bylo možné, že se ta ruda našla jen v malém množství a vytěžila? Byla v deníku chyba nebo to celé byl jen podvod? Jak tam stál a čekal na člun, zabloudil pohledem na moře a náhle spatřil, jak se k ostrovu blíží výzkumná loď.

Jeho zmatek okamžitě vystřídala zuřivost.

62

PITT S GIORDINEM MĚLI ZA SEBOU TŘI HODINY sledování záznamů sonaru, když se objevil vrak lodi. Giordino zdvojnásobil rychlost přehrávání, takže už měli za sebou skoro celou první síť. Rychle se míhající záběry mořského dna splývaly oběma mužům před očima, ale jakmile se objevil vrak, nadskočili na židlích. Giordino okamžitě stiskl klávesu, kterou přehrávání zastavil.

Byl to vzdálený stín velkého vraku, seděl zpříma na dně, nakloněný jen pod mírným úhlem. Trup se zdál být nedotčený až na klikatou vodorovnou trhlinu na přídi.

„Je to dřevěná loď,“ poznamenal Pitt a ukázal na trojici dlouhých zužujících se stěžňů, které ležely na palubě a na dně. „Vypadá to, že má tupou příď charakteristickou pro plachetnici vyzbrojenou moždíři, kterými *Erebus* a *Terror* původně byly.“

Giordino použil kurzor počítače, aby vrak změřil.

„Dvaatřicet metrů by sedělo?“ zeptal se.

„Jako rukavice,“ odpověděl Pitt a unaveně se usmál. „Tohle musí být jedna z Franklinových lodí.“

Dveře do kajuty se rozlétly a dovnitř napochodoval Dahlgren s harddiskem pod paží.

„Druhá miniponorka už je na palubě a tady je všechno, co měla na srdci,“ prohlásil a podal zařízení Dahlgrenovi. Podíval se na monitor a vyvalil oči.

„Páni, vy už jste ji našli! To je ale moc pěkný vrak,“ dodal a kývl směrem k ostrému obrazu.

„Jeden ze dvou,“ řekl Pitt.

„Začnu chystat ponorku. Tohle stojí za pěkný výlet na dno.“

Pitt s Giordinem prohlédli záznam prvního stroje a stáhli data z druhého. Ta nic nového nepřinesla. Sesterská loď se nacházela někde mimo původní dvě sítě souřadnic. Pitt se rozhodl, že nebudou v pátrání pokračovat, dokud nezjistí, který vrak objevili.

Došel se souřadnicemi potopené plachetnice na můstek, kde našel kapitána Stensetha, jak se dívá ven oknem na pravoboku. Asi tři kilometry od nich plul na sever *Otok* s prázdným vlečným člunem v závěsu.

„Podívej se, tohle vypadá jako jedna z nákladních lodí našeho kamaráda Goyettea!“ poznamenal Stenseth.

„Náhoda?“ zeptal se Pitt.

„Nejspíš,“ odpověděl Stenseth. „Ten vlečný člun pluje vysoko na hladině, takže je prázdný. Mohl by mířit na ostrov Ellesmere pro náklad uhlí a pak zpátky Severozápadní cestou do Číny.“

Pitt si plavidla prohlížel, jak se k nim blížila, a překvapila ho nezvyklá velikost vlečného člunu. Přešel ke stolu s mapami a našel fotografii Goyetteovy lodi stavěné v New Orleansu, kterou pořídil Yaeger. Prohlédl si ji a zjistil, že je stejná jako ta napravo od nich.

„Sedí to,“ poznamenal Pitt.

„Myslíš, že nahlásí naši polohu kanadským úřadům?“

„Pochybují. Ale je možné, že tady jsou ze stejného důvodu jako my.“

Pitt sledoval ustaraným pohledem ledoborec proplovající ani ne půl kilometru od nich. Nedošlo k

žádné výměně pozdravů vysílačkou, Pitt se jen dál díval, jak dvojice plavidel pokračuje stálou rychlostí na sever.

Stenseth má určitě pravdu, pomyslel si. Prázdný vlečný člun v těchto vodách může mít namířeno jen pro náklad a ostrov Ellesmere byl přímo severně od nich. Přesto ho na těch dvou lodích něco znepokojovalo. Tušil, že jejich přítomnost není náhodná.

63

JMENUJE SE *NARWHAL*, JE KANADSKÁ.“

Zak vytrhl kapitánovi z ruky dalekohled a podíval se sám. Prohlédl si tyrkysovou loď a přečetl si jméno napsané na trupu bílými písmeny. Když se podíval na její zád', spatřil na palubě žlutou ponorku s nápisem NUMA na boku. Zamračil se na kanadskou vlajku třepotající se nad můstkem.

„Smělý tah, pane Pitte,“ zamumlal. „To není kanadská loď, kapitáne. Je americká a patří agentuře NUMA.“

„Jak sem mohla americká průzkumná loď proniknout?“

Zak potřásl hlavou. „Jistě nějakým podvodem. Nepochybuji, že jdou po rutheniu. Ti blázni si musejí myslet, že je pod vodou.“

Díval se za loď NUMA, mizela jim z dohledu, jak pokračovali dál na sever.

„Držte kurz, dokud nebudeme mimo dosah radaru. Tam zůstaňte asi dvě hodiny a pak se vraťte na místo, kde je náš radar zase zachytí. Jestli se pohnou, sledujte je.“ Podíval se na hodiny na můstku. „Těsně před setměním se vrátím s dalšími rozkazy.“

Zak sestoupil po schůdcích do své kajuty s úmyslem si zdřímnout. Neúspěch mu to však nedovolil. Rozbor hornin sebraných na severním pobřeží neprokázal ani

stopové množství ruthenia a teď se navíc objevila ta loď NUMA. Sáhł po láhvi bourbonu, nalil si sklenici, ale trochu vyšpláchł, když se ledoborec náhle zhoupł. Několik kapek dopadlo na domorodou mapu položenou na nočním stolku. Zvedł ji a bourbon stekl po stránce dolů. Tekutina rozdělila ostrov jako hnědá řeka, takže to vypadalo, jako by vznikly ostrovy dva. Zak na mapu chvíli zíral a pak rychle sáhł po satelitním snímku souostroví. Když porovnal záběr Západního ostrova s mapou, zjistil, že jižní a západní pobřeží odpovídají, ale východní nikoliv. Posunul domorodou mapu a srovnal nakreslené obrysy se satelitním snímkem Východního ostrova. Východní pobřeží odpovídala dokonale, ale tím podobnost skončila.

„Ty idiote,“ zamumlal si pro sebe. „Hledals na špatném místě.“

Odpověď ležela přímo před ním. Úzká vodní cesta, která oddělovala Západní a Východní ostrov, byla před sto padesáti lety samozřejmě zamrzlá. Domorodá mapa ve skutečnosti zachycovala oba ostrovy nakreslené jako jednolitou zemskou masu. Ten rozdíl posunul polohu naleziště ruthenia o tři kilometry dál na východ, než původně odhadoval.

Vylezl na svou palandu, hodil do sebe sklenici bourbonu a lehl si se znovu zrozenou nadějí. Ještě nebylo všechno ztraceno, ten důl na ruthenium tam musí být. Takový závěr ho uspokojil a on obrátil své myšlenky k mnohem naléhavějšímu problému. Bylo mu jasné, že nejdřív bude muset vymyslet, co udělá s Pittem a lodí NUMA.

64

SILNÝ ZÁPADNÍ VÍTR ZAČAL KONEČNĚ SLÁBNOUT a mořské vlny se snížily. Zklidňující se vítr s sebou přinesl chomáče šedé mlhy, která je v té oblasti v jarních a letních měsících častá. Teploměr konečně vystoupil blíž k nule, což vyvolalo na lodi vtipy o mírném počasí.

Pitt byl rád, že se počasí umoudřilo natolik, že bylo možné spustit ponorku bez rizika. Nastoupil průlezem do *Bloodhoundu*, posadil se na místo kormidelníka a začal kontrolovat panel plný ukazatelů. Vedle něho na sedadle druhého pilota procházel Girodino kontrolní seznam před ponorem. Oba měli na sobě jen lehké svetry a třásli se chladem v kabině, o které věděli, že ji brzy vytopí elektrické přístroje na palubě.

Pitt vzhlédl, když do průlezu strčil vážný obličej Jack Dahlgren.

„Nezapomínejte, že baterie v chladném počasí tak dlouho nevydrží. Přivezte mi odtamtud lodní zvon a já vám možná nechám rozsvíceno.“

„Nech nám rozsvíceno a já ti možná dovolím dál dělat tuhle práci,“ kontroval Giordino.

Dahlgren se usmál a začal si broukat melodii Merlea Haggarda „Okie from Muskogee“. Pak zavřel průlez a zajistil poklop. Pár minut nato se chopil ovládání malého jeřábu, zvedl ponorku z paluby a spustil ji do jasně osvětleného ponorkového doku uprostřed lodi. Pitt dal

zevnitř signál k uvolnění a žlutý stroj ve tvaru doutníku začal klesat.

Mořské dno bylo víc než tři sta metrů hluboko a pomalu plujícím *Bloodhoundu* trvalo čtvrt hodiny, než ho dosáhl. Šedo zelená voda za velkým průzorem v přidi rychle zčernala, ale Pitt počkal až za hranici dvou set padesáti metrů, než zapnul vysoce výkonné vnější reflektory.

Giordino si zamnul ruce v pomalu se ohřívající kabině a pohlédl na Pitta s předstíraným utrpením.

„Už jsem ti povídal, že trpím alergií na chlad?“ zeptal se.

„Nejmíň tisíckrát.“

„Moje hustá italská krev po mámě v téhle ledárně prostě neproudí, jak má.“

„Řekl bych, že tvoje problémy s prouděním krve souvisejí spíš s láskou k doutníkům a pizze s feferonkami než s tvou matkou.“

Giordino mu pohledem poděkoval za připomínku, vytáhl z kapsy pomačkaný špaček doutníku a sevřel ho mezi zuby. Pak si v klíně rozložil vytištěný snímek vraku pořízený sonarem.

„Jaký máš plán útoku, až dorazíme k vraku?“

„Máme tři cíle,“ odpověděl Pitt, který si akci předem promyslel. „Je jasné, že nejdřív ze všeho budeme muset vrak identifikovat. Víme, že *Erebus* měl něco společného s rutheniem, které získali Inuité. Nevíme, jestli to samé platí i pro *Terror*. Pokud je to vrak *Terroru*, nemuselo by po něm být na palubě ani stopy. Druhým cílem je proniknout do nákladového prostoru a zjistit, zda se tam nachází nějaké významnější množství toho minerálu. Třetí cíl je nejkomplikovanější. Musíme prohlédnout

Velkou kajutu a kapitánovu pracovnu a zjistit, jestli se nezachoval lodní deník.“

„Máš pravdu,“ přitakal Giordino. „Lodní deník *Erebu* by byl skutečný svatý grál. Určitě by nám prozradil, kde se našlo to ruthenium. Ale zdá se mi, že není velká naděje, že by zůstal nepoškozený.“

„To je pravda, ale nemožné to není. Deník byl nejspíš těžká, v kůži vázaná kniha uložená v nějaké truhle. V těchhle chladných vodách existuje určitá šance, že je stále vcelku. Pak už by bylo na restaurátorech, aby se ho pokusili zakonzervovat a nakonec i rozluštit.“

Giordino pohlédl na hloubkoměr. „Blížíme se k dvě stě devadesáti metrům.“

„Nastavuji neutrální vztlak,“ oznámil Pitt a upravil obsah balastní nádrže ponorky. Klesání se skoro zastavilo, když minuli hranici tří set metrů, a chvíli nato se pod nimi objevilo kamenité dno. Pitt se chopil řízení a rozjel ponorku dopředu.

Hrbolaté hnědé dno bylo skoro prosté života, byl to chladný a prázdný svět podobný tomu nad hladinou. Pitt zavedl ponorku do proudu a začal provádět obraty ve tvaru písmene S. Ačkoliv *Narwhal* stál přímo nad vrakem, Pitt věděl, že se během sestupu dostali o kus dál na jih.

Giordino spatřil vrak jako první a ukázal na temný stín na pravoboku. Pitt stočil *Bloodhound* ostře doprava, dokud se ve světle jejich reflektorů nezhmotnil majestátní lodní trup.

Před nimi seděla na dně dřevěná plachetnice z devatenáctého století. Byl to jeden z nejpozoruhodnějších vraků, které kdy viděl. Ledová arktická voda ho dokonale konzervovala, takže se zachoval skoro nepoškozený. Loď

pokrytá hladkou vrstvou bahna se zdála být nedotčená od čelenu na přídi až po kormidlo. Jen stěžeň, které se ulomily během dlouhého klesání na dno, ležely přes boční zábradlí.

Ze starobylé lodi zapadlé do bahna na svém posledním kotvišti vyzařovala beznaděj. Pittovi připomněla hrobku na prázdném hřbitově. Přeběhl mu mráz po zádech při pomýšlení na muže, kteří se na ní plavili a pak byli nuceni opustit svůj domov, v němž strávili za zoufalých podmínek tři roky.

Pitt plavidlo obeplul kolem dokola, zatímco Giordino spustil videokameru upevněnou na přídi. Fošny ve trupu se zdály být pevné a na místech, kde byla vrstva bahna slabá, bylo vidět, že na dřevu je stále černý nátěr. Během plavby kolem zádi Giordina překvapilo, když uviděl, jak z písku vyčnívají lopatky lodního šroubu.

„Oni měli parní pohon?“

„Jako doplněk k plachtám, pro plavbu v ledovém poli,“ potvrdil Pitt. „Obě lodě byly vybavené parními stroji na uhlí, pomáhaly plavidla pohánět tenkým ledem a zároveň vytápěly jejich prostory.“

„Není tedy divu, že si Franklin věřil, že propluje Viktoriinou úžinou na konci léta.“

„Jenže na to v téhle fázi expedice už možná neměl dost uhlí. Někteří odborníci se domnívají, že jim došlo, a proto lodě uvízly v ledu.“

Pitt zamířil s ponorkou k levoboku plachetnice v naději, že se dozví její jméno. Ke svému zklamání však objevil jen jediné skutečné poškození. V trupu pod přídí byl otvor plný rozlámaných prken, která nevydržela tlak ledu. Když oslabená část trupu narazila na dno, poškození se rozšířilo k horní palubě a její prkna se

vyboulila. Široká část přídě na obou stranách od středové linie se svažila jako harmonika. Pitt zastavil ponorku na obou stranách trupu a trpělivě počkal, až Giordino odstraní nános bahna dálkově ovládanou paží, ale neobjevilo se nic, co by loď pomohlo identifikovat.

„Myslím, že tahle se jen tak nepoddá,“ zamumlal Pitt.

„Stejně jako mnoho žen, se kterými jsem byl na rande,“ ušklíbl se Giordino. „Asi budeme muset opravdu přivést Dahlgrenovi ten lodní zvon.“

Pitt vyrovnal ponorku nad palubou a proplul od přídě na zád'. Paluba byla překvapivě prázdná, loď byla zřejmě připravená na přezimování, když ji posádka opustila. Jediným neobvyklým předmětem byla plátěná konstrukce postavená uprostřed lodi. Z historických záznamů Pitt věděl, že se tahle věc podobná stanu vztyčovala na palubě v zimě, aby se posádka dostala ze stísněných prostor v podpalubí a mohla se trochu protáhnout.

Pitt pokračoval na zád', kde našel kormidelnu a velké dřevěné kolo, stále připevněné na svém místě. Poblíž visel malý zvonek, ale ani při pečlivém zkoumání na něm nenašli žádné označení.

„Vím, kde je lodní zvon,“ prohlásil Pitt a zamířil zpátky k přidi. Zastavil nad zborcenou částí paluby a ukázal dolů.

„Je tam v tom chaosu.“

„Musí být,“ přikývl Giordino. „Dneska nemáme šťastný den. Nebo vlastně noc.“ Prohlédl ukazatele před sebou. „Baterie nám vydrží ještě necelé čtyři hodiny. Chceš se hrabat tam dole a hledat zvon, nebo se podívat dovnitř?“

„Necháme proběhnout rovera. To poškození má jednu výhodu – umožní nám snáz proniknout do lodi.“

Pitt dovedl *Bloodhound* nad prázdnou část paluby, kam ponorku opatrně posadil. Když bylo vidět, že ji prkna unesou, vypnul motory.

Na sedadle druhého pilota měl Giordino plné ruce práce s přípravou dalšího zařízení. Mezi ližinami na břicho ponorky byla připevněná miniponorka o velikosti kufříku. Byla vybavená miniaturní videokamerou a řadou světel a dokázala proniknout i do nejužších zákoutí vraku.

Giordino zvedl joystickem rovera z jeho kolébky a pomalu ho posunul k otvoru v palubě. Pitt zapnul monitor nad jejich hlavami, na kterém se objevily záběry videokamery v malém stroji. Giordino metodicky proplouval nad troskami, dokud nenašel místo, kde mohl s roverem proniknout do nitra lodi.

Pitt rozložil schéma příčného řezu *Erebe*m a snažil se odhadnout, kde se miniponorka pod hlavní palubou nachází. Lod' měla dvě spodní paluby a velké prostory pod nimi, kde byly umístěné parní stroje, kotel a zásoby uhlí. Obytné prostory pro posádku a důstojníky se nacházely v prvním podpalubí a pod nimi byly úložné prostory pro zásoby, nářadí a náhradní lodní součástky.

„Měl bys být poblíž lodní kuchyně,“ poznamenal Pitt. „Vedle je velký prostor, ve kterém byla ubytovaná posádka.“

Giordino vedl miniponorku dolů, dokud se neobjevila podlaha, pak ji otočil a přejel kamerou po okolí. Nehybná voda uvnitř lodi byla neobyčejně průzračná a umožňovala dokonalou viditelnost. Pitt a Giordino viděli kousek od rovera velký lodní sporák

postavený na vrstvě cihel. Byla to masivní konstrukce z litiny korunovaná šesti velkými hořáky. Na nich stálo několik černých železných hrnců různých velikostí.

„Tak tady je kuchyně, přesně podle objednávky,“ oznámil Giordino.

Potom pokračoval s miniponorkou na zád' a pomalu se díval sem a tam. Tenké přepážky ohraničující kuchyň se zbortily a odhalily ubytovnu mužstva. Byla skoro prázdná až na množství dřevěných desek pravidelně rozmístěných na podlaze.

„To jsou stoly,“ vysvětlil Pitt, když se kamera zaostřila na jednu ze stolních desek. „Byly upevněné pod stropem, aby udělaly místo závěsným lůžkům, a v době jídla se spouštěly na lanech. Když lana shnila, spadly na podlahu.“

Rover pokračoval na zád', kde se kajuta zužovala až k místu, které končilo širokou přepážkou.

„Někde tam bude hlavní palubní průlez,“ vysvětlil Pitt. „Pokračuj dál a měli bychom se dostat k žebříku vedoucímu do druhého podpalubí. Zakrývali ho poklopem, aby zespodu netáhlo, ale snad budeme mít štěstí a zjistíme, že se při potopení lodi odsunul.“

Giordino navedl miniponorku kolem průlezu a náhle ji zastavil. Kamera skloněná k podlaze odhalila velkou kruhovou díru.

„Nejsou tam žádné dveře,“ řekl.

„Samozřejmě, můžeme sestoupit tudy,“ odpověděl Pitt.

V otvoru byl původně zasazen jeden ze tří stěžňů procházejících až na samé dno lodi. Když se stěžně při potopení uvolnily, zbyly po nich otevřené průchody do nejnižších prostor plavidla.

Rover proklouzl otvorem a jeho světla prořízla tmou ve druhém podpalubí. Následujících patnáct minut prozkoumával všechny kouty, jak Giordino metodicky pátral po uložené rudě. Našli však jen rozsáhlé zásoby náradí, zbraní a plátěných plachet, které už nikdy neucítí mořský vítr. Vrátili se k otvoru po stěžni a klesli až do prostor u kýlu, kde našli jen pár zbylých kusů uhlí u velkého parního kotle. Giordino zamířil s miniponorkou zpátky nahoru, když tu zapraskalo ve vysílače.

„*Narwhal Bloodhound*, máte uši nastražené?“ ozval se charakteristický hlas Jacka Dahlgrena.

„Tady *Bloodhound*. Pokračuj, Jacku,“ odpověděl Pitt.

„Kapitán chtěl, abych vám dal vědět, že se náš kamarád s vlečným člunem vplížil zpátky na obrazovku radaru. Zdá se, že zůstal stát asi patnáct kilometrů severně od nás.“

„Rozumím. Dál nás informujte.“

„Budeme. Měli jste tam dole štěstí?“

„Zatím ne. Máme rovera na vodítku a chystáme se do kapitánovy kajuty.“

„Jak jste na tom s bateriemi?“

Pitt pohlédl na řadu ukazatelů nad hlavou. „Máme elektrinu ještě na devadesát minut na dně a celou tu dobu budeme nejspíš potřebovat.“

„Rozumím. Poohlédneme se po vás na hladině za necelé dvě hodiny. *Narwhal* konec.“

Pitt zíral do temné propasti za ponorkou a přemýšlel o ledoborci nad nimi. Že by *Narwhal* sledovali? Instinkt mu to potvrdil. Teď už věděl, že to nebude jediné střetnutí se silami Mitchella Goyettea. A co Clay Zak?

Bylo možné, že se ten Goyetteův pohůnek nachází na palubě ledoborce?

Giordino ho vrátil k úkolu, který ležel před nimi.

„Jsem připravený pokračovat na zád’.“

„Utíká nám čas,“ řekl Pitt tiše. „Musíme to dokončit.“

65

KDYŽ SE NAD VIKTORIINOU ÚŽINOU rozhostil soumrak, Kobklopila *Otok* hustá mlha. *Narwhal* byl dávno mimo dohled, a když po něm Zak pátral na monitoru radaru, našel ho jako tenkou šmouhu na horním okraji obrazovky. Na druhé straně můstku přecházel sem a tam kapitán ledoborce, kterého už nudilo udržovat loď v uplynulých několika hodinách stále na stejném místě.

V Zakově obličejí však kapitán žádné známky nudy nespátroval. Naopak, vyzařovalo z něj podivné napětí. Zak byl zcela ve střehu jako v okamžiku před vraždou, všechny jeho smysly byly v pohotovosti. I když už zabíjel mnohokrát, nikdy takhle ve velkém. Považoval to za zkoušku své vynalézavosti a krev se mu z toho rozproudila. Měl pocit neporazitelnosti posílený vědomím, že vždy ze všeho vyšel jako vítěz.

„Doved'te nás na osm kilometrů k *Narwhalu* „, přikázal nakonec kapitánovi. „A proved'te to hezky zvolna.“

Kapitán se chopil kormidla a zamířil s ledoborcem táhnoucím vlečný člun na jih. Loď poháněná rychlým proudem jela jen na nízké otáčky a urazila celou vzdálenost ani ne za hodinu. Když dosáhl nové polohy, obrátil kapitán plavidlo přídíl proti proudu, aby ho udržel na místě.

„Osm kilometrů a stojíme,“ ohlásil Zakovi.

Zak pohlédl do ponuré tmy za oknem můstku a spokojeně našpulil rty.

„Připravte se uvolnit na můj rozkaz vlečný člun,“ nařídil.

Kapitán na něho vytřeštil oči, jako by zešílel.

„Co to vykládáte?“ zeptal se.

„Slyšel jste dobře. Zbavíme se vlečného člunu.“

„To je loď za deset milionů dolarů. V téhle mlze a proudu se nám ji už nepodaří znovu připojit. Prorazí si trup o nějakou kru nebo zapluje za ostrovy. Tak či onak, pan Goyette za to bude chtít mou hlavu.“

Zak se pousmál a zavrtěl hlavou. „Moc daleko se nedostane. Co se týče pana Goyettea, vzpomeňte si prosím na jím podepsaný dopis, který jsem vám předal v Kugluktuku a kterým svěruje veškeré pravomoci na této lodi mně. Věřte mi, že mu ztráta lodi bude připadat jako nízká cena za odstranění problému, jenž by ho mohl stát stamiliony. Kromě toho,“ dodal s potměšilým úsměvem, „na co by byla námořní pojistka?“

Kapitán neochotně poslal několik mužů na zád' k vlečným lanům. Stáli tam a čekali, než Zak seběhl do své kajuty a vrátil se na můstek s koženou taškou. Na Zakův rozkaz dal kapitán zpětný chod a zacouval k vlečné lodi natolik, že se lana prověsila do vody. Námořníci lana odjistili a pak vyvlékli smyčky na jejich koncích z úvazných kůlů na zádi. Potom s morbidním zájmem sledovali, jak silné provazy kloužou po palubě a mizí v černé vodě pod nimi.

Když dostal kapitán signál, že byl úkol splněn, rozjel se ledoborec dopředu a pak podle Zakova přání proplul kolem pravoboku vlečného člunu. V houstnoucí mlze bylo jeho temný trup vzdálený jen pár metrů sotva vidět.

Zak sáhl do tašky, vyndal vysokofrekvenční vysílačku a vyšel na boční lávku můstku. Vytáhl krátkou anténu, zapnul přístroj a okamžitě stiskl červené tlačítko VYSÍLAT.

Rádiový signál to měl k roznětce na zádi vlečného člunu jen kousek. Ani ne za vteřinu dynamitová nálož vybuchla.

Exploze nebyla nijak hlasitá ani vizuálně poutavá, člunem jen otrásló zvukné třesknutí a nad zadní palubou se zvedl obláček kouře. Zak se na to chvilku díval, pak se vrátil do tepla můstku a vrátil vysílačku do tašky.

„Vůbec se mi nelíbí mít na rukou krev těch mužů,“ zavrčel kapitán.

„Ale vy jste to vůbec nepochopil, kapitáne. Potopení vlečného člunu byla jen nešťastná náhoda.“

Kapitán se na Zaka zmateně podíval.

„Je to prosté,“ pokračoval Zak. „Napíšete do lodního deníku a ohlásíte úřadům v přístavu, že do našeho člunu narazila v mlze americká výzkumná loď a obě plavidla se potopila. My jsme samozřejmě měli velké štěstí, že se nám na poslední chvíli podařilo uvolnit vlečná lana a neutrpěli jsme žádné ztráty na životech. Bohužel se nám nepodařilo najít žádné trosečníky z oné lodi NUMA.“

„Ale ti Američané se nepotopili,“ namítl kapitán.

„To se brzo změní,“ zavrčel Zak.

66

POSLEDNÍ HODINA v hloubce tří set metrů byla pro Pitta a Giordina plná zklamání. Při navádění rovera na zád' prvním podpalubím se miniponorka zasekla a odmítala se pohnout kupředu. Když Giordino sledoval zpět trasu kabelu, zjistil, že se zapletl do nějakých trosek v lodní kuchyni. Celou situaci ještě zkomplikoval fakt, že trysky stroje zvířily bahno na problémovém místě. Musel deset minut počkat, než se nečistoty usadily a on zase viděl natolik dobře, aby mohl kabel uvolnit.

Vnitřek ponorky se konečně ohřál a Giordinovi tekly po tváři čůrky potu, jak napjatě řídil miniponorku zpátky prostorami pro mužstvo a hlavní chodbou k zádi plachetnice.

„Kde je na téhle lodi bar? Myslím, že rover a já bychom si zasloužili studené pivo,“ zamumlal.

„Musel bys odbočit do skladiště alkoholu v podpalubí, kde se ukládal rum. Ale jestli je tohle *Erebus*, měl bys možná smůlu, protože Franklin byl abstinent.“

„A je jasno,“ prohlásil Giordino. „Žádný další důkaz nepotřebujeme. Podle toho, jakou mám momentálně smůlu, tohle musí být *Erebus*.“

Navzdory tomu, že jim na dně docházel čas, nebyl ani jeden z mužů ochotný to vzdát. Hnali miniponorku dál chodbou na zád' kolem stísněných kajut pro důstojníky, dokud konečně nedorazili do velkého prostoru nasamé zádi lodi. Nazýval se Velká kajuta a

představoval pohodlné útočiště pro posádku lodi, tedy alespoň její důstojníky. Nacházela se v ní knihovna, šachy, karty a další zdroje zábavy a také tam mohl být uložený lodní deník. Ale stejně jako zbytek lodi ani Velká kajuta neposkytovala žádné důkazy o totožnosti plavidla.

Po podlaze a kolem převráceného stolu se povalovaly knihy ve vrstvě vysoké po kolena. Velká sbírka svazků seřazených na policích po obvodu celé kajuty rozbila při potopení skleněné vitríny a rozsypala se všude kolem. Giordino pomalu plul s miniponorkou sem a tam po místnosti a snímal ten nepořádek.

„Vypadá to tam jako v Sanfranciské knihovně po tom velkém zemětřesení,“ poznamenal.

„Lod' vezla dvanáct set knih,“ řekl Pitt a zklamaně si ten chaos prohlížel. „Jestli je tam někde lodní deník, potřebovali bychom k jeho nalezení několik týdnů a králičí pacičku pro štěstí.“

Z nerozhodných úvah je vytrhl Dahlgrenův hlas z vysílačky.

„Omlouvám se, že vám kazím zábavu, ale velká ručička na hodinách ukazuje, že byste se měli začít vypořádat,“ řekl.

„Za chvíli vyrazíme,“ odpověděl Pitt.

„Tak dobře. Kapitán vzkazuje, že náš stín se přiblížil na osm kilometrů a zůstal zase stát. Myslím, že by se kapitán cítil mnohem lépe, kdybyste se vy dva rychle vrátili na palubu.“

„Rozumím. *Bloodhound* konec.“

Giordino pohlédl na Pitta a všiml si obav v jeho modrých očích.

„Myslíš si, že na palubě ledoborce je ten tvůj kamarád z Miners Co-op?“

„Už mě to taky napadlo,“ odpověděl Pitt.

„Zkusíme kapitánovu kajutu a pak práskneme do bot.“

Kapitánova pracovna se nacházela za vzdálenou stěnou Velké kajuty a skýtala slabou nadějí, že by se v ní mohl nacházet lodní deník. Ale malé posuvné dveře byly zamčené a žádné nárazy miniponorky je nedokázaly uvolnit. Protože jim zbývala elektřina už jen na necelou hodinu a před sebou měli ještě dvacetiminutovou cestu na hladinu, ukončil Pitt pátrání a řekl Giordinovi, aby dovedl rovera zpátky.

Giordino vedl malý stroj přes kuchyni do otvoru v přídi a při tom navíjel kabel na cívku. Pitt aktivoval trysky ponorky, a zatímco čekali na rovera, vyhlédl okénkem ven na panel s přístroji *Bloodhoundu*.

„Jak dopadly testy minerálního senzoru?“ zeptal se.

„Funguje skvěle,“ odpověděl Giordino s pohledem přilepeným na monitor, na kterém sledoval pohyb miniponorky mezi troskami na přídi. „Ale jeho přesnost budeme moci plně posoudit, až uděláme na ústředí rozbor vzorků.“

Pitt natáhl ruku, zapnul senzor a na blízském monitoru sledoval údaje o minerálech. Nijak ho nepřekvapilo, že se v okolí nachází spousta železa spolu se stopovým množstvím mědi a zinku. Železo dávalo dokonalý smysl, protože loď ho byla plná od kotev a kotevních řetězů přímo pod nimi až po parní stroj v trupu. Jeho pozornost však upoutal jiný údaj. Počkal, až se rover vynoří z podpalubí, rozběhl trysky a zvedl

ponorku. Pomalu doplul nad poškozenou část přídě a přitom nespouštěl zrak z výsledků senzoru.

„Jestli najdeš v téhle kocábce nějaké zlato, bude tenhle ponor nakonec aspoň trochu úspěšný,“ řekl Giordino.

Pitt tančil s ponorkou nad proraženým místem v trupu a nakonec se soustředil na malou oblast poblíž středové linie lodi. Přemístil ponorku na pevnou část paluby a znovu ji posadil. Giordino se právě chystal upevnit miniponorku do její kolébky.

„Moment,“ řekl Pitt. „Vidíš ten zlomený trám, co stojí svisle asi tři metry od nás?“

„Mám ho.“

„Kousek napravo od jeho základny je nějaký zakrytý předmět. Zkus, jestli by ho rover nedokázal očistit.“

Giordino navedl malý stroj na místo během několika vteřin. Vypnul pohon a nechal ho klesnout na hromádku trosek pokrytých bahnem. Když rover dosedl, pustil jeho drobné trysky naplno. Miniponorka vyskočila a zvedla hustý mrak bahna. Pravidelný proud na dně zakalenou vodu brzy vyčistil. Oba muži hleděli na oblý, zlatě se lesknoucí předmět ležící mezi troskami.

„Moje zlaté pruty,“ utrousil Giordino.

„Myslím, že něco lepšího,“ řekl Pitt. Nečekal, až k té věci dopluge Giordino s roverem, a zvedl ponorku, aby se podíval zblízka. Pohlédl dolů předním průzorem a uviděl nezaměnitelné obrysy velkého zvonu.

„Krucinál, jak jsi ho v tom svinčíku našel?“ podivil se Giordino.

„Vyčmuchal ho *Bloodhound*. Všiml jsem si, že je tu někde malé množství mědi a zinku, a vzpomněl jsem si,

že jsou to dvě složky mosazi. Napadlo mě, že by to mohl být lodní zvon.“

Dívali se na nalezený předmět a studovali rytinu na jeho boku, kterou nemohli pořádně rozeznat. Pitt nakonec o kus couvl a pustil tam miniponorku, aby se podívala zblízka.

Zvon stále pokrývalo bláto a korýši, ale blízký záběr kamery rovera odhalil dvě vyrytá písmena: ER.

„Bez těch se *Erebus* neobejde,“ poznamenal Giordino s jistou úlevou.

„Foukni na něj ještě jednou,“ přikázal Pitt.

Zatímco Giordino naváděl miniponorku k dalšímu útoku na bahno, zkontroloval Pitt baterie a zjistil, že vydrží už jen třicet minut. Museli si pospíšet.

Bláto se zvedlo ve velkém mraku hnědých částecek. Pittovi se zdálo, že trvalo celé hodiny, než se voda pročistila, ale ve skutečnosti to zabralo jen pár vteřin. Giordino se okamžitě vrátil s roverem ke zvonu. Oba se mlčky dívali, jak se pomalu objevuje celý nápis.

Bylo tam vyryto TERROR.

67

P O TŘECH DNECH VĚZNĚNÍ v mrazivé temnotě prožívali zajatci na vlečném člunu novou hrůzu. Roman přikázal, aby se slábnoucí baterky používaly jen v případě nutnosti, takže většinu času tápali muži kolem sebe v naprosté tmě. Původní vztek a odhodlání utéct se změnily v zoufalství v černočerném nákladovém prostoru, kde se muži tiskli k sobě, aby se zachránili před podchlazením. Jejich naděje stouply, když člun přirazil k molu a na okamžik se otevřel příklop. Ukázalo se však, že šlo jen o krátkou kontrolu několika ozbrojených stráží, které jim alespoň daly nějaké jídlo a deky. Roman to považoval za dobré znamení. Usoudil, že by nedostali jídlo, kdyby je nechtěli nechat naživu.

Ale teď už si tak jistý nebyl. Když ho Bojorquez probudil, aby mu nahlásil změnu zvuku motorů ledoborce, domníval se, že dosáhli místa určení. Pak ale ustalo rytmické cukání tažných lan, ale pohupování na neklidném moři zůstalo. Vytušil, že je odřízli a nechali napospas proudu.

Pár vteřin nato vybuchly Zakovy nálože. Exploze zaduněla prázdnými nákladovými prostory jako hrom v láhvi. Vojáci i posádka *Polar Dawn* okamžitě vyskočili na nohy a snažili se pochopit, co se to stalo.

„Kapitáne Murdocku!“ zavolal Roman a rozsvítil baterku.

Murdock se dopotácel k němu se ztrhaným výrazem v obličeji z nedostatku spánku.

„Odhad situace?“ zeptal se Roman tiše.

„Znělo to hodně daleko na zádi. Navrhuji jít se tam podívat.“

Roman souhlasil. Když pak uviděl kolem sebe znepokojené tváře mužů, kteří stáli nejbliž, zavolal Bojorqueze.

„Seržante, pusťte se znovu do práce na tom příklopu. Do snídaně tady chci mít čerstvý vzduch.“

Okamžik nato už podsaditý seržant bušil jako o život malým kladivem na zamčené dveře. Roman doufal, že ten rachot muže trochu probere a zároveň přehluší zvuk čehokoliv, co by se dělo na zádi.

Roman dovedl Murdocka k otevřenému průchodu na zád' a posvítil přes práh. Dolů do černé propasti vedl ocelový žebřík.

„Až po vás, kapitáne,“ řekl Murdock stroze.

Roman sevřel baterku mezi zuby, chytil se horní příčle a začal pomalu sestupovat. I když mu výšky nevadily, sestup do zdánlivě bezedné černé hlubiny v pohupující se lodi ho zneklidňoval.

Poslední příčel jako by před ním utíkala, ale nakonec po dvanáctimetrovém klesání přece jen stanul na dně nákladového prostoru číslo jedna. Posvítil baterkou na spodek žebříku, kde se vzápětí objevil Murdock. Statný kapitán něco přes šedesát se ani nezadýchal.

Murdock se pustil přes nákladový prostor jako první a vyplašil párek krys, které nějak přežily i v těch mrazivých podmínkách.

„Nechtěl jsem o tom mluvit před muži, ale znělo to jako výbuch na palubě,“ řekl.

„Napadlo mě totéž,“ souhlasil Roman. „Myslíte, že nás chtějí potopit?“

„To brzo zjistíme.“

Na druhé straně našli oba muži další ocelový žebřík, po kterém vystoupali do krátké chodby vedoucí k nákladovému prostoru číslo 2. Totéž udělali ještě dvakrát. Když vylézali nahoru na konci třetí obří jámy, uslyšeli vzdálené šplouchání vody. Prošli poslední chodbou a Roman posvítil baterkou do nákladového prostoru číslo 4.

V protějším rohu uviděli proudy vody tryskající z přepážky a slévající se do jezera na podlaze. Výbuch neprorazil jeden velký otvor, ale zohýbal ocelové pláty tak, že mezi nimi protékala voda jako širokým sítem. Murdock si poškození prohlédl a zavrtěl hlavou.

„Tohle nedokážeme nijak zpomalit,“ řekl. „I kdybychom na to měli prostředky, je to moc velká plocha.“

„Ten proud vody nevypadá nijak hrozivě.“

„Ale zhorší se to. Zdá se, že je trup poškozený jen nad čárou ponoru, ale dovnitř proniká rozbouřené moře. Až se tenhle prostor naplní, začne se loď naklánět k zádi a dovnitř bude proudit čím dál víc vody.“

„Ale v chodbě je příklop, který můžeme uzavřít. Pokud se zaplavení omezí na tenhle nákladový prostor, bude to v pořádku, ne?“ zeptal se Roman.

Murdock ukázal nad hlavu. Tři metry nad nimi přepážka končila a nahrazovaly ji podpůrné traverzy tyčící se ještě výš, až k horní palubě.

„Tyhle prostory nejsou vodotěsné,“ řekl. „Až se tahle naplní, voda se začne přelévat do trojky a tak dále.“

„Jak velké zaplavení může loď snést?“

„Je prázdná, takže by se měla udržet na hladině se dvěma zaplavenými nákladovými prostorami. Když bude moře klidné, snad i se třemi. Ale jakmile začne voda proudit do jedničky, půjdeme ke dnu.“

S obavami se Roman zeptal, kolik času jim zbývá.

„Můžu jenom hádat,“ řekl Murdock tiše. „Tipoval bych to maximálně na dvě hodiny.“

Roman namířil slábnoucí paprsek baterky k proudu vody a pomalu ho sledoval na dno. V dálce se zableskla rostoucí temná kaluž, jejíž třpytivá hladina byla navštívenkou smrti.

68

KDYŽ SE ZÁŘ VLEČNÉHO ČLUNU začala zřetelně naklánět, přikázal Zak, aby se *Otok* vzdálil. Potápějící se černý trup rychle spolkla mlha a jeho smrtelný zápas pokračoval bez diváků. Zak se k plavidlu a jeho odsouzeným pasažérům rychle obrátil zády.

„Zamiřte k té lodi NUMA,“ přikázal. „A zhasněte poziční světla.“

Kapitán přikývl, namířil před ke stálé poloze výzkumné lodi a pak postupně zvyšoval tah, až se ledoborec pohyboval rychlostí deseti uzlů. Světla *Narwhalu* nebylo pod rouškou mlhy vidět, takže se museli řídit radarem. Výzkumná loď zůstávala na jednom místě, zatímco ledoborec rychle zkracoval vzdálenost mezi oběma plavidly.

„Kapitáne, až se přiblížíme na tři kilometry, chci, abyste zrychlil na plný výkon. Mineme je asi kilometr před přídílí, aby si mysleli, že míříme k pevnině, pak se obrátíme a zaútočíme na střed lodi.“

„Vy chcete, abych do nich narazil?“ zeptal se kapitán užasle. „Všechny nás zabijete.“

Zak si ho změřil pobaveným pohledem. „Ani náhodou. Jak dobře víte, tahle loď má na špičce příděl metr a půl tlustý ocelový pancíř a zpevněný dvojité trup. Dokázala by bez škrábnutí prorazit Hooverovu přehradu.“

Když se vyhneme silné přídi *Narwhalu*, projedeme jím jako nůž máslem.“

Kapitán hleděl na Zaka se zdráhavým respektem. „Dobře jste si mou loď prostudoval,“ řekl stroze. „Jen doufám, že pan Goyette strhne náklady na opravy v suchém doku z platu vám a ne mně.“

Zak se od srdce zasmál. „Můj drahý kapitáne, když tohle sehraje správně, koupím vám já osobně celou flotilu ledoborců.“

• • •

PŘESTOŽE MOŘE ZAKRÝVALA temná noc a mlha, Bill Stenseth pozorně sledoval všechny pohyby ledoborce. Protože námořník obsluhující radar byl mezi těmi, které poslali v Tuktoyaktuku na břeh, Stenseth monitoroval obrazovku radaru sám. Zbystřil, když si všiml, že se vzdálený objekt zachycený radarem náhle rozdvojl. Správně uhodl, že se vlečný člun oddělil od tažné lodi a začal obě vyobrazení pečlivě sledovat.

Napjatě se díval, jak se ledoborec přiblížil asi na pět kilometrů. Pak sáhl po vysokofrekvenční vysílačce.

„Neidentifikované plavidlo na souřadnicích 69,2955 jižní šířky a 100,1403 západní délky, tady výzkumná loď *Narwhal*. Právě provádíme podmořský výzkum. Prosím, nepřibližujte se na méně než dva kilometry, konec.“

Stenseth volání zopakoval, ale neobdržel žádnou odpověď.

„Kdy se má *Bloodhound* vynořit?“ zeptal se kormidelníka.

„Dahlgren naposledy hlásil, že jsou ještě u vraku. Takže nejdřív za dvacet minut.“

Stenseth pozorně sledoval radar a všiml si, že ledoborec ve vzdálenosti tří kilometrů postupně zvyšuje rychlost. Zdálo se také, že loď mírně změnila kurz a nemíří už na příď *Narwhalu*, ale chce proplout napravo od něj. Ať už měl jeho kapitán jakékoliv úmysly, Stenseth mu příliš nedůvěřoval.

„Dopředu na třetinový výkon,“ přikázal kormidelníkovi. „Azimut tři sta stupňů.“

Stenseth dobře věděl, že srážka v husté mlze patří k nejhorším nočním mŕám námořníků. S představou *Stockholmu* narážejícího do *Andrey Dorie* zamířil s lodí na severozápad, aby zabránil podobné čelní kolizi. Na chvíli se mu ulevilo, když viděl, že druhé plavidlo drží jihovýchodní kurz a úhel mezi jejich trasami se zvětšil. Ale naděje na bezpečný průjezd měla krátký život.

Když se obě lodě přiblížily na půldruhého kilometru, ledoborec náhle skoro zdvojnásobil rychlost. Loď poháněná dvěma plynovými turbínovými motory schopnými utáhnout několik vlečných člunů měla úžasnou akceleraci. Bez zátěže se změnila v chrtu schopného prořezávat vodu rychlostí přesahující třicet uzlů. Pod Zakovým velením letěl ledoborec po vlnách na plný plyn.

Stenseth postřehl změnu jeho rychlosti během okamžiku. Dál udržoval kurz, dokud si nevšiml, že se druhé plavidlo ostře stáčí na západ.

„Plnou parou vpřed!“ přikázal s očima přilepenýma na obrazovku radaru.

Vyděsil ho pohled na ledoborec, který ostře zatočil k jeho plavidlu. Už nepochyboval o úmyslech jeho kapitána. Zjevně hodlal do *Narwhalu* narazit.

Stensethův rozkaz zrychlit překazil Zakův záměr zastihnout loď a její posádku nepřipravenou. Ale ledoborec měl stále rozhodující výhodu v rychlosti. Než výzkumná loď dosáhla dvaceti uzlů, byl od ní *Otok* už jen ani ne půl kilometru. Stenseth se podíval z můstku oknem na zád', ale neviděl nic než černou mlhu.

„Rychle se přibližuje,“ ohlásil kormidelník, který sledoval, jak se šmouha na radaru označující ledoborec blíží ke středu obrazovky. Stenseth se posadil a zvýšil rozlišení na monitoru.

„Necháme ji přijet blízko. Jakmile se ale dostane na sto metrů od nás, chci, abyste stočil loď ostře na pravobok, směrem na východ. U pobřeží ostrova krále Viléma je spousta ledu. Když se dostaneme dost blízko, snad s ním na jejich radaru splyneme.“

Nahlédl do rozložené mapy a zjistil, že ostrov krále Viléma je od nich skoro pětadvacet kilometrů. Věděl, že je to příliš daleko, ale neměl na vybranou. Pokud se jim podaří nějakou dobu unikat, třeba pronásledovatelé lov vzdají. Postavil se a díval se na obrazovku radaru, dokud se ledoborec nepřiblížil. Pak kývl na kormidelníka.

Těžká výzkumná loď se otřásla a zasténala, když se kormidlo stočilo na druhou stranu a otočilo ji na nový kurz. Na monitoru se zdálo, že pronásledovatelé jsou už těsně u nich, ale Stenseth ho z okna ještě nezahlédl. *Otok* pokračoval směrem na západ skoro celou minutu, než postřehl manévr *Narwhalu* a ostře se obrátil za ním na východ.

Stensethův tah poskytl lodi vzácné vteřiny, aby nabrala vyšší rychlost, zatímco byl vyhlášen poplach a posádka byla povolána na palubu. Ale netrvalo dlouho a ledoborec se znovu blížil k jejich zádi.

„Ted’ ostře na levobok,“ rozkázal Stenseth, když *Otok* opět snížil vzdálenost pod sto metrů.

Ledoborec obrat tentokrát očekával, ale jeho kapitán špatně odhadl stranu a zahrnul doprava. Okamžitě pokračoval v pronásledování, zatímco se Stenseth snažil dostat co nejbližší k ostrovu krále Viléma. Rychlejší loď se záhy přiblížila a *Narwhal* se pokusil znovu uhnout – Stenseth opět zvolil ostrý obrat na levobok. Ale tentokrát to Zak odhadl správně.

Ledoborec se jako hladový žralok útočící z hlubin temného moře náhle vynořil z mlhy a jeho smrtící příď narazila do boku *Narwhalu*. Kousek za ponorkovým dokem pronikla příď ledoborce asi pět metrů za zábradlí. *Narwhal* se při nárazu málem převrhl na bok do vln. Palubu zalila velká vlna ledové vody, když se loď snažila znovu získat rovnováhu.

Kolize vyvolala tisíce výkřiků v mechanické agónii – ocel skřípěla o ocel, praskala hydraulická potrubí, tříštily se pláty v trupu, vybuchovaly elektrické přístroje. Když zkáza dosáhla vrcholu, následoval podivný okamžik ticha, po němž řev násilí vystřídaly bublavé steny blížící se smrti.

Ledoborec se pomalu vysvobodil ze zející trhliny a při couvání ulomil část zádi *Narwhalu*. Ostrá příď plavidla se při nárazu zploštila, ale loď byla jinak nedotčená, její dvojitý trup se ani nepomačkal. *Otok* zůstal chvilku na místě, jak Zak a posádka obdivovali své ničivé dílo. Pak vraždící loď zmizela do noci jako přízrak.

Narwhal se zatím blížil k rychlé smrti. Okamžitě se zaplavila strojovna a stáhla záď dolů. Dvě přepážky okolo ponorkového doku byly rozdrčené, takže voda

proudila do podpalubí. Ačkoliv byl *Narwhal* postavený tak, aby si poradil s ledem až dva metry silným, drtivému úderu do boku odolat nemohl. Během několika minut byl z půlky pod vodou.

Na můstku se Stenseth zvedl z podlahy a zjistil, že je kolem naprostá tma. Přišli o elektřinu a nouzový generátor umístěný uprostřed lodi byl také poškozen kolizí. Celé plavidlo bylo teď černé jako noc zahalená mlhou.

Kormidelník předběhl Stensetha na cestě k pohotovostní skřínce v zadní části můstku a rychle našel baterku.

„Jste v pořádku, kapitáne?“ zeptal se a posvítíl kolem sebe, dokud nenašel jeho vysokou postavu.

„Víc než moje loď,“ odpověděl Stenseth a promnul si bolavou ruku. „Musíme shromáždit posádku. Obávám se, že budeme muset loď co nejrychleji opustit.“

Oba muži na sebe hodili bundy a seběhli na hlavní palubu, která se už povážlivě nakláněla k zádi. Vstoupili do lodní kuchyně a zjistili, že ji osvětlují lampy na baterie. Většina členů minimální posádky si už posbírala zimní vybavení a v jejich očích seděl strach. K oběma mužům přistoupil podsaditý chlapík s buldočím obličejem.

„Kapitáne, strojovna je úplně zaplavená a ulomil se kus zádi,“ řekl hlavnístrojník *Narwhalu*. „Voda už prý pronikla do předního nákladového prostoru. Nedá se zastavit.“

Stenseth přikývl. „Nějaká zranění?“

Strojník ukázal na stranu, kde si muž šklebící se bolestí nechával zavěsit paži na provizorní pásku.

„Kuchař si zlomil ruku, když při nárazu upadl. Ostatní jsou v pořádku.“

„Kdo chybí?“ zeptal se Stenseth, když rychle spočítal přítomné a zjistil, že je jich o dva méně.

„Dahlgren a Rogers, lodní elektrikář. Snaží se spustit člun.“

Stenseth se rozhlédl po místnosti. „Obávám se, že musíme opustit loď. Všichni muži na palubu – okamžitě. Pokud se nám nepodaří nalodit do člunu, použijeme záchranné vory umístěné na levoboku. Pohněte sebou.“

Stenseth vyvedl muže z lodní kuchyně a na okamžik se zastavil, když si všiml, že se voda připlazila už ke kraji palubní nástavby. Zrychlil a rázně přešel na zmrzlou plochu přední paluby, kde měl co dělat, aby na zvedající se šikmé ploše udržel rovnováhu. Na druhé straně paluby uviděl paprsek světla blikající mezi dvěma muži potýkajícími se s ručním rumpálem. Ve vzduchu nad nimi se houpal tři a půl metru dlouhý dřevěný člun, ale kvůli náklonu paluby nešlo dostat jeho zád' přes boční zábradlí. Od jednoho z mužů k němu chladnou nocí dolétl proud vulgárních nadávek pronášených s texaským přízvukem.

Stenseth k nim doběhl a s pomocí několika dalších námořníků zvedli zád' přes zábradlí. Dahlgren zatočil klikou rumpálu na druhou stranu a spustil člun do vody. Stenseth popadl lano na přídi a odtáhl člun šest metrů na zád', dokud mu na boty nezačala cákat voda. Posádka chvatně nasedla tak, že prostě překročila zábradlí *Narwhalu*.

Stenseth spočítal muže a následoval zraněného kuchaře do člunu jako poslední. Prošel přeplněnou dřevěnou loďkou a posadil se poblíž zádi. Znovu se zvedl

mírný vítr, trochu roztrhal mlhu a nasadil vlnám bílé hřebeny. Člun se rychle vzdálil několik metrů od umírající lodi a zůstal na dohled, aby mohli pozorovat její poslední okamžiky.

Těsně poté, co odrazili, se příd' tyrkysové lodi zvedla vysoko do nočního vzduchu, jako by bojovala s gravitační silou. Nakonec *Narwhal* vydal hluboký sten, s bubláním klesl do černé vody a zmizel v hlubinách.

Stensetha zaplavil palčivý vztek. Pak se rozhlédl po posádce a pocítil úlevu. Byl to malý zázrak, že při srážce nikdo nezahynul a všichni se dostali bezpečně z lodi. Kapitán se otřásl při pomyslení, jak by to asi dopadlo, kdyby Pitt nevysadil většinu posádky a vědce v Tuktoyaktuku.

„Zapomněl jsem na ty zatracené šutry.“

Stenseth se obrátil k muži vedle sebe a ve tmě rozeznal, že u kormidla sedí Dahlgren.

„Z toho termálního vřídla,“ pokračoval. „Rudi je nechal na můstku.“

„Bud' rád, že jsi vyvázl se zdravou kůží,“ opáčil Stenseth. „Dobrá práce s tím člunem.“

„Nechtělo se mi plavit se po Arktidě na nafukovacím voru,“ poznamenal Dahlgren. Ztišil hlas a dodal: „Ti chlapi to hrají tvrdě, co?“

„Obávám se, že to s rutheniem myslí smrtelně vážně.“ Rozhlédl se kolem, jestli nespatří ledoborec. Slabé vrčení v dálce mu prozradilo, že odplouvá.

„Pane, na jižním výběžku ostrova krále Viléma se nachází malá osada zvaná Gjoa Haven,“ ozval se kormidelník ze sedadla před ním. „Je to odsud skoro sto sedmdesát kilometrů. Jiná civilizace na mapě není.“

„Měli bychom mít dost paliva, abychom se na ostrov krále Viléma dostali. Dál už budeme muset pěšky,“ odpověděl Stenseth. Obrátil se zpátky k Dahlgrenovi a zeptal se: „Dostal jsi nějakou zprávu od Pitta?“

„Pověděl jsem jim, že opouštíme místo nálezu vraku, ale než jsem je stačil varovat, že se už nevrátíme, přestal jít proud.“ Pokusil se rozeznat ciferník hodinek. „Už by se brzy měli vynořit.“

„Můžeme jenom hádat kde. Najít je v téhle mlze by bylo prakticky nemožné. Pokusíme se tou oblastí projet a pak budeme muset zamířit k pobřeží a vyhledat pomoc. Nemůžeme riskovat, že zesílí vítr.“

Dahlgren přikývl se zachmuřeným výrazem ve tváři. Pomyslel si, že Pitt s Giordinem na tom nejsou o nic hůř než oni. Probudil k životu motor člunu, namířil plavidlo na jih a zmizel s ním v temné hradbě mlhy.

69

PITT A GIORDINO právě viseli nad lodním zvonem, když jim Dahlgren stručně zavolal, že *Narwhal* mění polohu. Byli však natolik zaměstnaní očišťováním zvonu, že mu ani neopověděli.

Zjištění, že se jedná o vrak *Terroru*, poskytlo Pittovi mírnou útěchu. Poté, co neobjevili na palubě žádné ruthenium, jim ještě zbývala naděje. Inuité museli dostat rudu z *Erebu*, který možná sám skrýval tajemství minerálu, po němž pátrali. Zbývalo odpovědět na otázku, kde *Erebus* skončil. Vědělo se, že obě lodě byly opuštěny společně, takže se dalo předpokládat, že se potopily nedaleko od sebe. Pitt byl přesvědčený, že když rozšíří okruh pátrání, druhou loď najdou.

„*Bloodhound Narwhalu*, zahajujeme vynoření,“ nahlásil Giordino. „Jak jste na tom?“

„Momentálně jsme v pohybu. Snažím se získat z můstku poslední informace. Pak se vám ozvu. Konec.“

To bylo to poslední, co od Dahlgrena slyšeli. Ale protože strávili na dně víc času, než měli, dělalo jim spíš starosti, zda se dostanou se zbývajících energií na hladinu. Pitt zhasl vnější světla a všechny pátrací přístroje, aby šetřil baterie, zatímco Giordino udělal totéž se světly uvnitř, která nezbytně nepotřebovali. Když ponorka potemněla a začala stoupat, opřel se Giordino v sedačce, založil ruce a zavřel oči.

„Probud’ mě, až bude čas pustit sem trochu mrazivého vzduchu,“ zamumlal.

„Postarám se, aby ti Jack připravil pantofle a noviny.“

Pitt znovu znepokojeně pohlédl na ukazatele. Měli dostatek energie na životně důležité systémy a pumpy balastní nádrže, ale to bylo skoro všechno. Neochotně zastavil pohon ponorky, i když věděl, že se jich během vynořování zmocní silné proudy. Bylo mu jasné, že se vynoří dva nebo tři kilometry od ponorkového doku *Narwhalu*. A to jen v případě, že *Narwhal* zaujme původní polohu.

Pitt vypnul několik dalších přístrojů a zahleděl se do temné propasti za předním průzorem. Náhle z vysílačky zazněl naléhavý výkřik: „*Bloodhounds*, byli jsme...“

Vysílání bylo přerušeno uprostřed věty a následovalo naprosté ticho. Giordino se naklonil dopředu a začal odpovídat ještě dřív, než otevřel oči. Avšak navzdory opakovaným pokusům zůstalo jeho volání bez odpovědi.

„Možná jsme ztratili signál v teplotním gradientu,“ nadhodil Giordino.

„Nebo se přerušilo spojení, když nabrali rychlost,“ kontroval Pitt.

Byly to pokusy, jak vyvrátit pravdu, kterou se oba muži zdráhali přijmout, totiž že je *Narwhal* ve skutečném nebezpečí. Giordino se pokoušel o spojení každých pár minut, ale marně. Nic jiného dělat nemohli.

Pitt pohlédl na ukazatel hloubky a pomyslel si, jestli nejsou náhodou připoutaní ke dnu. Od toho přerušného volání rychlost stoupání klesla, nebo se to Pittovi alespoň zdálo. Pokusil se odtrhnout od ukazatele zrak, věděl, že

čím upřeněji ho bude sledovat, tím pomaleji se bude pohybovat. Opřel se, zavřel oči a představoval si všechny možné problémy, do nichž se *Narwhal* mohl dostat, zatímco Giordino se neúnavně věnoval vysílačce.

Když pak oči otevřel, zjistil, že jsou jen asi třicet metrů hluboko. O pár minut později se už houpali na hladině uprostřed bublin a pěny. Pitt rozsvítil vnější světla, která se však jen odrazila od okolní mlhy. Vysílačka zůstávala němá.

Pitt a Giordino, opuštění v chladném a prázdném oceánu, věděli, že došlo na nejhorší. *Narwhal* přestal existovat.

70

Co tím myslíte, že záchranný tým zmizel?“
Prezidentův podrážděný hlas se rozlehl po takzvané Situační místnosti v utajeném krytu v podzemí Západního křídla Bílého domu. Armádní plukovník, kterého přivedli generálové z Pentagonu, aby posloužil jako obětní beránek, odpověděl tichým, monotónním hlasem.

„Pane, záchranný tým se neobjevil na místě vyzvednutí v určeném čase. Jednotka vzdušné podpory nedostala zprávy od zasahující jednotky o žádných problémech a odletěla podle plánu.“

„Slíbili jste mi misi s nízkým rizikem a devadesátiprocentní pravděpodobností úspěchu,“ řekl prezident a zamračil se na ministra obrany.

V místnosti se rozhostilo ticho, nikdo si nepřál nejvyššího velitele ještě víc popudit proti sobě.

Viceprezidenta Sandeckera, který seděl dvě židle od prezidenta, ta výměna názorů lehce pobavila. Když ho poradkyně pro národní bezpečnost povolala na krizové zasedání, překvapilo ho, že našel v konferenční místnosti ministra obrany obklopeného dokonce pěti generály. Věděl, že to nevěstí nic dobrého. Sandecker neměl ministra rád, považoval ho za úzkoprsého a impulzivního. Rychle však odsunul své osobní pocity stranou a soustředil se na probíhající krizi.

„Plukovníku, co kdybyste nám pověděl všechno, co víte,“ řekl Sandecker, aby odklonil prezidentův hněv.

Plukovník podrobně popsal záchrannou akci a práci výzvědných služeb, která jí předcházela. „Nejvíc nás mate to, že existují náznaky, že se týmu podařilo zajatce osvobodit. Odposloucháváním radiového vysílání kanadské policie a armády v Tuktoyaktuku jsme zjistili, že došlo k útoku na budovu v přístavu a následnému útěku posádky *Polar Dawn*. Nic nenaznačuje, že by byla znovu dopadena.“

„Co když se zvláštní jednotka prostě zdržela?“ zeptal se Sandecker. „Noci tam nahoře jsou teď krátké. Třeba se museli chvíli někde skrývat, než se dostali zpátky na přistávací plochu.“

Plukovník zavrtěl hlavou. „Před několika hodinami jsme pod rouškou tmy poslali jedno letadlo zpátky na místo vyzvednutí. Nakrátko tam přistálo, ale nikdo tam nebyl a pokusy o spojení vysílačkou byly neúspěšné.“

„Nemohli se jen tak vypařit,“ zavrčel prezident.

„Analyzovali jsme satelitní pozorování, radiový provoz a výpovědi kontaktních osob na místě. Nic jsme nezjistili,“ prohlásila Julie Mossová, prezidentova poradkyně pro národní bezpečnost. „Dospěli jsme k jedinému možnému závěru – byli znovu dopadeni a převezeni na nové místo. Třeba jsou zpátky na *Polar Dawn*, nebo je letecky přepravují z oblasti.“

„Jaká byla oficiální kanadská odpověď na naši žádost o vydání lodi a posádky?“ zeptal se Sandecker.

„Žádná nepřišla,“ řekla Mossová. „Diplomatické kanály nás zcela ignorují, zatímco prezident a parlament pokračují v pobuřujících prohlášeních o americkém

imperialismu, které by se daly čekat spíš od nějaké banánové republiky.“

„Nezůstali jenom u slov,“ ozval se ministr obrany. „Kromě toho, že nedávno uzavřeli přístavy, uvedli také v pohotovost své vojenské jednotky.“

„To je pravda,“ potvrdila Mossová. „Kanadská pobřežní stráž začala vracet všechny lodi plující pod americkou vlajkou, které mají namířeno do Vancouveru, Quebecu a Toronta. Očekává se, že za den nebo za dva dojde k dočasnému uzavření hraničních přechodů.“

„Začíná se to vymykat z rukou,“ poznamenal prezident.

„A je to ještě horší. Dostali jsme zprávu, že naše plánované dodávky zemního plynu z Melville Soundu byly zrušeny. Máme důvod věřit, že ten plyn mají dostat Číňané, i když nevíme, zda to nařídila vláda nebo provozovatel plynových polí.“

Prezident se zhroutil na židli se šokovaným výrazem ve tváři. „To ohrožuje naši budoucnost,“ řekl tiše.

„Pane,“ nechal se slyšet ministr obrany, „se vši úctou, kanadská vláda nás neprávem obvinila ze zničení jejich polární laboratoře a poškození jejich hlídkové lodi. Protiprávně zabavila plavidlo americké pobřežní stráže v mezinárodních vodách a zachází s jeho posádkou jako s válečnými zajatci. Totéž udělali naši jednotce Delta Force, nebo možná zabili všechny včetně posádky té lodi. Navíc teď ještě vydírají celou zemi zastavením dodávek energie. Diplomacie selhala, pane. Je čas na jiný postup.“

„Ještě jsme se přece nepřiblížili prahu, za kterým je už jen vojenské řešení,“ připomněl Sandecker stroze.

„Máš možná pravdu, Jíme, ale v sázce jsou životy těch mužů,“ namítl prezident. „Chci, aby byla premiérovi

podána oficiální žádost o propuštění posádky a záchranného týmu do čtyřadvaceti hodin. Udělejte to soukromě, aby mohl zachovat tvář před médii. O lodi můžeme vyjednávat později, teď chci hlavně osvobodit ty muže. A přeji si obnovení dodávek zemního plynu.“

„Jak budeme reagovat, když nám nevyhoví?“ zeptala se Mossová.

Ozval se ministr obrany. „Pane prezidente, navrhli jsme několik možností omezeného ozbrojeného konfliktu.“

„Omezeného ozbrojeného konfliktu? Co to má znamenat?“ zeptal se prezident.

Dveře konferenční místnosti se otevřely, dovnitř vešel poradce Bílého domu a mlčky podal Sandeckerovi nějaký vzkaz.

„Omezený ozbrojený konflikt,“ pokračoval ministr obrany, „představuje využití minimálních prostředků nutných ke zneškodnění vysokého procenta kanadských vzdušných a námořních sil prostřednictvím přesně cílených úderů.“

Prezident zrudl. „Nemluvím o rozpoutání války. Chci jen něco, čím vzbudíme jejich pozornost.“

Ministr obrany se rychle stáhl. „Máme také plány útoků na jednotlivé cíle,“ řekl potichu.

„Co si myslíš ty, Jime?“ obrátil se prezident na Sandeckera.

Viceprezident zachmuřeně dočetl vzkaz a položil ho před sebe na stůl.

„Právě mě informoval Rudi Gunn z NUMA, že jejich výzkumná loď *Narwhal* se ztratila v Severozápadní cestě, u Viktoriina ostrova. Přepokládá se, že byla zajata

nebo se potopila se všemi na palubě včetně ředitele NUMA Dirka Pitta.“

Ministr obrany se zlověstně usmál a pohlédl přes stůl na Sandeckera.

„Zdá se,“ řekl jedovatě, „že jsme konečně dorazili k našemu prahu.“

71

SPOJENÉ STÁTY PODNIKLY vojenské výpady do Kanady při nejméně půl tuctu příležitostí. K nejkrvavější invazi došlo za války za nezávislost, kdy generál Richard Montgomery vyrazil na sever z pevnosti Ticonderoga, obsadil Montreal a pak pokračoval na Quebec. Připojily se k němu podpůrné síly, které pod velením Benedicta Arnolda vstoupily do Kanady přes Maine. Američané zaútočili na Quebec 31. prosince 1775 a nakrátko ho obsadili, než byli poraženi v divoké bitvě s Brity. Nedostatek zásob a posil spolu s tím, že Montgomery v boji zahynul, způsobily, že se Američané museli z Kanady stáhnout.

Když nepřítelství znovu vzplálo během války v roce 1812, vyráželi Američané opakovaně do Kanady, aby se utkali s Brity. Většina útoků skončila porážkou. Největšího úspěchu dosáhli v roce 1813, kdy vyplenili Toronto (tehdy York) a vypálili budovy parlamentu. Toto vítězství se Spojeným státům vymstilo rok nato, když Britové vstoupili do Washingtonu. Rozzuření dřívějším aktem zrády, pomstili se Britové podpálením veřejných budov amerického hlavního města.

Když Kanada v roce 1783 získala koloniální nezávislost, navázala se Spojenými státy přátelství a spojenectví. Pocit nedůvěry však nikdy zcela nevymizel. Ve dvacátých letech dvacátého století vypracovalo americké ministerstvo války strategické plány na invazi

do Kanady jako součást hypotetické války se Spojeným královstvím. Takzvaný „Červený válečný plán“ navrhoval pozemní invazi do Winnipegu a Quebecu spolu s námořním útokem na Halifax. Aby se Kanadané nenechali zaskočit, vytvořili „Obranný plán číslo 1“ na protiinvazi do Spojených států. Albany, Minneapolis, Seattle a Great Falls v Montaně se měly stát cílem překvapivých útoků v naději, že tím Kanadané získají čas, než dorazí britské posily.

Od dvacátých let se svět zásadně změnil. Velká Británie přestala být součástí obranného systému Kanady a Spojené státy značně posílily svou vojenskou moc. Ačkoliv zmizení *Narwhalu* prezidenta pobouřilo, stěží mohlo ospravedlnit invazi. Alespoň prozatím. Stejně by trvalo celé týdny, než by se podařilo zorganizovat pozemní akci, kdyby se už situace natolik vyhrotila, a on chtěl rychlou a ráznou odpověď do osmačtyřiceti hodin.

Plán, s nímž souhlasil, pokud by nedošlo k osvobození zajatců, byl prostý, ale pro Kanadu bolestivý. Americké válečné lodě budou vyslány, aby zablokovaly Vancouver na západě a řeku Svatého Vavřince na východě a ochromily tak kanadský zahraniční obchod. Nejprve by zaútočily bombardéry Stealth na základny kanadského vojenského letectva v Cold Lake v Albertě a v Bagotville v provincii Quebec. V pohotovosti by byly i zvláštní jednotky, aby zajistily hlavní kanadské hydroelektrárny v případě pokusu o přerušení dodávek elektriny do USA. Při pozdějším útoku by došlo k obsazení plynových polí v Melville Soundu.

Ministr obrany a jeho generálové se dušovali, že se Kanadané budou moci jen stěží bránit. Pod hrozbou pokračujících vzdušných útoků propustí zajatce a otevrou

Severozápadní cestu. Bylo však jasně řečeno, že k tomu všemu nikdy nedojde. Kanadáné budou varováni před následky, pokud nedodrží čtyřiašedesetihodinový termín. Nebudou mít na vybranou než souhlasit.

Byl zde však jeden problém, se kterým jestřábi z Pentagonu nepočítali. Kanadská vláda neměla tušení, co se s posádkou *Polar Dawn* stalo.

72

POSÁDKA *POLAR DAWN* UVĚZNĚNÁ ve své železné potápějící se rakvi by dala za dalších čtyřia dvacet hodin všechno na světě, ale její vyhlídky na přežití se zkracovaly na minuty.

Murdockův odhad až dosud vycházel. Nákladový prostor číslo 4 se postupně zaplnil vodou, která se pak začala přelévat do trojky. Když se zád' pod tou váhou potopila hlouběji, proudila dovnitř voda rychlejším tempem. Podlaha v malém předním oddílu se zlověstně nakláněla mužům pod nohama a zvuk proudící vody sílil.

V průchodu na zád' se objevil jeden z Romanových vojáků a těžce dýchal, jak zdolával žebřík z nákladového prostoru.

„Kapitáne,“ vypravil ze sebe a svítil kolem sebe baterkou, dokud nespatrił svého velitele, „voda už teče do čísla dvě.“

„Díky, desátníku,“ odpověděl Roman. „Posaďte se a odpočítejte si. Další průzkum už nemá smysl.“

Roman vyhledal Murdocka a odvedl ho stranou. „Až začne loď klesat pod hladinu,“ zašeptal, „neotevřou se příklopy nákladových prostorů?“

Murdock potřásl váhavě hlavou.

„Půjde určitě pod vodu dřív, než se naplní jednička. To znamená, že vznikne vzduchová kapsa, která bude během potápění působit čím dál silnějším tlakem.“

Existuje slušná šance, že přiklop nakonec vyrazí, ale to už možná budeme sto padesát metrů pod hladinou.“

„Ale šance tu je,“ řekl Roman tiše.

„A co pak?“ zeptal se Murdock. „V téhle vodě člověk nepřezije ani deset minut.“ Zavrtěl podrážděně hlavou a pak řekl: „Dobře. Běžte a dejte mužům trochu naděje. Dám vám vědět, až si budu myslet, že se tenhle škopek má potopit, abyste mohl všechny shromáždit na žebříku. Aspoň se na cestě do záhuby budou mít čeho držet.“

Bojorquez stojící u vchodu si jejich rozhovor poslechl a pak začal znovu tlouct kladivem. Tou dobou už věděl, že je to marná snaha. Malé kladivo nemělo proti tvrzené oceli šanci. Hodiny bušení zanechaly na petlici jen malý vrub. Trvalo by ještě mnoho hodin ne-li dnů, než by se uvolnil mechanismus zámku.

Mezi ranami se ohlédl na své spoluzajatce. Stáli v hloučku, promrzlí, hladoví a sklíčení, a mnozí na něho hleděli se zoufalou nadějí. Kupodivu bylo ve vzduchu cítit jen velmi málo paniky. S emocemi zmrzlými jako chladná ocel lodi přijali uvěznění muži svůj osud s klidem.

73

ZÁCHRANNÝ ČLUN NARWHALU byl nebezpečně přetížený. Byl navržen pro dvanáct lidí a snadno mohl pojmout i čtrnáct členů posádky, kteří opustili loď, ale váha navíc stačila, aby na rozbouřeném moři změnila jeho vlastnosti. Přes boky šplíchaly zpěněné vlny a bylo jen otázkou času, kdy jim bude mrazivá voda sahat po kotníky.

Poté, co Stenseth se značným úsilím nastartoval motor, chopil se osobně kormidla. Se dvěma čtyřicetilitrovými nádržemi benzinu měli právě tolik paliva, aby dosáhli ostrova krále Viléma. Ale i tak běhal Stensethovi mráz po zádech při představě, že budou muset pochodovat ve stopách Franklinovy proklaté posádky, pokud se mají dostat do Gjoa Haven.

Pomalů, aby nezaplavil člun, kormidloval kapitán po zpěněném moři. Nad hladinou stále visela hustá mlha, ale bylo vidět, že její chomáče jsou o něco světlejší, jak se krátká polární noc chýlila ke konci. Nezamířil přímo na východ k ostrovu krále Viléma a dodržel slovo, že se nejprve poohlédnou po Pittovi a Giordinovi. Bylo mu jasné, že při takřka nulové viditelnosti jsou naděje na nalezení ponorky mizivé. A co hůř, ve člunu nebylo zařízení GPS, takže se Stenseth při cestě zpátky k místu nálezu vraku mohl spoléhat jen na kompas zkreslený blízkostí magnetického severního pólu.

Kormidelník usoudil, že se s ledoborcem srazili asi deset kilometrů od vraku. Stenseth odhadl proud a jejich rychlost a kormidloval člun dvacet minut na jihovýchod. Pak vypnul motor. Dahlgren a ostatní volali v mlze na Pitta, ale odpovědí jim bylo jen šplíchání vln o trup člunu.

Stenseth znovu nastartoval a plul ještě deset minut na jihovýchod, kde motor zastavil. Další volání bylo marné. Kapitán celý postup ještě jednou opakoval. Když ani poslední křik nepřinesl žádný výsledek, oslovil posádku.

„Nemůžeme dopustit, aby nám došlo palivo. Máme jedinou šanci – zamířit na východ k ostrovu krále Viléma a pokusit se tam najít pomoc. Až se vyjasní, nebude těžké ponorku najít. A můžete mi věřit, že Pitt s Giordinem mají v ponorce nejspíš větší pohodlí než my tady.“

Posádka souhlasně přikývla. Pitta a Giordina si všichni vážili, ale jejich vlastní situace nebyla nijak růžová. Opět se vydali na cestu a pluli na východ, dokud motor nezakašlal, jak vyprázdnil první nádrž benzínu. Stenseth přepnul na druhou nádrž a právě se chystal znovu nastartovat, když poblíž sedící kormidelník náhle vykřikl.

„Moment!“

Stenseth se k němu obrátil. „Myslím, že jsem něco zaslechl,“ řekl kapitánovi, tentokrát šeptem.

Ve člunu se rozhostilo naprosté ticho, muži zatajili dech a nastražili uši v nočním vzduchu. Uplynulo několik vteřin, než to uslyšeli znovu. Vzdálené tukaní připomínající zvuk zvonu.

„To jsou Pitt s Giordinem,“ vykřikl Dahlgren. „Musí to být oni. Vyťukávají na trup *Bloodhoundu* SOS.“

Stenseth na něho pochybovačně pohlédl. Dahlgren se musel mýlit. Dostali se už příliš daleko od poslední známé polohy ponorky. Ale co jiného by se to mohlo ozývat v pochmurné polární noci?

Stenseth rozběhl motor, začal kormidlovat člun ve spirále a pravidelně stahoval plyn, aby se pokusil určit, odkud ten zvuk přichází. Konečně zachytil na východě sílící tón a rozjel se tím směrem. Řídil člun pomalu a opatrně, s obavou, že klepání ustane dřív, než určí přesný směr. Mlha vířila kolem v hustých chumáčích, kterými se snažily proniknout první paprsky dne. I když byli možná blízko, věděl, že by mohl ponorku snadno ztratit, kdyby se přestala ozývat.

Ťukání však naštěstí pokračovalo a bylo čím dál hlasitější, teď už slyšitelné i přes vrčení motoru. Stenseth změnil mírným natočením kormidla kurz, aby znělo přímo před přídí. Ještě chvílku pluli naslepo mlhou, když tu náhle kapitán pustil plyn. Před nimi se vynořily obrysy velikého plavidla.

Zdálo se, že vlečný člun od chvíle, kdy ho Stenseth viděl naposledy uvázaný za ledoborcem, ztratil něco ze své velikosti. Pak pochopil proč. Lod' se potápěla zádí napřed a skoro polovina její délky už byla pod hladinou. Příď zvedající se k obloze mu připomněla poslední okamžiky *Narwhalu*. Poté, co byl svědkem zkázy vlastní lodi, mu bylo jasné, že tomuhle plavidlu zbývají jen minuty, ne-li vteřiny.

Stenseth a posádka pocítili nad svým objevem zklamání. Doufali, že najdou Pitta s Giordinem. Ale rozčarování se brzy změnilo v hrůzu, když si uvědomili, že vlečný člun půjde každým okamžikem ke dnu.

A že to tůkání pochází od někoho, kdo je zamčený
na jeho palubě.

74

DAHLGREN PŘEJEL PAPRSKEM BATERKY po palubě lodi a snažil se najít nějaký vchod, ale před předním nákladovým prostorem uviděl jen pevné přepážky.

„Zavez nás na pravobok, kapitáne,“ požádal.

Stenseth obeplul se člunem před lodi tyčící se do vzduchu a pomalu se přiblížil k přednímu prostoru. Rytmické kovové údery bylo náhle slyšet mnohem silněji.

„Tamhle!“ vykřikl Dahlgren, když posvítíl na průlez v boční přepážce. Bylo na ní vidět řetěz obtočený kolem páky poklopu a připevněný ke sloupku zábradlí.

Stenseth beze slova zavedl člun k boku lodi, kde narazil do kovového zábradlí trčícího šikmo z vody. Dahlgren už stál a přeskočil na palubu, kde dopadl vedle příklopu částečně zaplaveného nákladového prostoru číslo 3.

„Pospěš si, Jacku,“ zavolal Stenseth. „Za chvíli půjde ke dnu.“

Okamžitě odrazil s člunem od nákladní lodi, protože nechtěl, aby ho stáhl vír, kdyby se náhle potopila.

Dahlgren už přeběhl palubu a po krátkém schodišti dorazil k zamčenému skladišti. Zabušil rukou v rukavici na příklop a křikl: „Je tam někdo?“

Okamžitě mu odpověděl vyděšený hlas seržanta Bojorqueze.

„Ano. Můžete nás pustit ven?“

„Pracuje se na tom,“ odpověděl Dahlgren.

Rychle si prohlédl řetěz uvázaný na jakési uzly kolem páky a sloupku zábradlí. Už předtím nebyl nijak volný, ale kroutící se nosníky potápějící se lodi ho napjaly ještě víc. Prohlédl si každý konec ve světle baterky a rychle si uvědomil, že uzel na sloupku je přístupnější, a soustředil se na něj.

Strhl si rukavice, popadl vnější část uzlu a vši silou zatáhl. Zmrzlé ocelové články se mu zarývaly do masa, ale uzel odmítal povolit. Nadechl se, opřel se nohama a zabral znovu tak silně, že si div nevytrhl prsty z kloubů. Ale řetěz se nepohnul.

Podlaha pod jeho nohama sebou náhle trhla a on cítil, jak se loď o něco víc naklonila, když voda zaplavující nákladové prostory změnila její těžiště. Pustil řetěz z promrzlých a zhmožděných prstů a zkusil jiný postup. Naklonil se, aby mohl zaútočit ze správného úhlu, a začal do uzlu kopat těžkými botami. Zevnitř k němu doléhaly vyděšené hlasy pobízející ho, aby si pospíšil. Totéž na něho křičela posádka *Narwhalu* ze člunu pohupujícího se na vlnách nedaleko od lodi. A jako by ani to nestačilo, vydala potápějící se loď hluboký kovový sten vycházející z místa někde daleko pod hladinou.

S bušícím srdcem kopl Dahlgren do uzlu špičkou boty. Pak dupl patou. Kopal silněji a silněji, poháněný rostoucím vztekem. Zuřivě bojoval, jako by na tom závisel jeho život. Nepřestával, dokud z pevně utaženého uzlu nevyklouzl jeden článek.

Řetěz se prověsil natolik, že při následujícím kopnutí vyklouzl další článek a pak ještě jeden. Dahlgren padl na kolena a ztuhlými prsty vytrhl volný konec řetězu

z povoleného uzlu. Rychle odmotal řetěz ze sloupku a uvolnil páku příklopu. Postavil se, trhl pákou nahoru a otevřel příklop.

Dahlgren nevěděl, co má očekávat, tápal s baterkou, zatímco se k průlezu pomalu blížilo množství nezřetelných postav. Namířil okamžitě světlo dovnitř a ke svému zděšení zjistil, že se na něho jako na svého spasitele dívá čtyřicet šest vychrtlých, zmrzlých mužů. Nejblíže stál Bojorquez stále svírající malé kladivo.

„Nevím, kdo jste, ale rozhodně vás rádi vidíme,“ řekl seržant s úsměvem.

„Jsem Jack Dahlgren z výzkumné lodi NUMA *Narwhal*. Co kdybyste odtamtud vylezli?“

Zajatci spěšně opouštěli své vězení a potáceli se po nakloněné palubě. Dahlgrena překvapilo zjištění, že několik z nich má na sobě vojenské uniformy s malými americkými vlaječkami na ramenou. Roman a Murdock vyšli ven jako poslední a přistoupili k Dahlgrenovi s výrazem úlevy ve tvářích.

„Jsem Murdock z *Polar Dawn*. Tohle je kapitán Roman, který se nás pokusil osvobodit v Kugluktuku. Vaše loď je někde blízko?“

Dahlgrenův úžas nad tím, že našel zajaté Američany, utlumily špatné zprávy, jichž byl nositelem.

„Do naší lodi narazil ledoborec, který táhl vás, a potopil ji,“ řekl tiše.

„A jak jste se tedy dostali sem?“ zeptal se Roman.

Dahlgren ukázal na stěží viditelný člun pár metrů od potápějící se lodi.

„Stěží se nám podařilo uniknout. Slyšeli jsme vaše bouchání a mysleli jsme si, že je to naše ponorka.“

Rozhlédl se po zubožených mužích shromážděných kolem něho a mlčky se snažil představit si jejich utrpení. Unikli smrti jen nakrátko a on měl teď pocit, že je jejich katem. Obrátil se k Romanovi a Murdockovi a sdělil jim smutnou pravdu.

„Je mi to moc líto, ale nemáme místo ani pro jednoho z vás.“

75

STENSETH SE DÍVAL, jak přes nákladový prostor 2 vlečného člunu šplíchají vlny a nad vodou zůstává už jen příď. Netušil, proč se loď ještě nepotopila, ale bylo mu jasné, že se její čas krátí.

Obrátil pohled ke ztrhaným mužům shromážděným u zábradlí. Jejich oči byly plné úpěnlivého zoufalství. Stejně jako Dahlgrena i jeho šokovalo, kolik lidí z podpalubí vyšlo. Zjevný pokus o masovou vraždu spáchaný posádkou ledoborce ho nadmíru rozhořčil. Jaká zrůda tomu mohla velet?

Pak se začal obávat o bezpečí svých mužů. Věděl, že až půjde vlečná loď ke dnu, začne bezohledný zápas trosečníků snažících se vylézt do záchranného člunu. Nemohl riskovat, že už tak přetížené plavidlo zaplaví a jeho posádka na to doplatí životem. Udržoval člun v bezpečné vzdálenosti od potápějícího se vraku a přemýšlel, jak odtamtud dostane Dahlgrena, aniž by se ostatní pokusili proniknout na palubu spolu s ním.

Zahlédl, jak Dahlgren mluví se dvěma muži, z nichž jeden ukazoval k zádi vlečného člunu. Dahlgren pak přistoupil k zábradlí a zavolal na Stensetha, aby připlul blíž. Kapitán přirazil k trupu přímo pod Dahlgrenem a ustaraně sledoval ostatní muže. Žádný z nich se však nepokusil nastoupit spolu s Dahlgrenem.

„Kapitáne, zamiř prosím k zádi vlečného člunu, je to asi šedesát metrů. Rychle,“ vychrлил ze sebe Dahlgren.

Stenseth otočil záchranný člun a plul podél potápějícího se trupu k ponořené zádi. Nevšiml si, že si Dahlgren mezitím zul boty a svlékl se do spodního prádla, na které si znovu oblékl bundu.

„Na zádi jsou připevněné dva zodiaky,“ křikl na vysvětlenou.

Ty teď budou nejspíš k ničemu, pomyslel si Stenseth. Buďto už uplavaly, nebo jsou přivázané dvanáct metrů pod hladinou. Všiml si, že Dahlgren stojí na přídi člunu a ukazuje baterkou na něco temného, pohupujícího se na hladině.

„Tamhle!“ zvolal naléhavě.

Stenseth nasměroval člun k několika předmětům vyčnívajícím z vln. Šlo o dva páry výčnělků kónického tvaru vzdálené asi metr od sebe. Když připluli blíž, Stenseth poznal, že se jedná o konce zužujících se boků dvou zodiaků. Oba nafukovací čluny stály záděmi nahoru přivázané lany k potápějící se lodi.

„Nemá někdo nůž?“ zeptal se Dahlgren.

„Jacku, nemůžeš jít do vody!“ vyhrkl Stenseth, když si uvědomil, že se Dahlgren už svlékl. „Nepřežiješ to.“

„Neplánuju dlouhou koupel,“ usmál se v odpověď.

Hlavní strojník vytáhl z kapsy zavírací nůž a podal ho Dahlgrenovi.

„O něco blíž, kapitáne,“ požádal Dahlgren a shodil bundu.

Stenseth doplul s člunem asi na metr od zodiaků a zavřel plyn. Dahlgren se postavil na přídi, otevřel nůž, pak se bez zaváhání zhluboka nadechl a skočil do vody.

Dahlgren byl zkušený potápeč a plaval už ve studených mořích celého světa, ale nic z toho ho nepřipravilo na šok z vody o teplotě minus dvou stupňů.

Tisíce nervových zakončení se náhle stáhly bolestí. Svaly se mu napjaly a z plic mu mimovolně unikla část vzduchu. Celé tělo mu ztuhlo a ignorovalo příkazy mozku k pohybu. Pak ho zachvátila panika, která ho nutila okamžitě vystrčit hlavu z vody. Dahlgren musel bojovat se svými instinkty a zároveň přemlouvat zemdlelé údy k pohybu. Pomalu překonal šok a silou vůle přiměl tělo, aby začalo plavat.

Neměl baterku, ale ani ji nepotřeboval. Bez problémů se zorientoval tím, že se dotýkal dlaní trupu jednoho ze zodiaků. Mocně kopal nohama a podařilo se mu klesnout podél trupu až k místu, kde se začal zužovat k přídi. Sáhl pod příď a nahmatl prameny napjatého lana. Sevřel ho volnou rukou, přitahoval se a plaval podél něho dolů, aby našel místo, kde byly oba čluny uvázané.

Mrazivá voda zpomalovala jeho pohyby a musel se hodně nutit, aby pokračoval v sestupu. Šest metrů pod zodiakem se dostal až k lodi a jeho ruka se dotkla velké oporky, k níž byla přivázaná lana od obou člunů. Okamžitě zaútočil na první z nich nožem. Ostří však bylo poměrně tupé a trvalo mu několik vteřin, než lano povolilo a vylétlo k hladině. Plíce ho už pálily a ztrácel cit v celém těle, ale sáhl po druhém provazu. Všechny smysly mu radily, aby ho pustil a zamířil k hladině, ale jeho odhodlaná mysl je odmítla poslouchat. Přiložil ostří k lanu a veškerou zbývající energii vložil do řezání.

Provaz praskl s lupnutím, které bylo pod vodou jasně slyšet. Druhý zodiak napodobil ten první a vylétl na hladinu jako raketa, vyskočil celý z vody a dopadl na plocho. Dahlgren většinu té jízdy propásl, protože se mu lano asi po půl metru vytrhlo z rukou. Setrvačnost však urychlila jeho výstup a brzy už lapal na hladině po

vzduchu a máchal zmrzlými údý, aby se udržel nad vodou.

Člun byl okamžitě u něho a tři páry paží ho vytáhly na palubu. Ostatní námořníci ho chvatně vytřeli do sucha starou dekou a navlékli do mnoha vrstev svých košil a spodního prádla. Když mu nakonec navlékli boty a bundu, vyvalil oči na Stensetha a neovladatelně se roztřásl.

„To je ale ledárna,“ zamumlal. „Vícekrát to už neudělám.“

Stenseth nemarnil čas. Doplul k oběma zodiakům tak, aby je bylo možné chytit za lana na přídi, a rozběhl motor na plné obrátky. S nafukovacími plavidly v závěsu se záchranný člun rozjel k rychle se zmenšující přídi vraku. Voda už zalila část příklopu nákladového prostoru 1, ale velké plavidlo se stále odmítalo vzdát.

Zajatci se choulili na samé špičce, přesvědčení, že je záchranný člun ponechal jejich osudu. Když se ozval motor, upřeli do tmy pohledy plné úzkostné naděje. Pár vteřin nato se člun vynořil z šera se dvěma prázdnými zodiaky v závěsu. Několik mužů propuklo v jásot a ostatní se k nim přidali, až nakonec vlečná loď zněla hlasitými projevy upřímné vděčnosti.

Stenseth projel s člunem kolem nákladového prostoru 1 a zastavil, když k němu přirazily oba zodiaky. Zatímco zbídačelí muži rychle nastupovali, přistoupil Murdock k záchrannému člunu.

„Bůh vám žehnej,“ pronesl na adresu celé posádky.

„Můžete poděkovat tam tomu Texasanovi na přídi, jakmile se přestane klepat,“ řekl Stenseth. „Mezitím bych doporučoval, abychom se vzdálili od té velryby, než nás vezme ke dnu s sebou.“

Murdock přikývl a nastoupil do jednoho ze zodiaků. Se zaplavenými motory a bez pádel byly závislé na pohonu záchranného člunu. Jeden námořník z *Narwhalu* hodil do prvního zodiaku vlečné lano a druhý byl připoután za něj.

Všechna tři plavidla odnesl proud od vraku ještě předtím, než Stenseth nahodil motor. Vlečnou loď, která pro zajatce představovala jen utrpení, nikdo neoplakával. Tři čluny zamířily na východ a vrak rychle zmizel v mlze. Okamžik nato se černý trup zcela naplněný vodou potopil mlčky pod hladinu.

76

JETADY STEJNÁ TMA jako dole ve třech stech metrech.“ Giordinův popis scény za průzorem ponorky nebyl nijak zvlášť přehnaný. Chvilku předtím prorazil *Bloodhound* hladinu ve víru pěny a bublin. Jeho dvoučlenná posádka stále doufala, že opodál budou blikat světla *Narwhalu*, ale místo toho našla jen chladné, temné moře zahalené hustou mlhou.

„Radši zkus ještě jednou vysílačku, než nám úplně dojde šťáva,“ řekl Pitt.

Baterie ponorky byly skoro vybité a Pitt chtěl ušetřit zbývající proud pro vysílačku. Sáhl dolů a zatáhl za páku uzavírající balastní nádrže. Pak vypnul systém filtrace vzduchu v kabině, který při nízkém napětí stejně skoro nefungoval. Později otevřou poklop a pustí si dovnitř čerstvý, i když ledový vzduch.

I po vynoření zůstalo jejich vysílání bez odpovědi. Jejich slabý signál zachytil jen *Otok*, který jej na Zakův rozkaz slepě ignoroval. Teď už si byli jistí, že *Narwhal* zmizel ze scény.

„Pořád ani slovo,“ řekl Giordino sklíčeně. Zamyslel se a dodal: „Jak přátelsky by se ten tvůj kamarád na ledoborci zachoval, kdyby se střetl s *Narwhalem*?“

„Moc přátelsky ne,“ odpověděl Pitt. „Má v oblibě vyhazovat věci do vzduchu bez ohledu na následky. Chce to ruthenium za každou cenu. Jestli je na palubě ledoborce, půjde i po nás.“

„Vsaďím se, že mu Stenseth s Dahlgrenem dají zabrat.“

To nebyla pro Pitta velká útěcha. Byl to on, kdo tam loď přivedl, a vystavil tak posádku nebezpečí. Teď když nevěděl, co se s lodí stalo, obával se nejhoršího a dával si to za vinu. Giordino zachytil jeho provinilý pohled a pokusil se změnit téma.

„Přišli jsme o pohon?“ zeptal se, přestože znal odpověď.

„Ano,“ odpověděl Pitt. „Jsme vydáni na milost větru a proudu.“

Giordino se podíval ven průzorem. „Kdepak bude asi naše příští zastávka?“

„S trochou štěstí nás to zažene k jednomu z ostrovů Královské zeměpisné společnosti. Ale pokud nás proud požene kolem nich, čeká nás dlouhá plavba.“

„Kdybych to býval tušil, vzal bych si s sebou dobrou knihu... a dlouhé spodky.“

Oba měli na sobě jen tenké svetry, protože nečekali, že budou potřebovat něco teplejšího. Poté co přestaly fungovat elektrické přístroje, dovnitř se rychle vkrádala zima.

„Já bych bral sendvič s rostbífem a láhev tequily,“ prohodil Pitt.

„O jídle mi ani nemluv,“ povzdechl si Giordino. Opřel se v sedačce a zkřížil paže na prsou ve snaze udržet trochu tepla. „Víš,“ řekl, „jsou chvíle, kdy se mi stýská po té pohodlné kožené židli v ústředí.“

Pitt na něho pohlédl se zvednutým obočím. „Už tě omrzela práce v terénu?“

Giordino si odfrkl a zavrtěl hlavou. „Ne. Vím, že jakmile znovu vstoupím do kanceláře, budu se chtít vrátit na moře. A co ty?“

Pitt o téhle otázce uvažoval už dříve. Za své dobrodružné eskapády v uplynulých letech zaplatil už vysokou cenu, jak po fyzické, tak po duševní stránce. Ale věděl, že by neměnil.

„Život je hledání, ale já vždycky stavěl hledání nad svůj život.“ Obrátil se na Giordina a usmál se. „Nás dva budou asi muset odvést na břeh ve svěrací kazajce.“

„Nejspíš to máme v krvi.“

S vědomím, že nemůže nijak ovlivnit jejich osud, se Pitt opřel v sedačce a zavřel oči. Hlavou se mu míhaly myšlenky na *Narwhal* a jeho posádku, které později vystřídaly vzpomínky na Loren ve Washingtonu. Ale hlavně se v duchu vracel k podobě ramenatého muže se zlým obličejem. Byl to obraz Claye Zaka.

77

PONORKA SE POHUPOVALA NA VLNÁCH, zatímco ji proud hnal na jih rychlostí skoro tří uzlů. Pomalu přišel polární úsvit a ozářil těžké šedé mraky visící nízko nad hladinou. Protože neměli na práci nic jiného než sledovat vysílačku, snažili se oba muži odpočívat, ale klesající teplota jim bránila usnout.

Pitt právě upravoval přiklop nad jejich hlavami, když kabinu naplnilo skřípění a ponorka se s trhnutím zastavila.

„Ahoj, země!“ zamumlal Giordino a otevřel ospalé oči.

„Skoro,“ řekl Pitt, když se podíval průzorem ven. Lehký vítr protrhal mlhu a odhalil bílou ledovou plochu před nimi. Neporušená pláň mizela asi po třiceti metrech v mlze.

„Tipoval bych, že na druhém konci toho ledu je země,“ usoudil Pitt.

„A tam najdeme stánek s horkým kafem?“ zeptal se Giordino, zatímco si mnul ruce, aby je zahřál.

„Ano, zhruba tři tisíce kilometrů jižně odsud.“ Pohlédl na Giordina. „Máme dvě možnosti. Zůstat tady v pohodlných útrobách své titanové rakvičky, nebo se pokusit najít pomoc. V téhle oblasti stále loví Inuité, takže by se někde poblíž mohla nacházet osada. Jestli se počasí vyjasní, mohli bychom si také mávnout na loď

plující kolem.“ Podíval se na své šaty. „Bohužel na túru nejsme zrovna nejlíp oblečení.“

Giordino si protáhl paže a zívł. „Mě osobně už nebaví dřepět v téhle plechovce. Pohneme zadkem a podíváme se, co je kolem.“

„Souhlasím,“ přikývl Pitt.

Giordino se naposledy pokusil spojit s *Narwhalem* a pak vypnul vysílačku. Oba muži se vysoukali průlezem ven a okamžitě je přivítal skoro patnáctistupňový mráz. Příd' se pevně zaklínila do silného mořského ledu, takže mohli snadno sestoupit z ponorky na zmrzlý povrch. Sílící vítr začínal rozhánět mlhu. Před nimi se rozkládal jen led, takže vyrazili kupředu. Pod nohama jim chřupal suchý sníh.

Ledová pláň byla většinou plochá, posetá malými hrboly, které místy vyrostly v nízké pahorky. Ušli jen krátkou vzdálenost, když si Giordino všiml něčeho nalevo od nich. Vypadalo to jako malá jeskyně hrubě vyhrabaná v ledovém hřebení.

„To vypadá jako dílo člověka,“ řekl. „Třeba tam nechal dvojce klapky na uši.“

Giordino došel ke vchodu do jeskyně, klekl si na jedno koleno a strčil hlavu dovnitř. Pitt zamířil k němu, ale pak se zastavil, aby si prohlédl stopu ve sněhu. Když poznal její tvar, strnul.

„Ale!“ zašeptal polekaně.

Giordino už sám zaváhal. Krátká temná chodba se na konci rozšiřovala v jeskyni, kde rozeznal zvedající se a klesající hromadu bílé srsti. Lední medvěd už měl zimní spánek za sebou, ale vrátil se do svého doupěte, aby si zdříml. Hladový lední medvěd je známý svou

nepředvídatelností a snadno si mohl z obou mužů udělat oběd.

Giordino okamžitě rozpoznal hrozící nebezpečí a potichu vycouval z jeskyně. Bezhlesně vyslovil slovo „medvěd“ a oba málem po špičkách spěchali co nejdál od jeskyně. Když byli mimo doslech, Giordino zpomalil a do tváří se mu pomalu vrátila barva.

„Jenom doufám, že je tady kolem spousta tuleňů a jsou pomalí,“ řekl a potřásl nad jejich objevem hlavou.

„Jo, nerad bych viděl, že jsi skončil jako předložka v medvědíh doupěti,“ opáčil Pitt a potlačil smích.

Dobře věděli, že to nebezpečí bylo skutečné, a cestou od moře se neustále ohlíželi.

Když medvědí jeskyně zmizela v mlze, objevil se před nimi tmavý skalnatý pruh země. Na nedalekém obzoru ležely útesy a strže v různých odstínech hnědé a šedé. Jak Pitt předpokládal, dostali se k severnímu pobřeží ostrovů Královské zeměpisné společnosti, přistáli na Západním ostrově. Břeh obklopoval pruh silných ledových ker z Viktoriiny úžiny, místy široký až tři čtvrtě kilometru. Holá ostrovní krajina takřka křičela chladnou pustotou.

Byli už skoro u břehu, když se Pitt náhle zastavil. Giordino se ohlédl, všiml si výrazu v jeho tváři a nastavil uši větru. V dálce se ozývalo slabé praskání provázené tupým hřmotem. Zvuk neustával a sílil, jak se přibližoval jeho zdroj.

„To musí být nějaká loď,“ zamumlal Giordino.

„Ledoborec,“ upřesnil Pitt.

„*Ten* ledoborec?“

Odpovědi na Giordinovu otázku se dočkali za pár minut, když se z mlhy sto metrů od pobřeží vynořila

mohutná příď *Otoku*. Prořezávala třicet centimetrů silný led jako pudink a rozmetávala zmrzlé kusy do všech stran. Jako by Pitta a Giordina někdo zahlédl, přešly hlučné motory ledoborce pomalu na volnoběh a plavidlo se zastavilo před vybouleným ledem.

Pitt na něj hleděl a jeho zmrzlé útroby se sevřely neblahým tušením. Okamžitě si všiml, že příď lodi je zploštělá, pravděpodobně silným nárazem. Muselo k němu dojít nedávno, jak naznačovalo několik míst zbavených nátěru, na kterých nebyla ještě vidět rez. Ještě výmluvnější byly skvrny tyrkysové barvy pokrývající poškozenou příď.

„Narazili do *Narwhalu*,“ usoudil Pitt.

Giordino přikývl, sám došel ke stejnému závěru. Ten pohled oba muže ochromil, protože potvrdil jejich nejhorší obavy. *Narwhal* už určitě ležel na dně Viktoriiny úžiny i s posádkou. Pak si Giordino všiml něčeho skoro stejně zneklidňujícího.

„*Narwhal* není to jediné, do čeho narazili,“ řekl. „Podívej se na pláty trupu kolem kotevního průvzlaku.“

Pitt se zahleděl na určené místo a spatřil úzkou rýhu způsobenou při srážce. Červený nátěr ledoborce se tam odřel a odhalil šedý podklad. Na kraji rýhy bylo vidět bílou pravoúhlou plochu.

„Že by byl v bývalém životě šedou válečnou lodí?“ nadhodil.

„A co třeba přímo FFG-54, fregatou našeho námořnictva známou jako *Ford*? Před několika týdny jsme ji minuli v Beaufortově moři. Ti, co přežili zkázu kanadského tábora na ledovci, poskytli podobný popis. Tohle rozhodně vypadá jako část bílé číslice pět.“

„Stačilo přebarvit ledoborec na šedý odstín amerického námořnictva a hned tu byl mezinárodní incident.“

„Není divu, že se ti vědci nechali oklamat, když jim tohle projelo táborem uprostřed vánice s vlající americkou vlajkou. Otázkou je, proč si s tím někdo dal takovou práci?“

„Řekl bych, že Mitchell Goyette se kvůli nalezištím ruthenia, ropy a plynu tady v okolí chce stát vládcem Arktidy,“ řekl Pitt. „A to se mu podaří snáz, když odsud dostane Američany.“

„Z nichž tady momentálně nejspíš zbýváme jen my dva.“

Když to Girodino říkal, objevili se na palubě ledoborce tři muži v černých bundách a přistoupili k zábradlí. Bez váhání pozvedli samopaly značky Steyr, namířili na Pitta a Giordina a spustili palbu.

78

OMNOHO KILOMETRŮ DÁL na severovýchod se nad vlnami rozlehlo hlasité pokašlávání. Motor záchranného člunu spálil posledních pár kapek benzínu, zabrblal a zastavil se. Muži na palubě zmlkli a nervózně se dívali jeden na druhého. Kormidelník *Narwhalu* nakonec zvedl do vzduchu prázdnou čtyřicetilitrovou nádrž.

„Jsme na suchu, pane,“ oznámil Stensethovi.

Kapitán *Narwhalu* věděl, že k tomu dojde. Kdyby pluli sami, byli by se na břeh dostali, ale dva plně naložené zodiaky v závěsu, které se chovaly jako plovoucí kotva, brzdily jejich postup. Nijak nepomohlo, že museli bojovat s vlnami a silným jižním proudem. Ani na okamžik však nepomyslel na to, že by muže v nafukovacích člunech ponechal jejich osudu.

„Vysuňte vesla, po jednom na každé straně,“ přikázal Stenseth. „Snažte se držet kurz.“

Naklonil se ke kormidelníkovi, který byl zkušeným navigátorem, a tiše se zeptal: „Jak daleko odhadujete, že jsme od ostrova krále Viléma?“

Kormidelník se zatvářil ustaraně.

„Za těchto podmínek se dá náš postup jenom těžko odhadnout,“ odpověděl polohlasně. „Zdá se mi, že bychom měli být od ostrova plus minus osm kilometrů.“ Na znamení nejistoty pokrčil širokými rameny.

„Myslím si totéž,“ podotkl Stenseth, „i když doufám, že jsme o něco blíž.“

Zachvátily ho obavy, že se k pevné zemi nedostanou. Moře se ještě neobrátilo, ale bylo jisté, že vítr trochu zesílil. Za desítky let strávených na moři si vypěstoval cit na počasí. Cítil v kostech, že se vlny zvětší, což by vzhledem k přetížení člunů mohlo stačit na to, aby se potopili.

Ohlédl se na černé nafukovací zodiaky plující v mlze za nimi. V sílícím světle nového dne začal rozeznávat tváře zachráněných mužů. Poznal, že mnoho z nich je ve špatném stavu způsobeném dlouhým pobytem v chladu. Ale jako celek byli příkladem tichého hrdinství, ani jeden si nepostěžoval na jejich situaci.

Murdock zachytil Stensethův pohled a křikl na něho.

„Pane, můžete nám říct, kde jsme?“

„Ve Viktoriině průplavu, západně od ostrova krále Viléma. Rád bych slíbil, že se brzy objeví projíždějící výletní loď, ale obávám se, že jsme v tom sami.“

„Jsme vám vděční za záchranu a za to, že jste nás vzali s sebou. Nemáte náhradní sadu vesel?“

„Je mi líto, ale jste pořád závislí na našem pohonu. Zanedlouho bychom se měli dostat na pevnou zem,“ zavolal falešně optimistickým tónem.

Posádka *Narwhalu* se střídala u vesel a přidal se i její kapitán. Byla to úmorná dřina zhoršená skutečností, že v mlhavém šeru nedokázali posoudit, jak postupují. Stenseth občas nastražil uši, jestli nezachytí šplouchání vln na pobřeží, ale slyšel jen pleskání vody o boky člunu.

Jeho předpověď počasí se ukázala jako správná a vlny hnané sílícím větrem postupně rostly. Do člunu začalo cákat čím dál víc vody a brzy muselo být několik

mužů pověřeno vyléváním, aby zabránili zaplavení. Stenseth si všiml, že zodiaky mají stejný problém a opakovaně nabírají vodu přes zád'. Situace se rychle stávala kritickou a po pevné zemi nebylo stále ani památky.

Právě se střídali veslaři, kdy námořník usedající na příď' náhle vykřikl.

„Pane, tamhle ve vodě něco je!“

Stenseth a ostatní se okamžitě pozorně zadívali kupředu a na kraji mlhy zahlédli nějaký temný objekt. Stensethovi bylo jasné, že ať je to cokoliv, země to není.

„To je velryba!“ zvolal někdo.

„Ne,“ zamumlal Stenseth, který si všiml, že objekt sedící bez hnutí nízko na hladině je natřený na černo a zcela hladký.

Pak mlhu prořízl hlas elektronicky zesílený tak, že duněl jako hrom.

Všichni sebou trhli a srdce jim poskočilo leknutím, že byli odhaleni. Avšak slova, která uslyšeli, byla přátelská a vůbec se nehodila k drsnému okolí.

„Ahoj,“ zavolal hlas vycházející z neviditelného zdroje. „Tady je ponorka amerického námořnictva *Santa Fe*, Máme tu horký grog a teplý kavalec pro každého, kdo umí zapískat ‚Dixie‘.“

79

C LAY ZAK NEMOHL UVĚŘIT vlastním očím.

Poté co se zbavil lodi NUMA, nechal obrátit ledoborec zpátky k ostrovům Královské zeměpisné společnosti. Pak se vrátil do své kajuty. Pokusil se prospat, ale stále se budil – pořád musel myslet na to, kde se asi ukrývá naleziště ruthenia. Po pár hodinách se vrátil na můstek a přikázal, aby loď zamířila k Západnímu ostrovu. Plavidlo si razilo cestu ledovým pásem a blížilo se k nové předpokládané poloze dolu na ruthenium.

Když loď pomalu zastavila, byli vzbuzeni geologové. Chvilku nato kormidelník ohlásil jasný předmět na kraji ledové plochy.

„To je ponorka z té výzkumné lodi,“ řekl.

Zak skočil k oknu na můstku a nevěřícně vyhlédl ven. Opravdu, zářivě žlutá ponorka byla vklíněna do ledu po jejich pravoboku, sotva viditelná přes šedou mlhu.

„Jak to mohou vědět?“ zaklel, protože si neuvědomil, že ponorku zahnal na to místo proud. Vztek se mu rozbušilo srdce. Mapu s nalezištěm inuitského ruthenia vlastnil přece jen on. Právě zničil dotěrnou loď NUMA a rovnou zamířil na dané místo. A přesto zjistil, že ho Pitt předběhl.

Kapitán ledoborce, který spal ve své kajutě, si všiml, že se loď zastavila, a dopotácel se na můstek s víčky ztěžklými spánkem.

„Říkal jsem vám, abyste se s tou poškozenou přídí drželi dál od ledu,“ zavrčel. Když se dočkal jen chladného pohledu, zeptal se: „Jste připravení vyslat geologický tým?“

Zak ho však ignoroval, protože v tom okamžiku ukázal výkonný důstojník z okna na levoboku.

„Pane, tamhle na ledě jsou dva muži,“ oznámil.

Zak si obě postavy prohlédl a pak se viditelně uvolnil.

„Zapomeňte na geology,“ řekl s úšklebkem. „Ať se mi tu hlásí můj bezpečnostní tým. Okamžitě.“

• • •

NEBYLO TO POPRVÉ, co na Pitta a Giordina někdo střílel, takže zareagovali při prvním záblesku z hlavně. Rozprchli se, jakmile se do ledu kousek od nich zaryly první kulky, a oba vyrazili sprintem k ostrovu. Nerovný povrch jim překážel při běhu, ale zároveň je nutil kličkovat, takže představovali obtížnější terč. Moudře se rozdělili a tím přinutili střelce, aby si mezi nimi museli vybrat.

Rachot ze tří samopalů se rozléhal do daleka a pod nohama jim odskakovaly kusy ledu. Ale Pitt s Giordinem měli slušný náskok a přesnost střelců se zmenšovala, jak se vzdalovali od lodi. Oba utíkali ze všech sil k řídké stěně mlhy visící nad pláží. Jakmile dorazili na pobřeží, šedý opar je konečně zahalil jako plášť a učinil je neviditelnými.

Když se znovu sešli na ledem pokryté pláži, lapali oba po dechu.

„Přesně tohle jsme potřebovali, další vřelé přivítání na téhle mrazivé výspě,“ řekl Giordino a od úst se mu zvedl velký oblak páry.

„Dívej se na to z té světlejší stránky,“ vydechl Pitt. „Aspoň jsme na pár vteřin zapomněli, jaká je zima.“

Bez čepic, rukavic a bund byli oba muži promrzlí na kost. Náhlý běh jim rozproudil krev, ale obličeje a uši je bolely chladem a prsty už měli skoro bez citu. Fyzické úsilí udržet se v teple jim vysávalo zásobu energie a krátký sprint je značně unavil.

„Něco mi říká, že naši teple oblečení kamarádi tu budou co nevidět,“ řekl Giordino. „Napadá tě, kterým směrem bychom se měli dát?“

Pitt se rozhlédl podél pobřeží, které stále halila rozpouštějící se mlha. Před nimi se zvedal příkrý hřeben, nalevo od nich vyšší a napravo přecházející do dalšího, o něco oblejšího kopce.

„Musíme zmizet z ledu, abychom nenechávali stopy. Taky bych se cítil líp někde ve vyšší poloze. Vypadá to, že nejlepší bude pustit se doprava po pobřeží a pak odbočit do vnitrozemí.“

Oba muži se dali do klusu a do tváří je bodaly malé částečky ledu. Zvedající se vítr by se stal jejich nepřítelem, protože by rozehnal mlhu, která jim skýtala úkryt. Přitiskli se ke stěně nízkého útesu a podél ní dospěli k příkré strži plné ledu, která hřeben rozdělovala. Usoudili, že je neschůdná, znovu se rozběhli a dál hledali cestu do nitra ostrova. Urazili tři čtvrtě kilometru po pláži, když se po pobřeží prohnal další silný závan větru.

Vítr jim ožehl odkrytou kůži a plíce bojovaly s mrazivým vzduchem. Pouhé dýchání se stalo utrpením, ale ani jeden z nich nezpomalil. Pak se znovu ozval

kovový rachot samopalu a kulky vyryly rýhu do útesu několik metrů za nimi.

Pitt se ohlédl přes rameno a všiml si, že poryvy větru rozehnaly mlhu. V dálce zahlédl dva muže postupující jejich směrem. Zak rozdělil svůj bezpečnostní tým do tří skupin a poslal je na břeh různými směry. Dvojice vyslaná na západ měla štěstí, že vítr oba prchající odhalil.

Dál na pobřeží spatřil Pitt další hradbu převalující se mlhy. Kdyby se jim ještě chvíli dařilo unikat kulkám, mohli by se v ní ukrýt.

„Ti chlapi mě začínají štvát,“ vydechl Giordino, když oba přidali do kroku.

„Doufám, že si ten lední medvěd myslí totéž,“ opáčil Pitt.

Další salva rozryla led jen kousek od nich. Za běhu nebyli střelci moc přesní, ale stačilo málo, aby měli štěstí. Jak běželi do mlhy, prohlížel si Pitt hřeben po jejich levé ruce. O kus dál klesal útes do další strže, tentokrát širší než ta předchozí. Byla plná kamení a ledu, ale zdálo, se by se jí dalo vylézt nahoru.

„Zkusíme to tou další roklí, než se rozplyne mlha,“ vypravil ze sebe.

Giordino přikývl a hnál se dál k mlžné stěně, která byla stále padesát metrů daleko. Na ledu opět zarachotily kulky, tentokrát těsně za jejich patami. Střelci přerušili pronásledování, aby mohli lépe zaimit.

„Bojím se, že to nezvládneme,“ zamumlal Giordino.

Byli už skoro u soutěsky, ale mlha se stále převalovala o kus dál. Pitt si všiml, že několik metrů před nimi vyčnívá ze strže svislý kus skály pokrytý ledem. Aby šetřil dechem, pouze na něj ukázal.

Svah nad nimi náhle explodoval ve spršce úlomků, když střelci zaměřili na terč. Oba muži se instinktivně přikrčili a skočili za vyčnívající skálu v okamžiku, kdy další salva rozryla půdu jen několik centimetrů za nimi. Padli na zem a lapali po ledovém vzduchu. Všechno je bolelo a byli zcela vyčerpaní. V okamžiku, kdy se ukryli, střelba ustala a jejich pozici začaly zahalovat chomáče mlhy.

„Myslím, že bychom měli vylézt tam tudy,“ řekl Pitt a vyhrabal se na nohy. Rokli nad nimi zaplňovala masa zledovatělé skály, ale po straně se táhlo schůdné koryto.

Giordino přikývl, vstal a došel ke svahu. Začal šplhat nahoru a pak si všiml, že se Pitt nehýbe. Ohlédl se a zjistil, že si jeho společník prohlíží plochý balvan a přejíždí dlaní po jeho povrchu.

„Tohle není nejvhodnější chvíle na obdivování místních šutrů,“ poznamenal.

Pitt sledoval balvan až ke svahu pokrytému ledem a pak vzhlédl. „Tohle není šutr,“ řekl tiše. „To je kormidlo.“

Giordino se na Pitta podíval, jako by zbláznil, a pak se zahleděl nahoru do strže. Nad nimi byla temná masa skály pohřbená pod tenkou vrstvou ledu. Pozorně si ji prohlédl a náhle otevřel úžasem ústa. Uvědomil si, že to žádné skalisko není.

Nad nimi se pod ledem ukrýval černý dřevěný trup plachetnice z devatenáctého století.

80

*E*REBUS STÁL PŘED NIMI jako zapomenutý pozůstatek dávných časů. Zachycený v ledovém poli, které ho oddělilo od jeho sesterské lodi, byl *Erebus* vytlačen na pobřeží mamutí karavanou zimního ledu, jež se před zhruba sto šedesáti lety valila dolů Viktoriinou úžinou. Vrak neskončil na mořském dně, ale ve strži, kde mu zmrzlá voda postupně vytvořila cosi jako hrobku.

Led obalil trup a přilepil ho levým bokem k příkrému svahu. Všechny tři stěžně byly stále vztyčené a opřené o skálu, se kterou takřka splynuly. Pravý bok a paluba byly překvapivě leduprosté, jak Pitt s Giordinem zjistili, když vystoupali korytem a přelezli zábradlí. Oba muži nemohli uvěřit, že stojí na palubě Franklinovy vlajkové lodi.

„Vypadá to, že kdyby rozmrzla, mohla by klidně odplout zpátky do Anglie,“ poznamenal Giordino.

„Jestli veze ruthenium, navrhoval bych nejdřív malou zajížděku nahoru po Potomaku,“ opáčil Pitt.

„Mně by stačilo několik dek a hlt rumu.“

Oba se neustále třásli chladem a jejich těla bojovala o zachování vnitřní teploty. Padala na ně otupělost a Pitt věděl, že se brzy budou muset zahřát. Přistoupil k průlezu na zádi a stáhl z něho pomačkané plátno.

„Nemáš světlo?“ zeptal se Giordina, když se podíval dolů do temných útrob lodi.

Giordino mu hodil zapalovač Zippo. „Jestli tam najdeme nějaké kubánské doutníky, budeš mi ho muset vrátit.“

Pitt začal jako první sestupovat po příkrých schodech, a když stanul na podlaze, škrtl zapalovačem. Všiml si několika luceren se svíčkami připevněnými na přepážce a zapálil jejich zčernalé knoty. Pradávné svíčky jasně vzplály a vrhly blikavé oranžové světlo do chodby s prkennými stěnami. Giordino objevil lampu na velrybí tuk pověšenou na hřebíku, která jim posloužila jako přenosné světlo.

Jak kráčeli chodbou, osvětlovala lampa bizarní scénu smrti a zkázy. Na rozdíl od *Terroru*, který působil přímo spartanským dojmem, panoval na *Erebu* naprostý chaos. Chodba byla posetá bedýnkami a odpadky. Všude se povalovaly plechové hrnky a ve vzduchu visel charakteristický odér rumu spolu s množstvím dalších nelibých pachů. A pak tam byla ta těla.

Když Pitt a Giordino postoupili kupředu, aby nahlédli do prostor pro mužstvo, čekal je hrůzný pohled na dvě polonahá mužská těla natažená na podlaze. Jeden měl rozdrcenou lebku a opodál ležela zakrvácená cihla. Druhému trčel z hrudi dlouhý kuchyňský nůž. Mráz je zakonzervoval tak dobře, že Pitt dokonce rozeznal barvu jejich očí. V ubytovně posádky našli další změt' těl v podobném stavu. Pittovi neuniklo, že mrtví mají ve tvářích vepsaná muka, jako by trpěli ještě něčím strašnějším, než je nepřízeň živlů.

Pitt a Giordino se rychle rozhlédli po hrůzné scéně, pak se vrátili k průlezu a sestoupili do druhého podpalubí. Na chvíli přestali pátrat po rutheniu, když se dostali ke skladišti šatstva posádky. Vybrali si dva těžké

vlněné kabáty pro důstojníky, které jim zhruba padly, oblékli si je a přidali čepice a rukavice. Když konečně pocítili alespoň náznak tepla, rychle pokračovali v hledání.

Stejně jako o palubu výš i tady byl hrozný nepořádek. Prázdné sudy a bedny od jídla se vršily na hromadách a svědčily o velkém množství zásob, které loď původně vezla. Vešli do odemčeného skladu alkoholu a zbraní. Přestože stojan s mušketami byl nedotčený, zbytek místnosti byl vzhůru nohama, na podlaze se válely rozbité sudy od rumu a brandy spolu s plechovými hrnky. Při postupu směrem na zád' objevili velké kbelíky, v nichž bývalo uhlí pro parní stroj. Teď byly prázdné, ale Pitt si povšiml jakéhosi stříbrného prachu a nugetů ležících na dně jednoho z nich. Jeden nuget zvedl a zjistil, že je na uhlí moc těžký. Giordino zahlédl opodál ležící plátěný pytel s nápisem BUSHVELD, JIŽNÍ AFRIKA na boku.

„Měli ho tady, ale zjevně ho všechno vyměnili s Inuity,“ usoudil Pitt a hodil nuget zpátky do kbelíku.

„Takže musíme najít lodní deník, abychom se dozvěděli, odkud pocházelo,“ řekl Giordino.

Vně lodi náhle zazněl slabý výkřik.

„Vypadá to, že se naši kamarádi přiblížili,“ poznamenal Giordino. „Měli bychom sebou hodit.“ Začal stoupat po příkrých schodech, ale Pitt ho nenásledoval. Bylo vidět, jak usilovně přemýšlí.

„Myslíš, že bychom měli zůstat na lodi?“ zeptal se Giordino.

„Ano, pokud jim chceme připravit vřelé uvítání, což bychom mohli dokázat,“ odpověděl Pitt napjatě.

Zamával olejovou lampou a vedl Giordina zpátky do skladu alkoholu. Postavil lampu na dlouhou bednu pokrytou ledem a přistoupil k řadě mušket Brown Bess, kterých si všiml už předtím. Vzal jednu ze stojanu, zvedl ji, pečlivě prohlédl a shledal, že je v dokonalém stavu.

„Samopal to není, ale mělo by to trochu vyrovnat naše šance,“ řekl.

„Myslím, že původnímu majiteli by to nevadilo,“ poznamenal Giordino.

Pitt se obrátil, zmatený přítelovou poznámkou. Uviděl, jak Giordino ukazuje na bednu, na níž stála lampka. Pitt přistoupil blíž a náhle mu došlo, že to není bedna, ale dřevěná rakev položená na dvou dřevěných kozách. Světlo olejové lampy se odráželo od plechového štítu přitlučeného na jejím širším konci. Pitt se naklonil blíž, ometl tenkou vrstvičku ledu a odhalil písmena napsaná bílou barvou na plech. Po zádech mu přeběhl mráz, když si přečetl epitaf.

SIR JOHN FRANKLIN 1786-1847

JEHO DUŠE PATŘÍ MOŘI

81

ZAK POČKAL, až bezpečnostní tým Pitta a Giordina obklíčí, a teprve pak opustil teplé útroby ledoborce. I když nemohl vědět, zda je jedním z těch dvou mužů Pitt, instinkt mu napovídal, že ano.

„Sledují je Thompson s Whitem, snažili se uniknout do nitra ostrova,“ ohlásil jeden ze žoldáků, který se vrátil na loď. „Na pobřeží je nějaká stará loď a oni do ní zřejmě zalezli.“

„Lod’?“ zeptal se Zak.

„Ano, nějaká stará plachetnice. Je zaklíněná v rokli a pokrytá ledem.“

Zak pohlédl na mapu ukradenou v Miners Co-op, která ležela na stole. Že by se znovu přepočítal? Ze by zdrojem ruthenia byla ta loď?

„Doved’ mě tam,“ vyštěkl. „Tohle vyřeším osobně.“

Vítr stále foukal ve sporadických závanech a štípal ho do obličeje, když se trmáceli přes led. Mlha se začala zvedat a Zak dohlédl podél pobřeží na místo, kde stálo několik jeho mužů na úpatí úzkého útesu. Nebylo tam ani známky po nějaké lodi a on si pomyslel, jestli bezpečnostní tým nestrávil příliš mnoho času na mrazu. Když se však přiblížil k rokli, uviděl masivní trup *Erebu* zaklíněný v hřebeni a vytřeštil oči úžasem. Jeho pozornost upoutal jeden z ozbrojenců.

„Stopy vedou nahoru tím korytem. Jsme si dost jistí, že vylezli na palubu té lodi,“ řekl ten muž, drsňák se zuby jako noty na buben jménem White.

„Vyberte další dva muže a vlezte na loď za nimi,“ rozkázal Zak, když se kolem něho shromáždilo dalších pět chlapů. „Ostatní se rozmístí po pláži pro případ, že by chtěli uniknout zpátky.“

White si odvedl dva z nich stranou a začali stoupat korytem se Zakem v závěsu. Ledem pokrytý terén končil asi metr pod horní palubou, takže nebyl problém vylézt na trup a zábradlí a dostat se na loď. White vystoupal nahoru jako první, pověsil si samopal na rameno, vylezl na trup a přehodil jednu nohu přes zábradlí. Jakmile došlápl na palubu a pohlédl před sebe, díval se přímo na černovlasého muže vylézajícího z průlezu s náručí plnou starých mušket.

„Ani hnout!“ vykřikl White autoritativně.

Ale Pitt neposlechl.

Byl to smrtící závod, kdo popadne jako první zbraň, v němž ani jeden z mužů nezaváhal. White měl výhodu menší zbraně, ale nacházel se v nešikovné poloze s jednou nohou stále přehozenou přes zábradlí. Rychle sáhl po pažbě samopalu a obrátil hlaveň dopředu, ale z nervozity stiskl spoušť dřív, než stačil zamířit. Neškodná salva kulek se zaryla do paluby a hromady ledu vedle průlezu těsně předtím, než se roklí rozlehla hromová rána.

S odvahou chladnou jako led obklopující loď Pitt klidně upustil všechny zbraně kromě jedné a přiložil si pažbu nabitě muškety Brown Bess k rameni. Ozbrojencovy kulky se odrážely od paluby kousek od něho, zatímco on rychle namířil dlouhou hlaveň a stiskl

spoušť. Pittovi se zdálo, že uplynuly celé minuty, než kapsle zapálila nálož černého prachu a z hlavně vylétla olověná kulka.

Mušketka byla na krátkou vzdálenost nebezpečně přesná a Pitt svůj terč neminul. Kulka zasáhla Whitea těsně pod klíční kost a náraz ho shodil ze zábradlí. Jeho tělo se svalilo bokem z lodi Zakovi k nohám. Zmateně vytřeštil na Zaka oči a zemřel.

Zak tělo lhostejně překročil a vytáhl automatickou pistoli Glock.

„Vyříd’te je,“ sykl na zbývajících dva muže a mávl zbraní k lodi.

Přestřelka se rychle vyvinula ve smrtící hru na kočku a myš. Pitt s Giordinem střídavě vykukovali z průlezu, pokaždé vypálili ze dvou nebo ze tří starožitných zbraní a schovali se před palbou z těch automatických. Těžký mrak dýmu z černého prachu brzy zahalil celou loď a ztížil oběma stranám míření.

Pitt s Giordinem si pod schody zřídili provizorní nabíjecí stanoviště, což umožňovalo jednomu z nich střílet, zatímco druhý nabíjel. Pitt našel ve skladišti malou bedýnku s více než dvěma kilogramy střelného prachu a odnesl ji do prvního podpalubí. Prachem naplnili množství malých rohů, z nichž se prach sypal do mušket, brokovnic a perkusních pistolí nalezených dole. Za starých časů se při zdlouhavém nabíjení sypal prach do hlavní, kde se pěchoval nabijákem. Na něj přišla kule a ucpávka, která se znovu udusala. Pitt měl se střelbou ze starožitných zbraní zkušenosti a ukázal Giordinovi správné množství prachu a techniku pěchování, aby se proces urychlil. Nabítí muškety s dlouhou hlavní trvalo zpočátku půl minuty, ale oba muži to postupně

natrénovali a pak už to stíhali za necelých patnáct vteřin. Vystřkovali hlavně z průlezu a stříleli jednotlivě nebo těsně po sobě, aby protivníky zaměstnali.

Navzdory palebné převaze se Zakovi a jeho mužům nedařilo pořádně zamířit. Byli přinuceni vylézt na trup, kde se museli chytit zábradlí a krýt se za jeho prkny, zatímco se snažili střílet. Pitt s Giordinem snadno postřehli jejich pohyby a střelci měli brzy ruce do krve rozedřené třískami ze dřeva roztržštěného olovem. Zak se potichu přesunul před dva další střelce a hbitě se chytil vnějšího zábradlí. Otočil se a mezi salvami pošeptal těm dvěma.

„Po další ráně se zvedněte a palte společně.“

Oba muži přikývli a sklonili hlavy, aby počkali na další zadunění muškety. Byla právě řada na Pittovi, který se krčil na vrcholku schodiště s kapslovou pistolí položenou na horním schodu a dvěma mušketami na klíně. Jednu z nich přiložil k rameni, vyhlédl nad okraj paluby a prohlížel si boční zábradlí skrz kouř z Giordinových posledních výstřelů. Na jednom místě se objevil kousek černé bundy a on si ho rychle vzal na mušku. Čekal, až se objeví vrcholek hlavy, ale střelec se ne a ne pohnout. Pitt se rozhodl vyzkoušet pevnost zábradlí, sklonil o třicet centimetrů hlaveň a stiskl spoušť.

Kulka provrtala stará prkna a zaryla se do lýtka střelce krčícího se za nimi. Jeho tělo však už zareagovalo na výstřel z muškety a on se zvedl se samopalem, aby vypálil. O tři metry dál ho následoval jeho kolega.

Pitt přes černý opar zpozoroval, že oba muži vstávají, a okamžitě se stáhl do průlezu. Ale jak ustupoval, získaly instinkty navrch a on popadl pistoli

ležící na schodu. Zatímco jeho tělo mizelo pod palubou, paže s pistolí se vymrštila nahoru. Jeho ruka byla blíž k druhému střelci, tak mu namířil na hlavu a okamžitě stiskl spoušť.

Do okolní paluby se zarylo olovo a jeho zasypaly třísky. Uši mu prozradily, že jeden samopal přestal střílet, zatímco druhý stále páčil na průlez. Trochu se mu zamotala hlava, když slézal dolů. Obrátil se na Giordina, který mířil nahoru dvěma pistolemi s dřevěnými pažbami a brokovnicí Purdey.

„Myslím, že jsem jednoho dostal,“ řekl Pitt.

Giordino se zarazil, když si všiml kaluže krve na podlaze vedle Pittovy nohy.

„Koupils to.“

Pitt pohlédl dolů a pak zvedl pravou paži. V rukávu na předloktí zela díra ve tvaru písmene V, z níž pravidelně odkapávala krev. Sevřel ruku, ve které stále držel pistoli.

„Minulo to kost,“ řekl.

Sundal si vlněný kabát, Giordino k němu přistoupil a roztrhl mu rukáv svetru. Ve svalu na předloktí byly dvě ošklivé díry, ale kulka nějakým zázrakem minula nervy a kost. Giordino chvatně natrhal pruhy z Pittova svetru a pevně jimi stáhl ránu. Pak mu pomohl zpátky do kabátu.

„Budu nabíjet,“ řekl Pitt, kterému se už do bledého obličejů vrátilo trochu barvy. Zaskřípěl zuby a pohlédl Giordinovi do očí s odhodlanou prosbou.

„Běž to s nimi skoncovat.“

82

ZAK ZŮSTAL UKRYTÝ ZA ZÁBRADLÍM, když se dva z jeho střelců zvedli a vypálili. Krytý střelbou pak vstal, překulil se přes zábradlí a přeběhl po palubě k ledem pokrytému přednímu stěžni. Ohlédl se na zád', ale ze svého nového postavení nemohl na průlez namířit, protože mu v tom bránila hromada ledu.

Pomyslel si, jak je to absurdní, když ho drží v šachu dvojice mužů ozbrojená zbraněmi starými více než půldruhého století. Musel obdivovat jejich lstivost, která jeho bezpečnostnímu týmu zjevně chyběla. Poohlédl se po místu, odkud by mohl střílet, ale když žádné nenašel, začal hledat cestu do podpalubí. Všiml si předního průlezu, ale ten byl pohřbený pod půlmetrovou vrstvou ledu a přední schodiště na lodi nebylo. Pak se podíval nahoru a všiml si, že se přední stěžeň naklání pod zvláštním úhlem. Jedno vodorovné ráhno se opřelo o svah a vyvrátilo stěžeň na pravobok. Těžký sloup vylomil palubu okolo své základny a vytvořil půlmetrovou prasklinu vedoucí do podpalubí.

Kdyby se Zak ohlédl směrem k přestřelce, možná by byl svědkem smrti druhého střelce a znovu svůj další krok zvážil. On však promýšlel tři tahy dopředu. Strčil glock do kapsy, spustil se do otvoru v palubě a seskočil do temného prostoru pod sebou.

GIORDINO OPATRŇE VYSTOUPIL na vrcholek schodiště a rychle vyhlédl přes okraj. Na palubě bylo ticho a nezaznamenal žádný pohyb. Pak uslyšel výkřik, který zazněl někde blízko, ne však přímo na palubě. S brokovnicí nataženou a připravenou k výstřelu se vyplazil z průlezu a opatrně přistoupil k zábradlí.

Na ledu vedle trupu uviděl ležet na zádech dvě těla. Žoldák White, první oběť, měl ještě otevřené oči a kolem trupu kaluž krve. Vedle něho se nacházel druhý střelec s velkou dírou od Pittovy pistole uprostřed čela. Třetího muže zahlédl Giordino na pláži, byl to on, kdo volal o pomoc. Držel se za nohu, kulhal a nechával za sebou krvavou stopu.

Giordino za sebou uslyšel nějaký zvuk, ohlédl se a uviděl Pitta vylézat neobratně z průlezu s pistolí ve zdravé ruce a puškou pověšenou na rameni.

„Podařilo se ti je zahnat?“ zeptal se.

„O to se zasloužily tvoje střelecké schopnosti,“ odpověděl Giordino a ukázal přes zábradlí na dva mrtvé útočníky. „Dneska bys asi vyhrál turnaj ve střelbě na asfaltové holuby.“

Pitt si těla prohlédl bez velké lítosti. I když nenacházel v zabíjení žádné potěšení, tyhle nájemné vrahy nijak neoplakával, zvlášť když měli prsty v potopení *Narwhalu*.

„Vypadá to, že mají na pláži své spolubojovníky,“ řekl. „Brzy jim přispěchají na pomoc.“

„Taky myslím,“ přitakal Giordino. Ustaraně pohlédl na Pittův zakrvácený rukáv. „Nic ve zlém, ale nerad bych udělal z téhle staré kocábky svoje osobní Alamo.“

„Myslíš, že bychom měli větší šanci ve strži?“

Giordino přikývl. „Je načase tohle stanoviště vyklidit. Mohli by počkat do tmy a pak zaútočit nebo tuhle krabičku od sirek dokonce podpálit. Udržíme se jen tak dlouho, dokud uneseme tyhle špuntovky. Budou se vracet pomalu a opatrně, což nám poskytne čas dostat se výš do kopců. Můžeme s sebou vzít dost kulí a prachu na to, abychom si je udrželi od těla. Při troše štěstí to vzdají a nechají nás zmrznout,“ dodal trpce.

„Budeme potřebovat ještě něco,“ poznamenal Pitt.

„Nemůžu uvěřit, že jsi ho ještě nepopadl a nevzal s ním do zaječích,“ opáčil Giordino s úsměvem. „S klíčem k tomu všemu, s lodním deníkem.“

Pitt jen přikývl. Doufal, že se deník podaří najít a že jeho obsah ospravedlní oběti, k nimž už došlo.

„Odpočiň si, půjdu se po něm podívat,“ řekl Giordino a zamířil k průlezu.

„Ne, půjdu já,“ odpověděl Pitt a promnul si poraněnou paži. „S tímhle zmrzačeným křídlem bych těžko mířil dlouhou puškou, kdyby se dostavila společnost.“ Sundal mušketu z ramene a podal ji i s pistolí Giordinovi. „Běž a střílej ještě dřív, než uvidíš bělma jejich očí.“

Cestou dolů průlezem se Pittovi trochu točila hlava ze ztráty krve. Vydal se chodbou na zád' kolem důstojnických kajut ke světlu svíček, které prve zapálil. Minul je a pokračoval čím dál temnější chodbou do dosud neprozkoumaných prostor lodi. Proklel se za to, že si nevzal s sebou olejovou lampu, a už se skoro obrátil zpátky, když si všiml slabé záře ve tmě před sebou. V těch místech on ani Giordino žádné světlo nenechali.

Zlehka našlapoval a blížil se ke konci chodby, která ústila do Velké kajuty. V ní blikala svíčka a vrhala

dlouhé stíny na přepážky. Pitt se připlížil ke dveřím a nahlédl dovnitř.

Clay Zak vzhlédl od velkého stolu uprostřed místnosti a zlomyslně se na něho usmál. Zuby se mu zaleskly ve žlutém světle.

„Jen pojd'te dál, pane Pitte,“ řekl chladně. „Už tu na vás čekám.“

83

VÍCE NEŽ DESET METRŮ od kraje mořského ledu dováděl v temně zelené vodě vousatý tuleň pátrající po zbloudilé arktické tresce. Šedý savec zahlédl nějaký černý předmět tyčící se z vody a doplaval k němu, aby ho prozkoumal. Přitiskl čenich k chladnému kovu, a když zjistil, že není k jídlu, otočil se a odplaval.

Dvacet metrů pod hladinou se velitel Berry Campbell zasmál zvětšenému obrazu tuleně. Zaostřil čočky vyhledávacího periskopu typu 18 na červený trup ledoborce o půl kilometru dál a pečlivě si loď prohlédl. Odstoupil od periskopu a mávl na Billa Stensetha, který stál nedaleko v přeplněné řídicí místnosti ponorky *Santa Fe*.

Stenseth si toho energického kapitána hned oblíbil. Svými pískovými vlasy, třpytivýma očima a upřímným smíchem mu připomínal mladého Santa Clause předtím, než ztloustl a zbělela mu kštice. Žoviální Campbell, sloužící v námořnictvu už dvacet let, jednal zcela cílevědomě. Ani na okamžik nezaváhal, když ho Stenseth požádal, aby zahájil elektronické pátrání po Pittovi s Giordinem a pohřešované ponorce. Campbell okamžitě zamířil s útočnou ponorkou na jih a nechal propátrávat okolí sonarem. Když objevili stojící ledoborec, rozkázal Campbell, aby se ponorka ponořila a zůstala nepozorována.

Stenseth přistoupil k periskopu a zadíval se do okuláru. Zvětšovací skla mu poskytla křišťálově jasný obraz červené lodi. Stenseth si prohlédl její zploštělou před' a překvapilo ho, že kolize s *Narwhalem* v tak velké rychlosti nezpůsobila větší škody.

„Ano, pane, to je ta loď, co do nás narazila,“ prohlásil věcně. S obličejem stále přitisknutým k okuláru si všiml, že k plavidlu přichází muž v černém. Když sledoval směr, odkud přišel, uviděl na pláži skupinku dalších mužů.

„Na pobřeží jsou nějací lidé,“ řekl Campbellovi. „Zdá se, že jsou ozbrojení.“

„Taky jsem je viděl,“ opáčil Campbell. „Otočte periskop o devadesát stupňů doprava,“ poradil.

Stenseth poslechl a otáčel periskopem, dokud se mu před očima nemihl nějaký žlutý předmět. Kousek se vrátil, zaostřil a sevřelo se mu hrdlo. Bylo vidět, že *Bloodhound* je zaklíněný do kraje mořského ledu a má otevřený poklop.

„To je naše ponorka. Pitt a Giordino museli odejít na břeh,“ vyhrkl vzrušeně. Napřímil se a pohlédl na Campbella.

„Kapitáne, lidé z toho ledoborce potopili naši loď a pokusili se zavraždit posádku *Polar Dawn*. A zabijí Pitta s Giordinem, jestli to už neudělali. Musím vás požádat o pomoc.“

Campbell trochu ztuhl. „Kapitáne Stensethe, do Viktoriina průplavu jsme se vydali na záchrannou misi. Mám jasné rozkazy. Za žádných okolností nesmím vyvolat konflikt s kanadskými ozbrojenými silami. Jakákoliv odchylka by znamenala podat žádost k

nadřízeným, jejíž vyřízení by mohlo trvat i čtyřiaadvacet hodin.“

Kapitán ponorky se hluboce nadechl, věnoval Stensethovi pokřivený úsměv a oči se mu náhle rozzářily. „Na druhou stranu, když mi povíte, že dva naši muži jsou vystaveni na milost a nemilost živlům, bude mou povinností zahájit záchrannou operaci.“

„Ano, pane,“ odpověděl Stenseth, který pochopil narážku. „Domnívám se, že dva členové posádky *Narwhalu* jsou buďto na palubě ledoborce a čekají na převoz, nebo na pobřeží bez jídla, oblečení či úkrytu a potřebují naši pomoc.“

„Kapitáne Stensethe, nevím, kdo jsou tamti lidé, ale rozhodně jako příslušníci kanadských ozbrojených sil nevypadají a ani se tak nechovají. Vyrazíme pro vaše chlapce z NUMA. A jestli se nám ti šašci pokusí zabránit v záchranné operaci, zaručuji vám, že budou litovat.“

• • •

NEPŘIPADALO V ÚVAHU, aby Rick Roman zůstal stranou. I když si on i jeho muži vytrpěli na vlečném člunu své, věděli, že svůj úkol nesplnila měli by to napravit. Když se jednotka doslechla, že se chystá tým pro záchranu Pitta a Giordina, požádal Roman kapitána *Santa Fe*, aby se k němu mohl připojit. Campbell dobře věděl, že jeho jednotka SEAL má málo mužů, a tak váhavě souhlasil. A aby Romanovi umožnil spravedlivou odplatu, nechal ho velet skupině, která se nalodí na ledoborec a prohledá ho.

Po horké sprše, dvou dlouhých návštěvách v důstojnické jídelně a se suchým oblečením si Roman zase připadal jako člověk. Teď stál v polární vojenské

kombiněze se svými muži a vojáky týmu SEAL v jídelně mužstva.

„Napadlo vás někdy, že budeme vyrážet do akce z paluby atomové ponorky?“ zeptal se Bojorqueze.

„Ne, pane. Já byl vždycky suchozemská krysa. Ačkoliv po tom, co jsem ochutnal jídlo, co se tady podává, začínám uvažovat, že bych se přidal k námořnictvu.“

Jednu palubu nad nimi v řídicí místnosti vedl velitel Campbell *Santa Fe* k okraji ledového pole. Měl tam vyhlédnutý velký ledový pahorek, který jim mohl poskytnout určitý úkryt před vzdáleným ledoborcem. Spustil periskop a sledoval, jak jeho specialista vede ponorku po centimetrech pod led, pak ji zastavuje a pomalu zvedá.

Santa Fe málem ani neprolomila led a její věž se vynořila jen necelý metr nad povrch. Romanův tým a dva muži z ponorky rychle opustili můstek a vyšli na ledovou plochu. Pět minut poté zmizela věž z dohledu a ponorka se opět stala přízrakem hlubin.

Jednotka se rychle rozdělila. Dva příslušníci SEAL se vydali prozkoumat *Bloodhound*, zatímco Roman a jeho muži se plížili k ledoborci. Lod' byla vzdálená asi tři čtvrtě kilometru cesty většinou po plochem ledu, který skýtal jen málo vyvýšenin použitelných jako úkryt. Vojáci oblečení v polárních kombinézách s ním však dokonale splývali. Roman postupoval metodicky, přiblížil se k plavidlu ze strany od moře a širokým obloukem obešel jeho před', aby se vyhnul pruhu otevřené vody za jeho zádí. Když zahlédl boční schůdky spuštěné na pravoboku, dovedl svůj tým na dvacet metrů od nich, kde se ukryli za nízký hřeben. Uplynulo několik

napjatých vteřin, když po schůdcích scházeli dva muži v černých bundách, ale ti se obrátili k pobřeží, aniž by se podívali směrem, kde se nacházel Roman se svými muži.

Když zajistili svou pozici, nezbývalo Romanovi než sedět a čekat, zatímco jejich příkrčená těla bičoval mrazivý vítr.

84

NÁMOŘNÍK NA HLÍDCE na můstku *Otoku* to zpozoroval jako první.

„Pane,“ zavolal na kapitána, „něco proráží led nalevo od naší přídě!“

Kapitán sedící u stolu s mapami podrážděně vstal od hrnku s kávou a pomalu došel k oknu na levoboku. Dorazil právě včas, aby uviděl, jak se masa ledu o velikosti domu zvedá a láme a vynořují se z ní dvě roury poseté šedými skvrnami. Okamžik nato se objevila černá věž *Santa Fe* ve tvaru slzy a do všech stran se rozlétly kusy ledu.

Santa Fe, útočná ponorka třídy 688-1 Los Angeles, byla upravená pro operace pod ledem. Se zpevněným trupem, věží a stožáry dokázala snadno proniknout metr silnými krami. *Santa Fe* se vynořila padesát metrů od *Otoku* a v rozdrčené ledové ploše se objevil úzký černý pruh oceli devadesát metrů dlouhý.

Kapitán *Otoku* na to zíral jako blázen. Mozek se mu však rozběhl na plné obrátky, když uviděl, jak z předního průlezu ponorky proudí řada mužů v bílém, vyzbrojených samopaly. Nepatrně si oddechl, když uviděl, že se všichni místo k lodi rozběhli k ostrovu.

„Rychle, vytáhněte schůdky!“ křikl na námořníka. Obrátil se na obsluhu vysílačky a vyštěkl: „Poplach všem členům bezpečnostního týmu, kteří jsou ještě na palubě.“

Bylo však příliš pozdě. Okamžik nato se rozlétly dveře na boční lávku můstku a dovnitř vtrhly tři bíle oděné postavy. Než stačil kapitán zareagovat, zaryla se mu do boku hlaveň samopalu. Se šokujícím pocitem porážky zvedl ruce a pohlédl do hnědých očí vysokého muže držícího zbraň.

„Kde... kde jste se tu vzali?“ vykřikl.

Rick Roman se na kapitána mrazivě usmál.

„Vynořil jsem se z toho mrazicího boxu, který jste se rozhodli včera potopit.“

85

ZAK BYL POHODLNĚ USAZENÝ v čele robustního dřevěného stolu stojícího uprostřed Velké kajuty. Blikající svíčka v lampě na stole ozařovala v kůži vázanou knihu odsunutou ke straně. Před Zakem ležela hromádka skleněných desek o velikosti větší fotografie. Kousek od pravé ruky měl položenou pistoli.

„Pozoruhodná stará loď,“ řekl Zak, „se zajímavou historií.“

„*Erebus* se málem stal první lodí, která proplula Severozápadní cestou, Clayi,“ podotkl Pitt.

Když zaslechl své jméno, pozvedl Zak lehce obočí.

„Vidím, že jste se dobře připravil. To asi není nic překvapivého. Už jsem zjistil, že jste docela zajímavý člověk. A hodně zažraný do téhle záležitosti.“

Pitt zíral na Zaka a zuřil, že si nevzal perkusní pistoli. Ze zraněnou paží a beze zbraně neměl proti tomu vrahovi prakticky žádnou šanci. Ale kdyby se mu podařilo získat čas, třeba by se ho vydal hledat Giordino s brokovnicí.

„Obávám se, že o Clayi Zakovi vím jenom to, že je špatný údržbář a s potěšením vraždí nevinné lidi,“ řekl Pitt chladně.

„Potěšení s tím nemá co dělat. Řekl bych, že to s sebou přináší podnikání.“

„A k jakému podnikání zrovna vy potřebujete ruthenium?“ zeptal se Pitt.

Zak se pohrdavě usmál. „Pro mě nepředstavuje o moc víc než lesklý kov. Mnohem větší cenu má pro mého zaměstnavatele a zjevně má i strategickou hodnotu pro vaši zem. Kdyby se podařilo zabránit, aby se ten minerál dostal do vašich továren na umělou fotosyntézu, stal by se z mého šéfa velký boháč. A kdyby ovládnul veškeré zásoby ruthenia, zbohatl by ještě víc.“

„Mitchell Goyette má už teď víc peněz, než kdy dokáže utratit. Jeho chorobná chamtivost však převažuje možný prospěch milionů lidí na celém světě.“

„Takže vy jste sentimentální, co?“ zasmál se Zak. „To je jasná známka slabosti.“

Pitt tu poznámku ignoroval a dál hrál o čas. Zak jako by ani nevnímal, že palba na palubě ustala. Třeba si myslel, že byl Giordino zabit.

„Škoda že to ruthenium není nic než mýtus,“ řekl Pitt. „Vypadá to, že všechno naše úsilí bylo marné.“

„Prohledali jste loď?“

Pitt přikývl. „Nic tu není.“

„Chytrá úvaha, že ta ruda Inuitů pocházela z nějaké lodi. Jak jste na to přišel? Já pátral po dolu na ostrově.“

„Záznamy, které jste zapomněl ukrást v Miners Co-op, mluví o rudě jako o černé kobluně. Ten název a data ukazovaly na Franklinovu loď *Erebus*, ale v tomhle bodě jsem se zmýlil,“ lhal Pitt.

„No ano, ta ubohá Miners Co-op. Podle všeho získali všechno ruthenium, které bylo na palubě. A ono tu bylo,“ dodal.

Zak zvedl jednu ze skleněných desek a posunul ji přes stůl. Pitt si ji prohlédl ve světle svíčky. Byla to daguerrotypie, výsledek jednoho z prvních fotografických postupů, kdy se obraz zachycoval na

naleštěný stříbrný povrch a pak se zasklíval kvůli ochraně. Pittovi se vybavila Perlmutterova poznámka, že si Franklin vzal na cestu aparát na pořizování daguerrotypií. Tato deska zobrazovala skupinu námořníků z *Erebu* zvedajících na palubu těžké pytle, které vypadaly jako plné kamení. Za lodí bylo vidět krajinu pokrytou ledem, což naznačovalo, že snímek byl pořízen někde v Arktidě.

„Váš úsudek byl celkem správný,“ řekl Zak. „Ruda byla skutečně na palubě. Takže zbývá otázka, kde byla vytěžena.“

Natáhl ruku a poklepal na knihu vázanou v kůži ležící uprostřed stolu.

„Kapitán byl tak laskavý, že nechal lodní deník na palubě,“ řekl arogantně. „Měla by v něm být zmínka o zdroji ruthenia. Jakou myslíte, že má ta kniha cenu, pane Pitte? Miliardu dolarů?“

Pitt zavrtěl hlavou. „Nestojí ani za ty životy, které kvůli ní už byly promarněny.“

„Nebo životy, které ještě promarněny budou?“ zeptal se Zak s úšklebkem.

Za silnými prkny lodního trupu se náhle ozvala střelba ze samopalů. Ale ten zvuk byl překvapivě vzdálený. Bylo zjevné, že na loď nikdo nestřílí, a Giordino střelbu z paluby neopětoval. Navíc bylo možné po zvuku odlišit dva různé druhy zbraní. Někde na ledu probíhala bitva mezi neznámými protivníky.

I ve slabém světle Pitt zahlédl na Zakově tváři náznak obav. Giordino o sobě dosud nedal vědět, ale Pitt už si v hlavě vytvořil alternativní plán. Přestože byl zesláblý ztrátou krve, věděl, že přišel čas jednat. Další šance už se mu možná nenaskytne.

Napřimil se a položil skleněnou desku na stůl, jako by si ji už prohlédl. Pak ji nenuceně hodil zpátky k Zakovi, nebo se aspoň snažil, aby to nenuceně vypadalo. Ale místo aby ji posunul přes stůl, vrhl ji tak, že letěla několik centimetrů nad povrchem. A místo aby mířil na Zaka, vybral si za cíl svíčku uprostřed stolu.

Těžká skleněná deska snadno rozbila bok lampy a po stole se rozlétly skleněné střepy. Ale pro Pitta bylo nejdůležitější, že části lampy dopadly na knot svíčky a uhasily plamínek. Velká kajuta se okamžitě ponořila do naprosté tmy.

Jakmile deska udeřila do lampy, byl už Pitt v pohybu. Okamžitě padl na zem a klekl si na jedno koleno za koncem stolu. Zak však nebyl žádný blázen. Profesionální zabiják měl ruku na pistoli ještě předtím, než svíčka zhasla. Rychle zvedl zbraň a vypálil směrem k protějšímu konci stolu.

Kulka neškodně prolétla Pittovi nad hlavou. Ignoroval výstřel, položil ruce na tlusté nohy stolu před sebou a začal ho tlačit na Zaka. Vrah vypálil další dvě střely a ve světle záblesků z hlavně se snažil objevit v temné místnosti Pitta. Když mu došlo, že Pitt strká stůl před sebou, vystřelil na druhý konec stolní desky, zatímco se pokusil vstát ze židle. Kulka však minula cíl a vstával příliš pomalu.

Do desky stolu kousek od Pittovy hlavy se zarylo několik kulek, ale silný mahagon olovo spolehlivě zastavil. Chráněný tvrdým dřevem se opřel do nohou stolu vši silou, kterou v sobě našel, bez ohledu na to, jak ho bolela paže a točila se mu hlava.

Protější konec stolu zasáhl Zaka v pase a hodil ho zpátky na židli dřív, než se mu podařilo vstát. Sesypala se

na něho hromada skleněných desek a zabránila mu v další střelbě. Pitt dál tlačil své obdélníkové beranidlo, které teď vzalo Zaka s sebou a sunulo ho i s židlí dozadu. Oba kusy nábytku urazily asi metr, než se nohy židle zachytily o vyčnívající prkno v podlaze. Zůstaly stát, zatímco stůl se pohyboval dál, až nakonec shodil Zaka po zádech na podlahu. Glock v jeho ruce štěkal i během Zakova pádu, ale kulky se zarývaly do desky stolu.

Pitt uslyšel ránu, ale teprve podle krátkého záblesku z hlavně poznal, že je Zak na zemi. Zabiják ho teď mohl trefit, kdyby vystřelil pod stolem, ale on nezaváhal, ani když slyšel další prasknutí pistole. Opřel se ramenem do spodní hrany stolu, z posledních sil zabral a zvedal mohutný stůl, dokud nespádl Zakovi na nohy. Pitt ho málem převrátil vzhůru nohama, když tu ucítil, jak se mu podlamují kolena. Zak ležící na zádech vypálil tři výstřely naslepo pod stolem a pak si uvolnil nohy. Dvě kulky hvízdly kolem, ale třetí našla Pittovo stehno. Pitt ucítil, že ztrácí rovnováhu, přesunul tíhu na pravou nohu a opřel se o stůl.

Bylo však příliš pozdě. Zak už klečel a tlačil stůl ke straně. Když se masivní kus nábytku začal naklánět, Zak vstal a vší silou ho převrhl na bok.

Pitt náhle ztratil oporu a svalil se se stolem na stranu, kde narazil do knihovny. Temnou kajutu naplnilo řinčení skla, když Pitt prolétl jejími prosklenými dveřmi. Spádl na podlahu následován těžkým stolem, který se na něho zřítil s tupým zaduněním. Cestou strhl půl tuctu polic a uvolnil lavinu knih, prken a skla, která stůl zasypala.

Zak stál nedaleko a snažil se popadnout dech, zatímco stále mířil pistolí na stůl. Ale ať napínal uši

sebevíc, nic neslyšel. Od Pittova těla nevycházelo žádné hekání či zvuky prozrazující pohyb. Když si jeho oči zvykly na tmu, rozeznal Zak Pittovy nehybné nohy trčící zpod stolu. Chvilku hmatál po podlaze, dokud nenašel těžký lodní deník. Přitiskl si ho na hrud', opatrně zamířil k osvětlené chodbě a odešel, aniž by se ohlédl.

86

NA HORNÍ PALUBĚ měl Giordino své vlastní problémy. Po delším klidu zbraní spatřil do rokle kradmo vcházet tři nové střelce. Zatímco se krčil u zábradlí a čekal, až je bude mít na mušce, ozvala se kdesi na ledu střelba. Protože mu výhled zakrýval hřeben a mlha, nepoznal, o co se jedná, ale všiml si, že ti tři střelbu ignorují. Nechal je přijít blíž, pak se zvedl s mušketou u ramene a vypálil na nejbližšího z nich. Jakmile muž spatřil obránce, padl na zem a Giordinova kulka mu jen roztrhla bundu. Střelci se poučili a začali se střídat ve střelbě, kterou kryli postup kolegů. Giordino měnil svou pozici za zábradlím, vyskakoval a pálil na různých místech a okamžitě se ukryval před opěťovanou palbou. Jednoho z nepřátel zasáhl do nohy, ale druhí dva pronikli za neustálé střelby až k lodi. Když Giordino vystřelil z poslední nabitě muškety, nezbylo mu než se vrátit do průlezu. Tam ho napadlo, proč to Pittovi tak dlouho trvá. Jak se soustředil na vlastní přestřelku, nevšiml si ran vypálených dole ve Velké kajutě.

„Dirku, potřebuju, abys mi nabil muškety,“ křikl dolů ze schodiště, ale nedočkal se odpovědi. Namířil brokovnici na zábradlí a položil si do klína dvě kapslové pistole. Ještě třikrát vystřelí a bude bezmocný, pokud se Pitt rychle neobjeví.

Poblíž úpatí schodiště jakási vysoká postava opatrně našlapovala mezi starodávnou výzbrojí rozházenou po

podlaze. Giordino seděl o tři metry výš, krčil se na vrcholu schodů a upřeně pozoroval zábradlí. Kdyby se podíval dolů, nejspíš by ani nezahlédl Zaka, který se na něho díval ze spoře osvětlené chodby. Zak zvažoval, že nechá svůj bezpečnostní tým práci dokončit, ale pak usoudil, že bude mnohem praktičtější, když Giordina zabije sám. Zasunul si lodní deník pod levou paži, pevně se rozkročil a namířil automatickou pistoli na Giordina.

Přeslechl přitom kroky ztěžklých, kulhajících nohou v chodbě za sebou. Trhl sebou, až když se chodbou rozlehl hlasitý varovný výkřik ve chvíli, kdy se chystal stisknout spoušť. „Ale!“

Zak se otočil a užasle pohlédl do chodby. Šest metrů za ním stál pod lampou na svíčku Dirk Pitt, který vypadal jako ztělesnění smrti. Obličej měl rozsekaný skleněnými střepy a na čele se mu táhl ošklivý rudý šrám. Pravý rukáv mu mokval krví stejně jako levá nohavice a chodbou za ním vedla krvavá stopa. Nebyl ozbrojený a stál na zdravé noze s obličejem zkrouceným bolestí. Ale i když byl potlučený a postřelený, vzdorovitě si Zaka měřil.

„Hned přijdeš na řadu,“ sykl Zak a otočil se zpátky k Giordinovi, který zaslechl Pittův výkřik, ale stále nechápal, co se to dole děje. Zak podruhé namířil glock na Giordina, ale rozptýlil ho jasný záblesk letící k němu. Ohlédl se a uviděl, že na něho zraněný muž hodil lampu se svíčkou. Ubohý pokus, pomyslel si Zak, když lampička dopadla na zem kousek před něho. Pohrdavě se na Pitta ušklíbl a zavrtěl hlavou.

Jenže ten dosáhl, čeho chtěl. Lampička dolétla přesně tam, kam mířil, jen několik centimetrů od soudku s černým prachem, kterým nabíjeli muškety. Trochu ho

přítom rozsypali kolem a podlaha pod průlezem se tak stala peklem čekajícím na pouhou jiskru. Rozbitá lampička okamžitě zažehla střelný prach v záblesku kouře a jisker, které Zakovi ožehly nohy. Zabiják instinktivně ucouvl a tím se nevědomky dostal blíž k soudku. Okamžik nato doběhl plamen po cestičce z rozsypaného prachu až do soudku a následoval ohlušující výbuch.

Exploze zahoupala lodí a nahoru průlezem vylétl dým a plameny. Tlaková vlna srazila Pitta na podlahu a zasypala ho letícími troskami, které většinou zachytil silný vlněný kabát. Se zvoněním v uších několik minut počkal, než se rozptýlí kouř, a pak odkulhal ke schodišti. Výbuch strhl boční přepážky a v podlaze zela díra do druhého podpalubí, ale další velké škody nevznikly.

Nedaleko od otvoru uviděl Pitt botu a uvědomil si, že utržená noha zůstala uvnitř. Pohlédl o kus dál a spatřil jejího majitele.

Claye Zaka exploze vrhla na schodiště a nacpala jeho potřhané tělo mezi jednotlivé stupně. Visel tam hlavou dolů a jeho vytřeštěné oči zíraly do prázdna. Pitt došel blíž a bez slítování si mrtvého zabijáka prohlédl.

„Takový konec sis zasloužil,“ řekl mrtvole, pak zvedl hlavu a podíval se nahoru po zakouřeném schodišti.

87

SÍLA VÝBUCHU ČERNÉHO PRACHU zvedla Giordina z horních schodů a hodila ho dva a půl metru daleko na palubu. Měl ohořelé šaty, pálilo ho v plicích a tělo měl plné třísek a modřin, ale přežil explozi vcelku. Když vítr odvál černý mrak kouře, snažil se vzpamatovat. Pracně se převálil na bok, ale musel bojovat s bušením v hlavě, celou zvonkohrou znějící v uších a bolestí v celém těle. Promnul si oči plné prachu a ztuhl, když nad zábradlím uviděl hlavu jednoho z černě oděných střelců.

Giordino ztratil při výbuchu všechny zbraně a žoldák si to brzy uvědomil. Bez obav se napřímil nad zábradlím a klidně namířil samopal na Giordina.

Salva byla krátká, jen pět výstřelů. Giordino ji přes zvonění v uších skoro neslyšel. Uviděl však výsledek. Nevystříkla mu z těla krev ani se na palubě neobjevily další rýhy od kulek, byl to sám střelec, koho výstřely provrtaly. Z úst se mu vyvalila krev, pomalu se svezl po zábradlí a svalil se na ledem pokrytou zem pod sebou.

Giordino na to jen tupě zíral. Pak zaslechl novou salvu a vzápětí se nad zábradlím objevila další postava, oblečená jako ta předchozí, a namířila na něho. Jenže tento střelec byl oblečený v bílém a celý obličej mu zakrývala lyžařská kukla a velké brýle. Připojil se k němu druhý bílý ozbrojenec, společně přelezli zábradlí a s namířenými samopaly kráčeli k Giordinovi.

Giordino se na ty dva tak soustředil, že si nevšiml třetího muže u zábradlí. Nově příchozí se podíval přes palubu na Giordina a křikl něco na druhé dva střelce. Giordinovým zalehlým uším pár vteřin trvalo, než jeho slova rozluštila.

„Zadržte, poručíku,“ křikl třetí muž s povědomým texaským přízvukem. „Tohle je jeden z nás.“

Dva příslušníci SEAL ze *Santa Fe* se zastavili na místě, ale nesklonili zbraně, dokud Jack Dahlgren nedoběhl k Giordinovi. Chytil ho za rukáv starodávného kabátu, pomohl mu na nohy a neodpustil si otázku: „Ty ses dal ke královskému námořnictvu?“

„Bylo nám trochu zima, když jste nás nepřišli vyzvednout,“ vypravil ze sebe Giordino šokovaný Dahlgrenovou přítomností. „Kde je Dirk?“

„Byl dole. Tam, kde to bouchlo,“ odpověděl s ustaraným výrazem.

Giordino sykal bolestí, ale dopotácel se vedle Dahlgrena k průlezu a podíval se dolů. Pod sebou uviděl potrhane a ohořelé tělo tmavovlasého muže vklíněné do schodiště a zavřel oči. Trvalo snad minutu, než je dokázal zase otevřít, a tou dobou už ho obklopil Dahlgren s oběma příslušníky SEAL. Nahlédl znovu do průlezu a náhle v chodbě spatřil mihotající se světlo. Zakrvácený a potlučený Pitt se dovlekl k úpatí schodiště a vzhlédl ke svému příteli. V náručí držel velkou, trochu potrhanou knihu vázanou v kůži.

„Nemáte někdo světlo?“ zeptal se s pokřiveným úsměvem.

• • •

PITTA OKAMŽITĚ PŘENESLI na palubu *Santa Fe* a spolu s Giordinem ho uložili na ošetřovně. Navzdory velké ztrátě krve nebyla Pittova zranění smrtelně nebezpečná a lodní lékař mu je rychle vyčistil a obvázal. Přestože mu přikázal, aby zůstal na lůžku, našel si Pitt hůl a hodinu po ošetření se už belhal po ponorce, aby se přivítal s posádkou *Narwhalu*. Dokulhal s Giordinem do důstojnické jídelny a našel tam tři kapitány, Campbella, Murdocka a Stensetha, jak sedí kolem stolu a diskutují o ledoborci.

„Neměli byste vy dva být v posteli?“ zeptal se Stenseth.

„Cestou domů se prospíme až až,“ opáčil Pitt. Stenseth mu pomohl se posadit, zatímco Campbell přinesl hrnky s kávou, a pak už si začali vyměňovat historky o tom, co prožili a o co přišli.

„Už jste si hodili mincí, kdo bude velet tomu ledoborci?“ zeptal se Giordino po chvilí.

„Pronikli jsme na něj čistě proto, abychom našli vás dva,“ ozval se Campbell. „Neměl jsem v úmyslu ho zabavit, ale tihle pánové mi právě vysvětlili, jakou roli sehrál v zajetí posádky *Polar Dawn* a potopení *Narwhalu*.“

„Měli byste o něm vědět ještě něco,“ řekl Pitt. „Ale?“

Giordino se zmínil o spodní vrstvě barvy na trupu ledoborce a bílém, částečně viditelném čísle 54.

„Vsadím se, o co chcete, že to byla právě tahle loď, která zničila ten kanadský tábor na ledě maskovaná za fregatu námořnictva,“ řekl.

Campbell potřásl hlavou. „Ti lidé jsou naprostí šílenci. Málem rozpoutali třetí světovou válku. Myslím,

že nemáme jinou možnost než odvézt ten ledoborec co nejrychleji do přístavu v amerických vodách.“

„Pluje pod kanadskou vlajkou, takže by neměl být problém proplout s ním Severozápadní cestou,“ podotkl Pitt.

„A máte hned dva kapitány ochotné postavit se na jeho můstek,“ řekl Stenseth a Murdock souhlasně přikývl.

„Dobře, tak se dopustíme pirátství,“ souhlasil Campbell s úsměvem. „Zamíříme do Anchorage a já popluji pod vodou za vámi pro případ, že by nastaly nějaké komplikace.“ Rozhlédl se po malé jídelně. „Popravdě řečeno, je tady trochu přelidněno.“

„Vezmeme s sebou na palubu obě své posádky,“ řekl Murdock a kývl na Stensetha. „Kapitán Roman hlásil, že se na ledoborci uvolnilo hodně kavalců.“

„Al a já se k vám rádi přidáme,“ prohlásil Pitt. „Al trpí klaustrofobií a já se budu muset pustit do nějaké četby.“

„Takže naše cestovní rozkazy jsou jasné,“ souhlasil Campbell. „Přesunu na ledoborec polovinu své jednotky SEAL, aby pomohla s bezpečností, a můžeme vyrazit.“

Tři kapitáni se omluvili, aby zorganizovali své posádky, a Pitt s Giordinem dopili kávu. Giordino se opřel na židli a se širokým úsměvem zvedl oči ke stropu.

„Vypadáš nějak vesele,“ poznamenal Pitt.

„Slyšel jsi, co ten chlap povídal,“ řekl Giordino. „Pojedeme do Anchorage. Anchorage na Aljašce,“ zopakoval zamilovaně. „Na jih od polárního kruhu. Připadalo ti někdy nějaké místo tak hřejivé a lákavé?“ zeptal se s potlačovaným úsměvem.

88

LETOUN B-2 SPIRIT BYL VE VZDUCHU UŽ déle než pět hodin. Tento neviditelný bombardér ve tvaru klínu odstartoval z letecké základny Whiteman v Missouri a letěl na západ jako při obvyklém tréninkovém letu. Ve vzdálenosti osmi set kilometrů od západního pobřeží však černošedé letadlo připomínající obřího rejnoka mantu zabočilo na severozápad směrem ke státu Washington.

„AC-016 v poloze nula-sedm-osm stupňů,“ ohlásil velitel mise měkkým jižanským přízvukem. „Letí na čas.“

„Mám ho,“ odpověděl pilot.

Upravil tah čtyř tryskových motorů s turbodmyčadly a naklonil letadlo, dokud nepřešel na nový kurz. Pak se soustředil na malý bílý terč viditelný z okénka kokpitu. Spokojený se svou pozicí snížil tah, aby srovnal rychlost s letounem vpředu.

Ani ne půl kilometru před a tři sta metrů pod ním se nacházel Boeing 777 společnosti Air Canada mířící z Hongkongu do Toronta. Piloty komerčního letu by ranila mrtvice, kdyby věděli, že je do kanadského vzdušného prostoru sleduje bombardér za miliardu dolarů.

Protože B-2 byl radarem prakticky nezachytitelný, nemusela se jeho posádka obtěžovat se skrýváním ve stínu boeingu. Ale vzhledem k zvýšené bojové pohotovosti na obou stranách hranice nehodlala riskovat.

Bombardér sledoval tryskáč přes Vancouver a Britskou Kolumbii do provincie Alberta. Zhruba osmdesát kilometrů západně od Calgary odbočil boeing mírně na jihovýchod. B-2 držel kurz a pak se ostře stočil na severovýchod.

Jeho cílem byla základna kanadského letectva v Cold Lake v Albertě, jedna ze dvou kanadských základen hostících letouny F-18. Měl na letišti svrhnout sedm více než dvoumetrákových bomb naváděných laserem, které měly zničit co nejvíce bitevníků s minimálními ztrátami na životech. Protože se prezident po uplynutí čtyřadvaceti hodinové lhůty nedočkal od kanadské vlády žádné odpovědi, rozhodl se pro první polovinu plánu doporučeného Pentagonem a vydal rozkaz ke zničení jednoho vojenského zařízení.

„Osm minut k cíli,“ ohlásil velitel mise. „Provádím závěrečnou přípravu zbraní.“

Zatímco prováděl počítačem řízenou kontrolu zbraňových systémů, zaznělo mu ve sluchátkách naléhavé volání z vysílačky.

„Smrti-52, Smrti-52, tady velitelství,“ ozvala se nečekaně základna ve Whitemanu. „Máte rozkaz zrušit misi. Opakuji, zrušte misi. Prosím proveďte a potvrďte, konec.“

Velitel mise potvrdil přijetí rozkazu a okamžitě deaktivoval zbraňové systémy bombardéru. Pilot pomalu stočil letoun k Tichému oceánu a nastavil kurz na domácí základnu.

„Velký šéf to odvolal na poslední chvíli,“ poznamenal pilot o něco později.

„To mi povídej,“ opáčil velitel mise a v jeho hlase bylo slyšet hlubokou úlevu. „Pro jednu jsem rád, že nás odvolali.“

Vyhlédl ven na kanadské Skalisté hory ubíhající pod jejich křídly a dodal: „Jenom doufám, že nikdo další nezjistí, jak blízko jsme byli.“

89

BILL STENSETH NASLOUCHAL hlubokému hučení plynových turbínových motorů ledoborce. Pak kývl na kormidelníka *Narwhalu* stojícího vedle něho, aby velkou loď rozjel. Když si plavidlo začalo razit cestu ledem, vyšel na zledovatělou boční lávku můstku a přátelsky zasalutoval *Santa Fe*, která stále seděla v ledu nedaleko od nich. Velitel Campbell stojící na trupu mu pozdrav oplatil a sešel dolů, aby připravil své plavidlo na návrat do hlubin.

Otok se obrátil, doplul přes ledové pole k ponorce NUMA a zastavil těsně vedle ní. Na led sestoupili dva námořníci a připevnili k *Bloodhoundu* lana. Velký otočný jeřáb potom vyzvedl ponorku na ledoborec, kde ji uložil do kouta na zadní palubu. Ve vedlejším nevytápěném skladišti ležely mrtvolky Claye Zaka a jeho žoldáků, zabalené v provizorních vacích na těla.

Kousek dál na ledu vystrčil lední medvěd hlavu nad nízký hřeben a pozoroval jejich konání. Totéž zvíře, které Giordino málem probudil, se postavilo, upřelo na ledoborec podrážděný pohled, pak se obrátilo a vydalo se hledat něco k snědku.

Jakmile byl *Bloodhound* bezpečně na palubě, ledoborec se znovu rozjel a ke Stensethově úlevě vplul do otevřených vod. Zamířil na západ, přes Záliv královny Maud a dál do Beaufortova moře. *Santa Fe* se tou dobou už potopila pod led a teď sledovala *Otok* ve vzdálenosti

necelých tří kilometrů. Stenseth by se divil, kdyby věděl, že je doprovází ne jedna, ale tři americké ponorky, zatímco několik letounů s dlouhým doletem sleduje jejich plavbu shora.

Spolu s Murdockem si vychutnával příležitost velet nové lodi. Protože byl obklopený svou posádkou z *Narwhalu* a většinou mužů z *Polar Dawn*, neměl o schopné pomocníky nouzi. Bývalou posádku ledoborce hlídali v podpalubí příslušníci SEAL ze *Santa Fe* a jednotka Ricka Romana. Skoro všichni muži si přáli doplout domů na ledoborci, a symbolicky se tak pomstít jeho posádce, která jim způsobila takové utrpení.

Jakmile se loď vymanila z ledu, obrátil se Stenseth k hlučné sešlosti za sebou. U stolu s mapami se tísnil Pitt s obvázanou nohou položenou na skládací židli a upíjel horkou kávu. Vedle něho byli vklínění Giordino s Dahlgrenem a všichni se dívali na tlustý lodní deník položený uprostřed stolu.

„Tak zjistíte už konečně, co je v tom deníku z *Erebu*, nebo mě budete dál napínat?“

„Kapitán má pravdu,“ řekl Giordino, který měl stejně jako Pitt polepený obličej celou sbírkou náplastí. Opatrně přistrčil deník Pittovi.

„Myslím, že ta pocta patří tobě,“ řekl.

Pitt s očekáváním sklopil zrak. Deník *Erebu* byl vázaný v ručně vydělané kůži a na titulní straně měl vyrytou zeměkouli. Výbuch střelného prachu ho poškodil jen málo a na vazbě zůstalo několik propálených teček. Zak ho při explozi nevědomky chránil vlastním tělem. Pitt našel knihu zaklíněnou mezi schody vedle jeho potrhaného těla.

Pitt pomalu otevřel desky a nalistoval první záznam.

„Chce nás napínat, co?“ řekl Stenseth.

„Jdi k věci, šéfe,“ pobídl Pitta Dahlgren.

„Věděl jsem, že jsem ho měl nechat ve své kajutě,“ poznamenal Pitt.

Pod upřenými pohledy svých napjatých společníků se vzdal myšlenky, že prostuduje deník chronologicky, a přeskočil k poslednímu záznamu.

„Jedenadvacátý duben 1848,“ přečetl a všichni kolem zmlkli. „Píšu tohle s lítostí, že dnes musím opustit *Erebus*. Část posádky je stále smyslů zbavená a představuje nebezpečí pro důstojníky a zbytek mužstva. Domnívám se, že to zavinilo to tvrdé stříbro, i když nevím jak. S jedenácti příčetnými muži odejdu na *Terror*, kde vyčkáme jarního tání. Ať se Všemohoucí slituje nad námi i nad nemocnými muži, které tu musíme zanechat. Kapitán James Fitzjames.“

„To tvrdé stříbro musí být ruthenium,“ poznamenal Giordino.

„Proč by mělo způsobovat šílenství?“ zeptal se Dahlgren.

„K tomu není žádný důvod,“ řekl Pitt, „i když mi jeden starý prospektor vyprávěl podobný příběh o šílenství, které bylo přičítáno rutheniu. Posádka *Erebu* byla postižena otravou olovem a botulismem z konzerv, navíc ještě kurdějemi a příkořím tří zim strávených v zajetí ledu. Mohl to zavinit souhrn všech těch faktorů.“

„Zdá se, že rozhodnutí opustit loď bylo nešťastné,“ podotkl Giordino.

„Ano,“ souhlasil Pitt. „*Terror* rozdrtil led a oni se nejspíš domnívali, že *Erebus* dopadne stejně, takže z tohoto pohledu vypadá jejich rozhodnutí vypravit se na

pevninu logicky. Ale *Erebus* sevření ledu nějak přežil a nakonec stejně skončil na pevné zemi.“

Pitt listoval knihou pozpátku a četl nahlas záznamy z předchozích týdnů a měsíců. Deník vyprávěl znepokojující příběh, který všechny na můstku rychle umlčel. S tragickými podrobnostmi popsal Fitzjames Franklinův osudný pokus proplout Viktoriinou úžinou v posledních dnech léta 1846. Počasí se rychle obrátilo a obě plachetnice uvízly v nechráněné ledové ploše daleko od pevniny. Začala jejich druhá zima v Arktidě, během níž Franklin onemocněl a zemřel. V té době se u některých členů posádky začaly objevovat známky šílenství. Kupodivu bylo zaznamenáno, že na sesterské lodi *Terror* k ničemu takovému nedocházelo. Šílenství a násilné chování posádky *Erebu* se stupňovaly, až byl Fitzjames nakonec nucen shromáždit zbývajících muže a stáhnout se na *Terror*.

Dřívější záznamy v deníku byly pouze rutinní a Pitt začal přeskakovat stránky, dokud nenašel delší zápis, v němž se mluvilo o tvrdém stříbru.

„Myslím, že to mám,“ pronesl tiše a všichni na můstku na něho mlčky upřeli oči.

„Sedmadvacátý srpen 1845. Poloha 74.36.212 stupňů severní šířky a 97.17.432 západní délky. Nedaleko ostrova Devon. Moře klidné s občasnými plochými krami, západní vítr o rychlosti pěti uzlů. Pluli jsme Lancasterovou úžinou před *Terror*, když hlídka v 9 hodin spatřila plachtu. V 11 hodin jsme se přiblížili k velrybářské lodi *Governess Sarah* z Kapského Města v Jižní Africe pod velením kapitána Emlyna Browna. Brown ohlásil, že loď poškodil led a musela se několik týdnů zdržet v úžině, ale už je opravena. Posádka měla

velmi málo zásob. Poskytli jsme jim sud mouky, padesát liber nasoleného vepřového, malé množství masa v konzervách a $\frac{1}{4}$ sudu rumu. Bylo zpozorováno podivné chování a neomalené způsoby u mnoha námořníků G. S. Oplátkou za zásoby nám kapitán Brown daroval deset pytlů tvrdého stříbra. Brown tvrdil, že tato neobvyklá ruda těžená v jižní Africe dokáže neobyčejně dobře zadržovat teplo. Posádka lodi začala ohřívat kbelíky s rudou na kamnech v lodní kuchyni a dávat je na noc pod kavalce se slušnými výsledky.

Zítra dosáhneme Barrowovy úžiny.“

Pitt nechal ta slova doznít a pak pomalu zvedl hlavu. Ve tvářích mužů kolem něho bylo vidět zklamání. Giordino promluvil jako první.

„Tak jižní Afrika,“ zopakoval pomalu. „Na tom pytlí, který jsme našli na lodi, bylo napsáno Bushveld, jižní Afrika. Bohužel to potvrzuje tuto výpověď.“

„Třeba se ten minerál v Africe stále těží?“ nadhodil Dahlgren.

Pitt zavrtěl hlavou. „Měl jsem si na to jméno vzpomenout. Byl to jeden z dolů, které prověřil Yaeger. Vytěžili ho asi před čtyřiceti lety.“

„Takže v Arktidě žádné ruthenium nezbylo,“ konstatoval věcně Stenseth.

„Ne,“ odpověděl Pitt a zdrceně deník zavřel. „Stejně jako Franklin jsme se ubírali chladnou a smrtící cestou, která nikam nevedla.“

EPILOG

KÁMEN

FRANKLINŮV POHŘEB

AČKOLIV MITCHELL GOYETTE nebyl právě muž pevných návyků, měl jeden výrazný rituál. Když byl ve Vancouveru, obědval každý pátek ve Viktoriině klubu. Tento přepychový golfový klub v kopcích severně od města nabízel omračující výhled na vancouverský přístav ze své luxusní klubovny poblíž osmnácté jamky. Když byl ještě mladík, zamítly naduté ikony z vyšší společnosti, které klub řídily, jeho žádost o členství. Pomstu si vychutnal o mnoho let později, kdy golfové hřiště a klub koupil. Okamžitě vyhodil všechny staré členy a vytvořil novou členskou základnu z bankéřů, politiků a dalších mocných lidí, které mohl využít pro rozšíření svého bohatství. Když se Goyette zrovna nesnažil uzavřít nějaký obchod, odpočíval u oběda se třemi martini a jednou ze svých přítelkyň v rohovém boxu s výhledem na přístav.

Přesně za pět minut dvanáct zastavil Goetteův maybach s osobním šoférem před střeženou bránou a byl okamžitě vpuštěn ke vchodu do klubu. O dva bloky dál po cestě sledoval muž v bílé skříňové dodávce, jak maybach vjíždí na pozemek klubu, a nastartoval své auto. Dodávka s magnetickým nápisem COLUMBIJSKÉ POTŘEBY PRO ÚDRŽBÁŘE zastavila před bránou. Řidič v pracovní čepici a slunečních brýlích stáhl okénko a vystrčil ven psací podložku, na níž byl připnutý cestovní příkaz.

„Dodávka pro Viktoriin klub,“ oznámil řidič znuděným hlasem.

Hlídač se podíval na psací podložku a bez čtení ji vrátil.

„Jed'te dál,“ řekl. „Služební vchod je vpravo.“

Trevor Miller se pousmál a hodil podložku s falešným cestovním příkazem na sedadlo spolujezdce.

„Pěkný den,“ popřál hlídači a pokračoval dál po příjezdové cestě.

Trevora nikdy ani ve snu nenapadlo, že bude jednoho dne přinucen vzít někomu život. Ale smrt jeho bratra a mnoha dalších, které za sebou Mitchell Goyette nechával při své honbě za penězi, se rovnala vraždě. A on věděl, že to vraždění bude pokračovat doprovázené ničením životního prostředí. Goyetteovo podnikání možná potkají právní postihy, ale toho muže samotného budou stále chránit zkorumpovaní politici a drazí právníci. Existoval jen jeden způsob, jak to zarazit, a to skoncovat přímo s Goyettem. Věděl, že úřady se na něco takového nezmůžou, tak si zdůvodnil, že je to na něm. Koneckonců, kdo by se na to hodil lépe než nevýrazný státní zaměstnanec, který nevzbuzuje podezření a nemá co ztratit?

Trevor zajel s dodávkou za kuchyň klubu a zaparkoval vedle nákladního auta rozvážejícího čerstvou zeleninu. Otevřel zadní dveře, vytáhl rudlík a naložil na něj čtyři těžké krabice. Projel zadním vchodem a tam ho zastavil šéfkuchař, podsaditý muž šilhající na pravé oko.

„Vezu čisticí prostředky na záchody a tak podobně,“ prohlásil Trevor, když mu šéfkuchař zastoupil cestu.

„Myslel jsem, že je přivezli minulý týden,“ zareagoval muž překvapeně. Pak ukázal Trevorovi na létací dveře vedle kuchyně.

„Záchody jsou vlevo za těmi dveřmi. A sklad hned za nimi,“ řekl. „Vedoucí by měl být na rezervacích, podepíše vám to.“

Trevor přikývl a pokračoval ven z kuchyně a dál dlouhou chodbou, která končila pánskými a dámskými toaletami. Strčil hlavu do prostor bez oken vyhrazených pro pány, couvl a počkal, až vyjde ven muž v košili s krátkým rukávem. Vjel s ručním vozíkem dovnitř, narovnal krabice na záchodové prkénko v poslední kóji a zavřel dveře. Vrátil se k dodávce a v tichosti dovezl dovnitř čtyři další náklady. Zbylé krabice vyrovnal podél zadní stěny. Otevřel jednu z nich a vytáhl přenosný ohřívač, který zapojil do zásuvky pod umývadlem, ale nechal ho vypnutý. Pak posunul jednu z krabic po podlaze do středu místnosti, postavil se na ni, natáhl ruku se zmačkaným papírovým ručníkem a vyšrouboval polovinu žárovek na stropě, takže se toalety ponořily do šera. Našel mřížku klimatizace, uzavřel ji a zalepil páskou.

Když dokončil tyto přípravné práce, vešel spokojeně do jedné kóje, sundal si čepici a rozeplnul pracovní kombinézu. Pod ní měl na sobě hedvábnou košili a tmavé kalhoty. Sáhl do otevřené krabice, vytáhl modré sako a polobotky a rychle se převlékl. Podíval se na sebe do zrcadla a usoudil, že se klidně může vydávat za člena nebo hosta. Už dříve si oholil krátký plnovous a zastříhl vlasy, které si ulízl dozadu pomádou, jež mu je dočasně obarvila na černo. Nasadil si elegantní brýle a zamířil do baru.

Bar a přilehlou restauraci zpola zaplňovali podnikatelé a nevhodně oblečení golfisté vychutnávající si oběd. Trevor zahlédl Goyettea v rohovém boxu a posadil se na stoličku u baru, ze které na magnáta dobře viděl.

„Co si budete přát?“ zeptala se ho pohledná barmanka s krátkými černými vlasy.

„Molson, prosím. A napadlo mě, jestli byste nemohla jedno donést také panu Goyetteovi,“ řekl a ukázal do kouta.

„Zajisté. Od koho mám říct, že je?“ zeptala se.

„Jenom mu povězte, že si Kanadská královská banka váží jeho úspěchů v podnikání.“

Trevor sledoval, jak Goyetteovi donesli pivo, a ulevilo se mu, když to magnát nijak nekomentoval ani se neobtěžoval pohlédnout k baru. Goyette už pil své druhé martini a pivo dopil, právě když mu přinesli oběd. Trevor počkal, až se Goyette a jeho přítelkyně pustí do jídla, a pak se vrátil na toalety.

Podržel otevřené dveře postaršímu muži, který mumlal něco o špatném osvětlení, a potom na ně zvenčí pověsil ceduli s nápisem MIMO PROVOZ – POUŽIJTE PROSÍM TOALETY V KLUBOVNĚ. Vrátil se dovnitř, nalepil na pisoáry kusy žluté pásky s varováním a natáhl si gumové rukavice. Se zavíracím nožem v ruce šel od jedné krabice ke druhé, rozřezával pásku a vysypával jejich obsah na podlahu. Z každé z nich vypadly čtyři pětikilové kostky suchého ledu, zmrzlého oxidu uhličitého, zabalené v plastu. Když rozložil krabice a narovnal je do zadní kóje, vyrovnal suchý led v zadní části toalety a metodicky rozřezal plastové obaly. Z kostek se okamžitě začala zvedat bílá pára, ale Trevor je zakryl krabicemi, aby zabránil tání. Potěšilo ho, že ve slabém světle nebylo páru skoro vidět.

Podíval se na hodinky a chvatně položil malou přepravku na nářadí, čepici a kombinézu ke dveřím. Ve světle malé baterky odšrouboval vnitřní kliku na dveřích

tak, že sotva držela. Vrátil nářadí do přepravky, opatrně otevřel dveře a zamířil do baru.

Goyette už skoro dojedl, ale Trevor se posadil a nenuceně si objednal další pivo, zatímco nespouštěl oči ze své budoucí oběti. Chechtající se Goyette přesně splňoval Trevorovo očekávání. Vulgární, sobecký a hrubě arogantní magnát byl dokonalou ukázkou hluboce uložených komplexů. Trevor se na něho díval a bojoval s pokušením přistoupit k němu a vrazit mu do ucha nůž na máslo.

Goyette konečně odstrčil talíř a zvedl se od stolu. Trevor okamžitě položil na pult několik bankovek a chvatně odešel chodbou. Sundal ze dveří toalet ceduli, vklouzl dovnitř, natáhl si kombinézu a právě si rovnal na hlavě čepici, když vstoupil Goyette. Průmyslník si změřil pohledem Trevora v jeho údržbářském oděvu a zamračil se.

„Proč je tady taková tma?“ obořil se na něho. „A odkud vychází ta pára?“ Ukázal na nízký mlžný mrak viditelný v zadní části místnosti.

„Teče odpad a jde z něj pára,“ odpověděl Trevor. „Myslím, že taky zkratovala některá světla.“

„No tak to spravte!“ vyštěkl Goyette.

„Ano, pane. Hned to bude.“

Trevor sledoval, jak si Goyette prohlédl pisoáry vyřazené z provozu a zamířil k první kabině. Jakmile za ním zaklaply dveře, přistoupil Trevor k přenosnému ohřívači a zapnul ho na maximum. Pak sundal ploché krabice z kostek suchého ledu a rozmístil je po zahřívající se místnosti. Rychle se z nich začala zvedat bílá pára.

Trevor došel ke dveřím, otevřel box s náradím a vyndal šroubovák a gumový klín jako dvevní zarážku s provázkem připevněným k úzkému konci. Pootevřel dveře a zajistil je. Pak úplně odšrouboval vnitřní kliku a hodil ji do boxu.

Když se obrátil tváří do místnosti, ucítil, že ohřívač už zvýšil teplotu a mrak oxidu uhličitého zhoustl. Uslyšel, jak si Goyette zapíná zip na kalhotách a zavolal:

„Pane Goyette?“

„Ano?“ ozval se podrážděný hlas. „Co se děje?“

„Pozdravuje vás Steve Miller.“

Trevor přistoupil ke dveřím, zhasl a spodkem boxu s náradím rozbil plastovou páčku vypínače. Vyklouzl ze dveří, zarážku nechal uvnitř a provázek protáhl pode dveřmi. Zaklapl je a pak silně zatáhl za provázek, aby klín zajistil dveře zevnitř.

Když vracel na dveře ceduli MIMO PROVOZ, slyšel, jak Goyette kleje. Trevor se spokojeně usmál, zvedl box a vyšel ven přes kuchyň. Za několik minut byl už pryč z pozemků klubu a mířil k malé půjčovně aut v blízkém Surrey.

Suchý led, který sublimuje při minus sedmdesáti osmi stupních Celsia, se v pokojové teplotě mění přímo na plyn. Tři sta kilogramů suchého ledu na toaletě se začalo rychle vypařovat, když ohřívač zahřál malý prostor na více než třicet stupňů. Goyette tápal po temné místnosti a cítil, jak mu plíce s každým nádechem naplňuje vlhkost. Omámeně si našel cestu ke dveřím a levou rukou nahmatl vypínač, zatímco pravou sáhl po klice. Ke svému zděšení si uvědomil, že obojí zmizelo. Neúspěšně se pokusil otevřít dveře špičkami prstů a nakonec začal bušit pěstmi do silného dřeva a volat o

pomoc. Rozkašlal se, jak se vzduch ochladil a ztěžkl, a s pocitem paniky si uvědomil, že se děje něco hrozného.

Trvalo ještě několik minut, než sběrač nádobí uslyšel jeho křik a zjistil, že dveře jsou zajištěné zevnitř. Uběhlo dalších dvacet minut, než byl povolán údržbář s nářadím a vyzvedl dveře z pantů. Shromážděný dav zalapal vyděšeně po dechu, když se z toalet vyvalil bílý oblak páry a na prahu leželo Goyetteovo tělo bez známek života.

Když o týden později vancouverský úřad koronera zveřejnil pitevní zprávu, stálo v ní, že miliardář zemřel na udušení způsobené velkou koncentrací oxidu uhličitého.

„Říkávali jsme tomu dusivé vlhko,“ sdělil zkušený patolog reportérům na tiskové konferenci. „Podobný případ jsem neviděl už léta.“

91

KDYŽ SE *OTOK* OBJEVIL V PŘÍSTAVU V Anchorage, tlačila se v přístavišti pobřežní stráž více než stovka zástupců médií, polovina z celé Kanady. Velký ledoborec připlouval pomalu, takže fotografové a kameramani měli spoustu času na zachycení jeho zploštělé přídě a několika vrstev nátěru. Pak zakotvil za kutrem pobřežní stráž jménem *Mustang*.

Bílý dům a Pentagon nemarnily čas a rozptýlily nepřátelství mezi USA a Kanadou tím, že obešly diplomatické kanály a celou věc zveřejnily. Byla už rozšířena tisková prohlášení popisující roli *Otoku*, který se vydával za americkou válečnou loď při zničení kanadského tábora na ledu. Zvětšené barevné snímky pořízené ponorkou *Santa Fe* ukazovaly šedou barvu a bílé číslo 54 patřící *Fordu* přetřené červenou barvou. Našli se očití svědkové, kteří potvrdili, že jednoho večera vplula do Goyetteova suchého doku poblíž Kugluktuku šedá loď, a o několik dní později se objevila natřená na červeno.

Tisk se vyžíval ve fotografování kapitána a posádky ledoborce, které odvedla ozbrojená stráž z paluby do vězení, kde měli zůstat do chvíle, kdy si je převezme kanadská jízdní policie. Brzy se rozšířila zpráva, že se posádka přiznala ke zničení výzkumného tábora i k únosu posádky *Polar Dawn*.

Kapitán Murdock a jeho muži předstoupili před reportéry, které šokovalo vyprávění o jejich únosu z Kugluktuku a utrpení prožitém na vlečném člunu. Roman se Stensethem střídavě odpovídali na otázky, dokud se novináři a komentátoři nezačali vytrácet, aby jejich příběh zprostředkovali veřejnosti. Během několika hodin se na Terra Green Industries sesypala horda investigativních reportérů, aby prověřila korupční aktivity Mitchella Goyettea v Arktidě.

Tisk už byl dávno pryč, když se z lodi vybelhal Pitt s berlou pod ramenem. Po jeho boku kráčel Giordino a nesl dva malé pytle a lodní deník *Erebu*. Když došli na konec mola, zastavila před nimi lumuzína Lincoln Navigator s tmavými skly. Okénko u řidiče se pootevřelo a odhalilo svalnatého muže ostříhaného na ježka, který si je prohlédl bez mrknutí oka.

„Pan viceprezident si přeje, abyste nastoupili,“ oznámil řidič bez jakýchkoliv společenských frází.

Pitt a Giordino na sebe nervózně pohlédli, pak Pitt otevřel zadní dveře, hodil dovnitř berlu a nastoupil, zatímco Giordino udělal totéž z druhé strany. Ze sedadla spolujezdce se na ně díval Sandecker s tlustým doutníkem v ústech.

„Admirále, to je ale milé překvapení,“ řekl Giordino se svým obvyklým sarkasmem. „Klidně bychom si vzali na letiště taxík.“

„Zrovna jsem chtěl říct, že vás dva srandisty vidím rád živé, ale asi si to ještě rozmyslím,“ opáčil Sandecker.

„Rád tě vidím, Jamesi,“ řekl Pitt. „Nečekali jsme tě tady.“

„Slíbil jsem Loren a prezidentovi, že vás dostanu domů v pořádku.“

Kývl na řidiče, který vyjel ze stanice pobřežní stráže a pokračoval přes město na mezinárodní letiště v Anchorage.

„Slíbil jste to prezidentovi?“ zeptal se Giordino.

„Ano. Hrozně rádíl, když se dozvěděl, že *Narwhal* s ředitelem NUMA na palubě někdo potopil uprostřed Severozápadní cesty.“

„Mimochodem, díky, že jsi tam poslal *Santa Fe*,“ řekl Pitt. „Zachránili nám kůži.“

„Měli jsme štěstí, že ta ponorka byla zrovna v Arktidě a mohla se tam bleskově dostat. Ale prezident si je dobře vědom, že by posádka *Polar Dawn* zahynula, kdybyste vy neriskovali.“

„Za záchranu posádky z *Polar Dawn* musíš poděkovat Stensethovi a Dahlgrenovi,“ opáčil Pitt.

„Ale hlavně jste odhalili ten trik s ledoborcem. Nedokážete si představit, jak blízko jsme byli k ozbrojenému konfliktu s Kanadou. Prezident je vám vděčný, že jste odvrátili zásadní krizi.“

„To nejmenší, co by pro nás mohl udělat, by bylo uvolnit fondy na nový *Narwhal*,“ řekl Giordino.

Lincoln projížděl ulicemi mokkými od deště a odbočil u Delaneyho parku, širokého travnatého pruhu plného stromů, který býval původním městským letištěm. Mezinárodní letiště v Anchorage bylo postaveno později na pláni jihozápadně od města.

„Jak probíhají tiskovky?“ zeptal se Pitt.

„Přesně jak jsme doufali. Kanadský tisk je toho příběhu plný. Reportéři se už perou o místa v letadlech do Ottavy, aby si mohli podat premiéra za jeho falešná obvinění v případě oněch incidentů v Arktidě. Jemu a

jeho straně nezbude nic jiného, než se k tomu postavit čelem a stáhnout svá obvinění vůči nám.“

„Doufám, že to celé tvrdě zasáhne i Mitchella Goyettea,“ poznamenal Giordino.

„Obávám se, že na to je už příliš pozdě,“ řekl Sandecker.

„Příliš pozdě?“ zeptal se Giordino.

„Goyettea včera našli ve Vancouveru mrtvého. Podle všeho zemřel za záhadných okolností.“

„Spravedlnosti bylo učiněno zadost,“ pronesl tiše Pitt.

„CIA zareagovala tak rychle?“ zeptal se Giordino.

Sandecker ho probodl ničujícím pohledem. „My jsme s tím neměli nic společného.“

Viceprezident se ustaraně obrátil na Pitta. „Našel jsi to ruthenium?“

Pitt zavrtěl hlavou. „Al tady má lodní deník *Erebu*. Franklinovo ruthenium opravdu existovalo, ale získal ho výměnou od jihoafrické velrybářské lodi. V Arktidě žádný zdroj ruthenia není a doly v jižní Africe byly vytěženy už před mnoha lety. Je mi líto, ale přišli jsme s prázdnýma rukama.“

V autě se rozhostilo dlouhé ticho.

„No, tak budeme muset najít jiný způsob,“ řekl nakonec Sandecker potichu. „Alespoň jste objevili Franklina,“ dodal, „a objasnili sto šedesát let starou záhadu.“

„Jenom doufám, že se konečně dostane domů,“ řekl Pitt vážně s pohledem upřeným na vzdálené vrcholky Chugach Mountains, zrovna když lincoln zastavoval vedle letounu Air Force Two.

SMRT MITCHELLA GOYETTEA nijak neuklidnila bouři, kterou média rozpoutala kolem jeho impéria. Mnoho reportérů zabývajících se životním prostředím už odhalilo vypouštění oxidu uhličitého související se zpracovatelským závodem v Kitimatu a tragédii, jež hrozila aljašské výletní lodi. Vyšetřovatelé z kanadského ministerstva životního prostředí zaplavili celé zařízení, uzavřeli ho a odvezli zaměstnance, zatímco se připravovaly trestní a občanskoprávní žaloby proti Terra Green. Po několika týdnech se v singapurských loděnicích konečně podařilo vystopovat tanker odpovědný za vypouštění CO₂. Místní úřady okamžitě zabavily všechna plavidla patřící Goyetteovi.

Magnátovy nezákonné aktivity se začaly pravidelně objevovat ve zpravodajstvích po celé Kanadě a Spojených státech. Netrvalo dlouho a policejní vyšetřování odhalilo léta korupčního chování, kterým si Goyette zajišťoval práva na ropu, plyn a nerostné bohatství. Po dohodě o imunitě pro ministra přírodních zdrojů Jamesona se začaly jedna za druhou vynořovat usvědčující podrobnosti. Vyšly najevo četné převody vysokých částek na účet ministerského předsedy, úplatky poskytované Goyettem kvůli rozšíření úložišť oxidu uhličitého po celé Kanadě. Finanční stopy vedly k desítkám dalších pokoutných dohod na plundrování přírodních zdrojů, uzavřených mezi Goyettem a premiérem.

Výsledků vyšetřování se rychle chytily opoziční vůdci a rozpoutali na premiéra hon. Poté, co jeho křeslem otřásla nepodložená obvinění ve věci incidentů v Arktidě, vyvolaly důkazy o spáchání trestných činů zeměřesení osmého stupně. Po několika týdnech premiér Barrett, který přišel o veškerou podporu, rezignoval spolu s většinou svého kabinetu. Celá léta se bude veřejností opovrhovaný ministerský předseda potýkat se žalobami, až nakonec přistoupí na dohodu, která ho zachrání před vězením. Barrett zbavený dobré pověsti se tiše vytratil ze scény.

Goyetteovu Terra Green Industries čekal stejný osud. Vyšetřovatelé si z jednotlivých útržků poskládali strategii jejího majitele na ovládnutí přírodních zdrojů v Arktidě, čehož chtěl za pomoci úplatků dosáhnout vyhnáním Američanů, vytvořením monopolu na místní dopravu a získáním práv na těžbu. Soukromá společnost sužovaná pokutami za korupci a poškozování životního prostředí brzy spadla do konkurzu. Některý její majetek včetně tankerů na zemní plyn, Viktoriina klubu a Goyetteovy soukromé jachty byl prodán ve veřejné aukci. Většinu těžebních zařízení a lodí zabavil stát, který je provozoval se ziskem. Jeden ledoborec a flotilu vlečných člunů si pronajala nezisková společnost za symbolický dolar ročně. Čluny byly přemístěny do Hudsonova zálivu a dopravovaly zásoby obilí z Manitoby do hladovějících oblastí ve východní Africe.

Mezi plavidly vlastněnými Terra Green Industries byla objevena malá kontejnerová loď zvaná *Alberta*. Tým vyšetřovatelů kanadské jízdní policie prokázal, že je to stejné plavidlo, které v Lancasterově průlivu se jménem přemalovaným na *Atlanta* narazilo do hlídkového člunu

Harp pobřežní stráž. Stejně jako posádka *Otoku* i muži sloužící na *Albertě* kvůli polehčujícím okolnostem ochotně dosvědčili, že jednali na přímý rozkaz Mitchella Goyettea.

Když moc v kanadské vládě přešla do rukou opozice, vztahy s USA se rychle zlepšily. *Polar Dawn* byla v tichosti vrácena Američanům a její posádka dostala malé odškodné. Zákaz plavby amerických lodí Severozápadní cestou byl zrušen a krátce nato byla podepsána strategická bezpečnostní smlouva, v níž se Kanada zavázala, že v zájmu obrany obou států bude americkým vojenským plavidlům navždy umožněno neomezeně průplav využívat. A co bylo pro prezidenta USA nejdůležitější, kanadská vláda obnovila dodávky plynu z Melville Soundu. Za pár měsíců už do Spojených států volně proudilo množství této suroviny, která rychle napravovala ekonomické škody způsobené nárůstem cen ropy.

FBI společně s kanadskou jízdní policií znovu otevřely složku Claye Zaka. Nebyl problém usvědčit ho z bombového útoku na laboratoř Univerzity George Washingtona a zinkový důl v Arktidě, ale ostatní jeho zločiny už nebylo tak snadné vystopovat. Přestože existovalo silné podezření, nepodařilo se prokázat, že měl prsty ve smrti Elizabeth Finlayové ve Victorii. Byl také podezírán ze spáchání dalšího tuctu neobjasněných vražd Goyetteových nepřátel. Přestože byl pohřben na náklady obce na hřbitově v severním Vancouveru, jeho vražedné aktivity zaměstnaly vyšetřovatele ještě po mnoho let.

Jediným Goyetteovým společníkem, který bez velké újmy přestál pátrání policie a médií, byl ministr pro přírodní zdroje Arthur Jameson. Přestože vězel v

korupčním skandálu až po uši, vyšel z něho oslavován veřejností. Opovržení Goyettem bylo i po jeho smrti tak silné, že Jamesonovy zločiny zastínila skutečnost, že na počátku celého případu dobrovolně předložil policii důkazy a umožnil zahájení vyšetřování.

Poté, co Jameson rezignoval na ministerský post, mu bylo nabídnuto místo děkana uznávané soukromé vysoké školy v Ontariu, kde vedl oblíbený kurz etiky. Na jeho prohřešky se postupně zapomnělo a Jameson si brzy zvykl na novou kariéru a skromný životní styl. Jeho bývalé aktivity si později připomněly jen jeho čtyři děti, když v pětatřiceti každé z nich zdědilo spořicí účet na Kajmanských ostrovech v hodnotě deseti milionů dolarů.

Sám Goyette nezískal sympatie ani po své smrti. Jeho úplatkářství, nemorální chování a chamtivost doprovázené naprostým přehlížením negativních dopadů na životní prostředí vyvolaly celosvětovou zášť. Ta ovlivnila dokonce i kanadskou jízdní policii, která vyšetřovala jeho úmrtí pouze povrchně. Úřady věděly, že by jeho vrah byl oslavován, a tak označily okolnosti jeho smrti za teoreticky náhodné. Zájem veřejnosti o tento zločin rychle polevil a policie celou věc uzavřela kvůli nedostatku důkazů a nekonečnému seznamu nepřátel, který bránil jeho vyřešení. Smrt Mitchella Goyettea byla v tichosti odložena a nikdo se jí už nechtěl zabývat.

93

ELITNÍ JEDNOTKA KRÁLOVSKÉHO NÁMOŘNICTVA snesla rakev z tmavého dřeva ze schodů neoklasicistního anglikánského kostela a položila ji na bohatě zdobenou dělovou lafetu z devatenáctého století. Na pohřbu se vystřídalo mnoho řečníků, jak se při tak významné příležitosti sluší, mezi jinými i ministerský předseda a princ z Walesu. Projevy úcty byly hluboké ale nijak osobní, protože nikdo ze zúčastněných se se zesnulým nikdy nesetkal.

Pohřeb sira Johna Alexandra Franklina byl významnou a zároveň povznášející událostí. Objevení Franklinova těla na *Erebu* vzbudilo mezi Brity nostalgické pocity, protože jim připomnělo slavné dny, kdy Wellington velel na zemi a Nelson ovládal moře. Franklinovy expedice do Arktidy, současnými generacemi prakticky zapomenuté, byly podrobně popisovány nadšené veřejnosti, která bažila po pokračování.

Toto veřejné okouzlení působilo velké potěšení týmu archeologů a forenzních specialistů pověřených průzkumem lodi a vyzvednutím těla. Vědci pracovali bez odpočinku a vyřešili dvě klíčové záhady ještě dříve, než Franklinovo tělo dorazilo do Londýna a bylo vystaveno ve Westminsterském opatství.

I když se na jeho úmrtí ve dvaasedesáti letech podílelo množství vlivů, určili vědci jako hlavní příčinu

tuberkulózu, která se v uzavřených prostorách lodi uvízle v ledu mohla snadno šířit. Mnohem víc práce dalo odhalit, proč velká část posádky *Erebu* zešilela. Na základě záznamů v lodním deníku, který Pitt poslal britským úřadům, otestovali vědci vzorek ruthenia nalezený v jedné důstojnické kajutě. Kvantitativní rozbor odhalil, že jihoafrická ruda obsahovala velké množství rtuti. Když se ohřála v kbelících a ohřívacích lůžek na plotně, začaly z ní unikat toxické výpary, které se shromažďovaly v kuchyni a prostorách mužstva. A otrava rtutí způsobuje poškození nervového systému a psychotické reakce ještě několik měsíců poté, co jí byl organismus vystaven.

Tato série tragických okolností dodala celému příběhu na přitažlivosti a veřejnost stála fronty, aby mohla vzdát Franklinovi čest. Brány Kensal Green, starobylého rozlehlého hřbitova západně od Londýna, který se podobá americkým hřbitovům Forest Lawn, musely být v den pohřbu uzavřeny poté, co se na jeho proslavené půdě shromáždilo na třicet tisíc lidí.

Byl to horký a vlhký letní den, naprosto odlišný od polárních podmínek, ve kterých Franklin zemřel. Lafeta tažená koňmi vyjela pomalu od kostela a rachotila po cestě dlážděné kostkami, na nichž podkovy černých tažných klisen hlasitě zvonily při každém kroku. Následována dlouhým pěším průvodem se lafeta pomalu přesunula do odlehlého kouta hřbitova, jemuž dominoval vysoký kaštan. Kočí zastavil u oploceného rodinného pozemku s otevřenou bránou. Vedle náhrobního kamene označeného nápisem LADY JANE FRANKLINOVÁ, 1792-1875, se nacházel čerstvě vykopaný hrob.

Franklinova milující žena se více než kdokoliv jiný zasloužila o odhalení osudu ztracené výpravy. Vynaložila mimořádné úsilí a finance a osobně vypravila pět záchranných expedic. Ty první však v pátrání po jejím manželovi a jeho lodích selhaly stejně jako výprava vyslaná britskou vládou. Byl to Francis McClintock, další polárník, kdo nakonec odhalil Franklinův osud. Na parní jachtě *Fox* vypravené lady Franklinovou dorazil na ostrov krále Viléma, kde našel důležité pozůstatky a písemnosti, svědčící o Franklinově smrti v 1847 a o tom, že posádka následně opustila loď uvízlé v ledu.

Od chvíle, kdy se políbili na rozloučenou na břehu Temže, uplynulo dlouhých sto šedesát osm let, ale John Franklin se nakonec se svou manželkou znovu shledal.

A jeho duše by byla šťastná ještě z jednoho důvodu. Když fregata královského námořnictva vyzvedla z *Erebu* jeho rakev, aby ji převezla do Anglie, cestovala s ní dlouhou trasou Beringovou úžinou a dolů Tichým oceánem k Panamskému průplavu.

Alespoň po smrti, když ne za svého života, proplul sir Franklin konečně Severozápadní cestou.

94

PITT ZÍRAL Z OKNA SVÉ KANCELÁŘE na řeku Potomac hluboko pod sebou a jeho myšlenky pluly bezcílně jako říční proud.

Od návratu z Arktidy se cítil rozladěný, plný zloby smíšené se zklamáním. Věděl, že částečně za to mohou jeho zranění. Noha a paže se mu hojily dobře a doktoři říkali, že se zcela zotaví. Přestože ho skoro nic nebolelo, vadilo mu, že se nemůže hýbat jako dřív. Berly se už dávno zbavil, ale občas ještě potřeboval hůl. Giordino mu to trochu ulehčil tím, že mu daroval hůl ukrývající lahvičku s tequilou. Loren se také snažila ze všech sil a starala se o něho s ošetrovatelskými schopnostmi Florence Nightingaleové. Ale Pitta trápilo ještě něco jiného.

Věděl, že je to jeho selhání. Nebyl na ně zvyklý. Kupředu ho hnalo pátrání po rutheniu, ale to skončilo ve slepé uličce. Měl pocit, že zklamal nejen Lisu Laneovou ale také každého člověka na planetě. Nebyla to samozřejmě jeho vina. Sledoval stopy, jakmile na ně narazil, a i kdyby mohl, neudělal by nic jinak. Prvotřídní skupiny geologů z nejrůznějších institucí už vyrazily pátrat po nových zdrojích ruthenia, ale krátkodobé vyhlídky byly chabé. Ten minerál se prostě nevyskytoval v potřebném množství a s tím se nedalo nic dělat.

Jeho instinkty se výjimečně mýlily a to s sebou přineslo pochybnosti. Možná hrál tu hru už příliš dlouho.

Třeba bylo načase předat otěže mladší generaci. Asi by se měl vrátit s Loren na Havaj a strávit zbytek svých dnů lovem ryb harpunou.

Když se ozvalo zaklepání na dveře, pokusil se zakrýt svůj smutek a vyzval návštěvníka, aby šel dál.

Dveře se rozlétly a Giordino, Gunn a Dahlgren napochodovali do jeho kanceláře, jako by jim patřila. Všichni potlačovali úsměv a Pitt si všiml, že skrývají něco za zády.

„No hled'me, tři mudrcové,“ utrousil Pitt.

„Máš chvíli?“ zeptal se Gunn. „O něco bychom se s tebou rádi podělili.“

„Můj čas patří vám,“ řekl Pitt, dokulhal ke svému stolu a posadil se. Podezíravě se na ty tři podíval a zeptal: „Co to tam schováváte?“

Dahlgren se vytasil s nízkým sloupkem plastových kelímků.

„Jenom nás napadlo, že bychom si mohli připít,“ vysvětlil.

Giordino vytáhl láhev šampaňského, kterou skrýval za mohutnými pažemi.

„Mám trochu žízeň,“ dodal.

„Copak vám nikdo neřekl o předpisech týkajících se alkoholu ve federálních budovách?“ otázal se Pitt.

„Asi jsem je někam založil,“ odpověděl Giordino. „Jacku, nevíš o tom něco?“

Dahlgren se pokusil o hloupý výraz a zavrtěl hlavou.

„No dobře, tak o co jde?“ zeptal se Pitt, kterého už ta komedie omrzela.

„Je to vlastně Jackova zásluha,“ řekl Gunn. „Tak trochu zachránil situaci.“

„Chceš říct, že zachránil tvoji zadnici,“ zašklebil se Giordino na Gunna. Odloupl alobal z hrdla láhve šampaňského a odzátkoval ji. Vzal si od Dahlgrena kelímky a každému nalil.

„Jde vlastně o ten kámen,“ začal vysvětloval Gunn.

„Kámen...,“ zopakoval Pitt se sílícím podezřením.

„Jeden ze vzorků z termálního vřídla, které jsme objevili u Aljašky těsně před tou záležitostí s kanadským tábořem. Všechny vzorky minerálů jsme dali do pytle, který měl Rudi odvézt na ústředí k analýze. On ho ale zapomněl na *Narwhalu*, když odjížděl z Tuktoyaktuku.“

„Na ten pytel si vzpomínám,“ poznamenal Pitt. „Skoro jsem o něj zakopl, když jsem poprvé přišel na můstek.“

„To já taky,“ zamumlal Dahlgren.

„Nezůstal náhodou tam, kde byl?“ zeptal se Pitt.

„Zůstal,“ potvrdil Giordino. „Leží spolu s *Narwhalem* na dně Viktoriiny úžiny.“

„To pořád nevysvětluje vaše šampaňské.“

„No, vypadá to, že náš kamarád Jack našel jeden kámen v kapse, když se vrátil domů,“ řekl Gunn.

„Nejsem žádný kleptoman, přísahám,“ pronesl Dahlgren s úsměvem. „Ten pytel se mi taky připlétl do cesty a já jeden z rozsypaných kamínků zvedl a strčil si ho do kapsy. Úplně jsem na něj zapomněl, dokud jsem se nepřevlékal na *Santa Fe*. Tam mě napadlo, že bych si ho asi měl nechat.“

„Velice moudré rozhodnutí,“ přitakal Gunn.

„Minulý týden jsem ho vzal do geologické laboratoře na analýzu a dneska ráno mi zavolali výsledky.“

Gunn vytáhl vzorek minerálu a postrčil ho přes stůl k Pittovi. Ten ho zvedl, prohlédl si ho a hned si všiml jeho neobvyklé váhy a matně stříbrné barvy. Srdce se mu rozbušilo, když si vybavil vlastnosti rudy, kterou mu dal starý geolog v Miners Co-op.

„To mi nepřipadá jako zlato,“ řekl těm třem a sledoval jejich reakce.

Jeho návštěvníci se podívali jeden na druhého a usmáli se. Konečně Giordino promluvil.

„A nenapadlo tě ruthenium?“

Pittovi se zalesklo v očích a okamžitě se napřímil na židli. Pečlivě si kámen prohlédl a pak se podíval na Gunna.

„Je to pravda?“ zeptal se potichu.

Gunn přikývl. „A kvalita je prvotřídní.“

„Jak víme, že je ho tam víc?“

„Vytáhli jsme z *Bloodhoundu* záznamy senzoru a ještě jednou se na ně podívali. Přestože není nastavený tak, aby rozpoznal ruthenium, dokáže identifikovat kovy příbuzné platině. A podle *Bloodhoundu* leží kolem toho termálního vřídla víc platiny a jejích derivátů než ve Fort Knoxu zlata. Je prakticky jisté, že významné množství té rudy obsahuje ruthenium.“

Pitt té zprávě nemohl uvěřit. Cítil se jako po injekci adrenalinu. Jeho nálada vylétla vzhůru a jeho inteligentním zeleným očím se vrátil lesk.

„Gratulujeme, šéfe,“ řekl Gunn. „Máš svůj vlastní důl na ruthenium tři sta metrů pod hladinou moře.“

Pitt se na ně usmál a popadl jeden kelímek se šampaňským.

„Tak na tohle se napiju,“ řekl, pozvedl ho a přitukl si s ostatními.

Když se napili, pohlédl Dahlgren na svůj kelímek a pokýval hlavou.

„Víte,“ řekl s pomalým texaským přízvukem, „tohle pití je skoro tak dobré jako Lone Star.“

95

O DESET MĚSÍCŮ POZDĚJI

BYL TO VZÁCNÝ BEZMRAČNÝ DEN v Kitimatu, jeden z těch, kdy je voda blankytně modrá a čerstvý vzduch chutná jako čistý kyslík. Na pozemcích bývalého úložného zařízení společnosti Terra Green se shromáždila skupinka hodnostářů a reportérů při příležitosti slavnostního přestřižení pásky. Muž s andělskou tváří v béžovém obleku, nově jmenovaný kanadský ministr pro přírodní zdroje, vystoupil na pódium před sedící diváky.

„Dámy a pánové, je mým velkým potěšením oficiálně zahájit provoz kitimatské stanice na fotosyntézu, první tohoto druhu na světě. Jak víte, ministerstvo pro přírodní zdroje získalo toto zařízení vloni. Původně zde bylo úložiště oxidu uhličitého, které fungovalo za ne právě ideálních okolností. Jsem však rád, že mohu oznámit, že se ho podařilo přestavět na první provoz na umělou fotosyntézu. Tato stanice bude bezpečně a účinně přeměňovat oxid uhličitý na vodu a vodík bez jakéhokoli rizika pro životní prostředí. Výhodou je, že stanice může využívat již existující potrubí z Athabasky a přeměňovat skoro deset procent oxidu uhličitého vznikajícího v rafineriích ropných písků. Dnes tu máme před sebou prototyp nové zbraně proti

znečišťování atmosféry a tím i proti globálnímu oteplování.“

Shromážděný dav včetně mnoha obyvatel Kitimatu hlasitě zatleskal. Ministr pro přírodní zdroje se široce usmál a pak pokračoval.

„Jako všechny historické podniky je i tato stanice dílem mnoha lidí. Je také jedním z nejpłodnějších příkladů spolupráce, jakých jsem byl kdy svědkem. Tento společný projekt ministerstva pro přírodní zdroje, ministerstva pro energii Spojených států a Univerzity George Washingtona je důkazem toho, jak úžasných věcí lze dosáhnout v zájmu obecného blaha. Zvlášť bych chtěl vyzvednout zásluhy slečny Lisy Laneové na vzniku tohoto provozu.“

Lisa sedící v první řadě byla rudá jako rak, když zamávala divákům.

„Vidím zde dnes zásadní změny, které postihnou celé lidstvo, a těším se na úsvit nového světa, jenž vyroste na skromných začátcích zde v Kitimatu. Děkuji za pozornost.“

Dav znovu zatleskal a pak přečkal projevy několika dalších politiků, než byla pro kamery slavnostně přestřižena široká páska. Když ceremonie skončila, došel ministr pro přírodní zdroje na místo, kde vedle Lisy seděli Pitt s Loren.

„Slečno Laneová, rád vás znovu vidím,“ řekl vřele. „Tohle pro vás musí být velmi vzrušující den.“

„To rozhodně je. Nepředpokládala jsem, že se zařízení na umělou fotosyntézu podaří vybudovat tak rychle.“

„Váš prezident a náš nový premiér udělali všechno proto, aby se věci pohnuly dopředu.“

„Pane ministře, ráda bych vám představila svou drahou přítelkyni, kongresmanku Loren Smithovou a jejího manžela Dirka Pitta.“

„Rád vás oba poznávám. Pane Pitte, to jste byl vy, kdo navrhl přestavbu tohoto úložiště, že?“

„Vlastně to napadlo mé děti,“ řekl a ukázal na Dirka a Summer, kteří už kráčeli k baru. „Shodli jsme se na tom, že by to mohlo vrhnout pozitivní světlo na hříchy Mitchella Goyettea.“

Ministr se při vyslovení Goyetteova jména otřásl, ale brzy se znovu usmál. „Váš objev se ukázal být požehnáním v mnoha směrech, slečno Laneová,“ řekl Lise. „Teď budeme moci rozšířit těžbu ropných písků v Athabascce a pracuje se na dalších provozech na umělou fotosyntézu, které budou zachycovat emise skleníkových plynů. Bude ještě dlouho trvat, než se nám podaří zmírnit nedostatek ropy v obou zemích. Naléhám na pana premiéra, aby schválil financování dalších dvaceti stanic. Jak pokračujete u vás ve Státech?“

„Díky úsilí Loren a viceprezidenta se už našly finance na třicet provozů a v plánu je dalších padesát, které by se měly postavit v následujících třech letech. Začínáme s našimi uhelnými elektrárnami, které mají hlavní podíl na znečišťování ovzduší. Jsme rádi, že budeme moci dál spalovat uhlí a využívat tyto elektrárny ještě celá desetiletí.“

„Důležitý je také fakt, že jsme podepsali smlouvy s Čínany,“ ozvala se Loren. „Slíbili, že v příštích osmi letech postaví sedmdesát pět provozů.“

„Ale to je výborná zpráva, protože Číňané teď vypouštějí největší množství skleníkových plynů. Je to

smutná skutečnost, kterou může tato nová technologie snadno změnit,“ řekl ministr.

„Hlavní je, že máme obrovské zásoby katalyzátoru, který ten proces umožňuje,“ dodala Lisa. „Kdyby organizace NUMA pana Pitta neobjevila ruthenium kousek od pobřeží Aljašky, nic z toho, o čem jsme mluvili, by nebylo možné.“

„Měli jsme štěstí,“ řekl Pitt. „Podmořská těžba teď jede na plné obrátky a výsledky jsou velmi povzbudivé. Doufáme, že vytěžíme dost minerálu, abychom mohli zásobovat tisíce podobných stanic po celém světě.“

„Takže se můžeme těšit, že se ještě dožijeme konce globálního oteplování. Pozoruhodný úspěch,“ prohlásil ministr, než si ho odvedl stranou jeho poradce.

„Vypadá to, že dny tvé vědecké anonymity skončily,“ řekla Loren Lise.

„Je to všechno velmi vzrušující, ale raději bych už byla zpátky v laboratoři. Dá se provést mnoho vylepšení a ještě jsme nezapracovali na efektivní konverzi na vodík. Jenom musím najít nového asistenta.“

„Bob byl oficiálně obviněn?“ zeptala se Loren.

„Ano. Na různých účtech měl uložených více než dvě stě tisíc dolarů, které se podařilo vystopovat zpátky ke Goyetteovi. Nemohu uvěřit, že mě prodal můj přítel.“

Jak prokázal Goyette, nenasytná chamtivost každého nakonec zničí.“

Náhle se objevila smečka reportérů, obklopila Lisu a zahrnula ji otázkami na stanici a její vědecký objev. Pitt s Loren se uchýlili stranou a pak se prošli po okolí. Pitt už se zotavil ze svých zranění a rád si protáhl nohy.

„Je tu tak krásně,“ poznamenala Loren. „Měli bychom se tu pár dní zdržet.“

„Zapomněla jsi na své slyšení před Kongresem, co máš příští týden. Kromě toho, já se musím vrátit do Washingtonu a popohnat Ala s Jackem. Příští měsíc máme testovat ve Středozemním moři novou ponorku a musíme se na to připravit.“

„Vidím, že už máš nový projekt.“

Pitt jen přikývl a zamrkal zelenýma očima. „Jak kdosi jednou řekl, mám to v krvi.“

Prošli kolem provozních budov na pobřeží.

„Víš, tahle technologie má jednu nevýhodu,“ podotkla. „Jestli se jednou podaří zvrátit globální oteplování, Severozápadní cesta nejspíš znovu zamrzne.“

Pitt se zadíval na blízký kanál.

„Myslím, že Franklin by se mnou souhlasil; tak to má být.“

• • •

NA DRUHÉ STRANĚ POZEMKU přirazil k molu bílý člun a zakotvil vedle člunu pronajatého tiskem. Trevor Miller vystoupil na molo a rozhlížel se po velkém davu roztroušeném po okolí, dokud nezahlédl vysokou ženu se splývavými rudými vlasy. Cestou si vzal pivo a došel k Dirkovi a Summer, kteří stáli rozesmátí před bývalým domkem ochranky.

„Nevadí, když ti ukradnu sestru?“ zeptal se Dirka.

Summer se k němu s úlevou obrátila a rychle ho políbila.

„Jdeš pozdě,“ řekla.

„Musel jsem natankovat svůj nový člun,“ vysvětloval.

Dirk se na něho usmál. „Jen si moji sestru odved’ a nech si ji tak dlouho, jak budeš chtít.“

Trevor odvedl Summer zpátky k lodi a uvolnil lano. Přidal plyn, vystřelil od mola a brzy už ujížděl Douglasovým kanálem. Kormidloval člun až do Hekatiny úžiny, kde zastavil motor a nechal loď volně splývat pod temnicí se oblohou. Objal Summer kolem ramen, odvedl ji na zád’ a pohlédl směrem k ostrovu Gil. Dlouho tam stáli a dívali se přes klidnou vodu.

„Tady se přihodily ty nejlepší a nejhorší věci v mém životě,“ pošeptal jí nakonec do ucha.

Položila mu ruku kolem pasu a pevně ho k sobě přitiskla, zatímco sledovali, jak rudé slunce pomalu klesá za obzor.